

Giới thiệu Quyên thần Convert

Ánh trăng sâu kín, mặt nước êm đềm, ánh trăng dịu dàng phủ xuống mặt hồ sáng bóng như gương làm bùng lên những con sóng lăn tăn. Những luồng gió xuân nhẹ nhàng vuốt ve mặt hồ làm những bụi cỏ lau bên mặt hồ khẽ đong đưa, tình cảnh yên lặng và đẹp để nói không nên lời.

Một đôi nam nữ tay áo bông bành đang sóng vai nhau đứng bên hồ nước, cả hai ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng. Cô gái mặc váy trắng, gương mặt không thể nói là rất đẹp nhưng bùng lên một cảm giác quyến rũ nói không nên lời, thân hình nàng trước sau đều lồi lõm. Nàng ôm hai tay trước bộ ngực cao ngất rồi dùng giọng êm dịu nói:

- Hạ công tử, chàng xem, ánh trăng hôm nay sáng quá, đẹp quá.

Bên cạnh cô gái là một công tử nhà giàu, người này cũng không cao, tướng mạo cũng không tính là anh tuấn, thậm chí còn có chút hèn mọn bỉ ổi. Khi cô gái đắm mình dưới ánh trăng dịu hiền thì cặp mắt hắn chuyển thẳng vào trong cổ áo cô gái, nơi đó có thể thấy được chiếc cổ trắng ngần, thậm chí còn có thể thấy được dấu ấn của cặp núi tuyết trắng, với biểu cảm của vị công tử, rất dễ sinh ra cho người ta cảm giác hắn đang trộm soi mói bộ ngực thiếu nữ.

Hạ công tử nghe thấy giọng nói dịu dàng của thiếu nữ thì lập tức ho khan một tiếng, hắn cố gắng làm cho vẻ mặt của chính mình trở nên chính khí và thanh nhã, tuy điều này cực kỳ khó khăn với vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi nhưng vẫn cố gắng vuốt cằm nói:

- Đúng vậy, ánh trăng rất sáng, giống như...Giống như bàn tay nhỏ bé trắng mịn của cô nương.

Nói đến đây Hạ công tử khẽ cầm tay thiếu nữ, vẻ mặt hắn lộ rõ vẻ si mê:

- Tôi nay có thể gặp mặt cô nương trong thành, hơn nữa còn có thể mời cô nương ra khỏi thành đến Sương Xuân hồ yên tĩnh tâm sự, quả thật là tam sinh hữu hạnh*.

(*: May mắn ba đời.)

Thiếu nữ khẽ cúi đầu, nàng ngượng ngùng trộm liếc vị công tử rồi khẽ nói:

- Công tử, nô gia...Nô gia thấy công tử phong độ, tài năng xuất chúng, vì vậy mới...Mới đi theo công tử đến đây, công tử...Công tử sẽ không xem thường nô gia đây chứ?

- Sao lại xem thường?

Hạ công tử lập tức nói:

- Lần đầu tiên ta gặp mặt đã coi cô nương là tiên tử trong lòng..Ta sẽ đối đãi với nàng thật tốt, sẽ cho nàng hưởng phú quý nhân gian, ta muốn...Thật xin lỗi, ta quá kích động, nhưng nàng có thể thấy rõ, ta rất thích nàng.

Giọng nói của Hạ công tử có vẻ rất chân tình, vì vậy mà người nghe cảm thấy khá xúc động.

- Công tử!

Thiếu nữ dùng ánh mắt cực kỳ thâm tình nhìn Hạ công tử.

- Cô nương!

Hạ công tử không kìm lòng được mà ôm thiếu nữ vào lòng, bàn tay hắn lập tức đặt lên bờ mông to lớn ở phía sau, hắn dùng sức bóp, độ co giãn rất tốt, vì vậy mà gương mặt không khỏi lộ ra vẻ đắc ý.

Dưới ánh trăng bên hồ nước, người tình ta tứ, hay cho một đôi gian phu dâm phụ...À, không phải, hay cho một đôi tình lữ như hoa.

Trong lúc vô tình bàn tay của Hạ công tử đã chuyển vào trong cổ áo của thiếu nữ, hắn chuẩn bị ve vuốt cặp ngực trắng mịn mềm mại bên trong.

Tôi nay chắc chắn nơi đây sẽ có một trận dã chiến.

Nhưng đúng lúc này bụi cỏ lau bên cạnh bờ hồ lại vang lên những âm thanh sột soạt, bên trong lập tức chui ra hai người.

Người đi đầu là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, hắn mặc một bộ cẩm y, bộ dáng cao ngất và anh tuấn, phong thần như ngọc. Ánh mắt người này sáng như ánh sao giữa bầu trời đêm, làn da màu cổ đồng đặc biệt của người vùng biển, tuy chưa đến hai mươi nên gương mặt vẫn còn non nớt nhưng trong mắt lại bùng lên cái nhìn lợi hại và khóe miệng lộ ra nụ cười ôn hòa, điều này sinh ra cho người ta cảm giác một người thanh niên trưởng thành.

Sau lưng thiếu niên là một người tùy tùng cùng độ tuổi, tướng mạo cũng không kém nhưng trên mặt lộ ra một nụ cười cực kỳ cổ quái.

- Ủa!

Thiếu niên nhìn thấy bàn tay của Hạ công tử chuẩn bị xoa nắn bộ ngực sữa của thiếu nữ thì lập tức dùng giọng ngạc nhiên nói:

- Cái này...Đây không phải là Hạ công tử sao?

Hạ công tử bị người khác quấy rầy chuyện tốt nên đặc biệt mất vui, nhưng khi hắn thấy được thiếu niên cũng là loại người anh tuấn, không phải đệ tử nhà bình thường, hưởng hồ đối phương còn nhận ra mình. Hắn vội vàng buông thiếu nữ ra rồi nói;

- Ngươi là người phương nào?

- Hạ công tử, quý nhân ngài đúng là mau quên.

Thiếu niên cười hi hi nói:

- Đúng rồi, Hạ công tử, ngươi đã có sáu tiểu thiếp, không biết vị giai nhân này là thứ mấy?

- Ngươi...Ngươi nói vậy!

Hạ công tử tròn trắn mắt nhìn thiếu niên:

- Ta chưa vợ sao lại có thiếp?

- Sao?

Thiếu niên xoay chuyển tròn mắt, hắn lắc đầu nói:

- Không phải vậy chứ, ta nghe nói vài ngày trước có một vị cô nương bị Hạ công tử ngươi đuổi đi, nghe nói ngươi chỉ đưa người ta về quý phủ ba ngày đã sai người đuổi ra. Cô nương kia vốn định ở lại nhà ngươi hưởng phúc nhưng không ngờ khi đuổi đi thì trên người chỉ có một bộ áo đơn, cũng không có một đồng tiền nào. Sau đó nghe nói cô nương đấy đã tức giận nhảy xuống Đông Hải tự tận, chuyện này chẳng lẽ là giả sao? Người nhảy xuống Đông Hải không phải là tiểu thiếp của ngươi sao?

Thiếu nữ vừa nghe thấy như vậy thì vẻ mặt lập tức biến đổi, nàng dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Hạ công tử.

Hạ công tử cười lạnh nói:

- Thì ra đến đây quấy rối bản công tử, quý phủ Hạ nỗ chưa từng có người nào nhảy xuống biển cả.

Hạ công tử đột nhiên húyt sáo một tiếng, bên bờ cỏ lau lập tức phóng ra bốn tráng hán vạm vỡ.

- Hai tên tiểu tử khốn kiếp, dám quấy rầy chuyện tốt của bản công tử, các ngươi đúng là muốn chết. Nơi đây ít người lui tới, dù ta ném các ngươi xuống hồ cho cá ăn thì cũng không người nào biết được.

Hạ công tử nhe răng cười nói:

- Nếu hiểu chuyện thì ngoan ngoãn quỳ xuống khấu đầu trăm lần, bản công tử có thể tha cho các ngươi.

Bốn gã đại hán cười hi hi, đám người khề xắn tay áo rồi chậm rãi đi đến.

Về mặt tên thiếu niên cảm y lập tức trở nên đau khổ, hắn thở dài:

- Hạ công tử, thật sự muốn đánh sao?

- Nếu không muốn bị đánh thì dập đầu cho bản công tử.

Hạ công tử dùng giọng oán hận nói.

Thiếu niên cảm y lập tức quay đầu lại hỏi:

- Hàn Thanh, ngươi thấy thế nào?

Hàn Thanh cười híp mắt nói:

- Thiếu gia, Hạ công tử đã nói đánh thì chúng ta cứ đánh.

Lời còn chưa dứt thì Hạ công tử đã nhìn thấy hai thiếu niên trước mặt tách ra một trái một phải rồi phóng về phía bốn tên tráng hán như báo săn. Động tác của họ rất nhanh, chiêu thức cũng hiểm ác, tuy thiếu niên cảm y thấp hơn đám tráng hán một đốt ngón tay nhưng khi vung tay thành đao thì đám tráng hán chưa kịp phản ứng đã bị đánh ngay vào động mạch cổ, tên tráng hán thậm chí còn không kịp kêu một tiếng, thân thể to lớn đã ngã ụp xuống như một đồng bùn nhão.

Thiếu niên cảm y đánh bại một người cũng không dừng động tác, hắn phóng người lên tung chân, một tiếng ầm vang lên, một cước đá đá trúng hông một

tên trắng hán khác. Tên này chỉ cảm thấy bên hông cực kỳ đau nhức, hai chân lập tức chết lạng giống như bị điện giật, cơ thể cũng té xuống nằm hừ hừ trên mặt đất.

Khi tên trắng hán thứ hai ngã xuống thì Hàn Thanh cũng đã giải quyết xong hai tên.

Hàn Thanh và thiếu niên cảm y ra tay rất giống nhau, nhanh chóng, quyết đoán, ra tay độc ác, những đòn tấn công trực tiếp vào chỗ hiểm của kẻ địch, không có bất kỳ động tác thừa thãi.

Hạ công tử trợn mắt há mồm, vẻ mặt thiếu nữ cũng thay đổi.

Thiếu niên cảm y phui phui tay, hấn sửa sang lại y phục rồi cười tủm tỉm với Hạ công tử:

- Hạ công tử, đến lượt ngươi.

Về mặt Hạ công tử đột nhiên tái nhợt, hấn lập tức quỳ xuống đất rồi khóc không thành tiếng:

- Không dám, anh hùng, ta sai rồi, xin tha mạng...

Hạ công tử móc trên người ra tất cả ngân phiếu và bạc vụn xuống đất, hấn run giọng nói:

- Các người...Các anh hùng cứ cầm số tiền này đi, đây...Đây là tất cả những gì trên người ta, các người xin tha mạng.

Thiếu niên cảm y khẽ nâng cằm rồi cười ha hả nói:

- Hạ công tử, ngươi quá khách khí rồi. Nơi đây có vài trăm lượng bạc, nếu chúng ta cầm chẳng phải sẽ trở thành kẻ cướp sao? Hạ công tử, nếu ngươi đã không muốn đánh thì thôi. Thật ra hôm nay ta muốn đến đây xem có người nào bơi lội trong hồ xuân hay không, đáng tiếc là không có ai làm ta cảm thất mất hứng. Hạ công tử, nếu không thì ngươi xuống bơi một vòng cho chúng ta xem thử.

Lúc này chính là cuối xuân, tuy vạn vật cực kỳ tươi tốt nhưng giữa đêm khuya hồ nước vẫn lạnh thấu xương. Hạ công tử vừa nghe thấy đối phương bắt mình xuống nước thì vẻ mặt lại càng trở nên trắng bệch, hấn khoát tay nói:

- Không...Không dám, nước rất lạnh, xuống dưới sẽ mất mạng...

Lúc này Hạ công tử mới nhìn thấy trên bàn tay thiếu niên đang vuốt cảm bùng lên hào quang, vì vậy mà không khỏi quan sát thật kỹ. Đúng lúc này hấn phát hiện ra luồng sáng trên tay thiếu niên cảm y không phải là bảo vật gì, mà chính là trên tay tên kia có ba ngón vàng óng, liên tục bùng lên kim quang dưới ánh trăng.

- Trời!

Hạ công tử ngạc nhiên nói:

- Ngươi...Ngươi chính là Hàn Mạc Ngũ công tử Hàn gia sao?

Thiếu niên cảm y cười hi hi nói:

- Ngươi nhận ra ta sao?

Về mặt Hạ công tử trở nên cực kỳ sợ hãi, hấn dùng ánh mắt ngơ ngác nhìn những ngón tay bùng lên kim quang rồi lảo lảo:

- Ta nghe nói khi Ngũ công tử của Hàn gia đệ nhất thế gia ở Đông Hải quận được sinh ra thì tay phải có ba ngón giống như vàng, người ta nói hấn là thần tài hạ phàm, không thể ngờ...Không ngờ ta lại gặp phải Ngũ thiếu gia. Ngũ...Ngũ thiếu gia, ngài...Xin ngài tha mạng.

Thiếu niên cảm y thân nhiên nói:

- Ngươi đã nhận ra ta thì phải biết, Hàn Mạc ta đã nói sẽ không bao giờ thu về.

Về mặt Hạ công tử trở nên cực kỳ phức tạp, con ngươi trong mắt hấn tràn đầy sợ hãi. Hấn đột nhiên đứng thẳng người rồi cung kính nói:

- Ngũ thiếu gia, ta đã sai rồi, ta sẽ xuống hồ.

Hạ công tử không nói thêm lời nào, hấn đi đến bên hồ rồi nhắm mắt lại, hấn dùng một âm thanh lẩm bầm mà người khác không nghe được nói:

- Gặp phải tên sát tinh này coi như chính mình không may.

Khoảnh sắc say Hạ công tử đã dùng một tư thế cực kỳ đẹp nhảy vào trong dòng nước lạnh.

Hàn Mạc vỗ tay nói:

- Đẹp, nhảy đẹp, Hạ công tử quả nhiên thức thời.

Hàn Mặc đi đến bên cạnh thiếu nữ đầy đặn, hần dụ dằng nói:

- Cô nương, tên này là một kẻ xấu, đừng để bị hần lừa. Hôm nay nếu không phải hai chúng ta đuổi theo thì nàng chắc chắn sẽ mất đi sự trong trắng.

Hàn Mặc vừa nói vừa đảo mắt qua bộ ngực sữa đầy đặn của nàng vài lượt.

Thiếu nữ khẽ thi lễ, nàng dùng giọng cảm kích nói:

- Đa tạ ơn cứu mạng của công tử.

Hàn Thanh tiến đến, hần cười hi hi nói:

- Cô nương, công tử nhà chúng ta cứu nàng, vậy nàng báo đáp thế nào đây?

Thiếu nữ khẽ ngẩng đầu, nàng khẽ đá lông nheo với Hàn Mặc rồi nói lớn:

- Hàn công tử, Đào Hồng tình nguyện dùng thân báo đáp. Nếu Hàn công tử có thời gian rảnh thì đến Phiêu Hương Viện, Đào Hồng sẽ hầu hạ hết mình.

- Phiêu Hương Viện sao?

Hàn Mặc và Hàn Thanh đảo mắt nhìn nhau, cả hai vội vàng cúi đầu rồi dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi hồ nước. Lúc này Đào Hồng gãi chân nói:

- Huynh đúng là oan gia, nếu không đến Phiêu Hương Viện thì muội đến quý phủ của huynh cũng được.

Phiêu Hương Viện chính là xuân lâu lớn nhất trong Đông Hải thành.

Hạ công tử đang bơi trong hồ nghe thấy như vậy cũng trợn mắt há mồm, thiếu chút nữa đã ngất xỉu.

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Mưa đông hải

Ánh trăng sâu kín, mặt nước êm đềm, ánh trăng dịu dàng phủ xuống mặt hồ sáng bóng như gương làm bùng lên những con sóng lăn tăn. Những luồng gió xuân nhẹ nhàng vuốt ve mặt hồ làm những bụi cỏ lau bên mặt hồ khẽ đong đưa, tình cảnh yên lặng và đẹp để nói không nên lời.

Một đôi nam nữ tay áo bông bành đang sóng vai nhau đứng bên hồ nước, cả hai ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng. Cô gái mặc váy trắng, gương mặt không thể nói là rất đẹp nhưng bùng lên một cảm giác quyền rũ nói không nên lời, thân hình nàng trước sau đều lồi lõm. Nàng ôm hai tay trước bộ ngực cao ngất rồi dùng giọng êm dịu nói:

- Hạ công tử, chàng xem, ánh trăng hôm nay sáng quá, đẹp quá.

Bên cạnh cô gái là một công tử nhà giàu, người này cũng không cao, tướng mạo cũng không tính là anh tuấn, thậm chí còn có chút hèn mọn bỉ ổi. Khi cô gái đắm mình dưới ánh trăng dịu hiền thì cặp mắt hần chuyển thẳng vào trong cổ áo cô gái, nơi đó có thể thấy được chiếc cổ trắng ngần, thậm chí còn có thể thấy được dấu ấn của cặp núi tuyết trắng, với biểu cảm của vị công tử, rất dễ sinh ra cho người ta cảm giác hần đang trộm soi mói bộ ngực thiếu nữ.

Hạ công tử nghe thấy giọng nói dịu dàng của thiếu nữ thì lập tức ho khan một tiếng, hần cố gắng làm cho vẻ mặt của chính mình trở nên chính khí và thanh nhã, tuy điều này cực kỳ khó khăn với vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi nhưng vẫn cố gắng vuốt cằm nói:

- Đúng vậy, ánh trăng rất sáng, giống như...Giống như bàn tay nhỏ bé trắng mịn của cô nương.

Nói đến đây Hạ công tử khẽ cầm tay thiếu nữ, vẻ mặt hần lộ rõ vẻ si mê:

- Tới nay có thể gặp mặt cô nương trong thành, hơn nữa còn có thể mời cô nương ra khỏi thành đến Sương Xuân hồ yên tĩnh tâm sự, quả thật là tam sinh hữu hạnh*.

(*: May mắn ba đời.)

Thiếu nữ khẽ cúi đầu, nàng ngượng ngùng trộm liếc vị công tử rồi khẽ nói:

- Công tử, nô gia...Nô gia thấy công tử phong độ, tài năng xuất chúng, vì vậy mới...Mới đi theo công tử đến đây, công tử...Công tử sẽ không xem thường nô gia chứ?

- Sao lại xem thường?

Hạ công tử lập tức nói:

- Lần đầu tiên ta gặp mặt đã coi cô nương là tiên tử trong lòng...Ta sẽ đối đãi với nàng thật tốt, sẽ cho nàng hưởng phú quý nhân gian, ta muốn...Thật xin lỗi, ta quá kích động, nhưng nàng có thể thấy rõ, ta rất thích nàng.

Giọng nói của Hạ công tử có vẻ rất chân tình, vì vậy mà người nghe cảm thấy khá xúc động.

- Công tử!

Thiếu nữ dùng ánh mắt cực kỳ thâm tình nhìn Hạ công tử.

- Cô nương!

Hạ công tử không kìm lòng được mà ôm thiếu nữ vào lòng, bàn tay hắn lập tức đặt lên bờ hông to lớn ở phía sau, hắn dùng sức bóp, độ co giãn rất tốt, vì vậy mà gương mặt không khỏi lộ ra vẻ đắc ý.

Dưới ánh trăng bên hồ nước, người tình ta tứ, hay cho một đôi gian phu dâm phụ..À, không phải, hay cho một đôi tình lữ như hoa.

Trong lúc vô tình bàn tay của Hạ công tử đã chuyển vào trong cổ áo của thiếu nữ, hắn chuẩn bị ve vuốt cặp ngực trắng mịn mềm mại bên trong.

Tối nay chắc chắn nơi đây sẽ có một trận dã chiến.

Nhưng đúng lúc này bụi cỏ lau bên cạnh bờ hồ lại vang lên những âm thanh sột soạt, bên trong lập tức chui ra hai người.

Người đi đầu là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, hắn mặc một bộ cẩm y, bộ dáng cao ngất và anh tuấn, phong thần như ngọc. Ánh mắt người này sáng như ánh sao giữa bầu trời đêm, làn da màu cổ đồng đặc biệt của người vùng biển, tuy chưa đến hai mươi nên gương mặt vẫn còn non nớt nhưng trong mắt lại bùng lên cái nhìn lợi hại và khéo miệng lộ ra nụ cười ôn hòa, điều này sinh ra cho người ta cảm giác một người thanh niên trưởng thành.

Sau lưng thiếu niên là một người tùy tùng cùng độ tuổi, tướng mạo cũng không kém nhưng trên mặt lộ ra một nụ cười cực kỳ cổ quái.

- Ủa!

Thiếu niên nhìn thấy bàn tay của Hạ công tử chuẩn bị xoa nắn bộ ngực sữa của thiếu nữ thì lập tức dùng giọng ngạc nhiên nói:

- Cái này...Đây không phải là Hạ công tử sao?

Hạ công tử bị người khác quấy rầy chuyện tốt nên đặc biệt mất vui, nhưng khi hắn thấy được thiếu niên cũng là loại người anh tuấn, không phải đệ tử nhà bình thường, hưởng hò đối phương còn nhận ra mình. Hắn vội vàng buông thiếu nữ ra rồi nói;

- Người là người phương nào?

- Hạ công tử, quý nhân ngài đúng là mau quên.

Thiếu niên cười hi hi nói:

- Đúng rồi, Hạ công tử, người đã có sáu tiểu thiếp, không biết vị giai nhân này là thứ mấy?

- Người...Người nói vậy!

Hạ công tử tròn trắng mắt nhìn thiếu niên:

- Ta chưa vợ sao lại có thiếp?

- Sao?

Thiếu niên xoay chuyển tròn mắt, hắn lắc đầu nói:

- Không phải vậy chứ, ta nghe nói vài ngày trước có một vị cô nương bị Hạ công tử người đuổi đi, nghe nói người chỉ đưa người ta về quý phủ ba ngày đã sai người đuổi ra. Cô nương kia vốn định ở lại nhà người hưởng phúc nhưng không ngờ khi đuổi đi thì trên người chỉ có một bộ áo đơn, cũng không có một đồng tiền nào. Sau đó nghe nói cô nương đã tức giận nhảy xuống Đông Hải tự tận, chuyện này chẳng lẽ là giả sao? Người nhảy xuống Đông Hải không phải là tiểu thiếp của người sao?

Thiếu nữ vừa nghe thấy như vậy thì vẻ mặt lập tức biến đổi, nàng dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Hạ công tử.

Hạ công tử cười lạnh nói:

- Thì ra đến đây quấy rối bản công tử, quý phủ Hạ mỗ chưa từng có người nào nhảy xuống biển cả.

Hạ công tử đột nhiên húy sáo một tiếng, bên bờ cỏ lau lập tức phóng ra bốn tráng hán vạm vỡ.

- Hai tên tiểu tử khốn kiếp, dám quấy rầy chuyện tốt của bản công tử, các ngươi đứng là muốn chết. Nơi đây ít người lui tới, dù ta ném các ngươi xuống hồ cho cá ăn thì cũng không người nào biết được.

Hạ công tử nhe răng cười nói:

- Nếu hiểu chuyện thì ngoan ngoãn quỳ xuống khấu đầu trăm lần, bản công tử có thể tha cho các ngươi.

Bốn gã đại hán cười hi hi, đám người khề xắn tay áo rồi chậm rãi đi đến.

Về mặt tên thiếu niên cảm y lập tức trở nên đau khổ, hần thở dài:

- Hạ công tử, thật sự muốn đánh sao?

- Nếu không muốn bị đánh thì dập đầu cho bản công tử.

Hạ công tử dùng giọng oán hận nói.

Thiếu niên cảm y lập tức quay đầu lại hỏi:

- Hàn Thanh, ngươi thấy thế nào?

Hàn Thanh cười híp mắt nói:

- Thiếu gia, Hạ công tử đã nói đánh thì chúng ta cứ đánh.

Lời còn chưa dứt thì Hạ công tử đã nhìn thấy hai thiếu niên trước mặt tách ra một trái một phải rồi phóng về phía bốn tên tráng hán như báo săn. Động tác của họ rất nhanh, chiêu thức cũng hiểm ác, tuy thiếu niên cảm y thấp hơn đám tráng hán một đốt ngón tay nhưng khi vung tay thành đao thì đám tráng hán chưa kịp phản ứng đã bị đánh ngay vào động mạch cổ, tên tráng hán thậm chí còn không kịp kêu một tiếng, thân thể to lớn đã ngã ụp xuống như một đồng bùn nhão.

Thiếu niên cảm y đánh bại một người cũng không dừng động tác, hần phóng người lên tung chân, một tiếng ầm vang lên, một cước đá đá trúng hông một tên tráng hán khác. Tên này chỉ cảm thấy bên hông cực kỳ đau nhức, hai chân lập tức chết lạng giống như bị điện giật, cơ thể cũng té xuống nằm hừ hừ trên mặt đất.

Khi tên tráng hán thứ hai ngã xuống thì Hàn Thanh cũng đã giải quyết xong hai tên.

Hàn Thanh và thiếu niên cảm y ra tay rất giống nhau, nhanh chóng, quyết đoán, ra tay độc ác, những đòn tấn công trực tiếp vào chỗ hiểm của kẻ địch, không có bất kỳ động tác thừa thãi.

Hạ công tử trợn mắt há mồm, vẻ mặt thiếu nữ cũng thay đổi.

Thiếu niên cảm y phui phui tay, hần sửa sang lại y phục rồi cười tủm tỉm với Hạ công tử:

- Hạ công tử, đến lượt ngươi.

Về mặt Hạ công tử đột nhiên tái nhợt, hần lập tức quỳ xuống đất rồi khóc không thành tiếng:

- Không dám, anh hùng, ta sai rồi, xin tha mạng... ..

Hạ công tử móc trên người ra tất cả ngân phiếu và bạc vụn xuống đất, hần run giọng nói:

- Các người...Các anh hùng cứ cầm số tiền này đi, đây...Đây là tất cả những gì trên người ta, các người xin tha mạng.

Thiếu niên cảm y khẽ nâng cằm rồi cười ha hả nói:

- Hạ công tử, ngươi quá khách khí rồi. Nơi đây có vài trăm lượng bạc, nếu chúng ta cầm chẳng phải sẽ trở thành kẻ cướp sao? Hạ công tử, nếu ngươi đã không muốn đánh thì thôi. Thật ra hôm nay ta muốn đến đây xem có người nào bôi lợi trong hồ xuân hay không, đáng tiếc là không có ai làm ta cảm thất mất hứng. Hạ công tử, nếu không thì ngươi xuống bơi một vòng cho chúng ta xem thử.

Lúc này chính là cuối xuân, tuy vạn vật cực kỳ tươi tốt nhưng giữa đêm khuya hồ nước vẫn lạnh thấu xương. Hạ công tử vừa nghe thấy đối phương bắt

mình xuống nước thì về mặt lại càng trở nên trắng bệch, hấn khoát tay nói:

- Không...Không dám, nước rất lạnh, xuống dưới sẽ mất mạng...

Lúc này Hạ công tử mới nhìn thấy trên bàn tay thiếu niên đang vuốt cầm bùng lên hào quang, vì vậy mà không khỏi quan sát thật kỹ. Đúng lúc này hấn phát hiện ra luồng sáng trên tay thiếu niên cảm y không phải là bảo vật gì, mà chính là trên tay tên kia có ba ngón vàng óng, liên tục bùng lên kim quang dưới ánh trăng.

- Trời!

Hạ công tử ngạc nhiên nói:

- Ngươi...Ngươi chính là Hàn Mạc Ngũ công tử Hàn gia sao?

Thiếu niên cảm y cười hi hi nói:

- Ngươi nhận ra ta sao?

Về mặt Hạ công tử trở nên cực kỳ sợ hãi, hấn dùng ánh mắt ngờ ngạc nhìn những ngón tay bùng lên kim quang rồi lẩm bẩm:

- Ta nghe nói khi Ngũ công tử của Hàn gia đệ nhất thế gia ở Đông Hải quận được sinh ra thì tay phải có ba ngón giống như vàng, người ta nói hấn là thần tài hạ phạm, không thể ngờ...Không ngờ ta lại gặp phải Ngũ thiếu gia. Ngũ...Ngũ thiếu gia, ngài...Xin ngài tha mạng.

Thiếu niên cảm y thần nhiên nói:

- Ngươi đã nhận ra ta thì phải biết, Hàn Mạc ta đã nói sẽ không bao giờ thu về.

Về mặt Hạ công tử trở nên cực kỳ phức tạp, con ngươi trong mắt hấn tràn đầy sợ hãi. Hấn đột nhiên đứng thẳng người rồi cung kính nói:

- Ngũ thiếu gia, ta đã sai rồi, ta sẽ xuống hồ.

Hạ công tử không nói thêm lời nào, hấn đi đến bên hồ rồi nhắm mắt lại, hấn dùng một âm thanh lẩm bẩm mà người khác không nghe được nói:

- Gặp phải tên sát tinh này coi như chính mình không may.

Khoảnh sắc say Hạ công tử đã dùng một tư thế cực kỳ đẹp nhảy vào trong dòng nước lạnh.

Hàn Mạc vỗ tay nói:

- Đẹp, nhảy đẹp, Hạ công tử quả nhiên thức thời.

Hàn Mạc đi đến bên cạnh thiếu nữ đầy đặn, hấn dịu dàng nói:

- Cô nương, tên này là một kẻ xấu, đừng để bị hấn lừa. Hôm nay nếu không phải hai chúng ta đuổi theo thì nàng chắc chắn sẽ mất đi sự trong trắng.

Hàn Mạc vừa nói vừa đảo mắt qua bộ ngực sữa đầy đặn của nàng vài lượt.

Thiếu nữ khẽ thi lễ, nàng dùng giọng cảm kích nói:

- Đa tạ ơn cứu mạng của công tử.

Hàn Thanh tiến đến, hấn cười hi hi nói:

- Cô nương, công tử nhà chúng ta cứu nàng, vậy nàng báo đáp thế nào đây?

Thiếu nữ khẽ ngẩng đầu, nàng khẽ đá lông nheo với Hàn Mạc rồi nói lớn:

- Hàn công tử, Đào Hồng tình nguyện dùng thân báo đáp. Nếu Hàn công tử có thời gian rảnh thì đến Phiêu Hương Viện, Đào Hồng sẽ hầu hạ hết mình.

- Phiêu Hương Viện sao?

Hàn Mạc và Hàn Thanh đảo mắt nhìn nhau, cả hai vội vàng cúi đầu rồi dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi hồ nước. Lúc này Đào Hồng giẫm chân nói:

- Huynh đúng là oan gia, nếu không đến Phiêu Hương Viện thì muội đến quý phủ của huynh cũng được.

Phiêu Hương Viện chính là xuân lâu lớn nhất trong Đông Hải thành.

Hạ công tử đang bơi trong hồ nghe thấy như vậy cũng trợn mắt há mồm, thiếu chút nữa đã ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

chương 2: Chuyện phiên lòng của huynh đệ

Đông Hải thành là thủ phủ của Yến Quốc trong Đông Hải quận, gió biển Đông Hải thổi qua Đông Hải thành mang theo mùi biển nồng đậm, người ngoài thường không quen với mùi vị này. Nhưng đối với người sinh ra và lớn lên ở Đông Hải thì nghe được mùi vị gió biển giống như hòa thượng nghe được mùi hương khói, là một thứ không thể tách lìa khỏi cuộc sống.

Thanh Khê viên là một lâm viên duy nhất trong Đông Hải thành, trái phải lâm viên có hai tòa phủ đệ, tòa phủ đệ bên trái có một tấm biển năm chữ "Phủ Tổng Đốc Đông Hải", bên phải lại là "Đông Hải Thanh Lại Tư*". Hai tòa phủ đệ trái phải tương hổ lẫn nhau, trước đại môn đỏ như son có hai sư tử đá giương nanh múa vuốt, cực kỳ uy phong.

(*: Một chức quan về kinh tế.)

Phần đất trong Đông Hải Thanh Lại Tư rất rộng, đình đài lầu các, cực kỳ khí phái. Trong phủ đệ được chia hai viện, trước sau có hai sảnh, núi non trùng trùng điệp điệp, hoa thơm chim hót giống như thiên đường.

Hiện nay là năm thứ tám Yến lịch, Hàn Mạc đến thế giới này đã đúng mười tám năm.

Tai nạn không thể giải thích được vào kiếp trước đã chính thức làm cho một nhân tài tinh anh chủ nhiệm khoa được của quân y binh đoàn Pháo Binh 803 phải rời khỏi thế giới đã quen thuộc hơn hai mươi năm, phải đi đến một thế giới hoàn toàn mới.

Quá trình xuyên việt bắt đầu khi hắn còn trong bụng mẹ, một thế giới bắt đầu mở rộng trước mắt Hàn Mạc. Hắn cũng giống như rất nhiều đệ tử của gia tộc phú quý, mười tám năm qua hắn trải qua một cuộc sống quân là áo lụa, tuy trong đầu vẫn còn mơ hồ còn lại những ký ức của kiếp trước nhưng hắn đã hoàn toàn dung nhập vào thời đại lạ lẫm này.

Khi Hàn Mạc được vài tuổi đã bắt đầu lê lở, hơn mười tuổi đã bắt đầu tự tập ẩu đả, sau khi một bộ phận nào đó trên người phát triển lại có hứng thú đùa giỡn nữ nhân, cuộc sống của hắn cực kỳ đặc sắc và kích thích.

Sau vài năm thì Hàn Mạc đã không còn hứng thú với chuyện đùa giỡn nữ nhân, hắn tự cho rằng mình là người có tầm mắt rất cao, mà những gì có ở Đông Hải thành lại rất thấp.

... ..

Hậu hoa viên Thanh Lại phủ tràn ngập trong đủ mọi loại kỳ hoa dị thảo, những đóa hoa rực rỡ, những mùi hương hoa thơm ngát đã đánh tan những mùi vị đặc biệt của gió biển.

Hàn Mạc cũng có một gian phòng ở Đông viện, sau mười hai tuổi thì hắn tự quyết định đến ở trong địa phương cực kỳ xinh đẹp và thanh tịnh này. Đây cũng chẳng phải vấn đề gì lớn, Hàn Huyền Xương tất nhiên cũng không có ý kiến gì, vì vậy Hàn Mạc chuyển vào đây đã được sáu năm và cực kỳ quen thuộc với từng cành cây ngọn cỏ, được nghỉ ngơi trong một khu vườn hoa cỏ thơm mát chim hót vang lừng cực kỳ nhân nhã và vui sướng, thoải mái như chốn thần tiên.

Tuy lúc này chính là ngày xuân nhưng trái tim Hàn Mạc lại đập lên phình phịch, đêm qua hắn vốn muốn đến Sương Xuân hồ tìm một con rắn về ngâm rượu, không ngờ chẳng tìm được rắn mà còn dính phải rắc rối, phải trốn chạy ánh mắt u oán của Đào Hồng. Trái tim Hàn Mạc quả thật đã đập lên rất mạnh, đúng là không thể tưởng tượng nổi, tên Hạ công tử kia đúng là loại chẳng tốt đẹp gì, gặp nữ nhân trên đường là lừa gạt ra khỏi thành, hắn cũng không biết dùng não heo để suy nghĩ, với bộ dạng của hắn thì thiếu nữ nhà lành có thể đi theo ra khỏi thành sao?

Bầu không khí sáng sớm trong lành và thắm đẫm lòng người, tuy gió vẫn mang theo mùi vị biển Đông Hải nhưng Hàn Mạc cũng đã sớm quen thuộc.

Hàn Mạc đi xuyên qua hậu hoa viên thì lập tức nghe được những điệu hát cũ rích mà mười tám năm qua từ khi xuyên việt đến giờ luôn được nghe, tuy nghe nhưng cũng không hiểu và không thích. Dù Yến khang là một đặc sắc của Yến Quốc nhưng đối với một kẻ chuyên nghe nhạc rock ở thế giới trước như Hàn Mạc thì thứ này không chút hứng thú. Truyện "Quyền Thần "

- Gia gia lại tiếp tục xướng hát sao?

Hàn Mạc cười tủm tỉm tiến đến bên dưới một giàn nho, một lão nhân hơn sáu mươi tuổi đang nằm trên xích đu liên tục hát xướng.

Nếu nói Hàn Huyền Xương là hoàng đế trong Thanh Lại phủ thì lão nhân này chính là thái thượng hoàng, nếu tính trong Đông Hải quận thì lão nhân này chính là em trai của lão nhân âm trầm trong phủ Tổng Đốc, đây chính là Nhị tông chủ của Hàn gia Đông Hải quận.

Giương mặt lão nhân cực kỳ nhàn nhã, lão quay đầu lại nhìn Hàn Mạc rồi cười híp mắt nói:

- Cháu trai, ta thấy con lăm lăm lết lết, bộ dạng rõ ràng là có tật giật mình, không phải đã làm ra chuyện gì đó rồi chứ?
- Ông nội, ngài thật thích nói giỡn.

Hàn Mạc đi đến bên cạnh Nhị tông chủ rồi ngồi xuống trên một chiếc ghế mộc, hần cười ha hả nói:

- Con cũng giống như người, đều làm những việc quang minh chính đại, sao lại phải lén lút? Con thấy mình lớn lên cũng anh tuấn tiêu sái, cũng có chút khí phách của người ngày trẻ, người nói bộ dạng của con lăm lăm lết lết, chẳng phải không phải đã nói đến bộ dạng của người ngày còn trẻ sao?
- Hi hi...

Hàn Chính Khôn dùng ánh mắt hòa ái nhìn Hàn Mạc, lão cười nói:

- Nhưng ta vẫn cảm thấy có chút cổ quái, giữa lông mày ngươi bùng lên vẻ bất chính.

Hàn Mạc sờ lên vùng lông mày của mình rồi nói:

- Rất chính ấy chứ, nào có bất chính. Ông nội, người tuổi cao rồi, có lẽ nhìn không được rõ ràng.

Hàn Chính Khôn tròn trừng mắt, lão mắng:

- Ngươi đúng là xu tiểu tử không biết lớn nhỏ, thân thể ông nội ngươi vẫn còn cực kỳ khỏe mạnh, mỗi lần đều có thể uống ba cân rượu, ăn năm cân thịt cá, tinh thần cực kỳ phấn chấn. Cặp mắt tinh tường của ta mà đã nhìn kẻ nào thì tất cả đều cực kỳ rõ ràng.

Hàn Chính Khôn dùng giọng trầm thía nói:

- Cháu trai, Hàn gia Đông Hải chúng ta đi vững và ngồi cũng cực kỳ vững vàng, cũng không bao giờ làm ra những chuyện trộm cắp vặt vãnh này nọ. Khi ông nội của ngươi vẫn còn trẻ thì cũng nổi tiếng là chính nhân quân tử trong Đông Hải quận...
- Điều này thì con hoàn toàn biết rõ, ngày nay người người đều khen ngợi ngài...

Hàn Mạc dùng giọng điệu vuốt mông ngựa nói, lão nhân này chính là chỗ dựa phía sau cho hần, đôi khi có chuyện gì đó xảy ra với phụ thân Hàn Huyền Xương thì lão nhân đều ra mặt chống đỡ.

Đúng lúc này thì trong sân viện truyền đến tiếng kêu:

- Ngũ thiếu gia, Ngũ thiếu gia, người có ở đây không?

Hàn Mạc nhanh tay nhanh chân phóng đến mép giàn nho nhìn về phía phát ra âm thanh, hần thấy một tên thiếu niên thanh y đang đảo mắt tìm khắp xung quanh, đúng là Hàn Thanh. Hàn Mạc vội vàng kêu khẽ:

- Thiếu gia ta đang ở đây, đừng hô lớn như vậy.

Hàn Thanh vừa nghe thấy âm thanh của Hàn Mạc thì vội vàng chạy tới, hần cười hi hi nói:

- Thiếu gia ngài nhàn nhã dạo chơi ở đây sao? Có người tìm ngài bên trong.
- Là mẹ ta sao?

Hàn Mạc dò hỏi cực kỳ cẩn thận.

Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Không phải phụ nhân, là Tứ thiếu gia.
- Sao?

Hàn Mạc khẽ thở ra một hơi, hần nói:

- Tứ ca à? Huỳnh ấy ở đâu?

- Đang ở trong phòng chờ thiếu gia ngài.

Hàn Thanh trả lời:

- Nhưng hình như vẻ mặt không được cao hứng cho lắm.

- Người chắc chắn là mẹ ta không tới hậu hoa viên chứ?

Hàn Mặc hỏi có chút không yên lòng.

- Chắc chắn.

Hàn Mặc cười hì hì, hần quay đầu lại nói:

- Ông nội, người nghỉ ngơi trước, chút nữa con sẽ quay lại nói chuyện với người.

Hàn Mặc phóng ra khỏi giàn nho, hần phui phui bụi trên người rồi đi thẳng về phía tây hoa viên, hần vừa đi vừa hỏi: Truyện "Quyền Thần "

- Chỉ có Tứ ca thôi sao?

- Bên cạnh còn có cả Hàn Xuân.

- Được rồi, Hàn Thanh, người giấu vò Đạo Hoa Hương đi thật kỹ, đừng để huynh ấy tìm được.

Hàn Mặc nói có chút không yên lòng, vò Đạo Hoa Hương mình vất vả lắm mới tìm ra được, là loại rượu uống vào những ngày quốc lễ, hương bay xa hơn mười dặm.

Địa phương Hàn Mặc ở cũng không tính là quá lớn, chẳng qua chỉ là ba bốn gian phòng thừa thớt, nhưng nơi đây cầu nhỏ nước chảy róc rách, hương hoa thấm đẫm lòng người, là một địa phương rất tao nhã. Ngay cả những căn phòng nơi đây cũng giống như nơi uống trà ngâm thơ, đánh cờ đánh đàn, cực kỳ yên lặng và đẹp đẽ.

- Tứ ca!

Hàn Mặc đi qua những cây cầu quanh co trong khu nhà của chính mình, bên dưới vang lên tiếng nước chảy róc rách, bên trên là bầu trời trong xanh, vì vậy mà tâm tình trở nên thoải mái và lớn tiếng nói:

- Hôm nay sao lại rảnh rỗi đến nơi đây? Đừng nói là đến uống rượu đấy nhé, đệ thật sự không còn rượu. Huynh cũng biết rồi đấy, dạo này cha quản đệ rất nghiêm, rượu cũng không thể giấu được, ha ha, huynh không đưa đến sao?

Khi Hàn Mặc đi vào trong căn phòng thì lập tức sững sờ, chỉ thấy một người thanh niên đang ngồi trên ghế trúc chính mình hay nhắm mắt dưỡng thần, trong tay đang cầm vò Đạo Hoa Hương được chính Hàn Mặc giấu trong góc phòng, người thanh niên này uống cực kỳ sáng khoái.

Gương mặt người thanh niên cũng có vài phần giống Hàn Mặc nhưng lại có vẻ trưởng thành hơn. Người này mặc cẩm y thanh sắc, vẻ mặt cũng không được tốt, hần cau mày nhìn Hàn Mặc tiến vào phòng rồi thân nhiên nói:

- Bàn lĩnh giấu đồ vật của người cũng không tính là quá cao minh.

Người thanh niên này chính là Hàn Nguyên công tử của Thanh Khê viên của tòa phủ đệ Tổng Đốc Đông Hải bên trái, là con trai của Hàn Huyền tổng đốc trấn phủ Đông Hải, cũng chính là đường huynh* của Hàn Mặc. Người này xếp hàng thứ tư trong đám đệ tử đồng lứa, vì vậy Hàn Mặc gọi là "Tứ Ca".

(*: anh em họ.)

Từ khi Đông Hải Vương Hàn Thiên Nhai của Hàn gia hùng bá Đông Hải thì đã khống chế được Đông Hải quận, Từ đời Hàn Thiên Nhai truyền đến đời Hàn Lan thì Hàn gia đã khống chế Đông Hải quận vững như thái sơn. Nếu ý chỉ của Yên vương không được người Hàn gia ở Đông Hải quận truyền đạt thì căn bản không có người nào hiệu ứng.

Hàn Lan sinh được hai con trai, trưởng tử Hàn Chính Càn chính là đại tông chủ của Hàn gia ngày hôm nay, đồng thời cũng chính là đại tộc trưởng gia tộc họ Hàn, mà con trai thứ của Hàn Lan chính là Hàn Chính Khôn, là ông nội của Hàn Mặc và cũng là Nhị tông chủ Hàn gia.

Hàn Chính Càn sinh được hai con trai, trưởng tử Hàn Huyền Đạo ngày nay đang làm quan ở Yên kinh, con trai thứ là Hàn Huyền Linh đảm nhiệm chức vụ tổng đốc trấn phủ Đông Hải, thực tế chính là nắm trong tay quân quyền Đông Hải quận. Hàn Chính Khôn thì chỉ có một con trai là Hàn Huyền Xương, chính là quan Thanh Lại Tư của Đông Hải, là người khống chế tất cả mọi loại thuế má trong Đông Hải. Quân quyền và thuế đều được nắm trong tay Hàn gia, Đông Hải quận cũng chính là địa bàn của Hàn gia.

Nhưng tình cảnh thế này cũng không có bất kỳ điều gì khác thường trong tình hình chính trị ở Đông Hải thành, thế gia đại tộc nắm quyền không chế quân sự và chính trị một địa phương trong quốc gia cũng không có bất kỳ điều gì đặc biệt.

Yến Quốc có Cửu đại thế gia, tất cả đều có địa vị và địa phương của chính mình.

... ..

- Ngũ thiếu gia!

Một tiểu đồng có vẻ lạnh lợi bên cạnh Hàn Nguyên vội vàng cung kính thi lễ với Hàn Mạc.

Hàn Mạc khoát tay rồi ngồi xuống đối diện với Hàn Nguyên, khi hắn thấy vẻ mặt u sầu của Hàn Nguyên thì cười ha hả nói:

- Tứ ca, sao vậy? Uống rượu của đệ rồi mà vẫn còn đắm chiêu ử đột, có phải là nữ nhân yêu thích bị người khác đoạt đi rồi không?

Hàn Mạc chẳng qua chỉ thuận miệng nói ra, không ngờ Hàn Nguyên lại đột nhiên ngồi thẳng người, hắn giật mình nói:

- Tiểu Ngũ, ngươi...Sao ngươi biết được? Ai nói cho ngươi? Ngươi đã nói với ai chưa?

Hàn Mạc trở nên sững sốt, hắn tròn trừng mắt một lúc lâu rồi nói:

- Tứ ca, ý của huynh là...Thật sự đã bị người ta cướp mất nữ nhân?

Về mặt Hàn Nguyên cực kỳ ử đột, hắn nói:

- Ngươi không biết sao?

- Đệ sao biết được?

Hàn Mạc cười khỏ nói:

- Đệ chẳng qua chỉ thuận miệng nói thôi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

- Cũng không có gì!

Hàn Nguyên lắc đầu, hắn uống vào một hớp rượu rồi thản nhiên nói:

- Chẳng qua chỉ muốn đến đây tìm một vò rượu, cũng không có gì.

Hàn Mạc cười hì hì nói:

- Tứ ca, tiểu Ngũ này chơi với huynh từ thời tóc để chòm, trong lòng huynh có tâm sự gì chẳng lẽ đệ còn không biết? Có gì không thoải mái thì huynh cứ nói ra, xem đệ có thể giúp đỡ được hay không.

Về mặt Hàn Nguyên cực kỳ chán nản, hắn lắc đầu nhưng không nói lời nào.

- Nếu huynh vừa ý nữ nhân nào đó thì cứ trực tiếp nói với Nhị bá, cứ đưa vào trong phủ là được, dù không phải là chính thê thì làm tiểu thiếp.

Hàn Mạc khuyên nhủ:

- Việc gì phải mượn rượu giải sầu? Đệ đã nói rồi, mượn rượu giải sầu càng sầu thêm, có chuyện gì thì chúng ta cùng giải quyết, không nên ngược đãi bản thân mình như vậy.

Tiểu đồng Hàn Xuân bên cạnh Hàn Nguyên lập tức không nhịn được nói:

- Ngũ thiếu gia, người phải giúp Tứ thiếu gia nhà chúng ta.

Hàn Mạc hỏi:

- Hàn Xuân, rốt cuộc có chuyện gì?

- Chúng ta...Thiếu gia nhà chúng ta thích một nữ tử, nàng...Nàng lại bị người ta cướp đi.

Hàn Nguyên tức giận nói.

- Cái gì?

Hàn Mạc đứng thẳng người lên, trong tròng mắt hắn bùng ra những luồng sáng rực rỡ và cực kỳ lợi hại:

- Trong Đông Hải này cũng có kẻ dám cướp người của Tứ ca, đây không phải chuyện động trời sao? Nói, con bà nó ai to gan như vậy, lão tử sẽ dẫn

người đi cướp về.

Hàn Nguyên rót từng ngụm từng ngụm rượu vào bụng, lúc này hấn buông vò rồi nói với vẻ mặt đau khổ:

- Tiểu Ngũ, ngươi là người ta tin cậy nhất, chuyện này ta cũng không muốn gạt ngươi nhưng phải cực kỳ bảo mật, nếu truyền ra ngoài thì sợ rằng sẽ bị phụ thân đánh chết.

Hàn Mạc ngây ngẩn cả người, hấn cau mày nói:

- Nghiêm trọng vậy sao?

- Ta thích một nữ nhân... ..

Hàn Nguyên nhìn Hàn Mạc rồi cười khổ nói:

- Nhưng...Nàng là một tỷ nhi*, ngày hôm nay đã bị Tiểu Diêm Vương bắt đi rồi.

(*: Tỷ nhi là kỹ nữ.)

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

chương 3:Sự sắp xếp của đại tông chủ

Hàn gia là một danh môn vọng tộc trong Cửu đại thế gia Yên Quốc, đồng thời cũng là gia tộc danh vọng cao nhất trong Đông Hải quận, tất nhiên cũng vì vậy mà có tộc quy cực kỳ nghiêm khắc. Theo những gì Hàn Mạc biết thì tộc quy không ít hơn năm mươi điều, nếu vi phạm bất kỳ một điều nào thì đều chịu sự trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc.

Tỷ nhi thuộc vào tầng lớp thấp kém nhất trong xã hội trong thế giới này, cũng chính là kỹ nữ. Tuy Hàn gia không có bất kỳ lời nói nào muốn xúc phạm đến tầng lớp này nhưng một kỹ nữ không thể nào tiến vào trong Hàn gia, nếu có chuyện như vậy xảy ra thì chỉ sợ rằng Hàn gia sẽ bị tất cả các gia tộc khác trong Yên Quốc chế nhạo. Tuy đám đệ tử gia tộc lớn cũng không thiếu những kẻ duy trì những mối quan hệ như vậy nhưng không có bất kỳ kẻ nào giống trống khua chiêng đón một kỹ nữ vào gia tộc.

Hàn Mạc vừa nghe đến hai chữ tỷ nhi thì ngoài kinh ngạc chính là cảm thấy vấn đề này khó giải quyết.

- Lần trước ta không nhận được phải đi theo đám người kia đến Phiêu Hương Viện uống hoa tửu.

Hàn Nguyên thần nhiên nói:

- Ngày đó ta đến đứng vào cuộc thi Hoa Khôi Tái, người được tuyển làm hoa khôi chính là Hương Ngọc Nhi, vì vậy đám người kia chỉ đơn giản chọn Hương Ngọc Nhi rồi đẩy ta vào... ..

- Sau đó hai người vui sướng vài lượt, sau đó huynh đã yêu nữ nhân kia sao?

Hàn Mạc trợn trừng mắt, hấn gợn ngón cái lên nói: Truyện "Quyền Thần "

- Tứ ca, tình cảm của huynh thật phong phú, như vậy mà đã yêu rồi.

Hàn Nguyên cười khổ nói:

- Tiểu Ngũ, lúc này mà ngươi còn tâm tư để đùa giỡn sao? Ngươi cũng biết đấy, tuy ta muốn kết hôn với Hương Ngọc Nhi nhưng trong nhà tuyệt đối sẽ không cho phép, dù nàng có xuất thân trong sạch nhưng lại là người của xuân lâu, không thể nào nói rõ ràng được.

Hàn Nguyên dừng lại một lúc, trong mắt hấn bùng lên vẻ phẫn nộ, hấn cắn răng nói:

- Nhưng hôm qua ta đến Phiêu Hương Viện thì Hương Ngọc Nhi đã bị Tiểu Diêm Vương bắt đi rồi, cũng không biết bây giờ thế nào. Ta...Ta lại không thể vì vậy mà gây chiến, nếu để ông nội và cha biết được thì chắc chắn sẽ bị đánh chết.

Vành mắt Hàn Nguyên đỏ ửng lên, giọng nói cũng trở nên run rẩy:

- Tiểu Diêm Vương và chúng ta thường hay xích mích, hấn cũng biết Hương Ngọc Nhi là nữ nhân của ta, hấn làm như vậy là cố ý chọc giận ta, cũng không biết hấn sẽ tra tấn Hương Ngọc Nhi thế nào.

Hàn Mạc trừng mắt nhìn Hàn Nguyên, hấn trầm giọng nói:

- Tứ ca, lúc này đau thương cũng có được gì đâu, chuyện này huynh đừng quan tâm đến nữa, cứ giao hết cho đệ. Huynh trở về tắm rửa cho sạch sẽ, ngủ một giấc thật ngon, đến khi huynh tỉnh dậy, đệ chắc chắn sẽ cho huynh được nhìn thấy Hương Ngọc Nhi.

- Thật... Thật sao?

Hàn Nguyên mở to mắt, trong ánh mắt bùng lên cái nhìn vui sướng.

- Đệ đã đồng ý thì có bao giờ sai hẹn đâu?

Hàn Mạc đỡ Hàn Nguyên dậy, hấn mỉm cười nói:

- Được rồi, đã nói với huynh nhiều lần rồi, đàn ông Hàn gia máu có thể chảy nhưng không được rơi nước mắt.

Hàn Nguyên hình như rất tin tưởng năng lực Hàn Mạc, hấn gật đầu thật mạnh.

Đợi đến khi Hàn Nguyên đi xa thì Hàn Mạc mới nhìn bóng lưng của hấn rồi thở dài:

- Tứ ca ơi là Tứ ca, tính tình của người sao nhu nhược như vậy, gặp phải chuyện thì không biết nên làm sao, như thế này sao tốt lên được.

Nếu tính tổng cả hai đời của Hàn Mạc lại thì đã hơn bốn mươi năm, tuy hấn còn nhỏ tuổi hơn Hàn Nguyên nhưng nếu nói về tâm lý thì trưởng thành hơn rất nhiều.

- Hàn Thanh!

Hàn Mạc dùng giọng điệu sắc bén khẽ hô một tiếng.

Hàn Thanh lập tức xuất hiện trước mặt Hàn Mạc, hấn cung kính nói:

- Ngũ thiếu gia, có chuyện phải làm sao? Từ trận Điều Quang Đấu lần trước đã mấy tháng rồi chưa được động thủ, lần này cũng nên học hỏi thêm chút kinh nghiệm, nếu không những gì thiếu gia đã dạy sẽ trở nên bỏ bê hết à?

- Thiếu gia ta từ năm tám tuổi đã mang theo các người đi huấn luyện, nếu các người mà bỏ bê thì còn thua cả đầu heo.

Hàn Mạc cười hì hì, vẻ mặt hấn chợt trở nên nghiêm túc:

- Những gì Tứ ca vừa nói người đã nghe rõ chưa?

- Thiếu gia, tiểu Thanh đều nghe rõ, không thiếu một chữ nào. Đây là những gì thiếu gia đã dạy bảo, những gì nên nghe nem xem xét và nhưng gì không nên nghe không nên xem xét.

Hàn Thanh khôn khéo nói.

- Vậy là tốt rồi, người gọi thêm vài người nữa, dẫn bọn họ đi làm chuyện này cho ta...Biết làm thế nào rồi chứ?

Hàn Mạc sờ cằm hỏi, lúc này vẻ mặt hấn cực kỳ lạnh lùng, rất khác biệt so với vẻ mặt khi đối diện với Hàn phu nhân và Nhị tông chủ, đồng thời còn cực kỳ tinh táo:

- Phải hết sức cẩn thận, đừng gây ra những rắc rối khác, nếu không đừng trách thiếu gia không khách khí.

- Vâng, Ngũ thiếu gia!

Hàn Thanh nói một tiếng tí tưng, vẻ mặt hấn trở nên hứng thú, hấn khẽ nói:

- Tiểu Diêm Vương kia, có phải nên...

Hàn Thanh nhấc bàn tay phải lên rồi đẩy mạnh xuống.

- Hừ!

Hàn Mạc trợn trừng mắt:

- Thiếu gia ta đã nói rồi, không được phép gây chuyện, thời cơ vẫn chưa tới.

Hàn Thanh gật đầu nói:

- Vâng, thiếu gia, ta phải đi, trước tiên phải tìm được vị trí của Hương Ngọc Nhi.

Hàn Thanh vừa chạy đến cầu thì lập tức gặp một người đàn ông trung niên mập mạp phúc hậu, hắc không khỏi lên lên:

- Cha, sao người lại đến đây?

Người đàn ông trung niên này chính là phụ thân của Hàn Thanh, là Hàn Nghiêm quản gia Thanh Lại phủ, tất cả mọi người cao thấp trong Thanh Lại phủ đều gọi là Hàn bá.

Hàn bá hỏi:

- Ngũ thiếu gia có bên trong không?

- Vâng, có bên trong!

Hàn bá khẽ gật đầu rồi bước nhanh vào nhà thất, khi nhìn thấy Hàn Mặc đang đứng bên ngoài cửa sổ nhìn khung cảnh bên ngoài thì vội hỏi:

- Ngũ thiếu gia, đại tông chủ muốn cậu đi qua một chuyến, ngài nói có chuyện tìm thiếu gia, cậu nhanh chân lên một chút.

Hàn Mặc nghe được ba chữ đại tông chủ thì thân thể khẽ chấn động, hắc nói:

- Đại gia gia muốn tìm cháu sao?

Nếu nói người làm Hàn Mặc cảm thấy sợ hãi nhất trong tất cả số người cao thấp trong Hàn gia thì chính là vị đại tông chủ Hàn Chính Càn cực kỳ âm trầm kia. Mỗi lần Hàn Mặc nhìn thấy lão thì cảm giác trên người có sáu lông bờ qua, toàn thân không được tự nhiên.

- Đúng vậy, đã có người đến truyền lời, cậu mau đi qua.

Hàn Mặc không dám chậm trễ, hắc sửa soạn lại y phục rồi vừa đi vừa hỏi:

- Ngài biết người tìm ta có chuyện gì không?

- Cũng không biết!

Hàn bá cười ha hả nói:

- Những chuyện của đại tông chủ thì hai quý phủ ai dám mở miệng hỏi nhiều?

Hàn Mặc bước đi rất nhanh, hắc lại hỏi:

- Cha cháu thì sao?

- Đại nhân đang ở trong quận phủ thủ!

- Chỗ Hắc Diêm Vương sao?

Hàn Mặc dừng chân rồi quay đầu hỏi:

- Ngài đến chỗ Hắc Diêm Vương làm gì?

- Hình như có liên quan đến chuyện thu thuế!

Hàn bá trả lời:

- Nhưng rốt cuộc xảy ra chuyện gì ta cũng không biết rõ. Thiếu gia, trong nhà thì có thể được nhưng nếu đã ra ngoài thì không thể gọi là Diêm Vương này nọ, để tránh khỏi hiểu lầm. Cậu mau đến phủ đông, cũng đừng để cho đại tông chủ phải chờ, mỗi ngày ngài đều có rất nhiều chuyện phải làm, đừng để ngài nổi giận.

... ..

Hắc Diêm Vương là một biệt danh, người này có tên là Tiêu Mặc Toàn, là quận trưởng Đông Hải quận.

Hàn gia là gia tộc có danh vọng và lực hiệu triệu nhất trong Đông Hải, đồng thời cũng là gia tộc khống chế cả mạch máu quân sự và kinh tế. Nhưng người lãnh đạo cao nhất trong Đông Hải quận có danh nghĩa với chính phủ chính là quận trưởng Đông Hải quận được triều đình phái đến.

Nếu nói theo tình hình chính trị thì Tiêu Mạc Toàn chính là quan phụ mẫu của Đông Hải quận, rõ ràng là một cán đao, dù là Hàn gia cũng phải kiêng kị vài phần.

Tiêu Mạc Toàn là đệ tử dòng nhánh của Tiêu gia, một gia tộc đứng hàng thứ nhất trong Cửu đại thế gia Yến Quốc, trước đây hẳn được chỉ định đến làm quận trưởng Đông Hải quận cũng vì được chính Tiêu Thái Sư quan đại thần nội các đương triều đề cử, đây là nhân vật cực kỳ có bối cảnh. Yến Quốc là một quốc gia kỳ quái, tình hình chính trị của bọn họ có thể nói là khá dị dạng, vì nguyên nhân lịch sử nên những thế gia đại tộc khống chế tất cả quyền lợi quốc gia, vì vậy mà vương quyền quốc gia cũng không quá mức uy nghiêm.

Tất cả thuế trong Đông Hải quận phần lớn đều do Hàn gia thu nhận, sau đó Hàn gia mới chuyển đến Đông Hải quận phủ. Điều này tuy có vẻ rườm rà nhưng chứng tỏ quyền lực khống chế kinh tế trong Đông Hải quận của Hàn gia.

Nhưng cũng có một vài loại thuế mà Hàn gia không được phép nhúng tay vào, một là thuế muối, hai là thương thuế.

Hai loại thuế này đều do nha môn Đông Hải quận thu lại, nói cách khác hai quyền lực thu nhập thuế này được Tiêu Mạc Toàn quận trưởng Đông Hải quận nắm trong tay. Vì nguyên nhân này mà Hàn gia và Tiêu Mạc Toàn có rất nhiều mâu thuẫn, nhưng hai bên đều kiêng kỵ thực lực và bối cảnh của đối phương, cả hai đều biểu hiện rất khách khí. Truyện "Quyền Thần "

Vì Tiêu Mạc Toàn có nước da ngăm đen, hơn nữa lại là loại người âm hiểm nên dân chúng lên gọi là Hắc Diêm Vương.

Tiểu Diêm Vương cướp Hương Ngọc Nhi chính là con trai duy nhất của Hắc Diêm Vương, tên này ý vào quyền thế của cha mà làm xằng làm bậy trong Đông Hải quận, có thể nói là tội ác chồng chất. Cũng vì vậy mà Tiểu Diêm Vương từng nhiều lần phát sinh xung đột với đệ tử Hàn gia.

... ..

Phủ Tổng Đốc Đông Hải và Đông Hải Thanh Lại phủ chính là câu nói trong miệng của người ngoài, đây là gọi theo chính danh, nhưng trong miệng người Đông Hải thì gọi là Đông phủ và Tây phủ.

Hàn Mạc vào Đông phủ thì lập tức hỏi địa phương của Hàn Chính Càn, sau đó hắn nhanh chóng đi đến thư phòng trong chính viện.

Khi đến thư phòng, Hàn Mạc khẽ gõ cửa, bên trong truyền ra giọng nói âm trầm và khàn khàn của Hàn Chính Càn:

- Tiểu Ngũ à? Vào đi!

Hàn Mạc đẩy cửa tiến vào lập tức nghe được những mùi hương đặc biệt của thư phòng dày đặc hương thơm và văn chương. Khi vào cửa thì hắn xoay người khẽ đóng cửa lại, sau đó mới tiến thẳng vào phòng trong. Trên đường đi toàn là những giá sách không lồ, đủ loại, nghe nói trong thư phòng này không những có thư tịch của Yến Quốc mà còn có rất nhiều loại của Khánh Quốc, Ngụy Quốc và Nam Phong Quốc, nếu hiểu rõ tình hình chung của các quốc gia thì cực kỳ có lợi.

Hàn Mạc cũng không biết thư phòng đầy sách này là Hàn Chính Càn muốn bày ra làm bộ hay thật sự đã từng đọc qua rồi.

Phòng trong là một gian nhỏ cực kỳ tao nhã, bầu không khí có chút u tối, cổ kính. Một lão nhân đầu bạc trắng hơn sáu mươi tuổi đang ngồi sau một chiếc bàn gỗ lim, trên mặt bàn đầy một bộ giấy và bút mực rất ngăn nắp, lão nhân đang thuận tay cầm lấy bút lông, cũng không biết đang viết thứ gì.

Khi thấy Hàn Mạc tiến vào thì lão nhân mới ngẩng đầu lên nói;

- Gần đây có chăm chỉ luyện công không?

Gương mặt lão nhân cực kỳ tang thương, da mặt đã sạm nhợt nhưng cặp mắt vẫn cực kỳ lợi hại. Cặp mắt lão giống như một con dao nhỏ, dù kẻ nào bị nhìn chằm chằm cũng cảm thấy không được thoải mái.

Hàn Mạc dù không sợ trời sợ đất nhưng khi đứng trước mặt vị đại tông chủ cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

- Vâng, vẫn rèn luyện chăm chỉ.

Cái mà Hàn Chính Càn gọi là luyện công cũng không phải khí công thần võ gì cả, chẳng qua chỉ là Trường Sinh Kinh được truyền dạy qua các đời Hàn gia, chỉ có đệ tử trực hệ mới được phép tu luyện. Thật ra đây chẳng qua chỉ là một bộ võ công có thể thông qua điều tức thân thể để tăng cường khí lực. Nghe nói trước kia Đông Hải Vương luyện Trường Sinh Kinh đại thành nên có được thần lực tan vàng nát đá, vì vậy mới trở thành thế lực hùng bá một phương ở Đông Hải. Truyện "Quyền Thần "

Hàn Chính Càn khẽ gật đầu, giọng nói uy nghiêm lại vang lên:

- Công phu không thể nghỉ ngơi, đây là võ công bắt buộc của Hàn gia chúng ta, nếu chậm trễ thì đừng trách đại gia ta không khách khí.

- Vâng!

Hàn Mạc đứng trước mặt Hàn Chính Càn thì trở nên ngoan ngoãn giống hệt như một con cừu non.

- Lần này gọi người tới chính là chuẩn bị cho người một chút.

Hàn Chính Càn chậm rãi nói:

- Khi người mười sáu tuổi thì trong phủ đã thu xếp cho một thị tì nha đầu xứng đáng, nhưng người lại nhiều lần từ chối, việc đó ta cũng không rảnh quan tâm. Lúc này ta đã tìm được một người, chỉ qua chỉ vì người không thích nha đầu nên ta tìm cho một người lớn tuổi, người về chuẩn bị đi, hai ngày nữa người này sẽ tiến vào.

- Sao cơ ạ?

Hàn Mặc chấn động, hần há hốc miệng, nửa ngày sau cũng nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nha đầu thị tì

Nha đầu thị tì của Yến Quốc hoàn toàn khác biệt với ý nghĩa nha đầu thị tì bình thường, sau khi đám con cháu của các danh môn vọng tộc trong quốc gia này trưởng thành thì trong phòng đều phải có một nha đầu làm thị tì. Mục đích của chuyện này để chăm sóc chủ nhân vào ban đêm, chẳng hạn như chủ nhân đói bụng hoặc đại tiểu tiện đều cần nha đầu thị tì hầu hạ, tất nhiên nếu chủ nhân phát sinh quan hệ với nha đầu thị tì, tuy không phải chuyện quang minh chính đại gì nhưng cũng trở thành một thói quen có thể được các danh gia vọng tộc cho phép.

Khi Hàn Mặc mười sáu tuổi thì Hàn phu nhân đã muốn thu xếp cho hần một nha đầu thị tì, nhưng Hàn Mặc cho rằng chuyện này cực kỳ vô nhân đạo. Tuy hần không ngại chuyện ngủ cùng phòng với nữ nhân, nhưng hần biết rõ vận mệnh của nha đầu thị tì, người đời cũng cho rằng nha đầu thị tì đã ăn nằm với chủ nhân, không thể gả ra ngoài được nữa. Nha đầu thị tì được chủ nhân thu làm tiểu thiếp hoặc vĩnh viễn ở lại bên cạnh chủ nhân làm nha đầu thị tì cho đến chết.

Hàn Mặc không muốn vì chuyện này mà hủy diệt cuộc đời của một thiếu nữ, hần từ chối thẳng thừng, thậm chí còn đuổi cả nha đầu thị tì mà Hàn phu nhân đã sắp xếp ra ngoài. Sau đó Hàn phủ không còn biện pháp nào khác nên đành phải dừng lại, nhưng hôm nay Hàn Chính Càn lại gọi Hàn Mặc đến giống như một người cha chăm lo cho con, thậm chí cũng đã an bài xong mọi chuyện.

- Đại gia gia, điều này... Tôn nhi thật sự không muốn!

Hàn Mặc dùng ánh mắt cực kỳ cẩn thận nhìn Hàn Chính Càn, hần nhìn mặt mà nói chuyện. Khi hần thốt nên lời thì Hàn Chính Càn lập tức nhíu mày, lão có chút không vui nói:

- Nhưng đây là chuyện mà đại gia gia ta đã sắp xếp, tôn nhi cứ vâng lời là được.

Trong lòng Hàn Mặc đã biết rõ Hàn Chính Càn đã có ý như vậy, thậm chí ngay cả người làm nha đầu thị tì cũng đã chọn xong, dù mình phản đối thế nào cũng bằng thừa. Hàn Chính Càn là người có quyền lực cao cấp nhất trong bộ tộc, không kẻ nào có thể vi phạm, ngay cả cha Hàn Mặc đứng trước mặt Hàn Chính Càn cũng cực kỳ cung kính, vì vậy hần cũng không dám có ý mạo phạm.

Nếu đã như vậy thì Hàn Mặc hần nên đồng ý, không thể mạo phạm vượt lòng hổ của Hàn Chính Càn. Về phần nha đầu thị tì kia, không phải đã nói là tuổi đã lớn sao? Vậy cũng không sao cả, chắc chắn người này đã được gả cho người, cũng không cần phải lo lắng chuyện không được gả ra ngoài.

Trên gương mặt Hàn Chính Càn lộ ra sự vui vẻ hiếm thấy, lão nói:

- Tiểu Ngũ, người rất thông minh, nhưng đối với chuyện nha đầu thị tì này ta cũng có vài thứ muốn dặn dò. Người đừng nên làm trái lời, nếu không ta sẽ dùng gia pháp.

- Xin đại gia gia chỉ bảo.

Hàn Chính Càn trầm ngâm, cuối cùng nói: Truyện "Quyền Thần "

- Nàng tuy là nha đầu thị tì của người nhưng người không được dùng thân phận nha đầu thị tì để đối xử với nàng, không những không được dùng thân phận nha đầu thị tì mà người cần phải tôn trọng và lễ nghĩa...Này, cứ coi như đó là tỷ tỷ của người.

Hàn Mặc trở nên sững sờ, hần dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Hàn Chính Càn, thật sự cũng không hiểu vì sao đại gia gia lại dặn dò như vậy.

Rốt cuộc đại tông chủ Hàn gia đang tìm cho mình một nha đầu thị tì hay là một vị tỷ tỷ? Nhưng nếu Hàn Chính Càn đã dặn dò như vậy thì Hàn Mặc tất nhiên sẽ không phản bác, hần cung kính nói:

- Tôn nhi đã hiểu!

- Ngoài ra...Sau khi nàng tiến vào phòng của người thì hậu hoa viên cũng không được cho hạ nhân tiến vào, cũng không thể cho người ngoài biết người có nha đầu thị tì. Chuyện này không được truyền ra ngoài, nếu có bất kỳ kẻ nào biết được...Người phải báo lại ngay cho ta, nhớ lấy!

- Vâng!

Về mặt Hàn Chính Càn trở nên cực kỳ ngưng trọng, giọng nói của lão thậm chí trở nên lạnh lẽo:

- Cuối cùng người phải nhớ kỹ, một khi nàng đã tiến vào thì dù gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, dù người bị mất mạng cũng phải bảo vệ cho nàng được an toàn.

Trong bụng Hàn Mặc tràn đầy nghi ngờ, hần đảo mắt nhìn Hàn Chính Càn rồi gật đầu nói;

- Tôn nhi đã nhớ rõ, sẽ xuất toàn lực bảo vệ cho nàng được an toàn.

Hàn Chính Càn khẽ gật đầu, lão bình tĩnh nói:

- Tiểu Ngủ, những lời nói của đại gia gia hôm nay với người, đặc biệt không được nói với bất kỳ kẻ nào, việc này cha mẹ người cũng sẽ biết, cho nên ngày thường cũng không đề cập đến. Những gì ta đã dặn dò người phải ghi khắc trong lòng, nếu có chuyện gì xảy ra thì sợ rằng Hàn gia ta sẽ gặp phải tai họa, người nên nhớ kỹ điều này.

Hàn Mặc biết rất rõ, chỉ cần những chuyện cần biết thì dù không hỏi Hàn Chính Càn cũng sẽ nói rõ ràng với mình, nhưng nếu những chuyện hần không cần phải biết thì dù có cắt đứt cổ sẽ không tìm được bất kỳ đáp án nào.

Lúc này Hàn Mặc đã cực kỳ tò mò, hần rất muốn biết nha đầu thị tì của mình là thần thánh phương nào mà liên quan đến sinh tử tồn vong của Hàn gia.

- Được rồi, người lui ra đi.

Hàn Chính Càn phát phát tay cho Hàn Mặc lui xuống. Lão lại tiếp tục cầm lấy bút lông chuẩn bị tiếp tục viết chữ, đến khi Hàn Mặc thỉnh an lui ra thì lão đột nhiên nói:

- Đúng rồi, nhóm Hắc Báo của người có cần thêm người hay không?

- Sao cơ?

Hàn Mặc cảm thấy kinh sợ.

Cái gọi là Hắc Báo, tính cả Hàn Thanh thì tổng cộng có mười người, đây là một nhóm người mà khi còn nhỏ Hàn Mặc dựa vào những ký ức kiếp trước của chính mình mà thành lập một tiểu đội giống như bộ đội đặc chủng, mỗi người trong tiểu đội đều am hiểu chiến thuật đánh chiến của quân đội, am hiểu tình báo, là một kiệt tác mà Hàn Mặc cực kỳ đặc ý. Nhưng trước nay tiểu đội này vẫn cực kỳ bí ẩn, ngay cả Hàn Huyền Xương cũng không biết có một nhóm người như vậy tồn tại, trong mắt người ngoài thì Hàn Mặc chẳng qua chỉ có một nhóm bạn chơi đùa với nhau mà thôi.

Hàn Chính Càn đột nhiên nói lên hai chữ Hắc Báo, điều này quả thật làm cho Hàn Mặc cảm thấy kinh hoàng.

- Nếu thiếu vài người thì cứ nói, ta sẽ sắp xếp cho vài kẻ biết nghe lời.

Trên gương mặt Hàn Chính Càn lộ ra một nụ cười thần nhiên.

Hàn Mặc kiên trì nói:

- Binh chi cần tinh không cần nhiều, chỉ cần vài người bọn họ đã là quá đủ.

Hàn Chính Càn khẽ gật đầu, lão phát tay cho Hàn Mặc lui ra.

... ..

... ..

Đông viện Thanh Lại phủ có vài tòa đình rất thanh nhã, nơi đây có một cánh rừng xanh biêng biếc, màu xanh dào dạt, mà bên cạnh là một hồ nước nhỏ, vài con ngỗng trắng đang thần nhiên đùa giỡn âm ỉ dưới ánh trăng.

Tối nay Hàn Mặc đến ăn cơm ở một ngôi đình hình bát giác, bốn góc đình đều óc nha hoàn cầm đèn lồng, vì vậy mà không gian trở nên sáng rực.

Ngồi ở vị trí chính tọa chính là Hàn Huyền Xương phụ thân Hàn Mạc. bên phải Hàn Huyền Xương chính là Hàn phu nhân mẹ ruột của Hàn Mạc ở thế giới này.

Hàn phu nhân năm nay gần bốn mươi nhưng lại bảo dưỡng rất tốt, làn da trắng bóng, tướng mạo xinh đẹp, trên người bùng ra khí chất ung dung đẹp đẽ. Nhưng nàng lại có một cặp mắt y hệt như Hàn Mạc, cặp mắt giống như ngôi sao liên tục bùng lên cái nhìn nghịch ngợm. Trên mặt nàng là một nụ cười thần nhiên, khỏe miệng cong lên như vàng trắng khuyết, rõ ràng có hương vị của một tiểu cô nương tính nghịch.

Bên trái Hàn Huyền Xương còn có một phụ nhân tướng mạo xinh đẹp khoảng ba mươi ba ba mươi bốn tuổi, người này xinh đẹp động lòng người, dáng người đầy đặn, cặp mắt như thu thủy, ngập đầy nước. Một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi cực kỳ thanh tú ngồi ngay bên cạnh phụ nhân xinh đẹp, cặp mắt nàng đẹp như phụ nhân, trong trắng như nước.

Phụ nhân xinh đẹp này chính là tiểu thiếp của Hàn Huyền Xương có khuê danh là Tô Ngọc Bích, đám người cao thấp trong phủ đều gọi là Bích Di Nương, mà thiếu nữ chính là con gái của Bích Di Nương, là Hàn Thẩm tiểu muội của Hàn Mạc.

Hàn Mạc ngồi ngay bên cạnh Hàn phu nhân.

Hàn phu nhân được gả cho Hàn Huyền Xương năm mươi bảy tuổi, gả được hai năm nhưng không sinh đẻ, vì vậy mà Hàn Huyền Xương mới nạp Bích Di Nương làm tiểu thiếp. Nào ngờ Bích Di Nương vừa gả vào được vài tháng thì Hoa Phong Nhi đã có mang Hàn Mạc, Bích Di Nương vốn mang tâm tư sinh con nối dõi tông đường mà được gả qua cửa, nhưng cũng gần hai năm sau mới mang thai Hàn Thẩm, có thể nói đây là một chuyện cực kỳ cổ quái.

Vốn thiếp thân không thể cùng ngồi ăn một bàn với chính thê, nhưng Hàn phu nhân trời sinh tính tình lương thiện, bình thường quan hệ với Bích Di Nương cũng rất tốt, giống như chị em ruột. Vì vậy dù là dùng cơm thì Bích Di Nương cũng không phải đứng bên cạnh hầu hạ như những thiếp thân khác mà cùng ngồi một bàn.

Hàn Huyền Xương cũng không quan tâm đến những chuyện thế này, Hàn phu nhân đã như vậy thì lão cũng không cần phải nói nhiều.

Hàn Huyền Xương vừa mới bốn mươi tuổi, cũng đứng trong độ tuổi khỏe mạnh. Lão thân là quan Thanh Lại Tư, tuy đã là trung niên nhưng tướng mạo vẫn cực kỳ tuấn nhã, phong độ nhẹ nhàng, rộng trong cõi người.

Hàn phu nhân cười hi hi liếc Hàn Mạc, nàng khê hỏi:

- Mạc Nhi, con nói đã làm xong kính mát cho mẹ rồi sao? Sao chưa thấy con đưa tới?

Hàn Huyền Xương nhú mày nói:

- Kính mát là thứ gì?

- Lão gia à, đứa con của chúng ta thông minh, điều này ông cũng biết.

Hàn phu nhân nói đến chỗ hứng thú thì lập tức cười hi hi nói:

- Hai ngày trước nó đồng ý làm cho muội một cái kính mát che mắt gì đó, dùng thứ đó nhìn lên trời sẽ không bị chói. Mạc Nhi gọi nó là kính mát, khi nào làm xong thì muội sẽ cùng huynh dùng thử.

Bích Di Nương dịu dàng nói:

- Mạc Nhi từ nhỏ đã thông minh hơn người, kính mát này chắc chắn là thứ tốt.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Hàn phu nhân liên tục gật đầu nhìn con trai, nàng cười nói:

- Bích muội muội, khi nào làm xong ta sẽ cùng nàng chơi đùa một chút.

Hàn Huyền Xương dờ khóc dờ cười nói:

- Phu nhân, những thứ quý dị kia nào có tác dụng gì.

Sau khi trừng mắt nhìn Hàn Mạc, Hàn Huyền Xương hừ lạnh nói:

- Mê muội cả ý chí!

- Lão gia, phải gọi là thú vị, sao lại trách cứ Mạc Nhi?

Hàn phu nhân trợn trừng mắt nhìn hàn Hàn Huyền Xương, sau đó mỉm cười với Hàn Mạc:

- Mạc Nhi, đừng sợ, có mẹ ở phía sau hỗ trợ, cha sẽ không dám làm gì ngươi đâu.

Hàn Mạc cười hì hì, hần liên tục gật đầu.

Hàn phu nhân rất cưng chiều Hàn Mạc, vì vậy mà ở thời đại này Hàn Mạc cũng nhận được đầy đủ tình thương của mẹ. Vì vậy mà hần cũng dựa vào những ký ức kiếp trước để thỉnh thoảng chế tạo vài thứ kỳ quái để trêu chọc người mẹ tính nghịch của mình, để người được vui vẻ.

Hàn Huyền Xương biết được phu nhân của mình thuở nhỏ đã cực kỳ điêu ngoa và tính nghịch, khi gả vào phủ thì tính tình vẫn không thay đổi. Lão cũng không trách được tính tình của phu nhân, cho nên đã gả được hai mươi năm mà tâm tính vẫn không thay đổi quá nhiều, vẫn giống như một tiểu cô nương khờ dại. Nếu nàng đã nói thứ đó thú vị thì cũng không nên nói nhiều lời, đến khi đồ ăn được đưa lên đây đủ thì cả nhà bắt đầu dùng cơm.

- Ca ca, những chuyện xưa huynh viết ra muội đều đã đọc xong.

Hàn Thâm ghé sát tai Hàn Mạc nói nhỏ:

- Huynh viết thêm vài chuyện xưa cho muội đọc đi.

Hàn Mạc cười ha hả nói:

- Chút nữa trở về huynh sẽ ghi ra cho muội vài câu chuyện nữa. Tiểu muội, lá gan muội cũng lớn thật, ngay cả những chuyện như Liêu Trai cũng không sợ, ca ca thật sự vô cùng kính nể muội.

Hàn Thâm cười khanh khách nói:

- Huynh cứ nói những chuyện vô lý, đám yêu hồ kia đều là người tốt, có gì đáng sợ đâu?

Hàn Huyền Xương ho khan một tiếng rồi nói:

- Ăn cơm, ăn cơm thôi. Lúc ăn cơm mà còn nói chuyện nhiều lời làm gì.

Về mặt Hàn Huyền Xương trở nên có chút khó coi, hần tròn mắt nhìn Hàn Mạc, sau đó quay sang Hàn Thâm nói:

- Thâm Nhi, đừng xem ba thứ bát nháo đó, mẫu thân đã dạy con Tổ Nữ Kinh, con đã học xong hết chưa? À còn nghề thêu thùa, con đều phải học, làm gì có thời gian rảnh xem những thứ vô dụng kia.

Chiếc miệng nhỏ nhắn của Hàn Thâm khẽ co rút lại, nàng cực kỳ uất ức.

Hàn phu nhân lại tròn trũng mắt nhìn Hàn Huyền Xương, nàng nói:

- Có phải bên ngoài bị kẻ nào làm cho tức giận nên về nhà trút hết lên đầu hài tử không? Không phải chính ông cũng đọc đến say sưa sao? Truyện "Quyển Thần "

Hàn Huyền Xương lại tiếp tục thở dài, lão cúi đầu ăn cơm, cũng không dám phản bác lại.

Bích Di Nương vội vàng nói:

- Thâm Nhi, mau ăn cơm đi, cơm nước xong mẹ sẽ dạy con thêu thùa.

Hàn Huyền Xương chỉ ăn được hơn nửa chén cơm thì buông đũa, hần hướng về phía Hàn Mạc nói:

- Mạc Nhi, tháng sau quân Trần Thủ sẽ rời bến, ngươi nên đi theo tăng thêm kinh nghiệm, nam nhân Hàn gia dù sao cũng phải đi lại trên biển.

- Vâng, thưa cha!

Hàn Mạc gật đầu đáp.

Nếu nói dễ nghe một chút thì quân Trần Thủ rời bến chính là đi tuần tra để làm đám hải tặc kinh sợ. Nếu nói khó nghe thì vài chiến thuyền lớn đi đến vị trí nước sâu trong Đông Hải dạo chơi vài vòng sau đó quay về báo cáo với triều đình, trên bản tàu chường ghi rõ: "Hải tặc hung hăng ngang ngược, quân Trần Thủ rời bến truy kích đánh tan hải tặc. Nhưng quân hải tặc vẫn tụ tập rất đông, vì vậy cần phải có thêm nhiều chế tài..." Thực tế thì đang yêu cầu thêm quân phí từ triều đình.

Ngày nay Hàn Huyền Đạo chính là một vị đại thần trong Yên kinh, thân là Hộ Bộ Thượng Thư, hoàn toàn có năng lực góp lời trong triều đình, sau đó rút xuống một phần bạc lớn trang bị cho quân đội.

Đám hải tặc này làm loạn đã vài trăm năm, với thực lực của quân Trần Thủ thì chỉ cần đốc sức truy kích, sợ rằng đám hải tặc đã bị đánh tan từ rất lâu.

Nhưng nuôi hải tặc và tổ chức quân đội đều là chuyện mà tất cả các thế lực đều phải làm. Nếu thật sự dọn sạch hải tặc thì quân Trần Thủ Đông Hải sợ rằng đã bị xóa bỏ, Hàn gia sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 005: Hàn tộc sẽ mất đi nhân tâm

Đêm khuya, trong chính phòng đông viện, Hàn Huyền Xương đang ngồi bên cửa sổ, lão ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm âm u, vẻ mặt có chút tiêu tụy. Hàn phu nhân thì pha một chung trà ngon đưa đến bên cạnh Hàn Huyền Xương, nàng khẽ nói:

- Lão gia, hôm nay huynh trở về mà vẻ mặt không được tốt, trên bàn cơm muối cũng không tiện hỏi nhiều, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Hàn Huyền Xương cười khổ nói:

- Không phải chuyện từ thuế thì là thứ gì nữa?

- Thu nhập từ thuế sao?

Hàn phu nhân khẽ chớp cặp mắt xinh đẹp rồi nói:

- Không phải tất cả các huyện và các hộ đều nộp thuế theo quý sao?

Hàn Huyền Xương nhắc chung trà đặt đến bên cạnh bàn, trong mắt lão bùng lên cái nhìn tức giận:

- Chẳng phải không nộp thuế đầy đủ, mà tên Tiêu Mạc Toàn ngày càng quá mức, ngay cả thương thuế cũng tăng thêm một phần, đặc biệt là ngư hành lại tăng thêm hai phần. Nếu thương thuế tăng lên sẽ làm ảnh hưởng đến kinh doanh của đám thương nhân. Bọn họ đến Đông Hải quận chúng ta cũng chỉ muốn kiếm bạc, nếu thương thuế tăng lên thì giá cá mà đám thương nhân mua sẽ phải giảm xuống, con dân mạo hiểm sóng gió ra khơi cả tháng trời cũng sẽ không kiếm được vài đồng bạc, giá cá như vậy sẽ không đủ nuôi sống gia đình...

Hàn Huyền Xương hít vào một hơi thật sâu, lão nâng chung trà lên uống một ngụm rồi tiếp tục nói: Truyện "Quyền Thần "

- Dân chúng kiếm được ít bạc nhưng tiền thuế thu nhập của triều đình vẫn không giảm, chúng ta vẫn phải ứng phó với tiền thuế. Mỗi quý chúng ta đều phải giao đủ số bạc, tất nhiên sẽ không tự chủ trương hạ thấp thuế của dân chúng. Nếu tăng thuế thời gian dài thì sợ rằng dân chúng sẽ oán giận đối với Hàn gia chúng ta, Tiêu Mạc Toàn làm như vậy không phải đang làm Hàn gia chúng ta mất đi nhân tâm sao?

- Hơn một nửa số người trong Đông Hải quận chúng ta đều dựa vào nghề cá mà sinh sống.

Hàn phu nhân chau mày nói:

- Nếu giá cá hạ thấp thì một nửa dân chúng Đông Hải thành sẽ bị thiệt hại.

- Vào ngày này năm trước một cân cá vẫn còn có giá hai mươi hai đồng tiền, cho đến lúc này chỉ bán được mười bốn đồng, như vậy chẳng phải giảm gần một nửa sao?

Về tức giận trong ánh mắt Hàn Huyền Xương càng trở nên nồng đậm:

- Sợ rằng chuyện này còn chưa phải kết thúc, Tiêu Mạc Toàn làm mưa làm gió chính là làm tổn hại đến dân chúng. Thời gian trôi qua, dù dân chúng biết rõ tất cả mọi thứ đều từ tên đầu sỏ Tiêu Mạc Toàn nhưng Hàn gia chúng ta dù sao cũng là đệ nhất thế gia trong Đông Hải quận, nếu chúng ta không ra mặt mà làm không tốt thì tất cả oán giận sẽ đổ hết lên đầu Hàn gia chúng ta.

Hàn phu nhân đi đến sau lưng Hàn Huyền Xương, nàng khẽ xoa nắn bờ vai lão rồi hỏi:

- Ngày hôm nay huynh đến phủ tìm Tiêu Mạc Toàn chính là vì những chuyện này sao?

- Đúng vậy!

Hàn Huyền Xương gật đầu nói:

- Ta tới tìm hắn và nói rõ tất cả tình huống, đồng thời cũng muốn hắn xem xét lại mà giảm thuế thương nghiệp. Nhưng hắn lại nói ngược lại, hắn nói quân đội đang đóng ở vùng đông bắc biên giới Yên Khánh đang xảy ra chiến trận, người Khánh Quốc nhìn chằm chằm, vì vậy mà tất cả châu hộ đều phải tăng

thuế, chuẩn bị chiến tranh với Khánh Quốc. Truyện "Quyền Thần "

Hàn Huyền Xương vỗ một chường lên bệ cửa, lão tức giận nói:

- Đây chẳng phải nói xằng nói bậy sao? Ta nghe nói đám người trong triều đình Khánh Quốc vì tranh giành quyền lực mà các phe phái đấu đá lẫn nhau, tranh đấu điên cuồng. Yên Quốc ta không lợi dụng cơ hội tấn công thì đã cực kỳ tốt đẹp rồi, bọn họ đâu nhân nhả đến mức độ đến đánh Yên Quốc chúng ta.

- Lão gia, huynh cũng đừng nên tức giận.

Hàn phu nhân cười híp mắt nói:

- Có chuyện thì chúng ta chậm rãi tìm cách, có nôn nóng cũng không được. Nếu Tiêu Mạc Toàn đã làm xằng làm bậy thì cũng không cần kiêng nể gì cả, không bằng viết một phong thư cho đại bá trên Yên Kinh, muội cũng sẽ viết một phong thư cho đệ đệ. Bọn họ đều là đại thần trong triều, hai người bọn họ hợp lực lại điều tra Tiêu Mạc Toàn ở Đông Hải quận, chắc chắn sẽ không còn việc gì khó khăn nữa.

Nhà mẹ đẻ của Hàn phu nhân là họ Hồ, hơn nữa Hồ gia cũng chính là một gia tộc trong Cửu đại thế gia, tuy chỉ xếp thứ hai từ dưới lên nhưng vẫn có tiếng nói trong Yên kinh.

- Đối phó với một Tiêu Mạc Toàn mà dùng cả lực lượng hai nhà Hàn Hồ thì chẳng phải chuyện nhỏ xé ra to sao?

Hàn Huyền Xương lắc đầu nói:

- Hơn nữa nàng cũng biết, Tiêu Mạc Toàn này chính là cháu của Tiêu Thái Sư thủ phụ đại thần trong triều, trước đây hắn được phái đến Đông Hải quận để đảm nhiệm chức quận trưởng chính là con bài xếp đặt một cái đình ở Đông Hải của Tiêu Thái Sư, cây đình này có tác dụng đâm vào trái tim chúng ta, giám thị hành động và ngăn cản chúng ta. Nếu đại ca và Hồ Thượng Thư ra tay đối phó với Tiêu Mạc Toàn thì cũng không khó, nhưng điều này sẽ đắc tội với Tiêu gia, mà chúng ta thù đắc tội với Yên Vương cũng không muốn đắc tội với Tiêu gia.

Hàn phu nhân mỉm cười nói:

- Lão gia, huynh là nam nhân thông minh nhất, dù sao cũng sẽ nghĩ ra biện pháp.

Hàn Huyền Xương cười ha hả, lão cầm tay Hàn phu nhân rồi cười nói:

- Phu nhân, ta tuổi tác đã lớn cũng đâu còn thông minh, trong đầu chỉ còn lại sự day dứt mà thôi.

- Nhưng trong mắt muội thì huynh vẫn là nam nhân thông minh nhất.

Hàn phu nhân cười hi hi giống như một tiểu cô nương:

- Trong lòng muội thì huynh vĩnh viễn là tên thiếu niên cực kỳ dịu dàng đã vạch khăn hồng trong đêm động phòng. Lão gia, cười cho muội xem nào, giống như nụ cười trong đêm tân hôn ấy.

Hàn Huyền Xương cảm thấy dờ khóc dờ cười, lão nói:

- Phu nhân, nàng...Ôi...!

- Lão gia, nụ cười của huynh thế này còn khó coi hơn cả khóc.

Hàn phu nhân tiếp tục cười hi hi, nàng dịu dàng nói:

- Nếu thật sự không thể nghĩ ra được thì cứ đi tìm đại tông chủ, ngài sẽ tìm được cách đối phó. Truyện "Quyền Thần "

- Đúng vậy!

Hàn Huyền Xương nghiêm nghị nói:

- Tên Tiêu Mạc Toàn này đã làm quận chủ Đông Hải quận được năm năm, lúc này cũng nên thay đổi người.

Hàn Huyền Xương vuốt ve mái tóc mềm mại của Hàn phu nhân, mái tóc bóng loáng và trơn mượt như tơ.

...

Đêm khuya thanh vắng, bóng trúc lòa xòa.

Hàn Mạc đang nằm trên giường trong hậu hoa viên Hàn phủ, hắn thấp lên một ngọn đèn dầu xem bức Xuân Cung Đồ mà mình có được vài ngày trước đây. Nam nữ trong tranh giống như thật, động tác uyển chuyển, thiên biến vạn hóa, nhưng đối với một kẻ mà kiếp trước đã xem đủ mọi loại phim "con heo" như Hàn Mạc thì Xuân Cung Đồ trong thời đại này cũng thuộc loại hiếm có, ánh mắt hắn sáng như sao, chẳng qua có còn hơn không.

Không gian trong hoa viên cực kỳ yên lặng, Hàn Mạc đảo mắt nhìn ra ngoài, trong lòng cũng không có tâm tư gì mãnh liệt. Hắn giấu thật kỹ Xuân Cung Đồ, lúc này mới đứng dậy nhìn bóng đêm.

Tình cảnh gặp mặt đại tông chủ hôm nay đã làm trong lòng hắn có hàng trăm mối tơ vò không thể nào phá giải, nha đầu thị tì của hắn là nữ nhân thế nào? Hàn Mạc không phải là kẻ ngu, hắn biết biết rõ nữ nhân được đại gia gia sắp xếp không phải loại bình thường, nhưng cũng không biết vì sao đại tông chủ lại sắp xếp một nữ nhân như vậy đến bên cạnh mình.

- Thiếu gia!

Ngoài cửa lập tức truyền đến giọng nói của Hàn Thanh.

Hạ nhân có thể tự do ra vào hậu hoa viên, chỉ có cha con nhà quân gia, tất cả những hạ nhân còn lại thì nếu không được phép sẽ chẳng được tiến vào nửa bước.

- Vào đi, cửa không khóa!

Hàn Thanh cười tủm tỉm đi vào phòng, hắn cung kính nói:

- Thiếu gia, chuyện người cần làm đã hoàn thành tốt đẹp.

Dù Hàn Mạc biết chắc chuyện này sẽ có tám chín phần là thành công nhưng trên mặt vẫn lộ ra nụ cười, hắn đứng thẳng người rồi nói:

- Hàn Thanh, lần này thiếu gia ta thật sự khen ngợi ngươi, làm việc rất tốt, ta sẽ có thưởng.

- Việc mà thiếu gia phân phó, dù lên núi đao xuống biển lửa cũng phải hoàn thành.

Hàn Thanh cười hì hì nói:

- Ta không cầu được ban thưởng, chỉ muốn đi theo thiếu gia để được vui vẻ...Đúng rồi, thiếu gia, người chuẩn bị phần thưởng gì đây?

Hàn Mạc chụp lấy một đôi giày dưới mặt đất ném về phía Hàn Thanh, Hàn Thanh lập tức cười tủm tỉm chụp lấy rồi cung kính quay trở về, lúc này hắn mới khẽ nói:

- Địa phương mà Tiểu Diêm Vương đã giấu Hương Ngọc Nhi, chúng ta điều tra rõ địa điểm và phóng đến thì đúng lúc tiểu tử kia đang định chiếm đoạt Hương Ngọc Nhi. Chúng ta dựa theo lời phân phó của thiếu gia, không ra tay nặng, chẳng qua chỉ đánh hắn bất tỉnh sau đó đưa Hương Ngọc Nhi ra ngoài. Lúc này Hương Ngọc Nhi đã được sắp xếp an toàn ngoài thành.

- Ngươi hãy lên nói chuyện này cho Tứ ca!

Hàn Mạc khẽ hạ giọng nói:

- Đưa huynh ấy ra khỏi thành gặp mặt Hương Ngọc Nhi. Nhớ kỹ, tất cả đều phải cực kỳ bí mật, không để cho bất kỳ người nào trong quý phủ biết chuyện này. Quan trọng là Tiểu Diêm Vương bị thiệt thòi nhất định sẽ phái người đi khắp nơi tìm Hương Ngọc Nhi, nói không chừng hắn đã biết chúng ta làm chuyện này, hắn sẽ âm thầm phái người theo dõi Tứ ca, vì vậy phải tránh tai mắt của Tiểu Diêm Vương.

- Thiếu gia yên tâm!

Hàn Thanh tự tin nói:

- Đông Hải thành này những kẻ có thể theo dõi chúng ta cũng không có vài người.

Hàn Mạc trợn trừng mắt, lúc này hắn đã không còn những suy nghĩ ngông cuồng, đại tông chủ đã hoàn toàn biết rõ sự tồn tại của Hắc Bảo.

Hoàng hôn ngày hôm sau, Hàn Nguyên mang theo hai bình rượu lớn kích động phóng vào hoa viên, tiến vào khu nhà, hắn lớn tiếng hoan hô nói:

- Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ, Tứ ca đã tạ ngươi, ôi, ngươi phải nói rõ cho ta biết vài thứ mới được.

Hàn Mạc đang ngồi thiền tu tập Trường Sinh Kinh, khi nghe thấy tiếng bước chân của Hàn Nguyên thì lập tức hít khí đứng dậy, hắn cười nói:

- Tứ ca, chúc mừng huynh đạt như ước nguyện.

Hàn Mạc nhìn thấy trong tay Hàn Nguyên xách theo hai vò rượu, hắn bĩu môi nói:

- Tứ ca, huynh chỉ đáp tạ đệ nhiều đó thôi sao?

Về mặt Hàn Nguyên cực kỳ hớn hờ, tâm tình cũng rất tốt, hắn cười nói:

- Tứ ca ta sao lại như vậy được? Đây là hai vò Trùng Thảo Tử được Nam Phong Quốc sản xuất, Tứ ca vất vả lắm mới có được, coi như đáp lại vò Đạo Hoa Hương ngày hôm qua của ngươi.

Hàn Nguyên đặt hai vò rượu lên bàn rồi kéo tay Hàn Mạc dùng giọng cảm kích nói:

- Tiểu Ngũ, Tứ ca chuẩn bị cho ngươi một bàn rượu ở Bát Trân Các, đám người Hoắc Thu Nguyên đều đang đợi ngươi, đi mau, đi mau!

Hàn Nguyên không cần phân trần mà trực tiếp kéo Hàn Mạc phóng về phía Bát Trân Các.

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 006: Thật sự là một quái thai

Bát Trân Các là một tửu lâu có khí phách nhất trong Đông Hải thành, cũng là một nơi mà tiêu phí nhiều tiền nhất trong Đông Hải thành. Nếu trong nhà không có của cải thì chẳng bao giờ tiền vào trong đại môn tửu lâu, bởi vì một khi đi vào cửa chính mà không gọi mười tám món ngon sẽ không còn mặt mũi ăn cơm. Nhưng mười tám món ngon thì giá thấp nhất cũng là bốn năm lượng bạc, số tiền này cũng đủ để một gia đình ngư dân bình thường chống đỡ được hơn nửa năm.

Tuy Hàn gia chính là đại gia tộc trong Đông Hải thành nhưng nơi đây cũng không thiếu những gia tộc phú quý và thế gia đại tộc. Dù dùng lực lượng bản tộc làm căn cơ nhưng bên dưới cũng không thiếu những tiểu gia tộc phụ thuộc khác.

Lầu ba Bát Trân Các cực kỳ thanh nhã và yên tĩnh, tuy hai bên có ba gian phòng nhưng chính sảnh đã bày một bàn gỗ lim rất lớn. Khách muốn đến tửu lâu uống rượu đều thích ngồi ở đại sảnh, dù sao đại sảnh cũng rộng rãi hơn những căn phòng thanh nhã, tất nhiên cũng náo nhiệt hơn.

Hàn Nguyên kéo Hàn Mạc lên lầu ba, một đám công tử lập tức đứng lên chấp tay cười nói:

- Ngũ thiếu gia đến, dạo này Ngũ thiếu gia cũng không tụ tập uống rượu cho vui.

Đám người này đều là công tử con nhà thế gia trong Đông Hải thành, những gia tộc này phần lớn đều phụ thuộc vào Hàn gia, tất nhiên sẽ nịnh bợ những công tử đến từ Hàn gia.

Hàn Mạc thấy toàn là người quen thì cười ha hả nói:

- Tứ ca nói các ngươi đều có mặt ở đây, ta cũng có chút nhớ nhưng, vừa vặn cũng muốn uống rượu nói vài chuyện vui, tất cả ngồi xuống nói chuyện nào.

Đám công tử lập tức ngồi xuống vị trí của mình, rượu và thức ăn được đưa lên rất nhanh, một công tử mở lời nói:

- Ngũ thiếu gia, nghe nói sắp tới quân Trần Thủ sẽ rời bến, lần này người có đi không? Ta nghe nói đám hải tặc trên biển cực kỳ hung hãn, chúng có bốn năm chiến thuyền, nghe nói đầu lĩnh lại là một đại mỹ nữ. Nếu ngươi đã xuất bến thì đoạt luôn mỹ nữ kia về làm thiếp, chắc chắn sẽ có tư vị rất khác lạ, ha ha...

Mọi người lập tức nở nụ cười.

Hàn Mạc tròn trừng mắt, hần dùng giọng bí ối nói:

- Mỹ nữ sao? Cả ngày ở trên biển, gió thổi lồng lộng, làm gì có mỹ nữ? Hoắc Thu Nguyên, tin đồn lẻ đường này ngươi cũng tin là thật à? Nếu ta rời bến mà không gặp được mỹ nữ thì trở về nhất định sẽ lột da ngươi.

- Ngũ thiếu gia, ta nào dám lừa ngươi!

Hoắc Thu Nguyên công tử vội vàng nói:

- Đây là chuyện thật rành rành. Ngươi cũng biết đấy, đường huynh của ta trong quân Trần Thủ cũng đã ra biển vài lần, bắt được vài hải tặc. Đám hải tặc kia đều nói, hơn nửa lại còn cả tranh, mỹ nữ kia có một không hai, bọn hải tặc đều gọi nàng là "Mỹ nhân ngư", nàng đã có ngoại hiệu như vậy thì chắc chắn sẽ rất tuyệt.

Hàn Mạc cười hì hì nói:

- Đám hải tặc có rất ít nữ nhân, sợ rằng gặp một heo nái cũng coi là mỹ nữ. Nhưng chuyện này ta cũng biết, nếu thật sự có "Mỹ nhân ngư" thì thiếu gia ta sẽ nhất định bắt lấy nàng, đến lúc đó ta sẽ mang nàng đến Bát Trân Các cho các đại gia mở rộng tầm mắt.

Mọi người lập tức hoan hô nhiệt liệt.

Tiệc rượu ăn uống linh đình, người tới ta đi, cực kỳ náo nhiệt.

Hàn Nguyên tất nhiên sẽ không nói ra bàn rượu này vì chính mình cảm kích Hàn Mạc đã đưa Hương Ngọc Nhi trở về mà đặt trong Bát Trân Các, mà chỉ đơn giản cho rằng mở tiệc đề huỳnh đệ gặp mặt, vì vậy mà tiếng nói tiếng cười vang lên không ngớt. Đám người đều tranh thủ bình luận nương tử nhà nào mông to núi lớn, cực kỳ phóng đảng.

Hoắc Thu Nguyên đột nhiên cười nói:

- Ngũ thiếu gia, dạo này ngón tay của ngươi càng lúc càng sáng như vàng, sợ rằng tài vận sắp tiến đến rồi.

Đám người khác cũng đồng thanh nói:

- Đúng vậy, đúng vậy. Ngũ thiếu gia là thần tài đến thế gian, sau này ta cũng muốn theo Ngũ thiếu gia vơ vét tài sản của thiên hạ.

- Vơ vét con bà các người!

Hàn Mạc trở nên buồn bực, hần dưng giọng có chút tang thương nói:

- Thiếu gia ta còn lo lắng bị mắc bệnh đây này.

Hàn Mạc dùng tay phải sờ lên tay trái, hần lại nhin không được đánh mạnh một cái rồi lảm bảm:

- Thật bực bội.

... ..

Tay phải của Hàn Mạc cực kỳ khác biệt so với người thường.

Bàn tay phải của Hàn Mạc ngoài ngón cái và ngón bên ngoài ngón trỏ thì ba ngón tay còn lại đều vàng rực. Đôi khi ánh mặt trời chiếu xuống làm những ngón tay bùng ra kim quang chói mắt, cực kỳ hiếm thấy.

Đây chính là đặc điểm kỳ dị mà từ khi sinh ra Hàn Mạc đã có.

Chuyện này không biết khi nào thì truyền khắp Đông Hải thành, có lẽ những hạ nhân trong phủ để lộ ra ngoài. Dân chúng đều thầm nói với nhau Ngũ thiếu gia của Hạ gia chính là sao trên trời hạ phàm, nói không chừng còn là thần tài.

Thật ra chỉ có duy nhất Hàn Mạc biết rõ những điều huyền hoặc từ ba ngón tay vàng này.

Khi chuyện xuyên việt hoang đường xảy ra, Hàn Mạc được chuyển đến lúc còn nằm trong bụng mẹ, giống như có một con sóng âm nói với hần một bí mật quý dị.

Ba ngón tay vàng chính là ba nguyện vọng mà Hàn Mạc có thể ước nguyện trong đời.

Vì vậy mà Hàn Mạc đã từng thử nghiệm, hần muốn trở lại thời đại trước đây của chính mình, nhưng ba ngón tay vàng lại không thực hiện được. Chẳng những không giúp hần trở lại thế giới trước đây, mà thậm chí hần từng ước mình lớn lên sẽ đẹp hơn cả Marilyn Monroe*, điều này cũng không thành.

(*:Marilyne Monroe tên thật là Norma Jeane Mortensen, là một diễn viên, biểu tượng sex và hình tượng pop nổi tiếng thế kỷ 20. Có lẽ mọi người sẽ thắc mắc vì sao Hàn Mạc lại ước mình đẹp hơn một cô gái là Marilyn, có lẽ lúc đó hần còn nằm trong bụng mẹ, sợ rằng chưa biết mình là nam hay nữ.)

Rất nhiều nguyện vọng đã không thành, vì vậy Hàn Mạc chỉ thấy ba ngón tay vàng chỉ là có tác dụng...Làm đẹp mà thôi.

Có lẽ ngón tay vàng chưa đến thời điểm phát huy tác dụng.

Đám người bàn luận với nhau về chuyện gió trăng, chỉ có Hàn Nguyên chìm đắm bên trong còn Hàn Mạc thì cảm thấy rất nhàm chán, cảm thấy không chút thú vị.

Đúng lúc này trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, một giọng cười kỳ dị vang lên:

- Con bà nó, mới đi đến đầu phố đã nghe thấy tiếng chó sủa, đúng là đình tai nhưc óc. Đúng là nên sai người cầm theo gậy gố ra phố đánh chết vài con chó hoang sủa bậy mới được.

Khi âm thanh này vang lên thì Hàn Nguyên là người đầu tiên biến đổi về mặt, trong mắt bùng lên cái nhìn tức giận cực kỳ sâu kín, thậm chí gương mặt

cũng vì phần nộ mà vận vẹo. Ngoài Hàn Mạc với khoe miệng khê nhếch lộ ra nụ cười lạnh thì tất cả đám người còn lại đều hơi biến sắc.

Kẻ nào cũng biết Tiểu Diêm Vương đã đến đây.

Oan gia ngõ hẹp.

Tiểu Diêm Vương là tên thật là Tiêu Cảnh, hắn là con trai độc nhất của Hắc Diêm Vương Tiêu Mạc Toàn quận trưởng Đông Hải quận. Không thể phủ nhận về bề ngoài rất phù hợp với xuất thân cao quý của hắn, tướng mạo khá anh tuấn, thân hình cao lớn, mặc cẩm y bạch sắc, cũng là một kẻ ngọc thụ lâm phong. Hình tượng của hắn hoàn toàn khác biệt so với đám đầu trâu mặt ngựa, nếu người không nhìn rõ chân tướng còn cho rằng hắn là một tên công tử nhà nhận. Tất cả mọi người trong Đông Hải thành đều biết hắn là một con sói đội lốt người, dân chúng bị hắn đẩy dọa rất nhiều, nữ tử bị hắn giằng xé cũng không phải ít.

Tiểu Diêm Vương dẫn theo bảy tám tên hồ bằng cầu hữu cáo mượn oai hùm đi thẳng lên lầu, hắn dùng ánh mắt kinh miệt nhìn đám người Hàn Mạc đang ngồi trên bàn tiệc. Lúc này hắn khẽ phát phát quạt xếp trong tay rồi thản nhiên đi đến một bàn tiệc khác, sau đó cười hì hì nói:

- Ủa, đây không phải hai huynh đệ Hàn gia sao? Đúng là có duyên, vậy mà ta còn tưởng rằng trên đây có một đám chó hoang sủa bậy.

Đám người Hàn Mạc ngồi trên bàn đều lộ ra vẻ oán giận, nhưng cha của Tiểu Diêm Vương chính là quận trưởng Đông Hải quận, hơn nữa còn có Tiêu Thái Sư đương triều hậu thuẫn, thân phận này cũng không phải có kẻ nào dám đắc tội.

Hàn Nguyên nhin không được vỗ bàn đứng dậy cười lạnh nói:

- Con bà nó, Đông Hải quận này không còn chỗ nào thanh tịnh nữa sao? Đi đến nơi đâu cũng nghe thấy mùi *** chó, Tiểu Ngũ, huynh đệ chúng ta đổi một địa phương khác, khỏi phải ngửi mùi *** chó hôi thối.

Mọi người đều đứng lên nhưng Hàn Mạc lại cười híp mắt nói:

- Đi làm gì, tất cả ngồi xuống nào.

Hàn Mạc chuyển mắt nhìn Tiêu Cảnh, hắn cười hì hì nói:

- Tiểu Diêm Vương, nghe nói gần đây ngươi cho vay nặng lãi, hơn nữa còn làm cho vài gia đình tan cửa nát nhà, tối ngủ không gặp phải ác mộng sao?

- Ác mộng?

Tiêu Cảnh cười ha hả, hắn cực kỳ đắc ý nói:

- Thiếu gia ta mỗi đêm đều ôm nữ nhân thom ngào ngát, sao lại gặp ác mộng, hơn nữa suốt đêm đều mộng xuân tình. Ngược lại Hàn Tiểu Ngũ ngươi nghe nói còn chưa được hưởng qua mùi thịt, đáng tiếc, đáng tiếc, đúng là không phải nam nhân. Nếu thích thì ca ca sẽ đưa ngươi đi tìm vài nơi tốt đẹp, để học cách làm người...À, xin lỗi, để dạy ngươi cách làm một người đàn ông chân chính.

Hàn Nguyên xiết chặt nắm đấm, hắn muốn phóng lên đấm thẳng vào mặt Tiêu Cảnh nhưng trong tộc đã sớm có thông báo không được xung đột chính diện với Tiểu Diêm Vương. Vì vậy Hàn Nguyên cũng chỉ biết cắn chặt răng nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hàn Mạc vẫn cười tùm tùm, hắn thản nhiên nói:

- Quả nhiên thượng bất chính hạ tất loạn, đều cùng chung một loại đức hạnh.

- Hàn Tiểu Ngũ!

Gương mặt Tiêu Cảnh đột nhiên trở nên lạnh như tiền:

- Ngươi nói gì?

Tiêu Cảnh nhìn Hàn Nguyên tức giận đến mức run rẩy thì cười hì hì nói:

- Ta còn quên nói cho ngươi biết thiếu gia ta rất thích chơi đùa với nữ nhân, đồng thời nữ nhân cũng rất đa dạng. Các ngươi còn nhớ đợt tuyển chọn hoa khôi lần trước của Phiêu Hương Viện không? Hoa khôi da thịt mềm mại, chơi đùa quả thật là lợi mê người, nếu ngươi có hứng thú thì ca ca sẽ dẫn ngươi đi xem, để được thấy hoa khôi biểu diễn tài năng trên giường. À, đúng rồi, hoa khôi nồn nà đó tên gì nhỉ? Thiếu gia ta chơi đùa với nữ nhân quá nhiều, cũng không nhớ rõ tên.

- Thiếu gia, tên là Hương Ngọc Nhi!

- Đúng, đúng, là Hương Ngọc Nhi! Hương chính là phần, mông lớn và trắng bóng như ngọc, thân thể cuộn sóng hơn hẳn một con chó cái!

Tiêu Cảnh cười ha hả cực kỳ đắc ý.

Hàn Nguyên dù biết Tiêu Cảnh đang nói xằng bậy nhưng si nhục Hương Ngọc Nhi làm cho nam nhân bình thường luôn dễ dàng tha thứ như hắn cũng

không nhìn được. Hắn vỗ mạnh lên bàn, một cái bát lập tức rơi xuống vỡ tan:

- Miệng nói thôi lắm!

Hàn Nguyên muốn tiến lên nhưng lập tức bị Hàn Mạc giữ chặt.

Tiêu Cảnh thấy Hàn Nguyên tức giận thì cũng có chút kinh hoàng, hắn biết rõ đám đệ tử Hàn gia đều khỏe như trâu, nếu Hàn Nguyên đã muốn ra tay thì mười người như hắn cũng không phải là đối thủ. Tiêu Cảnh còn đang kinh hoàng thì thấy Hàn Mạc giữ chặt tay Hàn Nguyên, hắn lại cho rằng huynh đệ Hàn gia không dám ra tay vì vậy mà trở nên cực kỳ đặc ý, hắn cười ha hả nói:

- Thế nào? Muốn đánh à? Đến đây, đến đây, có bản lĩnh thì cứ đến đánh thiếu gia, thiếu gia xin ngời, đến đây đi!

Tiêu Cảnh vỗ nhẹ vào mặt mình, hắn dùng giọng khiêu khích nói:

- Đánh vào đây này, đến đi!

Hàn Mạc cười ha hả, hắn đứng dậy nhìn tất cả mọi người ở bốn phía rồi nói:

- Các vị, mọi người cũng biết rồi đấy, Hàn gia chúng ta là người trung nhân ái quốc, cũng cực kỳ kính sợ đối với quan phủ. Tiểu Diêm Vương nếu đã chân thành cầu xin chúng ta trợ giúp thì từ chối cũng bất kính, mọi người xin tránh ra một chút.

Hàn Mạc còn chưa kịp nói dứt lời thì đã phóng đi hai bước như một con báo tiến đến trước mặt Tiêu Cảnh dưới ánh mắt kinh hoàng của tất cả mọi người. Hàn Mạc thô tay ra chụp lấy cổ áo Tiêu Cảnh, hắn cũng chẳng thêm quan tâm đến gương mặt co rút vì kinh hoàng của Tiêu Cảnh.

- Bóp bóp bóp bóp!

Những âm thanh chói tai vang lên không ngớt, tất cả mọi người đều cực kỳ khiếp sợ, kẻ nào cũng trợn mắt há mồm.

Hàn Mạc tát rất mạnh làm Tiêu Cảnh choáng đầu hoa mắt. Khi đánh liên tiếp hai mươi mấy cái tát, Hàn Mạc lập tức cong năm ngón tay lại vỗ thật mạnh xuống ngực Tiêu Cảnh. Lần này hắn dùng lực rất mạnh, dùng độc quyền Trường Sinh Kinh của Hàn gia, tuy không sinh ra kinh khí nội công như truyền thuyết nhưng khí lực của hắn đã được rèn luyện, thậm chí hắn còn có thể khẳng định một vỗ của mình sẽ không nhẹ hơn một húc của trâu đực.

Quả nhiên Tiêu Cảnh bị vỗ một chưởng lập tức gào lên một tiếng, hắn trợn trắng mắt, khóe miệng co rút và sưng tấy, thậm chí còn sùi bọt mép.

Hàn Mạc biết rõ một vỗ của chính mình sẽ làm xương ngực Tiêu Cảnh bị thương, ít nhất thì trong thời gian một năm xương ngực sẽ liên tục đau đớn dữ dội. Dù là thần y cũng chỉ biết khuyên Tiêu Cảnh chịu khó điều dưỡng, tuyệt đối không thể làm xương ngực phục hồi trở lại trong khoảng thời gian ngắn.

Đám người hầu và huynh đệ của Tiêu Cảnh lập tức hô lên kinh hoàng:

- Thiếu gia, thiếu gia.

Hàn Mạc sửa sang lại y phục, hắn nhún vai rồi thở dài nói:

- Tất cả mọi người đều rõ ràng nghe thấy Tiểu Diêm Vương yêu cầu ta ra tay, yêu cầu ta đánh hắn, ta chẳng qua cũng chỉ thỏa mãn nguyện vọng của hắn mà thôi. Ta đã sống hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên thấy một tên khùng đưa ra yêu cầu như vậy, đúng là một quái thai.

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Khánh thương Quan Thiếu Hà

Toàn bộ khách uống rượu trên tầng ba đều sửng sốt, không ai tưởng nổi Hàn Mạc quả thật dám ra tay, mà lại xuống tay ác độc đến vậy.

Tâm tình Hàn Mạc lúc này tựa như danh thủ sau khi ghi bàn giúp đội nhà đoạt cúp thế giới, toàn thân hưng phấn, sướng đến tưởng có thể ngay lập tức phi thẳng lên cõi tiên vậy, mà đám người chung bàn với hắn lại giống như những fan trung thành nhất của đội bóng khi đó, trong lòng kích động khôn xiết đem Hàn Mạc trở thành thần tượng để mà sùng bái. Chỉ đáng tiếc mọi người vẫn có chút kiêng dè bối cảnh sau lưng Tiêu Cảnh nên không thể sôi nổi hò hét hoan hô như trên sân vận động, chỉ có thể cười nở từng khúc ruột trong lòng, kiềm chế kích động mà tự mình gặm nhấm niềm vui sướng.

Tiêu Cảnh mất cả nửa buổi mới hồi tỉnh, được đám bằng hữu đỡ dậy. Hắn quả nhiên không hổ là nhân vật được xưng tụng đại gian ác, không hề mở miệng mắng chửi, lại càng không trợn mắt trừng người, chỉ cầm lấy khăn lụa mà đám người theo đuôi đưa tới, lau sạch sẽ bọt trắng quanh miệng, khuôn mặt bị đánh bầm tím nát toét không ngờ còn nở nụ cười méo mó, giờ ngón tay cái lên nói: "Hàn Tiểu Ngũ, người. . . người lợi hại, ta đánh không lại người, không hề gì, các người cứ tự nhiên đi về, về sớm một chút a, vị Đại tông chủ kia của các người hẳn sẽ roi to gây lớn chờ đón mà!"

"Ai nha, Tiểu Diêm vương, sao lại có thể nói thế chứ?" Hàn Mặc cầm lấy một chiếc khăn ướt trên bàn lau đi vết máu trên tay, nhon nhon nói: "Người nói vậy giống như là đang trách ta a. Xin người cũng đừng quên đây là việc người nhờ ta giúp đỡ, ta chỉ tốt bụng giúp người thôi mà. Người lại oán ta như vậy, ta. . . ta vô cùng tủi thân a!"

Tiêu Cảnh vốn đang được đám người đi theo dìu, vừa nhếch nhếch rời khỏi chỗ này vừa nói vọng lại: "Các người nhớ kỹ cho ta, ta sẽ khiến các người hối hận, nhất định sẽ khiến các người hối hận."

Nhìn thấy Tiêu Cảnh nhếch nhếch đi khỏi, tất cả mọi người cười vang lên, Hàn Nguyên là người sung sướng nhất, kéo Hàn Mặc ngồi xuống, rót cho hắn đầy một ly rượu rồi nâng chén nói: "Tiểu Ngũ, ca ca cảm ơn đệ."

"Tứ ca, tiểu Ngũ sớm đã muốn đập hắn nhưng chỉ tiếc là không tìm được cơ hội, thực không nghĩ đến hôm nay Tiểu Diêm vương lại hào phóng tới mức nhờ ta đánh hắn, xem ra cái gã Tiểu Diêm vương này còn thật sự có khuynh hướng thích bị ngược đãi a." Hàn Mặc nâng chén uống cạn, sáng khoái cười rộ lên, việc hôm nay khiến hắn cũng cảm thấy vô cùng thoải mái.

"Ngũ thiếu gia, quá giỏi!" Hoắc Thu Nguyên nâng chén nói: "Bằng khí phách này của ngài, Đông Hải thành không ai bì kịp. Anh em. . . chúng ta cùng nâng ly kính Ngũ thiếu gia một chén!"

Mọi người ríu rít đồng ý, luôn miệng tán tụng, nâng chén mời Hàn Mặc.

Hàn Nguyên lại gần Hàn Mặc, có chút lo lắng thấp giọng: "Tiểu Ngũ, Tiểu Diêm vương trở về chỉ sợ sẽ mách với Hắc Diêm vương, Hắc Diêm vương cũng nhất định sẽ đem việc này nói cho Tam thúc, đệ trở về cứ nói là huynh ra tay đi thôi, đệ vốn là giúp huynh xả ra cục tức, lần này Tứ ca không thể liên lụy đệ."

Hàn Mặc cười hi hi: "Tứ ca, đánh một con chó thì cần gì bận khoản nhiều như vậy, tới tới tới, uống rượu uống rượu..."

Chợt nghe tiếng vỗ tay vọng lại, một âm thanh sang sảng vang lên: "Hào khí phách, hảo bản lĩnh, quả là anh hùng xuất thiếu niên, quá hay, quá hay!"

Mọi người nhìn lại thì thấy trước cửa một gian nhà các xuất hiện một vị nam tử mặc cẩm y trắng tinh, dáng người thon dài đang đứng vỗ tay, tươi cười nhìn thẳng Hàn Mặc.

Người này nhìn lên cũng không tuân tước gì lắm nhưng cảm giác đầu tiên mọi người thấy được ở hắn là vô cùng ôn hòa, từ mi thiện mục, ngoại trừ một đôi mắt lại ngời lên nét khôn khéo.

Hắn mặc dù chỉ thân nhiên đứng trước cửa phòng nhưng lại toát ra một cỗ khí khái phú quý sang trọng bức thẳng tới bàn Hàn Mặc, mặc dù ngồi đây đều là con cháu phú gia nhưng ngoài Hàn thị huynh đệ thì không có người nào bì kịp hắn về cỗ khí đậm chất sang trọng này.

Người này nhìn qua chỉ khoảng hai bốn hai lăm tuổi nhưng phong cách cực kỳ thành thực ổn trọng, ngay cả nụ cười trên mặt cũng mang theo mấy phần hàm súc.

Hàn Mặc cười khà khà nhìn người đó, thân nhiên nói: "Chỉ là đánh một người mà thôi, đừng nói cái gì khí phách, cái gì bản lĩnh, cũng đừng nói cái gì anh hùng xuất thiếu niên, chỉ làm một việc mà ta thích làm mà thôi.", rồi vãn về cầm cười nói: "Người là người Khánh quốc sao?"

"Thương nhân Khánh quốc Quan Thiếu Hà, ra mắt Ngũ thiếu gia!" Người đó cung kính thi lễ với Hàn Mặc, lại chuyển hướng Hàn Nguyên cũng thi lễ: "Ra mắt Tứ thiếu gia!"

Hàn Nguyên chấp tay, nói: "Quan Thiếu Hà, các anh em đang vui về uống rượu, mời huynh tới cùng uống một chén góp vui với mọi người."

Nếu là thương nhân bình thường mà nói, có cơ hội kết giao cùng con cháu Hàn gia là còn cầu mà không được, nhưng Quan Thiếu Hà chỉ hơi hơi khẽ cười, nói: "Cảm tạ Tứ thiếu gia. Thiếu Hà tại nhà gian cũng đã chuẩn bị chút rượu thịt, hai vị thiếu gia nếu là không chê xin mời tới ngồi một lát, Thiếu Hà vô cùng cảm kích!"

Hàn Nguyên thấy Quan Thiếu Hà chân tình mời mọc, thành ý mời mọc, cũng không tiện từ chối, chẳng qua nếu hai huynh đệ đều tới đó hiển nhiên cũng không tránh khỏi thất thố với đám Hoắc Thu Nguyên, hắn lại biết Hàn Mặc vốn cũng không thích thú lắm khi ngồi tán phét với đám Hoắc Thu Nguyên nên nói: "Tiểu Ngũ, Quan chương quỹ đã có thành ý như vậy, đệ qua đó làm khách đi thôi."

Hàn Mặc ngồi đây vốn cũng đang nhàm chán vô vị, hắn chẳng thích thú gì mấy vấn đề nhảm nhí không chút ý nghĩa mà đám Hoắc Thu Nguyên sôi nổi bàn ra tán vào, nay thấy Quan Thiếu Hà chân thành như vậy nên gật đầu cười nói: "Quan chương quỹ đã chân thành như thế, vậy Hàn Mặc xin quấy rầy một chút.", lập tức đứng dậy đi tới, theo Quan Thiếu Hà dẫn dắt mà đi vào trong nhà gian. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Bên trong nhà gian vô cùng ưu nhã thanh tĩnh, một chiếc bàn nhỏ bày đầy rượu thịt, quanh bàn có ba bốn người đã ngồi sẵn, thấy Hàn Mặc tiến vào liền đồng loạt đứng dậy thi lễ.

Quan Thiếu Hà vung tay nói: "Các người đi trước đi!"

Những người này lập tức từ biệt, nối nhau rời đi, Quan Thiếu Hà lại gọi tiểu nhị đặt lấy thêm một bàn rượu thịt thơm ngon rồi mới cung kính mời Hàn Mạc cùng ngồi xuống.

An vị xong, Quan Thiếu Hà đứng lên nâng chén nói: "Thiếu Hà kính Ngũ thiếu gia!"

Hàn Mạc cười nhẹ nói: "Ngồi xuống uống đi thôi, huynh đứng lên mời khiến cho nếu ta không đứng lên đáp lễ thì lại bất lịch sự."

Quan Thiếu Hà cười ha hả ngồi xuống, hai người chạm cốc rồi đều một hơi cạn sạch.

"Thanh danh Ngũ thiếu gia tại Đông Hải thành vốn là như sấm bên tai." Quan Thiếu Hà mỉm cười nói: "Thiếu Hà mến mộ đã lâu chỉ tiếc là chưa có cơ hội gặp mặt, thật không nghĩ hôm nay lại có may mắn mới được Ngũ thiếu gia mấy chén rượu nhạt, quả là tam sinh hữu hạnh."

Hàn Mạc khoát tay nói: "Ta không phải loại người văn nhân nho nhã, huynh cũng đừng có xô nhõ ra ở đây đi. Ai cũng biết buôn bán là phải lươn lẹo, huynh mời ta tới đây chắc chắn là có chuyện muốn nói, có gì cứ nói thẳng, không cần vòng vo tam quốc."

Quan Thiếu Hà hơi ngó người một lát rồi cười rộ lên nói: "Ngũ thiếu gia quả nhiên là người sáng khoái."

Hàn Mạc cười khà khà: "Quan chương quỹ, đừng trách ta không nhắc nhở huynh trước. Tiểu Ngũ trong tộc chỉ là một tiểu bối, không quyền không thế, trong mắt người ngoài chẳng qua cũng chỉ là một cậu ấm con nhà giàu không có bản lĩnh gì, cho dù huynh có việc cần giúp đỡ thì hẳn ta cũng không giúp được cái gì."

"Không dám, không dám!" Quan Thiếu Hà liên tục nói: "Ngũ thiếu gia nói chuyện thẳng thắn, Thiếu Hà vô cùng khâm phục. Thiếu Hà tuy thân là thương nhân, trong mắt người ngoài là phường chỉ biết tới lợi nhuận, nhưng Thiếu Hà bình sinh hâm mộ nhất chính là những người tính tình thẳng thắn như Ngũ thiếu gia đây vậy."

Hàn Mạc vân vân về cầm, cười nói: "Vây đa tạ Quan chương quỹ quá khen."

Quan Thiếu Hà hơi trầm ngâm, cuối cùng nói: "Ngũ thiếu gia, Thiếu Hà mạo muội có một chuyện muốn hỏi Ngũ thiếu gia, nếu có mạo phạm còn xin Ngũ thiếu gia thứ tội!"

"Huynh còn chưa hỏi, sao biết là mạo phạm?" Hàn Mạc cầm lấy một cây tăm xia xia răng nói: "Huynh muốn hỏi cái gì?"

Quan Thiếu Hà nở nụ cười hòa ái tựa gió xuân, nhẹ giọng nói: "Không biết Ngũ thiếu gia mỗi tháng nhận được bao nhiêu tiền sinh hoạt?"

Hàn Mạc sững sờ, không nghĩ tới Quan Thiếu Hà đột nhiên lại hỏi tới loại việc này. Thông thường thì con cháu phú gia đều không cần bận tâm chuyện tiền bạc, nhưng gia quy Hàn gia rất nghiêm, sợ con cháu trong tộc ăn chơi quen nết cho nên tiền sinh hoạt hàng tháng mà con cháu Hàn gia nhận được so với người ngoài tưởng tượng thấp hơn rất nhiều. Lấy Hàn Mạc mà nói, mỗi tháng cũng chỉ nhận được năm lượng bạc, bất quá hẳn còn khá một chút ở chỗ Hàn phu nhân thương yêu nhi tử, thường xuyên len lén đưa thêm chút bạc cho hắn, dù vậy Hàn Mạc mỗi tháng tính ra cũng chỉ có xấp xỉ mười lượng, con số này so với dân thường thì đã là một khoản rất lớn nhưng nếu so với những con cháu nhà đại gia tộc khác thì lại ít tới đáng thương.

Hàn Mạc cười khà khà nói: "Tiền sinh hoạt hàng tháng của ta trong mắt Quan chương quỹ thì so ra đến cả một cộng lông trên mười con trâu cũng không tới. Thế nào, Quan chương quỹ chuẩn bị tiếp tế cho tiểu Ngũ ư?"

"Ngũ thiếu gia nói đùa." Quan Thiếu Hà cười ha hả nói: "Chỉ sợ dù Thiếu Hà muốn tặng bạc thì Ngũ thiếu gia cũng không để vào mắt a."

Hàn Mạc thân nhiên nói: "Quan chương quỹ đã đưa ra câu hỏi này hẳn nhiên là có thâm ý, nếu không ngại xin nói rõ thêm một chút!"

Quan Thiếu Hà cũng không lòng vòng thêm, nói thẳng: "Không biết Ngũ thiếu gia có hứng thú mở một hiệu buôn hay chẳng?"

"Hiệu buôn?" Hàn Mạc sững sờ giây lát rồi cười rộ lên nói: "Vấn nói thương trường như chiến trường, nếu ta mở ra thêm một hiệu buôn chẳng phải là sẽ cướp sinh ý của Quan chương quỹ sao? Quan chương quỹ chả lẽ không sợ tiểu Ngũ giết mổ làm ăn ư?"

Quan Thiếu Hà khoát tay nói: "Không sợ không sợ. Ngũ thiếu gia nếu quả thật mở một hiệu buôn, Thiếu Hà không những sẽ không mất mối, ngược lại có thể dựa vào phúc của Ngũ thiếu gia cùng nhau kiếm về càng nhiều bạc."

Hàn Mạc thấy hắn thần tình nghiêm túc, lời nói không giống đùa cợt thì nhũn lòng mảy hỏi: "Quan chương quỹ, huynh nói vậy ta nghe không hiểu chút nào."

"Ngũ thiếu gia, đừng vội!" Quan Thiếu Hà nhẹ giọng nói: "Xin để Thiếu Hà nói rõ đã."

Chương 8: Có Tiền Mua Tiên Cũng Được

Quan Thiệu Hà đứng dậy rót đầy rượu vào ly của Hàn Mạc, rồi mới tự rót cho mình, mỉm cười nói:

-Ngũ thiếu gia, ngài có biết Thiệu Hà kinh doanh buôn bán chính là loại hàng hóa nào không?

- Người nói cho ta biết, ta sẽ biết!

Quan Thiệu Hà cười nói:

- Tại hạ sở dĩ đứng đầu về mua bán kinh doanh hàng hóa ở Đông Hải Thành không phải là hải sản cá tôm, mà là các loại trân châu, san hô, mã não, đồi mồi...cực kỳ quý hiếm của biển.

Hàn Mạc "Ồ... " một tiếng, nói:

- Nguyên lai Quan chương quỹ lại là một đại thương nhân. Những thứ đồ như vậy nếu không phải là đại phú hào thì cũng không kinh doanh nổi. Thương nhân Khánh quốc ở Đông Hải Thành có rất nhiều, có thể kinh doanh mua bán những loại này chắc cũng không có mấy nhà.

Quan Thiệu Hà vươn ra ba ngón tay:

- Ba nhà! Thương nhân Khánh quốc ở Đông Hải Thành mua bán được có bốn mươi sáu nhà, nhưng để hợp tác kinh doanh mua bán các loại bảo vật quý hiếm với Quan thị thì tổng cộng chỉ có ba nhà.

Hàn Mạc cười hì hì nói:

- Vậy bạc kiếm cũng không ít a...!

Quan Thiệu Hà chậm rãi nói:

-Ở Khánh quốc các vị quan lại, quý tộc chức to thì yêu chuộng sản vật quý hiếm, kể cả các vị cáo mệnh phu nhân, tiểu thư, Nữ quan, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng đều yêu thích những món đồ đó, thậm chí bọn họ còn thích uống loại bột trân châu để có thể giữ được vẻ tươi trẻ, thanh xuân mãi mãi. Chẳng những loại hàng này không lo không tiêu thụ được, mà hơn nữa giá tiền cũng rất cao.

Quan Thiệu Hà chậm rãi nói tiếp:

- Nhưng mà, Đông Hải Quận tiếp giáp với Đại Đông Hải, tài nguyên phong phú, người khai thác bảo vật cũng cực kỳ thiếu thốn, hơn nữa những người này đều là người của Hàn gia, bảo vật dưới biển khai thác được phần lớn cũng dâng nộp cho triều đình Yên quốc, nên loại hàng này ở thị trường cũng rất ít. Nghề khai thác trân bảo dưới biển của chúng ta ở nơi này, nói thì sang quý, nhưng so với tiền bán cá thì kiếm được còn ít hơn nhiều! (đoạn này L không hiểu bởi do đây!)

Hàn Mạc cười hì hì nói:

- Vậy các hạ để cho tiểu Ngũ mở cửa tiệm buôn bán, hàng chẳng lẽ sẽ nhiều lên? Ta cũng không phải là thần tiên, nên không hóa phép ra trân bảo dưới biển được nha!

Quan Thiệu Hà nghiêm mặt nói:

Ngũ thiếu gia mới chính là thần tiên! Ngài nếu như tận tâm muốn làm, hàng hóa tự nhiên là không lo thiếu thốn!

- Cái gì???

Hàn Mạc ngạc nhiên hỏi:

-Các hạ nói xem, hàng từ đâu mà đến?

Quan Thiệu Hà kiên nhẫn giải thích:

-Ngũ thiếu gia, theo ta được biết, người khai thác châu ngọc của Hàn gia trước mắt cũng không hơn hai mươi người, hàng năm ra biển mười ba mười bốn lần, thu thập trân châu, san hô cực kỳ ít ỏi. Mà dân chúng thì không được cho phép thu thập châu ngọc, cứ như vậy tự nhiên là không có nguồn cung cấp.

Hắn dừng lại lấy hơi, đoạn tiếp:

- Mà biển Đông Hải trải dài tới vạn dặm, bảo vật thu thập được dưới biển không bao giờ hết, nhưng người bình thường quả thật đã là nhiều không tưởng nổi rồi. Ngũ thiếu gia chỉ cần thuyết phục Hàn Tông chủ gia tăng nhân thủ thu thập bảo vật lên mấy lần, sản lượng hẳn là cực kỳ đầy đủ. Trừ đi số lượng nộp cho triều đình, những thứ khác Ngũ thiếu gia cho người thu mua vào, về sau bán lại cho tại hạ với giá cao, cứ như vậy cả hai cũng có thể kiếm được đồng bạc như quân Nguyên rồi!

Hàn Mặc cười híp mắt nói:

-Ta đây nếu mua bán với người thì chẳng phải trực tiếp đem người của Hàn gia làm cu ly miễn phí cho người à? Quan chương quỹ, người đây cũng là quá mức giao hoạt rồi!

Quan Thiếu Hà lắc đầu nghiêm mặt nói:

-Ngũ thiếu gia hiểu lầm rồi. Bảo vật thu thập được của Hàn gia nếu cũng giao cho tại hạ, Ngũ thiếu gia ở chính giữa khẳng định là không kiếm được lợi rồi. Nhưng nếu Ngũ thiếu gia thu mua bảo vật mà Hàn gia thu thập được bán lại cho Thiếu Hà, vậy thì sẽ khác. Về phần ngân lượng thu mua bảo vật Ngũ thiếu gia không cần phải lo lắng, tại hạ có thể trả ngân lượng đặt cọc trước, Ngũ thiếu gia có thể dựa vào số ngân lượng này để đi thu mua.

Hàn Mặc thờ dài nói:

- Quan chương quỹ lời người nói vô cùng hấp dẫn, nhưng mà chỉ sợ rất khó thực hiện. Hàn gia chính là nhà của ta, lẽ nào có chuyện chính mình đi thu mua đồ của nhà mình. Hơn nữa các hạ phải biết rằng, Hàn gia tông chủ trong lòng cũng hiểu được gia tăng nhân số thu thập bảo vật lên mấy lần sẽ mang lại cho Hàn gia chúng ta lợi nhuận khổng lồ, qua nhiều năm như vậy bọn họ chẳng lẽ chưa từng áp dụng? Làm trung gian thu mua, dĩ nhiên ta không hề cổ kỵ, nhưng ta chỉ là hạng tiểu bối, há có thể bằng vào lời nói ba xạo là thuyết phục được bọn họ? Quan chương quỹ, chuyện này chỉ sợ là không được!

Quan Thiếu Hà vội vàng nói:

-Ngũ thiếu gia, người đừng vội...

Đứng dậy đi tới bên cửa, mở cánh cửa hướng ra phía ngoài nhìn một chút chỉ thấy Hàn Nguyên ngồi uống rượu một mình, còn có mấy người đang uống say, cũng không có người nào chú ý đến bên này, mới đóng cửa, trở lại ngồi xuống, thấp giọng nói:

-Ngũ thiếu gia, Hàn gia không phải không làm mà bởi vì không tìm được người mua thích hợp. Mặc dù theo ý chỉ của triều đình, Hàn gia không được tự tiện khai thác bảo vật, nhưng mà bây giờ Đông Hải Quận, Đại Đông Hải là của Hàn gia các người, chỉ cần các người ngầm thu thập, không ai có thể phát hiện được, cho dù bị phát hiện, thì triều đình cũng là không thể làm gì. Cuối cùng, qua nhiều năm như vậy, Hàn gia vẫn ần ần bất động, không phải là không muốn kiếm lợi nhuận này, thật sự là bởi vì không tìm được người mua.

À.....!!! Hàn Mặc vuốt cằm nói:

-Ở thị trường mua bán rất nhiều, như thế nào lại không có người mua?

Quan Thiếu Hà mỉm cười nói:

-Tại vì Ngũ thiếu gia chưa biết rõ thôi, đừng xem việc mua bán được rất nhiều, nhưng có thể làm ăn loại này, trong thiên hạ hiện giờ không có nhiều lắm. Mà Hàn gia muốn tuyển chọn người hợp tác, cũng không phải là người bình thường có thể hợp tác được. Thứ nhất là phải người có tài lực khổng lồ, thứ hai người cần mua bán phải thủ khẩu như bình (Giữ bí mật tuyệt đối), quan trọng nhất là mạng lưới mua bán nhất định phải an toàn thông suốt, như vậy mới tránh gặp chuyện không may, tiết lộ cơ mật hàng hóa mà liên lụy đến Hàn gia, ba điểm này thiếu một thứ cũng không được. Tại hạ dám đánh cược qua nhiều năm như vậy, Hàn gia thật ra cũng muốn tìm một nhà, thậm chí là quốc gia để có thể hợp tác mua bán, đáng tiếc có thể đạt tới yêu cầu của Hàn gia vẫn không có xuất hiện.

Dừng một chút, Quan Thiếu Hà rất tự tin nói:

-Nhưng tại hạ dám cam đoan, Quan thị chúng ta có thể hợp tác làm ăn với Hàn gia!

Hàn Mặc giờ ngón tay cái lên, cười híp mắt nói:

-Quan chương quỹ, các hạ rất tự tin, tại hạ thường thức người!

Nhưng ngay sau đó hỏi:

-Bất quá các hạ làm sao biết Hàn gia một mực tìm người hợp tác mua bán? Chuyện này ngay cả tại hạ là người của Hàn gia cũng không biết gì cả?!

Quan Thiếu Hà cười, nhẹ giọng nói:

- Về phần Hàn gia vì sao phải tìm cho được hàng để mua bán vẫn là câu nói kia, Hàn gia cần bạc hơn nữa số lượng lại cực lớn!

Hàn Mặc mở tròng hai mắt: .com

- Quan chương quỹ, người nói những lời này ta vẫn chưa hiểu lắm?! Hàn gia ta là Đông Hải Quận đệ nhất thế gia, hơn nữa lại là gia tộc lớn tự nhiên

không lo tới việc thiếu bạc.

Quan Thiếu Hà lại càng hạ giọng:

-Hàn gia chỉ lo nghĩ cho thân mình, sống yên ổn tại Đông Hải quận, dĩ nhiên không lo tới chuyện thiếu bạc. Nhưng nếu Hàn gia có ý định hùng bá Yên quốc, nắm giữ sáu quận của Yên quốc, vậy thì sự việc sẽ hoàn toàn khác.

Hàn Mặc bỗng nhiên đứng lên, chỉ vào Quan Thiếu Hà trầm giọng nói:

-Quan Thiếu Hà lá gan của người to thật, lời đại nghịch bất đạo như vậy mà cũng dám nói! Hàn gia ta một lòng trung quân ái quốc, thiên hạ đều biết, người nói vậy chẳng lẽ là muốn vu cáo Hàn gia ta tội muốn tạo phản à? Ta hiện tại chỉ cần hạ lệnh một tiếng, lập tức có thể tông người vào trong lao ngục, người có tin hay không?

Thần sắc của Quan Thiếu Hà vẫn bình tĩnh, cười nhạt nói:

- Ngủ thiếu gia tự nhiên là có khả năng, nhưng Thiếu Hà tin Ngủ thiếu gia sẽ không làm như vậy!

Hàn Mặc cười lạnh nói:

-Có đôi khi quá mức tự tin cũng không hẳn là chuyện tốt...

Quan Thiếu Hà bình tĩnh nói:

-Nhưng nếu không có tự tin, vậy thì chuyện tốt sẽ không bao giờ có! Người muốn làm đại sự tất phải có khí phách. Ngủ thiếu gia, người mới vừa nổi giận đánh Tiểu Diêm Vương, thật sự là có胆 lược hơn người, Thiếu Hà dám đánh cược, Ngủ thiếu gia ngày sau nhất định sẽ trở thành rồng trong loài người (Nhân Trung Chi Long).

Hàn Mặc nở nụ cười:

-Khà...khà...khà... Quan Thiếu Hà!! Bỏn thiếu gia cũng không so đo với người, ít nịnh bợ một hai câu đi. Hôm nay người đã mời ta uống rượu vậy thì chuyện này ta sẽ không để ở trong lòng, nhưng nếu lặp lại một lần nữa thì đừng trách ta không nể mặt!

Nói xong Hàn Mặc lập tức phát tay áo, đứng lên mở cửa, cũng không thèm nhìn tới Quan Thiếu Hà, bước thẳng ra ngoài.

Quan Thiếu Hà nhìn thấy rời đi, khóe miệng ngược lại lộ ra nụ cười, lầm bầm nói:

- Nếu là không để trong lòng vì sao lại không truy cứu? Ngủ thiếu gia, người tuổi còn trẻ, mà tâm cơ thật sâu a! Hắc...hắc...Ta sẽ chờ người trở lại!

Quay chỗ ngồi, vươn ra đầu ngón tay dính rượu, ở trên bàn viết xuống bốn chữ "Duy tài bất phá" (có tiền mua tiên cũng được), chợt ha ha cười một tiếng, phát tay áo lau đi.

Hàn Mặc ra tới cửa, nhìn thấy trên bàn ai cũng say đến bảy tám phần, ngay cả Hàn Nguyên cũng thế, lập tức đi đến đình chỉ không cho uống nữa, ra lệnh chương quỹ của tửu lâu phải mấy tên tiểu nhị đem những tên say rượu kia đưa về phủ, còn chính mình cũng Hàn Nguyên trở về phủ.

Mệnh lệnh của giống như Thánh chỉ ban ra, chương quỹ lập tức phân phó tiểu nhị đem các vị công tử đưa về phủ, cũng may những người này là khách quen, đồng thời cũng biết thân phận của họ nên bọn họ đều được tiểu nhị đưa về bình an.

Hàn Nguyên say rượu, tự nhiên không thể về Đông phủ, chỉ đành phải đưa về ngủ ở hoa viên của mình, vừa phải Hàn Thanh đi qua thông tri cho Đông phủ nói Tứ thiếu gia đêm nay sẽ ngủ ở Tây phủ.

Sáng sớm hôm sau, khi Hàn Mặc vẫn còn đang xyz với Maria Ozawa trong mộng, đã nghe thanh âm lo lắng của Hàn Thanh:

-Ngủ thiếu gia, Ngủ thiếu gia, lão gia cho gọi người!

Hàn Mặc vẫn còn say ke, nhìn thấy Hàn Nguyên còn ngủ say như chết bên cạnh, bèn đứng dậy hỏi:

- Biết vì sao phụ thân gọi ta không?

Hàn Thanh vẻ mặt đau khổ, gật đầu nói:

-Hắc Diêm Vương đang ở trong phủ!

Chương 9: Hắc Diêm Vương

Bên trong chính sảnh của Đông phủ Hàn gia, Hàn Huyền Xương đang bồi tiếp một vị mặc trang phục quan viên. Mặc dù trà đã sớm dâng lên, nhưng tên quan kia vẫn làm mặt lạnh, ra vẻ âm trầm hờ hững. Hắc trạc năm mươi tuổi, thân hình trắng kiện, khuôn mặt ngăm đen, đôi mắt tam giác lác liến, vừa nhìn đã biết đây chính là một con cáo già âm hiểm xảo quyệt, cũng chính là quận trưởng Đông Hải Quận, Tiêu Mạc Toàn. Lão mặc dịch này từ sáng sớm đã mang theo mấy tên nha dịch cầm Sát Uy Bổng mò đến Hàn phủ. Trong lúc Hàn Huyền Xương còn chưa biết chuyện gì, lão ta đã quát mắng tên Hàn Mạc ảm ỉ, làm Hàn Huyền Xương đầu óc mông lung, chỉ đành phải phẩy người đi gọi Hàn Mạc, một mặt thỉnh Tiêu Mạc Toàn vào chính sảnh ngồi chờ, đoạn phân phó hạ nhân dâng trà. Ông ta dù đối với Tiêu Mạc Toàn chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì, nhưng Tiêu Mạc Toàn dù sao cũng là người đứng đầu một quận. Hơn nữa, bối cảnh phía sau rất phức tạp, nên chỉ có thể bụng cười mặt cười, hết sức duy trì nét vui vẻ trên mặt.

- Quận trưởng đại nhân, mới sáng sớm ngài đã đại giá quang lâm, không biết có gì muốn chỉ giáo?

Hàn Huyền Xương mỉm cười nói:

- Đúng là có chuyện xảy ra! Chuyện gì hả? Chính là chuyện lớn đó!

Tiêu Mạc Toàn đảo đôi mắt tam giác, cười lạnh đáp:

- Hàn đại nhân, Hàn gia các người quả thật không hổ là Đệ nhất thế gia của Đông Hải Quận a! Hàn gia đệ tử hoành hành ngang ngược, bắt nạt con dân, trong mắt không có ai nhĩ?! Vì vậy, người nên quan tâm, giáo dục bọn họ cho tốt. Bỏn quan hôm nay đến đây, chính là muốn thay người giáo dục nhĩ từ!

Hàn Huyền Xương vừa nghe, trong lòng nhất thời mất hết cả hứng. Ông ta cũng là một người vô cùng xem trọng thể diện, lời này của Tiêu Mạc Toàn lọt vào tai, đó chính là nói thẳng bản thân không biết dạy con. Ông nén lửa giận xuống, thần nhiên nói:

- Quận trưởng đại nhân, những lời này căn cứ vào đâu mà nói thế nhĩ? Gia quy của Hàn gia ta truyền từ liệt tổ xuống đến giờ vô cùng nghiêm túc, đối với đệ tử trong tộc vô cùng nghiêm khắc, cho dù là khuyến tử cũng vẫn phải tuân thủ quy củ đảng hoàng, nên cần gì đến Quận trưởng đại nhân nhọc công đến đây quản giáo?!

Hồi hột nhìn Tiêu Mạc Toàn, ông tiếp:

- Quận trưởng đại nhân, hôm qua ngư dân có phái đại biểu đến đây tố khổ với hạ quan về chuyện thuế thương nhân tăng lên quá cao. Giá cá lại xuống quá thấp, như vậy ngư dân có thể mang tâm sinh oán a!

Tiêu Mạc Toàn cũng không thèm nhìn Hàn Huyền Xương, lạnh nhạt nói:

- Hàn đại nhân, chuyện ấy để sau này nghị luận. Lần trước, ta cũng giải thích qua với ngài rồi. Hôm nay, triều đình muốn thu bạc, mà Đông Hải Quận của chúng ta có tài nguyên phong phú, tự nhiên làm sao có thể không cống hiến, thay Thánh thượng phân ưu?! Thương nhân đất Khánh ở Yên quốc ta kiểm bạc hàng đồng như núi, giờ trích ra mấy giọt máu bé tí thì có thấm vào đâu?

- Quận trưởng đại nhân, người phải đổ máu chính cũng không phải là thương nhân đất Khánh mà chính là dân chúng của Đông Hải Quận ta!

Hàn Huyền Xương lại nghiêm mặt nói tiếp:

- Nếu người cứ làm như thế thì dân chúng Đông Hải Quận cũng không còn đường sống! Nguồn: <http://truyenfull.vn>

- Hàn đại nhân, người nói những lời này là có ý gì?

Tiêu Mạc Toàn lạnh lùng hỏi tới:

- Người muốn nói ta đây tàn nhẫn bạo ngược ư? Bỏn quan chính là quan chức của triều đình mà không phải là người của Hàn gia các người! Bỏn quan muốn vì triều đình ra sức làm việc, nhưng ta cũng nghe chuyện nháo sự kia của ngư dân chính là do bàng chi (nhánh phụ) của Hàn gia các người cầm đầu?! Hàn gia các người lại không quản giáo cho tốt mà lại đi chất vấn bản quan à? Khặc...khặc...Hàn đại nhân, người thật quá mức chèn ép khinh người đó!

Hàn Huyền Xương thường ngày hành sự cẩn thận trước sau, con ruồi bay qua cũng phải quan sát xem nó là đực hay cái. Lúc này, trong lòng cũng không khỏi tức giận, chấp tay nói:

- Hạ quan không dám! Chẳng qua đây là chuyện thuế má liên quan đến thu nhập của dân chúng, mà Quận trưởng đại nhân lại liên tục tự mình tăng giá. Người Đông Hải tính tình cuồng dã, có gây ra dân biến đối với ngài hay là ta cũng chẳng tốt đẹp gì!

Tiêu Mạc Toàn điềm nhiên đáp:

- Hàn đại nhân, người đây là đang uy hiếp bốn quan ư?

Ngay khi song phương đang tận hứng đến bốc hòa, lại nhìn thấy Hàn Mạc ung dung thông thả, khoan thai đi vào sảnh, cũng không thèm liếc Tiêu Mạc Toàn nửa cái, từ từ đi tới trước mặt Hàn Huyền Xương, cung kính nói:

- Cha, người cho gọi con?

Hàn Mạc ở hậu hoa viên được Hàn Thanh báo tin, vừa nghe Hắc Diêm Vương tới cửa, liền biết được đây hẳn là có liên quan đến chuyện hấn thân ái giáo huấn Tiêu Cảnh hôm qua, tên Hắc Diêm Vương bố lão kia tám chín phần mười là đã đến cửa hỏi tội.

Biết chắc như bấp Mỹ là thế, Hàn Mạc cố ý cho mày sốt ruột đứt ruột đi con nhé! Đầu tiên là tắm rửa cho sạch, sau đó mới đổi một bộ đồ mới hàng hiệu, thậm chí còn đi đến phòng bếp ăn một tô cháo bảo ngư nhân sâm, lúc đó mới tiêu sái tản bộ đến đây.

Hàn Huyền Xương còn chưa mở miệng, Tiêu Mạc Toàn đã vỗ bàn đánh bốp một cái, quát lên:

- Người chính là Hàn Mạc hả?

Hàn Huyền Xương nhặt giọng đáp:

- Chính là khuyến tử! Quận trưởng đại nhân muốn gặp hẳn chắc có chuyện gì muốn phân phó?

Tiêu Mạc Toàn cười lạnh nói:

- Phân phó...? Ta nào dám phân phó Hàn gia đệ tử! Tên khuyến tử nhà của người có bản lĩnh thật không nhỏ mà! Người hãy hỏi hẳn xem hôm qua đã làm chuyện gì đi?!

Hàn Huyền Xương gọi Hàn Mạc là "khuyến tử", đó chính là một cách xưng hô khiếm tốn. Không ngờ, Tiêu Mạc Toàn thậm chí lại gọi thẳng từ này ra, hẳn không chỉ là nhục mạ Hàn Mạc mà còn muốn chửi thẳng lên đầu mình, ý nói Hàn Mạc là khuyến tử thì chẳng phải mình chính là "khuyến phụ" (cha của con chó – chó bố) sao?! Vẫn cố nén cơn giận đang trào lên, Hàn Huyền Xương lạnh lẽo nhìn Hàn Mạc hỏi:

- Hôm qua, người đã làm chuyện gì?

Hàn Mạc thoát nhìn có vẻ vô tội, trưng ra bộ mặt ngây thơ đáp:

- Hôm qua à? Hôm qua con ở nhà đọc sách, sau đó ra ngoài đi dạo, buổi tối com nước xong rồi đi ngủ ngay a!

Nét mặt Tiêu Mạc Toàn sạm xuống, nghiêm lại, cười lạnh nói:

- Hàn Mạc, hôm qua ở Bát Trân Các, người vô duyên vô cớ ra tay đánh Cảnh nhi một trận đòn hiểm độc, chuyện này người quên rồi à? Cho đến giờ, Cảnh nhi nhà ta vẫn còn đang nằm liệt giường, đại phu được mời đến nói nguyên nhân là do xương ngực đã bị đánh đến gãy rồi! Hàn Mạc ơi Hàn Mạc...Người xuống tay quả thật rất ngoan độc a!

Hàn Huyền Xương và Tiêu Mạc Toàn mặc dù không hợp nhau, nhưng ông biết Tiêu Mạc Toàn chính là đại diện cho thế lực của Tiêu gia. Hiện tại, trong Cửu đại thế gia, thế lực của Tiêu gia chính là đã nằm trên đỉnh, ngoài Ngô gia và Diệp gia hai nhà đã ra mặt đối chọi gay gắt, những thế gia khác dù ghen ghét Tiêu gia quyền thế nghiêng trời đến tận xương tủy, nhưng ngoài mặt vẫn không dám trực diện đắc tội. Hàn Chính Càn đã nhiều lần nhắc nhở Hàn gia đệ tử không thể cùng Quận Thủ Phủ phát sinh xung đột, cho nên Hàn Huyền Xương cho đến nay cũng rất cố gắng nhẫn nhịn. Lúc này, nghe được Tiêu Mạc Toàn nói vậy, quả nhiên là chấn kinh, nhìn Hàn Mạc, đập bàn quát:

- Nghiệt súc, còn không mau quỳ xuống!

Hàn Mạc sớm tiên tri tình huống này sẽ xuất hiện, lúc này liền quỳ xuống, nhưng không lộ ra vẻ sợ hãi gì, chuyển sang hướng Tiêu Mạc Toàn hỏi:

- Quận trưởng đại nhân, công tử nhà ngài có hay không khi kể lại quên nói một số câu?

Giờ này, Tiêu Mạc Toàn dùng ánh mắt như dao, muốn cắt Hàn Mạc thành từng mảnh, âm lãnh cười, nói:

- Hẳn quên mất nói cái gì thế hả...???

Hôm qua, ở Bát Trân Các, Hàn Mạc quả thật đã chịu theo lời van xin của Tiêu thiếu gia chó má kia, vội vàng xuất thủ giúp hẳn một trận đòn vào người, nên trên mặt hẳn còn hiện nét cười, trả lời:

- Tiêu thiếu gia nhà ngài hôm qua rất hăng tiết vệt a, thậm chí còn cầu khẩn van xin Hàn Mạc này đánh dìm hẳn một trận! Hàn Mạc xưa nay đối với Quận trưởng đại nhân rất kính ngưỡng, đối với Tiêu thiếu gia cũng rất khâm phục đến tận đáy lòng a (tận đáy lòng là chỗ thối nhất ấy)! Hẳn đã thỉnh cầu đến như vậy, tại hạ đây sao dám cự tuyệt, vì thế mới tiến lên đánh hẳn, cũng là thỏa mãn yêu cầu của hẳn nha! Chuyện này rất nhiều người biết, đại nhân người có thể minh xét. Hôm nay đại nhân thượng phủ, ta đây còn tưởng ngài muốn thay Tiêu thiếu gia cảm tạ Hàn Mạc. Hàn Mạc dù trình độ khiếm cung lễ độ chưa đến đỉnh cao nhưng cũng không nghĩ ngài đây lại đến cửa hỏi tội a! Hàn Mạc rất, rất ư là thất vọng! Ài...!!!!

Nói xong, Hàn Mạc buông ra một tiếng thở dài, tỏ ra tâm tình rất sầu não và thất vọng ê chề. Hàn Huyền Xương nghe thế không khỏi trợn mắt há mồm, không nghĩ ra vì sao Hàn Mạc lại nói được một chuyện hoang đường thế giống như đúng rồi, mà Tiêu Mạc Toàn đã tức giận đến xanh mặt như tàu lá, ngón tay run rẩy chỉ vào Hàn Mạc, nói:

- Tiểu súc sinh, ngươi đang ở đây nói hươu nói vượn cái chuyện chó má gì đấy hả? Cảnh nhi nhà ta làm cái rắm gì lại đưa ra yêu cầu hoang đường như thế hả? Cho dù nói như vậy cũng phải coi như là nói đùa chứ, ngươi thế nào lại có thể làm thật? Ngươi chính là đang cường từ đoạt lý mà!

- Quận trưởng đại nhân...

Trong mắt Hàn Mạc chột lóe hàn quang, thần nhiên nói tiếp:

- Ngươi bày trò trước mặt gia phụ lúc này, mắng ta là tiểu súc sinh, thì là người biết lễ nghi à? Ngươi nói thiếu gia nhà ngươi đưa ra yêu cầu hoang đường, nhưng Hàn Mạc ta cho rằng thiên hạ này yêu cầu hoang đường trong thiên hạ này còn nhiều gấp bội! Quận trưởng đại nhân không để ý đến sự sống chết của dân chúng, dám tăng cao thuế thương nhân, đó chẳng phải là chuyện hoang đường ư? Đối với phụ thân ta, ngươi còn đưa yêu cầu này, chẳng lẽ là không hoang đường à? Vì sao thiếu gia nhà ngươi lại không thể nhỉ? Yêu cầu hoang đường của ngươi đã áp dụng trong Đông Hải Quận, vì sao yêu cầu của Tiêu thiếu gia đưa ra Hàn Mạc lại có thể không tòng mệnh?

Tiêu Mạc Toàn không ngờ Hàn Mạc còn nhỏ tuổi lại nhanh mồm nhanh miệng giống một giáo sư ngôn ngữ như thế. Nếu không có Hàn Huyền Xương bên cạnh, lão ta thật sự muốn tiến tới đánh Hàn Mạc một trận nên thân.

- Hàn đại nhân, ngươi thật sự sinh ra một đứa con rất tốt!

Tiêu Mạc Toàn bầu chặt cạnh bàn, cười lạnh nói.

Hàn Huyền Xương nghe Tiêu Mạc Toàn nói chuyện, hết lần này đến lần khác để xem mình ra gì, không hề có ký đến cảm giác của mình, nên không nhin được nói:

- Nhi tử của hạ quan cũng không thể gọi là tốt như ngài khen ngợi. Bất quá, hẳn chỉ là người hiểu rõ trắng đen, ghét ác như thù thôi!

Hàn Huyền Xương ngừng lại một chút, không muốn chọc giận Tiêu Mạc Toàn thêm nữa, bèn chấp tay nói:

- Quận trưởng đại nhân, chuyện này hạ quan nhất định sẽ điều tra, có lỗi sẽ nghiêm trị đến nơi đến chốn, lại sẽ nhất định mang Hàn Mạc đến cửa tạ lỗi!

- Đến cửa tạ lỗi...???

Tiêu Mạc Toàn siết chặt nắm đấm nói.

- Hàn đại nhân, ý của ngươi là Cảnh nhi nhà ta cứ nằm trên giường chịu khổ, còn ngươi chỉ mang con đến tạ lỗi là xong à? Khó trách con ngươi lại cứ ngông nghênh tiểu sái, động thủ khắp nơi như vậy!

Hàn Huyền Xương cau mày đáp:

- Quận trưởng đại nhân, vậy ngươi muốn như thế nào đây?

- Bồn quan nghe nói gia quy của Hàn gia rất nghiêm ngặt, chẳng lẽ lại không có cả gia pháp ư?

Hàn Huyền Xương lập tức hiểu ý của hắn, hung hăng trợn mắt nhìn Hàn Mạc, chấp tay nói:

- Quận trưởng đại nhân xin cứ yên tâm, nếu Hán Mạc tùy tiện làm bậy, gia pháp là không thể thiếu được, hạ quan sẽ nhất định nghiêm trị đến nơi đến chốn, không để cho khuất tất!

Tiêu Mạc Toàn hừ lạnh một tiếng, điềm nhiên nói:

- Bồn quan đã mang theo Sát Uy Bổng đây, đại nhân có thể chấp hành gia pháp ngay tức khắc! Bồn quan sẽ cùng ở bên cạnh quan sát. Nếu Hàn đại nhân không đành lòng động thủ, bồn quan có thể giúp ngài đưa hắn về đại lao hưởng phúc một thời gian!

Hàn Huyền Xương khẽ biến sắc mặt, đang muốn trả lời thì lại nghe một giọng nói du dương vang lên từ ngoài cửa:

- Ai dám đòi đánh Mạc nhi của ta thế? Mạc nhi phạm phải điều gì trong Vương pháp mà lại dùng Sát Uy Bổng trừng phạt hử?

Chương 10: Bao che

Hàn Mạc vốn có chút nhấp nhôm, hấn cực kỳ không cam lòng phôi mông ra chịu đòn nên nghe được âm thanh thanh thúy lanh lảnh này thì cảm động đến suýt rơi nước mắt, nghe ngao trong lòng: "Trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất, con cái được hưởng tình thương của mẹ thật đúng là ngồi trên đồng vàng..."

Hàn phu nhân dẫn theo một đám nha hoàn xông vào chính sảnh. Hàn Nguyên vốn vừa nhận được tin nên cũng đi theo bên cạnh nàng, hấn vừa vào trong sảnh liền kêu lên:

- "Việc này không liên can tới tiểu Ngũ, Tiêu Cảnh là do cháu đánh a."

Vừa hô hấn vừa xộc vào thì thấy Hàn Mạc đang quỳ trước Hàn Huyền Xương, vội vàng tiến tới quỳ xuống theo, kích động nói:

- "Tam thúc, việc này do mình cháu làm, không can hệ gì tới tiểu Ngũ, người cứ xử phạt mình cháu là đủ."

Hàn Huyền Xương nhú lông mày, hấn nhất thời không hiểu đã xảy ra chuyện gì nữa, Hàn Mạc vừa mới thừa nhận là do hấn đánh, làm sao đến giờ lại mọc ra thêm cả Hàn Nguyên cũng dính vào, mà lại còn khẳng khẳng rằng chính hấn đánh.

Hàn phu nhân đi vào, liếc Tiêu Mạc Toàn một cái, cao giọng nói:

- "Quận thủ đại nhân, sớm tinh mơ đã tới tận nhà hỏi tội, xin hỏi Mạc nhi nhà ta phạm vào điều gì trong vương pháp mà ngài muốn dùng Sát uy bổng đánh nó đây? Cho dù nó ở bên ngoài lâu lồng gây sự thì cũng sẽ do chính gia pháp. Hàn gia xử phạt, nhà ta còn không dùng nổi gây của nha môn nha. Hơn nữa chuyện xảy ra ta cũng đã nghe nói qua, là do Tiêu thiếu gia nhà ngài chủ động đề ra yêu cầu, Mạc nhi nhà ta chỉ là thuận gió dong buồm ra tay trượng nghĩa. Ngài đã không cảm ơn thì thôi, sao còn hùng hùng hổ hổ tới đây hỏi tội, làm vậy có còn chút công bằng nào không đây?"

Nàng một tay chống nạng, làm ra bộ dạng cực kỳ khinh bỉ.

Tiêu Mạc Toàn bị nói đến ngây người, tính tình hai mẹ con nhà này quả thật là từ một khuôn rập ra, câu bốn cột vô thường vô phạt nọ của Tiêu Cảnh vậy mà lại bị mẹ con họ một mực dùng làm bia đỡ đạn.

Hấn hơi cắn răng, quay đầu nhìn Hàn Huyền Xương cười lạnh hỏi:

- "Hàn đại nhân, Hàn gia các người chính là đệ nhất thế gia của Đông Hải quận, chẳng lẽ trong nhà lại do Hàn phu nhân làm chủ ư? Gia pháp Hàn gia phải chăng là do Hàn phu nhân xử lý?"

- "Tự nhiên là do lão gia nhà ta xử lý."

Hàn phu nhân sai bước đi tới bên cạnh Hàn Huyền Xương, mảy liễu dựng đứng lên cười lạnh nói:

- "Chẳng qua nếu muốn Hàn gia chúng ta thi hành gia pháp ít ra cũng phải có tội danh trước đã, chẳng lẽ đám con cháu không làm sai chuyện gì cũng phải chịu gia pháp sao? Hàn gia phân rõ phải trái, chuyện gì cũng đều giảng một chữ lý, đối với người ngoài đã như thế, đối với con cháu trong tộc cũng như vậy."

- "Người...!"

Tiêu Mạc Toàn khí tức tràn lên tới ngực, thờ phỉ phò nói:

- "Hàn Mạc đánh Cảnh nhi nhà ta giữa chốn đông người, chẳng lẽ còn không phải là phạm vào gia pháp sao?"

Hàn phu nhân lại cười hì hì, giống như thiếu nữ tinh nghịch bĩu môi nói:

- "Quận thủ đại nhân, nếu như là ý vào thế lực gia tộc, hoành hành làm bậy, khinh nam hiếp nữ, cho vay nặng lãi tàn hại dân chúng nhà tan cửa nát, làm nhục con gái nhà lành khiến các nàng ôm nhục tự sát, ăn chùa, uống không, cướp trắng, không coi dân chúng ra gì, như vậy tự nhiên là không bằng cầm thú, lại càng phạm vào gia pháp, dù đánh chết cũng đáng đời. Nhưng nếu là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, trừ gian trừ ác, gặp phải những loại cầm thú vô liêm sỉ kia liền gặp một lần đánh một lần, vậy lại là nhân sĩ hiệp nghĩa, thường còn thưởng không đủ, tại sao lại đem gia pháp ra xử đây?"

Hàn Mạc cùng Hàn Nguyên nhìn nhau, trong mắt xẹt qua ý cười. Trong lòng Hàn Mạc càng ngấm ngấm khen ngôn từ sắc bén của mẫu thân không dứt: "Mẹ à, mẹ nếu là nam nhân, Tô Tàn Trương Nghi cũng không hơn nổi a!"

Lời người dịch : Tô Tàn Trương Nghi là hai chính khách nổi tiếng về khả năng hùng biện thời Chiến Quốc.

Tiêu Mạc Toàn sao có thể không biết Hàn phu nhân đang chỉ chó máng mèo đây, người đàn bà này rõ ràng là đem chính mình cùng Tiêu Cảnh ra hung hăng mắng chửi một chập, hấn suýt chút nữa tức tới hộc máu, giận quá hóa cười:

- "Hay hay hay... !"

- "Đại nhân anh minh!"

Hàn phu nhân đáp lễ, lại trung ra về mặt mèo khóc chuột:

- "Nguyên lai đại nhân cũng thấy thiếp thân nói hợp tình hợp lý, xem ra đại nhân cũng hiểu rõ Mạc nhi nhà ta làm vậy chẳng qua cũng chỉ để trừ gian vệ đạo mà thôi."

- "Không trách được Hàn Mạc miệng lưỡi bén nhọn, nguyên lai Hàn phu nhân cũng nhanh mồm nhanh miệng, thật là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh."

Bộ mặt đen của Tiêu Mạc Toàn đánh lại, lần nữa hướng Hàn Huyền Xương hỏi:

- "Hàn đại nhân, lần gia pháp này, ngài đánh hay là không đây?"

Hàn Huyền Xương tuy tính tình cẩn trọng, nhưng là sự việc tới nước này hẳn cũng rõ ràng rằng thù oán với Tiêu Mạc Toàn đã chân chính kết xuông, cho dù thật sự trừng phạt Hàn Mạc thì mối thù này cũng không thể gỡ, liền hờ hững nói:

- "Quận thủ đại nhân, thê tử của hạ quan nói rất có đạo lý, sai hay không là còn phải xem đánh là đánh kẻ nào!"

Hàn phu nhân nghe vậy, mắt đẹp lưu chuyển, ôn nhu nhìn Hàn Huyền Xương, trong lòng nở hoa. Nếu ở gia tộc lớn khác mà người nội trợ xuất hiện trong trường hợp này chắc chắn sẽ bị coi là phạm kị hủy, đàn ông trong nhà không trách mắng đã là may, nhưng Hàn Huyền Xương chẳng những không trách mắng mà ngược lại còn thiên vị thê tử của mình nữa. Điều này hiển nhiên khiến cho Hàn phu nhân cực kỳ vui lòng.

- "Được, được!"

Tiêu Mạc Toàn nói: [Đọc Truyện Online Tại TruyệnFULL.vn](#)

- "Hàn đại nhân, việc này ngài không quản được, Nhị tông chủ nhà ngài có thể quản chứ?"

- "Gia phụ đã nhiều năm không hỏi gia sự, lão nhân gia ngài chỉ ưa thích chăm sóc cây cảnh, thành thoi câu cá, chỉ sợ khó có thể ra gặp Quận thủ đại nhân."

Hàn Huyền Xương thanh âm lạnh thêm xuống:

- "Ngay cả Đại tông chủ, Quận thủ đại nhân cũng không cần đi tìm nữa, lão nhân gia người hàng ngày trăm công ngàn việc, hẳn không có thời gian tiếp kiến đại nhân đâu."

Tiêu Mạc Toàn lạnh lùng nói:

- "Tốt, Hàn gia không quản, còn có thánh thượng, còn có thái sư, việc lần này bản quan nhất định phải tìm về một cái công đạo, đến lúc đó còn xin Hàn đại nhân cũng đừng hối hận."

Hắn phát tay áo đứng dậy, mang theo mấy tên nha sai nghiêng răng rời đi.

Thấy Tiêu Mạc Toàn đã đi xa, Hàn Huyền Xương mới nghiêm mặt nói với hai người Hàn Mạc:

- "Hai đứa các ngươi thật là to gan, vô pháp vô thiên, sinh sự lôi thôi, từ nay đến lúc đi tuần biển cấm không cho hai đứa ngươi bước ra khỏi cửa nửa bước, nhớ chưa?"

- "Vâng!". Hai người ngoan ngoãn nói.

- "Còn không mau cút ra cho ta!"

Hàn Mạc lập tức kéo Hàn Nguyên, nhanh nhẩu chạy khỏi chính sảnh.

...

...

Ra khỏi cửa một đoạn, Hàn Nguyên thấy chung quanh vắng vẻ mới thấp giọng nói:

- "Tiểu Ngũ, tam thúc không cho chúng ta xuất môn, huynh... huynh làm sao đi gặp được Hương Ngọc Nhi đây!"

Hàn Mạc khẽ cười khà khà, nói:

- "Tứ ca, Nhị bá ở trong doanh trại, Đại gia gia mỗi ngày công việc ngập đầu, ai mà quản được huynh, cha để lại càng lắm công nhiều việc, lấy đâu ra

thời giờ canh chừng chúng ta, chúng ta nếu muốn ra ngoài chả lẽ còn không được sao."

- "Nhưng... nhưng nếu bị Tam thúc biết chúng ta vi phạm lời của người, vậy hẳn là không tốt?", Hàn Nguyên vẫn có chút băn khoăn nói thêm

Hàn Mạc không khỏi than thở:

- "Từ ca à từ ca, để đệ nói cho huynh thế nào mới là tốt nhé, nam nhân chúng ta làm việc nào phải lo lo lắng lắng nhìn trước ngó sau nhiều như vậy. Vừa rồi cha đệ cũng không nói rõ chúng ta nếu trái lệnh sẽ xử theo gia pháp mà chỉ hỏi chúng ta đã nhớ chưa, vậy chúng ta cứ nhớ kỹ là được rồi, cần gì phải thật sự chăm chăm ru rú ở trong nhà."

Hàn Nguyên lúc này mới cười rộ lên, vỗ bả vai Hàn Mạc nói:

- "Tiểu Ngũ, vẫn là đệ cơ trí, lời của Tam thúc cũng chỉ có đệ mới hiểu sâu sắc mà thôi!"

...

...

Trong chính sảnh, thấy hai người Hàn Mạc đã ra ngoài, Hàn Huyền Xương mới đuổi đi đám nha hoàn, ngồi trên ghế cười khỏ nói:

- "Phu nhân, nàng xem, chúng ta hẳn đã chân chính cùng Tiêu Mạc Toàn trở mặt ."

Hàn phu nhân ngồi bên cạnh ôn nhu nói:

- "Lão gia, kỳ thực sớm đã trở mặt. Việc lần này của Mạc nhi chỉ là đem cái kim trong bọc moi ra mà thôi."

- "Lần này Tiêu Mạc Toàn trở về nhất định sẽ gửi thư lên Yên kinh, hướng Tiêu thái sư ra sức vạch tội chúng ta đây."

Hàn Huyền Xương nói xong cầm chén trà nhẹ nhấp một ngụm, sau khi đặt chén xuống lại than thở thêm:

- "Nói không chừng có khi còn nên thông báo qua với đại ca một chút."

Hàn phu nhân cười hì hì nói:

- "Lão gia, thiếp lại cho là còn chưa có tới mức này. Tiêu gia có thành kiến đối với Hàn gia chúng ta là chuyện ai cũng rõ ràng, hơn nữa Tiêu gia quyền cao chức trọng, tám đại thế gia khác trong chín đại thế gia có cái thế gia nào vừa lòng đâu cơ chứ? Hiện nay hai nhà Diệp Ngô đã lộ rõ lòng phản loạn, nơi nơi cùng Tiêu gia đối nghịch, Tiêu gia nếu muốn đấu với bọn họ sẽ cần lôi kéo sáu tộc khác, tuyệt sẽ không vì một cái Tiêu Mạc Toàn nhỏ nhoi mà làm khó Hàn gia ta. Tiêu thái sư đem Tiêu Mạc Toàn cái cảm ở đây cũng không phải để hẳn gây chuyện mà chỉ đơn giản là thông qua hẳn giám thị Hàn gia chúng ta thôi."

Nàng ngẫm nghĩ thêm một chút, ôn nhu cười nói:

- "Kỳ thực Tiêu Mạc Toàn nếu thông minh một chút thì lần này thật không nên tới đây, càng không nên vênh vênh vào vào công khai đối đầu với Hàn gia ta. Đây hoàn toàn không phải là chuyện mà Tiêu thái sư muốn thấy. Tiêu Mạc Toàn nếu thật sự cáo trạng, chỉ sợ ngược lại sẽ còn bị Tiêu thái sư hung hăng quở mắng một trận, Tiêu thái sư vốn thật không dễ dàng gì để cái cảm một trạm tai mắt tại Đông Hải quận này, nếu thật trở mặt cùng Hàn gia thì Tiêu Mạc Toàn chỉ sợ cũng không ngồi đây được thêm bao lâu đi!"

Hàn Huyền Xương hơi hơi trầm tư, trên mặt cuối cùng nở nụ cười, nhin không được kéo Hàn phu nhân ôm vào trong ngực, hôn một cái lên gò má mịn màng trắng như tuyết của nàng, cười nói:

- "Vẫn là phu nhân suy nghĩ sâu xa, có hiền thê như thế này, kẻ làm chồng còn muốn gì hơn nữa!"

- "Nếu bị người khác nhìn thấy, thế nào cũng bị nói già đầu còn không đứng đắn!", Hàn phu nhân vừa ngượng ngùng vừa hạnh phúc, cười hì hì nói:

- "Thiếp mà là hiền thê sao? Thiếp còn tưởng rằng chàng sẽ nói ta là một bà chằn đánh đá nữa đó!"

Hàn Huyền Xương thương yêu nhìn Hàn phu nhân, ôn nhu nói:

- "Nàng là phượng hoàng trên trời giáng xuống trần, bị ta cướp về."

...

...

Hàn Nguyên muốn đi gặp Hương Ngọc Nhi nên Hàn Mạc len lén đưa hắn từ cửa sau tổng ra rồi mới về đến hoa viên, vốn đang cảm thấy nhàm chán chợt nghĩ đến Hàn Thâm chắc giờ đang học thêu thùa, cũng không rõ học tới đâu rồi. Hắn lập tức liền hăng hái đi tới chỗ tây viện nơi Bích di nương ở, chẳng qua là muốn trêu chọc Hàn Thâm mấy câu khiến nàng nổi cáu. Hàn Thâm lúc cáu lên thần tình cực kỳ đáng yêu, đó cũng là lúc Hàn Mạc thích ngắm nàng nhất.

Chính phòng trong tây viện là chỗ ở của Bích di nương, Hàn Thấm thường ngày vẫn ở chỗ này học thêu thùa cùng mẹ nàng, lúc này mặt trời đã lên tới ba cây sào, hắt đã qua thời gian ăn sáng, chắc rằng việc học đã bắt đầu.

Trong viện phong cảnh ưu mỹ, căn thủy tạ ngát hương, từng làn gió thơm hiu hiu thổi, lúc này đương là mùa quất đơm hoa, hương hoa theo gió nhẹ nhàng vờn quanh sống mũi Hàn Mạc, dịu dàng thấm sâu vào lòng người.

Toàn viện từ an tĩnh mà tường hòa, thậm chí có thể thoáng mơ hồ nghe được cả tiếng sóng rào rạt vỗ bờ nơi Đông Hải truyền tới.

Bên ngoài chính phòng có hai nữ tỳ đang quét dọn, bọn họ thấy Hàn Mạc tới thì chuẩn bị hành lễ nhưng lại bị hắt khoát tay ngăn trở, ý bảo các nàng cứ tiếp tục làm việc, không nên lên tiếng. Hàn Mạc vốn đã từ bên song (cửa sổ) nhìn thấy Hàn Thấm đang tập trung thêu thùa cho nên muốn len lén đi vào ngó một cái xem tác phẩm của nàng ra làm sao.

Cửa không khóa, Hàn Mạc chỉ nhẹ nhàng đẩy một cái là đã mở ra, rón rén đi vào, đột nhiên hắt sững lại, chỉ thấy mặt trước có một thân hình yếu đuối đầy đà đà lom khom cúi người, lưng hướng ra cửa tựa như đang tìm kiếm vật gì, cái mông tròn trịa mê hồn bị lớp váy bao phủ phồng ra trước mắt hắt. Cái mông căng mọng kia tựa hồ muốn xé toang váy để vurun mình đón nắng ban mai, hai nửa hình tròn hoàn mỹ nhẹ nhàng chen chúc nhau dập dềnh theo từng động tác tìm tòi. Cảnh tượng thật khiến người ta sặc máu mũi.

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Bích di nương thêu thùa

Hàn Mạc nhìn chằm chằm bờ mông đầy đặn nọ, trong lòng nảy lên chút cảm giác xao động, nhưng hắt rất nhanh bình tĩnh lại. Nữ nhân trong gian phòng này có được dạng mông tuyệt mỹ phong nấn như thế hắt phải là di nương của mình, là người đàn bà của phụ thân hắt, bản thân hắt không thể có bất kỳ suy nghĩ khinh nhờn nào với di nương được. Cho nên hắt lập tức ổn định lại tâm thần, cung kính nói:

- "Di nương, Mạc nhi xin thỉnh an người!"

Bích di nương quay đầu lại thấy người tới là Hàn Mạc, ôn nhu cười nói:

- "Mạc nhi tới đó à, vừa rồi Thấm nhi vẫn còn nhắc tới con đấy."

Bích di nương nở nụ cười ôn nhu khiến khuôn mặt vốn xinh đẹp tuyệt trần lại càng động lòng người, tuy nàng đã hơn ba mươi tuổi nhưng da dẻ vẫn trắng bóc mịn màng như một thiếu nữ. Hơn nữa dáng vóc nàng so với thiếu nữ thanh xuân lại ăn đứt về phương diện thành thực quyến rũ, đó là loại mùi vị mà thiếu nữ trẻ không cách nào có được.

Nụ cười của nàng tựa làn gió xuân, nụ cười mà khiến người đối diện sẽ đột nhiên có cảm giác nàng cười vô cùng trong sáng, mặc dù từ này thông thường không dùng để hình dung về nụ cười nhưng trong mắt Hàn Mạc thì nó lại từ chuẩn xác nhất để diễn tả nụ cười của Bích di nương. Bích di nương tuy thân hình quyến rũ mê người, ngực lồi mông vênh nhưng bất kể nam nhân nào đứng trước mặt nàng thì trong lòng cũng sẽ sinh ra một loại ý thức bảo hộ, bởi vì nhân thân thoát nhìn như nhược kia của nàng dường như luôn ẩn chứa một nét ưu thương nhân nhật.

Không thể phủ nhận, Hàn Mạc trong ý thức đối với dạng nữ nhân như thế này cảm thấy vô cùng hứng thú, nhưng quan niệm về thân phận thực tế không thể cho phép hắt có bất kỳ một loại tình cảm bất thường gì đối với nàng. Cho nên đã từ lâu Hàn Mạc luôn phải tự nhủ rằng đây là di nương của mình, nữ nhân của phụ thân, một phụ nhân xinh đẹp nhưng không thể khinh nhờn.

Hàn Mạc che đậy cực tốt tâm trạng gần như mất hồn vừa rồi, mỉm cười tiến lên nói:

- "Di nương đang cặm cụi làm gì thế?"

Hàn Mạc bước nhanh tới, chỉ thấy trên ghế đệm đang trải ra năm sáu tấm lụa mỏng, mà trên mỗi tấm lại có thêu một kiểu hình thêu, những hình thêu nọ sắc sảo linh động, giống như muốn phá tranh mà ra khiến cho kẻ chưa từng gặp qua những loại hình thêu này bao giờ như hắt nhìn đến ngẩn người.

Gió thơm ngập phòng như tôn lên mùi hương đặc trưng của thân thể Bích di nương đang ủa vào trong mũi Hàn Mạc, thanh âm ôn nhu của nàng vang lên:

- "Đây đều là những thứ trước kia di nương thêu, di nương đang muốn chọn ra vài loại để làm mẫu cho Thấm nhi học thêu."

- "Di nương, người thêu những tấm hình này thật là đẹp quá, vô cùng sống động," Hàn Mạc tán thán.

Bích di nương cười nói:

- "Cũng nhờ từ nhỏ đã phải luyện nữ công gia chánh mà thôi. Kỹ năng thêu thùa của Yên quốc chúng ta vốn là từ Khánh quốc truyền sang, người Khánh quốc mới là tổ tông trong nghề này."

- "Vây cũng chưa hẳn."

Hàn Mạc lắc đầu nói:

- "Có câu trò học thầy mà giỏi hơn thầy, tuy là từ Khánh quốc truyền sang nhưng kỹ năng của di nương thì ngay cả người Khánh quốc cũng chưa chắc có thể bằng được."

Lời này của Hàn Mạc không phải cố ý nhỉnh nọt mà là phát ra từ nội tâm. Cho dù Hàn Mạc không hiểu chút nào về thêu thùa nhưng khi chứng kiến những hình thêu này của Bích di nương thì hẳn lại rõ ràng nhận ra được rằng kỹ thuật của chúng đạt tới cấp bậc cực cao, cùng với những hình thêu mà hẳn thấy trên thị trường cách biệt một trời một vực. Quả không nghĩ đến một phụ nhân quyền rũ như thế này lại có được kỹ năng thêu thùa xuất thần nhập hóa đến vậy.

Bích di nương tựa hồ được Hàn Mạc tán dương mà có chút thẹn thùng, khuôn mặt trắng như tuyết nổi lên một tia ửng hồng, nhẹ tiếng nói:

- "Con thân là đàn ông sức dài vai rộng, hiểu thế nào được những cái này."

- "Di nương, hình thêu này gọi là gì thế?" Hàn Mạc cẩn trọng nhẹ nhàng nâng lên một tấm lụa hỏi.

- "Tấm này gọi là "Phù dung cá chép!"

- "Còn tấm này?"

- "Hi thước đăng mai!"

- "Còn tấm này nữa?"

- "Phượng hí mẫu đơn!"

- "Tấm này cũng rất đẹp, nó gọi là gì thế ạ?"

- "Tấm này là "Sur tượng thủy vân!", Bích di nương vẫn mỉm cười kiên nhẫn giải thích.

Hàn Mạc gật đầu nói:

- "Đều là lời hay ý đẹp, tên mang điềm lành. À, di nương, những hình thêu này có khó thêu không thế, để thêu chúng có cần bí quyết đặc biệt gì không ạ?"

Bích di nương hơi hơi mỉm cười, ôn nhu nói:

- "Mạc nhi, đây đều là nữ công gia chánh, đàn ông như con không cần thiết hiểu biết về chúng nhiều. Đợi tới khi con lấy vợ tự nhiên sẽ có người thêu cho con mà."

- "Giờ nói chuyện này còn rất sớm, con là con còn phải tìm nữ nhân mà mình chân chính ưa thích mới lấy cơ.", Hàn Mạc cười hì hì, ánh mắt nhìn không được thọc mạnh vào bộ ngực sữa phong mãn của Bích di nương, nói thêm:

- "Di nương, người cứ nói đi, con rất ưa thích những thứ đồ thú vị này a."

Bích di nương thấy Hàn Mạc hưng phấn, cũng không nỡ cự tuyệt, thấp giọng nói:

- "Thêu thùa có rất nhiều loại kỹ xảo, tỷ như sai châm, loạn châm, thêu võng, thêu toàn vùng, thêu khóa, dâng ti, dâng cánh, thêu kim tuyến, ảnh kim, bàn kim, phôi nhung, loạn nhung, trạc sa, tát tuyến, thêu hoa, đều là kỹ xảo thêu thùa. Ngay cả cách châm kim cũng có những xảo thuật khác nhau, chia làm tề châm, bộ châm, ghim kim, trường đoản châm, đả tử châm, tử mẫu châm... có tới mấy chục loại thủ pháp, nếu muốn nắm giữ hoàn toàn các loại kỹ xảo này thật không phải một sớm một chiều mà có thể làm nổi, nếu muốn tinh thông chúng thì lại càng phải chịu kham chịu khổ hơn nữa."

Hiển nhiên khi nói về thêu thùa thì Bích di nương rất say mê, nàng nói liền một tràng khiến Hàn Mạc nghe mà say sẩm cả mặt mày, hẳn không nghĩ tới một việc thêu thùa nho nhỏ vậy mà khi đi sâu vào lại hàm chứa nhiều kiến thức đến thế (nhiều nên tao dịch mới khổ).

- "Từ mẫu châm?"

Không biết thần xui quỷ khiến hay sao mà Hàn Mạc thốt lên:

- "Có phải là người với con cùng thêu một lúc không?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Hàn Mạc liền hối hận, lời này ngấm lại quả có chút áy náy.

May sao Bích di nương không hiểu được nghĩa bóng của câu nói đó, nàng lắc đầu nói:

- "Không phải thế, thôi, việc này muốn học thì cần phải rất chăm chỉ, tính tình của con vốn lông bông thì không chịu nổi đâu. Mà nếu để cha con biết con thích học những thứ nữ công gia chánh này thế nào cũng sẽ trách con không đàng hoàng nữa a."

Đúng lúc này, Hàn Thấm ở buồng trong gọi với ra:

- "Ca ca, đến kể truyện xưa "Liêu Trai" cho muội à?"

Hàn Mạc đi vào buồng trong, cười ha hả nói:

- "Truyện xưa gì chứ, mau mau tập trung học thôi đi, cả ngày cứ mơ mộng mấy chuyện đó thì đừng trách cha lại mắng thêm cho một trận nữa đó."

Hắn tiến gần lại nhìn một chút thì thấy mấy hình mà Hàn Thấm thêu trên tấm lụa te tua đến không nổi nhìn, lắc đầu than thở:

- "Tiểu muội, trình độ thêu của di nương vốn đáng phong tạo cực, nếu muội chỉ cần học được một nửa thì cũng không lo không kiếm được một nhà tốt để gả vào rồi."

- "Huynh...!", Hàn Thấm hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Mạc, quệt miệng nói:

- "Huynh mới gả vào nhà người ta ấy!"

Hàn Mạc cười hi hi:

- "Aizzz, ta cũng muốn được gả đi, đáng tiếc không ai thèm nhận a."

Đúng dịp Bích di nương vừa vặn đi vào cửa, nghe nói thế nàng không tự chủ được nhún nhún, thần sắc trầm hẳn xuống.

Bích di nương xuất thân cũng không kém, nhà mẹ đẻ của nàng cũng coi là giàu có, sau bởi vì Hàn phu nhân hai năm trời còn chưa có tin mừng nên nàng mới được Đại tông chủ Hàn Chính Căn sắp xếp gả vào Hàn phủ làm tiểu thiếp của Hàn Huyền Xương. Mục đích của việc này chẳng qua cũng chỉ để nối dòng hương hỏa mà thôi.

Thời đại này, một khi đã phải làm thiếp là khác hoàn toàn với chính thê, phải đoạn tuyệt tới lui với nhà mẹ đẻ hay nói cách khác trở thành kẻ không có nhà mẹ đẻ, trừ phi sau này được lên làm chính, nếu không sẽ chẳng có cơ hội nào trở về nhà mẹ đẻ, hiển nhiên sau lưng cũng không có ai để làm chỗ dựa.

Hàn Huyền Xương cùng Hàn phu nhân tình cảm sâu đậm, tuy tính tình hắn hiền lành nên đối xử với Bích di nương cũng cực kỳ ôn nhu nhẹ nhàng nhưng đối với người thiếp quyền rũ này lại không yêu thương chăm sóc gì cho lắm. Cả năm trời hắn tới ở tại tây viện tính ra cũng không hơn một tháng mà thôi, Bích di nương tính tình vốn hiền lành nên mặc dù tại một vài phương diện nào đó phải chịu sự lạnh nhạt nhưng nàng cũng không hề rầy rầy nói nửa câu than vãn.

Mà Hàn Thấm cũng trở thành niềm vui duy nhất trong sinh hoạt hàng ngày của nàng. Nhưng hiển nhiên Hàn Thấm ngày một lớn, cuối cùng sẽ có ngày phải gả ra ngoài cho nên Bích di nương mỗi lần nghĩ đến việc này, tưởng tượng tới lúc đó thui thủi một thân một mình, trong lòng nàng tự nhiên rất là tủi thân.

Hàn Thấm nhìn thấy thần tình của mẹ sao có thể không biết trong lòng mẹ đang suy nghĩ cái gì, hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Mạc rồi đi qua ôm lấy Bích di nương, lầm bầm nói:

- "Mẹ, con gái không thèm gả cho ai hết, cả đời sẽ chăm sóc mẹ!"

- "Nha đầu ngốc!", Bích di nương vỗ về mái tóc đẹp của Hàn Thấm, ôn nhu nói:

- "Làm gì có cô gái nào mà không gả cho chồng, kia chẳng phải sẽ thành gái lơ thì sao?"

- "Gái lơ thì thì gái lơ thì.", Hàn Thấm hi hi cười nói:

- "Chỉ cần có thể chăm sóc cho mẹ, làm gái lơ thì thì có sao chứ."

Bích di nương than khẽ, buồn bã nói không ra lời.

Hàn Mạc vốn sợ nhất là cái loại cảnh tượng thương cảm như thế này, ho khan một tiếng nói:

- "Tiểu muội, lần sau sẽ kể cho muội mấy mẩu truyện "Liêu Trai" nhé, lần này sẽ kể mấy mẩu thật đáng sợ đó, đến lúc đó cũng đừng kêu là buổi tối gặp ác mộng đấy nhé."

Hắn nói xong cũng không chần chừ nhiều, hướng Bích đi nương mím cười chào rồi ra khỏi tây viện.

Hàn Mặc nghĩ đến sắp tới sẽ theo đi tuần biển, bản thân sinh sống bên bờ Đông Hải mười tám năm thế mà lại đối với vùng biển mênh mông này chả hiểu gì mấy, hắn liền bảo Hàn Thanh đi kiểm mấy cuốn sách giới thiệu về Đông Hải cho mình. Sau bữa trưa Hàn Thanh mới thờ phỉ phò trở lại, nói:

- "Ngũ thiếu gia, sách loại này thật là ít, đây là quyển "Đông Hải địa chí" tiểu nhân mượn từ Lưu phủ, nghe nói là do một tên trộm cướp biển viết lại, cũng không biết có dùng được hay không nữa."

Hàn Mặc cầm sách về hoa viên, bỏ ra cả buổi chiều nằm dưới mái hiên đọc ngấu ngiến. Nhị tông chủ Hàn Chính Khôn hai lần đi qua thấy hắn đang say mê tập trung đọc "Đông Hải địa chí" thì không nhịn được khẽ cười tươi, gục gặc đầu thấp giọng lầm bầm: Bạn đang đọc truyện được lấy tại T.r.u.y.e.n.y.chấm.com

- "Không hổ là cháu đích tôn của ta, hiểu học y hệt ta hồi trẻ!"

Hàn Mặc quả thật là bị nội dung trong sách hút mất hồn, quyển sách này chẳng những giới thiệu rất nhiều tuyến đường biển trên Đông Hải, rất nhiều sinh vật biển cùng những câu chuyện kỳ lạ nơi biển cả mà trọng yếu nhất chính là trong sách thậm chí còn giới thiệu rất nhiều quốc gia nhỏ trên biển. Tên gọi của những nước nọ đều ly kỳ cổ quái, mà một vài đặc sản của các nước này dĩ nhiên cũng được miêu tả khá tỉ mỉ, tỷ như một nước gọi là Tổ Hốt Nguyệt La có cây quế, rượu bồ đào cùng với xạ hương, lại có một nước gọi là Đồ Lỗ Tư có ngựa voi, thuốc nhuộm, thật đúng là thiên kỳ bách quái.

- "Ta FUCK, trộm cướp biển, thiếu gia ta thật sự lại phải cảm ơn người!"

Nghĩ tới tác giả cuốn sách là một tên trộm cướp biển, Hàn Mặc không nhịn được nghiêm túc kính trọng hắn, không quản kẻ này làm ra bao nhiêu việc ác nhưng riêng phần đam mê tìm hiểu đối với văn hóa các nước này của hắn rõ ràng là cực kỳ có giá trị cho người muốn tìm hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chuyện Đêm Mưa Không Muốn Ai Biết

Chỉ cần một cơn mưa, ở Đông Hải Thành bình thường phải kéo dài hai ba ngày. Đây đã là một quy luật thiên nhiên. Cho nên, khi thời điểm mưa bắt rơi nặng hạt, ngư dân chỉ có thể phần nộ oán trời trách đất. Mưa to cộng thêm cuồng phong thổi mạnh, khí trời xú ối này quét qua bến tàu làm họ không thể ra biển kiếm cơm. Đối với những ngư dân có cuộc sống túng quẫn này, không đánh cá được một ngày, cuộc sống của họ liền đổi một ngày.

Giữa đêm khuya, mưa to gió lớn vẫn như cũ bao phủ cả Đông Hải Thành, bao gồm cả hai phủ của Hàn gia cũng đắm chìm bên trong. Lúc này, hơn mấy trăm hạ nhân của hai phủ đã sớm lên giường làm một số chuyện có ý nghĩa với lão bà hoặc mơ về người tình trong mộng của họ.

Cửa sau Tây phủ Hàn gia hiện có ba người che dù lặng lẽ đứng im như ba pho tượng. Không biết trong đêm đen mưa lớn thế này họ đang chờ cái gì đây?

Đại tông chủ Hàn Chính Càn đôi mắt khép hờ, dù lưng đã hơi còng nhưng vẫn vững chãi tựa một khối hàn băng vạn năm, giữa mưa gió không nhúc nhích tí nào. Dù cho sấm sét vang dội, ngay cả chân mây lão gia tử cũng không động một cái, mà bên cạnh là Đại quản gia Tây phủ Hàn Nghiêm đang cầm dù che mưa cho ông, bên còn lại chính là Hàn Huyền Xương, cũng cầm một chiếc ô bằng giấy dầu hào hạng che cho mình và Hàn Nghiêm. Mặc dù che chắn cẩn thận đến thế, nhưng dưới mưa sa gió táp đến từ bốn phía cũng vẫn làm y phục của ba người hơi ướt mấy chỗ.

Thời gian nặng nề trôi đi từng giây từng phút, nhưng ba người vẫn như ba bức tượng tạc bằng cẩm thạch, cứ mặc kệ cuồng phong bạo vũ, vẫn vững chãi bất động đứng đấy.

Giờ Sửu vừa tới, trong tiếng gió mưa gào rít thê lương, ba người thoáng nghe tiếng vó ngựa hỗn loạn phi đến gần. Đôi mắt Hàn Chính Càn đang nhắm lại rốt cục cũng mở ra, lầm bầm nói:

- Cuối cùng cũng đã đến...

Rất nhanh chóng, dưới đêm đen gió gào mưa giạt, một chiếc xe ngựa đang dùng tốc độ như một chiếc Ferrari chạy tới, dù con đường bùn lầy tràn ngập kia cũng không làm nó chậm lại tí nào. Ở hai bên thùng xe còn có hai kỵ sỹ, đầu đội nón tre rộng vành (đầu lạp), người khoác áo tơi, hơn nửa bên hông còn giắt yêu đao song song hộ tống.

Xe ngựa đến trước mặt Hàn Chính Càn, cách khoảng bốn thước liền dừng lại. Hai kỵ sỹ nhảy xuống ngựa, đồng loạt thi lễ với Hàn Chính Càn, một người trong đó trầm giọng nói:

- Đại tông chủ, người đã đưa đến, chúng thuộc hạ lập tức trở về phục mệnh!

Đại tông chủ cũng không đáp, sải bước đến cỗ xe ngựa, Hàn Huyền Xương và Hàn Nghiêm phía sau cũng bước nhanh theo sát. Đi đến xe ngựa, Hàn Chính Càn nhìn hai người kia một lần, lại chuyển mắt đến phu xe, thần nhiên nói:

- Khổ cực cho các người rồi!

Hai kỵ sỹ, một phu xe, ba người đồng thanh đáp:

- Thuộc hạ không dám! Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Hàn Chính Càn bỗng khẽ nheo mắt, ánh mắt âm trầm dừng lại ở thùng xe. Chốc lát sau, mới dùng ngữ khí thần nhiên nói:

- Hàn Thượng thư sẽ chiều cổ người nhà các người thật tốt!

Ba người đội mũ tre rộng vành chột sừng sốt, không hiểu gì thì đã nghe hai tiếng "Viu..viu...", trong đêm đen gió mưa gào thét đột nhiên lóe lên hai đạo quang mang của tên bắn, nhanh như sao băng, không tiếng động đã bắn tới hai kỵ sỹ hộ vệ bên thùng xe. Khi hai người này phát hiện ra, thì hai mũi tên đã đến ngay trước mắt rồi.

Hai người này cũng không phải người thường, lâm nguy bất loạn, cơ hồ cùng lúc đã rút yêu đao bên hông ra. Thân thể cũng nhanh chóng lùi về sau, hiển nhiên là muốn tránh thoát trận mưa tên kia.

Nhưng, ngay trong nháy mắt, khi thân hình của họ lùi về sau, Hàn Huyền Xương và Hàn Nguyên đã như hai con báo săn mồi (liệp báo – báo Gêpa) trên thảo nguyên đã bắn tới, một trái một phải, đánh về phía hai người. Cùng lúc, gã phu xe cũng xoay mình muốn tiến vào thùng xe, Đại tông chủ Hàn Chính Càn đã lẳng không bay đến, tay phải biến thành trảo, tựa như hùng ưng săn mồi, mà con mồi chính là gã phu xe.

Hai gã kỵ sỹ hộ vệ vừa tránh thoát trận mưa tên, đã thấy mắt hoa lên, trên lồng ngực đã truyền đến một cơn đau xé lòng, nhìn lại mới thấy tại vị trí trái tim đã bị một thanh chủy thủ cắm vào thật sâu tự bao giờ.

Hai người bọn họ mang theo vẻ mặt không tin được, không cam lòng ngã xuống mặt đất bùn lầy. Bọn họ đến khi chết rồi cũng không hiểu vì sao bản thân đã bôn ba ngàn dặm, phụng mệnh bảo hộ yếu nhân đến đây, xong việc lại phải dâng ra tánh mạng của mình cho Diêm La Vương làm bữa tối.

Lúc này, lợi trảo của Hàn Chính Càn đã siết chặt cổ họng của gã phu xe, một tiếng "Rắc!" vang lên, yết hầu của gã đã vỡ vụn, cái đầu mềm nhũn như cá lóc bị đập đầu oặt xuống, chúi về phía trước.

Khí lực của người Hàn gia thật quá sức trâu bò mà! (Miệ..gia đình NV9 mà không trâu bò mới là lạ ấy chứ! - DG)

Vắt bỏ thi thể của gã phu xe xuống đất, Đại tông chủ vén rèm xe, dùng âm thanh ôn hòa, nói nhỏ:

- Đến rồi, xuống đây đi!

Rất nhanh, từ trong thùng xe đã xuất hiện một người.

Người này, chính là một thiếu nữ mặc một bộ y phục tầm thường được dệt từ vải thô, thừa bên Tàu khự, như những dân nữ thường mặc, đầu đội nón tre rộng vành, có sa phủ kín khuôn mặt. Nhưng không thể phủ nhận, đây chính là một nữ nhân không "thường" tí nào (Đềk phải người thường, chắc là người thượng - DG).

Mặc dù vận xiêm y vải thô, nhưng nàng vẫn lộ ra phong tư nhu mì xinh đẹp, đầy đủ gọi cảm như một quả táo chín (ta thích ăn táo - DG). Dưới mưa to như trút nước, xiêm y của nàng trong nháy mắt đã ướt sũng, dán chặt lên thân thể kiều mị của nàng, làm những nơi lồi lõm đầy đặn của nàng hiện ra lồ lộ, như đang mặc một bộ bikini một mảnh (Chep...chep...).

Bổ sung cho vóc dáng như siêu mẫu áo tắm là một đôi chân thon dài, vòng eo mảnh mai như mời gọi những vòng tay nam nhân nâng đỡ, mà đôi kiềng đòn no căng nứt mắt, đến cả Eva Mendes cũng phải ghen tị, đang theo gió đong đưa...Đôi mắt lên trên liền thấy được song phong đầy đặn, ngạo nghễ vươn cao bên dưới xiêm y ướt đầm dán chặt, giữa hai quả núi to lớn ấy là một khe vực sâu hun hút có thể thôn phệ tất cả ánh mắt đàn ông, nằm dưới chiếc cổ ba ngón thon dài, tạo thành một bức tranh mê mẩn lòng người của tạo hóa (Con miệng nó...thằng tác giả đang tả con JAV nào ấy nhè? - DG).

Hàn Nghiêm giết xong một người, rất nhanh đã quay lại, khom người xuống nhặt chiếc ô bằng giấy dầu, đến cạnh nữ nhân dáng người bốc lửa che mưa cho nàng (thằng này nhanh tay vkl - DG), mà Hàn Huyền Xương cũng nhặt lại chiếc ô đến che mưa cho Hàn Chính Càn (đồ đít dột - DG).

- Cảm tạ các vị...!!!

Thiếu nữ dùng một ngữ khí thanh tao, làm người khác thông sượng lỗ tai khi nghe, thậm chí có thêm phần yêu kiều gọi cảm, mà nam nhân nghe được sẽ lập tức nhũn người ra, con lộn lổng thức dậy, nhưng âm thanh của nàng lại toát ra một ý vị bình thản vô cùng, không giống loại hoa ngôn điệu ngữ chốn phong trần thế tục. Người nào nghe được, hẳn sẽ có cảm giác như lạc vào mộng Thiên thai. Điều này chứng tỏ hiển nhiên đây là thanh âm trời sinh của nàng, không có chút giả tạo, cố ý làm hàng tí nào (em này chắc là tiên nữ, hoàn mỹ đềk đỡ được).

Hàn Chính Càn giờ mới hỏi:

- Nhớ kỹ thân phận hiện tại của ngươi chưa?

- Ta tên là Liễu Như Mộng, 22 tuổi, phụ thân là thương nhân Khánh quốc đến Yến quốc buôn bán, tên là Liễu Thiên Phúc, cưới vợ là Trần thị, người Đồng Phúc Trấn, Thiên Ích Huyện của Đồng Hải Quận. Ta sinh tại Đồng Phúc Trấn, năm ngoái theo cha mẹ về Khánh quốc, trên đường bị cướp, cha mẹ bị giết, ta may mắn giữ được mạng, quay về Đồng Phúc Trấn, được Tổng gia mua làm nô nữ!

Thiếu nữ dùng một ngữ âm thê lương thể hiện tâm tình bi thương, chậm rãi nói như thi hữu đang ngâm thơ đàm luận:

- Bởi vì công tử Tổng gia có ý đồ làm nhục, nên ta lén trốn chạy đến Đồng Hải Thành. Sau đó, được Hàn Nghiêm mang về phủ, làm bồi phòng nha hoàn cho Ngũ thiếu gia Hàn Mặc!

- Giải thích chuyện ngươi đã 22 tuổi mà còn chưa gả cho ai thế nào? Vì sao đến bây giờ ngươi vẫn còn hoàn bích?

Hàn Chính Càn hỏi tiếp.

Cô gái trầm ngâm một lát, rốt cục trả lời:

- Vì ta là một thạch nữ (nữ giới có bộ phận sinh dục bị dị dạng – vkl chưa?)!

Hàn Chính Càn nở một nụ cười mỉm hiếm thấy, gật đầu nói:

- Ngươi nhớ rất kỹ, một chút cũng không sai! Phải biết rằng, chỉ cần nhớ kỹ những chuyện này, ngươi ở lại đây sẽ rất an toàn! Những thứ này dù chỉ đến khi vạn bất đắc dĩ mới dùng đến, cũng có lẽ cả đời này ngươi sẽ không bao giờ trả lời vấn đề này lần nào nữa, nhưng ngươi phải nhất nhất nhớ kỹ những vấn đề đã xảy ra lúc trước, vì chính bản thân ngươi, phải tự bảo vệ người mình cần bảo vệ một cách tốt nhất!

Thiếu nữ dùng âm thanh kiên định, nói lớn hơn:

- Ta hiểu!

- Hàn Nghiêm!

Hàn Chính Càn phân phó:

- Ngươi dẫn nàng đi thôi!

- Vâng!

Hàn Nghiêm đáp, sau đó khom người, cung kính nói:

- Xin mời đi theo tôi!

Đoạn đưa thiếu nữ vào Hàn phủ từ phía sau.

Hàn Chính Càn thờ dài, nói:

- Khuất tất cho ngươi rồi!

Thiếu nữ tạm dừng bước, nhưng cuối cùng cũng không nói gì thêm, lặng lẽ đi theo Hàn Nghiêm tiến vào Hàn phủ dưới cơn mưa đêm dầm dề.

Đợi đến khi bọn họ đi hẳn vào Hàn phủ, từ trong bóng tối xuất hiện hai người bịt mặt, nhanh chóng mang thi thể ba người nọ bỏ vào thùng xe, ngay cả yêu đao cũng thế, gọn gàng xử lý hiện trường sạch sẽ, không lưu lại bất kỳ đồ đạc hay dấu vết gì. Sau đó, một người chui vào thùng xe, người còn lại ngồi trước xe thành xa phu đánh ngựa.

- Cả thi thể và xe ngựa, nhất định phải xử lý cho sạch sẽ!

Hàn Chính Càn điềm nhiên nói:

- Làm sao cho không còn một dấu vết nào có thể lưu lại trên đời này!

- Dạ...!!!

Người áo đen cung kính đáp lại, ngay sau đó đã đánh xe đi khỏi, rất nhanh biến mất trong mưa đêm.

Đợi khi xe ngựa rời đi, Hàn Chính Càn mới ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm thâm thúy, lẩm bẫm nói:

- Các vị liệt tổ liệt tông của Hàn gia, Chính Càn làm thế này, hết thảy cũng chính là vì Hàn gia mà thôi...!!!

Hơi trầm tư, Hàn Chính Càn thân nhiên nói:

- Huyền Xương, trong hậu hoa viên, trừ tiểu Ngũ, người và Tuyết Oanh, thêm vào Nhị đệ người và Hàn Nghiêm, tất cả những người khác muôn triệu lần không thể cho phép đi vào!

Tuyết Oanh, chính là chỉ Hàn phu nhân. Khuê danh (tên trước khi lấy chồng – tên thời con gái) của nàng là Hồ Tuyết Oanh.

Hàn Huyền Xương lập tức trả lời:

- Đại bá, xin người cứ yên tâm! Huyền Xương sẽ không cho bất kỳ người nào khác đi vào hậu hoa viên!

Hàn Chính Càn gật đầu, đoạn nói:

- Người về trước nghỉ ngơi đi!

- Vậy còn người?

- Ta còn muốn làm nốt một việc cuối!

Hàn Chính Càn (thăng TG lại ghi là Hàn Huyền Xương - DG) nhìn theo hướng xe ngựa đã đi khỏi từ lâu, thân nhiên nói:

- Hai tên tiểu thủ kia đã biết rõ chuyện này, cho nên ta muốn thanh trừ nốt mối nguy hiểm cuối cùng này!

Hàn Huyền Xương cả kinh nói:

- Đại bá, bọn họ... Bọn họ là bộ hạ thân tín nhất của người mà?!

- Đúng là như vậy! Nhưng bọn chúng không phải họ Hàn!

Hàn Chính Càn cũng không nói thêm lời nào, thân nhiên rào bước trên mặt đất đầu bùn lầy. Dù là một lão nhân đã hơn lục tuần (hơn 60 tuổi), nhưng thân ảnh vẫn như U linh (bóng ma), vẫn giữ được sự nhanh nhẹn, nhạy bén, trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của Hàn Huyền Xương.

Hàn Huyền Xương cũng chợt ngậy người, cuối cùng thờ dài một hơi, tự nhủ:

- Đại bá, nếu bọn họ là họ Hàn, chi e rằng cũng bị người hạ thủ mà thôi! Người không muốn giết người của Hàn tộc ta, nên hiện tại mới an bày bộ hạ khác họ làm việc này! Thật là dụng tâm lương khô a!

Sau đó, ông ta giương chiếc ô, từ cửa sau đi vào Hàn phủ, xong đóng chặt cửa lại.

Trên mặt đất, vết máu loang lổ rất nhanh đã bị cơn mưa tầm tã rửa sạch, nơi này giống như trước, tựa như chưa từng phát sinh ra bất cứ chuyện gì, chẳng qua chỉ còn lại tiếng gió rít thê lương hòa vào cùng tiếng mưa rơi tầm tã.

Trong lúc này, Hàn Mặc lại đang gối cao gối kê trong gian nhà của mình. Trong giấc mộng, hắn đang mơ thấy Bích di nương của mình ngồi trên "Hỷ Thước đăng mai" (Chim Thước đậu trên cành mai).

* Hỷ Thước Đăng Mai: Hỷ thước là một loại chim khách, theo người xưa quan niệm sẽ mang lại tin vui. Chim thước đậu trên cành mai, cũng là một loại cây mang vẻ xinh đẹp, tốt lành. Ý muốn nói, gia đình nào có điềm báo như thế, sẽ nhanh chóng có được tin vui sắp đến.

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Mỹ nhân khuynh quốc

Tiếng mưa gió ngoài trời không hề ảnh hưởng tới Hàn Mặc đang say giấc nồng, phải tới khi nghe được tiếng đập cửa vang lên hắn mới mơ mơ màng màng mở mắt. Lúc này mấy cây nến trong phòng đã tắt, Hàn Mặc đành ngồi dậy châm lại, cả căn phòng nhất thời sáng ngời, nghe thấy tiếng đập cửa vẫn như cũ rất có tiết tấu vang lên, trong lòng hắn rất là nghi hoặc: "Đêm hôm khuya khoắt mưa to gió lớn thế này mà ai còn tới đây chứ? Người trong phủ thì

đều đã lên giường, không lẽ là hồ tiên quý yêu gì đó tới câu dẫn ta chứ?". Trước khi lên giường đi ngủ Hàn Mạc vốn có ngồi viết lại hai mẩu truyện "Liều Trai" cho Hàn Thẩm nên trong đầu hắn vẫn lơ mơ hiện lên cảnh hồ ly hóa thân thành mỹ nhân đêm khuya gõ cửa, nhưng rất nhanh hắn tỉnh ra hiểu được đó chỉ là truyện cổ tích mà thôi nên lớn tiếng nói:

- "Ai đó? Đêm hôm khuya khoắt, có cho người khác ngủ nữa hay không thế?"

Vừa nói vừa động thân đi tới cửa.

- "Ngũ thiếu gia, ta là Hàn Nghiêm!"

"Hàn bá?" Hàn Mạc sững sốt, Hàn bá tại Hàn gia tuy thân phận chỉ là người hầu nhưng đám con cháu thế hệ sau của Hàn gia như hắn cũng không dám đối xử với Hàn bá như nô tài nên vội vàng mở cửa.

Chỉ thấy Hàn bá đang đứng trong hành lang ngay trước cửa, mỉm cười nói:

- "Ngũ thiếu gia, đã làm phiền ngài."

Nhìn đến Hàn Mạc nửa thân trên ở trần, cả người chỉ mặc một độc một chiếc quần cộc, Hàn bá hơi nhăn lại lông mày nói:

- "Ngũ thiếu gia, phải chăng ngài nên trở vào mặc lại quần áo cho chỉnh tề chút?"

Hàn Mạc cười hì hì nói:

- "Không sao không sao, mặc kiểu này mới thoải mái. Hàn bá, đã quá nửa đêm, người làm sao còn chưa ngủ vậy? Có việc gì gấp cần tìm tiểu Ngũ à?"

Hàn bá than thở:

- "Ngũ thiếu gia, bồi phòng nha hoàn mà Đại tông chủ chọn cho ngài đã đến, ngài... ngài vẫn nên đi mặc thêm quần áo vào thì hay hơn a!"

Hàn Mạc sững sốt, nhè đêm khuya mưa to gió lớn như thế này mà đưa bồi phòng nha hoàn tới? Kiểu lựa chọn thời gian này cũng không hay cho lắm đi! Hắn hơi nghiêng đầu, lúc này mới phát hiện sau lưng Hàn bá có một người phụ nữ đang đứng quay mặt ra ngoài, trên đầu nàng đội mũ rộng, vành mũ đã ướt đầm thậm chí nước mưa còn đang nhỏ tong tong xuống đất, vạt áo nàng cũng thấm đầm nước mưa, y phục dính chặt vào trên người, tấm lưng thon thả mềm mại người đồ dài tới tận chiếc eo thon yêu kiều nhỏ nhắn, vòng eo như dòng thác kinh diễm đổ xuống lại chia ra làm hai bờ mông tròn trịa phong mãn, nét tuyệt mỹ thấm đượm lòng người được y phục ướt bó sát tôn lên như muốn làm nổ tung con người Hàn Mạc, thân thể như vậy cùng một đôi chân thon dài trắng tấp khiến mặc dù chỉ có thể nhìn từ sau lưng nhưng hắn lập tức có thể khẳng định cô gái này tuyệt đối là giai nhân nghiêng nước nghiêng thành, cực kỳ phù hợp với tiêu chuẩn "nữ nhân cực phẩm" mà bản thân đề ra.

Cô gái kia lúc này toàn thân khẽ run rẩy, bộ dáng yếu đuối trong gió lạnh ban khuya khiến Hàn Mạc lập tức thu lại ánh mắt hân thưởng, vỗ tay nói:

- "Hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh, hoan nghênh hoan nghênh...!"

Đang định ba hoa một phen thì phát hiện Hàn bá đang dùng một loại ánh mắt cực kỳ cổ quái nhìn mình, Hàn Mạc liền gãi gãi đầu cười hì hì, nói:

- "Các vị xin chờ một chút, ta lập tức quay ra!"

Khi hắn mở cửa ra lần nữa thì quần áo đã mặc khá chỉnh tề, khí thế nói:

- "Mau vào, mau vào!"

Hàn bá lúc này mới cung kính nói với cô gái nọ: "Liều Như Mộng, cô nương có thể đi vào rồi!"

"Liều Như Mộng?" Hàn Mạc thì thầm ngâm khế một lần, cái tên này đọc lên trên miệng tự nhiên cũng khiến cho người ta nảy lên cảm giác như mộng như ảo, hắn thậm chí chột hoai nghi không rõ cô gái này có phải là một đầu hồ ly tinh hóa thân không nữa. Nguyên nhân là hắn nhìn được tuy toàn thân đầm nước mưa nhưng cô gái này động tác đi lại vẫn vô cùng nhẹ nhàng uyển chuyển, loại khí chất này không phải tùy tiện cô gái nào cũng có thể có được.

Sau khi vào phòng, Hàn Mạc thấy thân thể Liều Như Mộng vẫn hơi run rẩy như cũ nên nói vội:

- "Toàn thân đầm nước mưa, cần nhanh chóng đi tắm rồi thay lại quần áo, nếu không rất dễ sinh bệnh cảm lạnh đó. Đúng rồi, Hàn bá, hiện nước nóng có thể đưa tới ngay được không vậy?"

Hàn bá mỉm cười nói:

- "Xin Ngũ thiếu gia yên tâm, nước nóng đã chuẩn bị đầy đủ, ta lập tức đi mang tới."

Hàn Mạc hướng Liều Như Mộng nói:

- "Buồng trong là chỗ ở của cô nương, ta ở gian buồng phía ngoài. À, phòng ốc cũng đã dọn dẹp tốt rồi, hiện cô nương có thể vào xem xem sao!"

Không biết vì sao, nhìn bộ dáng cực kỳ yếu đuối của Liễu Như Mộng, Hàn Mặc lại có tâm tư muốn chăm sóc nàng.

Hắn dẫn theo Liễu Như Mộng tiến vào buồng trong, cười nói:

- "Đây là nơi ở của cô nương." Đọc Truyện Online Tại TruyenFULL.vn

Đó là một gian phòng tuy nhỏ nhưng lại cực kỳ hoa lệ sạch sẽ, bốn vách mặc dù đều làm bằng gỗ, cấu trúc giản đơn nhưng đồ đạc bên trong lại cực kỳ trang nhã ngăn nắp, bàn phấn trang điểm, sập gụ, giá nến, lư hương, gương soi, màn rèm, sập ngủ, nệm thơm, gối thêu, đèn lưu ly hết thảy đều đầy đủ cả, trong phòng ngay cả thùng tắm cũng đã được đặt sẵn.

Nhìn qua thì so với phòng ngoài nơi Hàn Mặc ở còn đầy đủ hơn, đây chính là do Hàn bá đích thân sắp đặt trong mấy gian đây.

Liễu Như Mộng bước vào phòng, qua hắc sa che mặt nhìn thấy những thứ này, trước ngần ngại, sau lại nhẹ giọng:

- "Cảm ơn!"

Một câu cảm ơn này khiến Hàn Mặc có chút giật mình, thanh âm của Liễu Như Mộng không ngờ lại giống như loại thanh âm hút hồn nơi cõi tiên, nhu mì vô bì, khiến người nghe tâm thần rung động.

Hàn bá ho khan một tiếng, mới nói:

- "Liễu Như Mộng, vị này chính là Ngũ thiếu gia, sau này cô nương sẽ là bồi phòng nha hoàn của người, người... chính là chủ nhân của cô nương!"

Bờ vai Liễu Như Mộng khẽ run rẩy, nhưng vẫn nhẹ nhàng khom người thi lễ đối với Hàn Mặc:

- "Như Mộng tham kiến Ngũ thiếu gia!"

Nói đoạn nàng thẳng người lại, vron cánh tay thon thả trắng như tuyết nhẹ gỡ chiếc mũ xuống, để lộ ra một khuôn mặt rạng ngời tương như khiến người chứng kiến phải lóa mắt. Làn thu thủy, nét xuân sơn, da sáng tựa trăng rằm, hai hàng mày ngài cân xứng mà thanh tú, đôi mắt lại thật sự hút hồn tựa hồ ly, chiếc cằm thon nhỏ cùng đôi mắt này lập tức khiến Hàn Mặc nghĩ đến ba chữ "Hồ ly tinh", khuôn mặt Liễu Như Mộng quả đúng là nghiêng nước nghiêng thành, đừng nói nam nhân, cho dù kể cả nữ nhân cũng sẽ bị khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ động lòng người này mê hoặc. Có điều Hàn Mặc lại nhạy cảm phát hiện ẩn sâu trong đôi mắt quyến rũ tựa hồ ly có chôn dấu ưu thương cùng cam chịu.

Khuôn mặt nàng vẫn còn những hạt mưa lấm tấm thấm từ mũ xuống, hai lọn tóc mềm rũ xuống dán trên làn da trơn mịn trắng như tuyết, làn da trắng cùng lọn tóc đen óng ả hắc bạch xen kẽ tô điểm cho nhau khiến cảm giác nàng gây cho người đối diện càng mạnh mẽ, một loại cảm giác xinh đẹp thoát tục cực kỳ mạnh mẽ.

Hàn Mặc nhìn chăm chăm khuôn mặt điển đào chứng sinh này, nhịn không được khẽ thở dài:

- "Cực kỳ mê hồn, là nét buồn của hồng nhan!"

Hàn bá lại lập tức ho khan, nói:

- "Ngũ thiếu gia, ta đi trước lấy nước nóng!"

Nói đoạn liền chuyển thân rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Hàn Mặc cảm thấy tim đập thình thịch, hẳn vốn không tưởng nổi Đại tông chủ lại an bài một giai nhân quốc sắc thiên hương như vậy tới chỗ mình. Đây là cô gái xinh đẹp nhất, quyến rũ nhất mà từ khi hắn xuyên việt mười tám năm tới giờ thấy được, hẳn đương nhiên cũng biết, một mỹ nhân như thế này chắc chắn phải có một thân phận không thể phơi ra ánh sáng. Lúc trước Đại tông chủ nói sẽ sắp xếp cho mình một nha hoàn hơi lớn tuổi, nhưng nhìn từ khuôn mặt của Liễu Như Mộng này mà xét thì vô luận bất kỳ ai cũng không tính nổi tuổi thật của nàng, khuôn mặt tuyệt mỹ sáng tựa trăng rằm này của nàng khiến nếu có người nói nàng chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, sợ rằng cũng sẽ có người tin tưởng. Nhưng nhìn thân thể trước mắt sau vênh mộng nước của nàng lại không phải dạng thiếu nữ đang xuân có thể có nổi, khí chất cao nhã siêu phàm thoát tục kia cùng ánh mắt đẹp sóng sánh mê hồn cũng không phải thiếu nữ có thể so bì nổi. Trong lòng Hàn Mặc khẳng định Liễu Như Mộng chỉ ít đã hơn hai mươi tuổi, bởi vì loại phong vận thành thực quyến rũ như vậy chỉ có thể nhờ thời gian dài tích lũy mà thành.

Liễu Như Mộng thấy Hàn Mặc nhìn mình chăm chăm, hốt nhiên nhàn nhạt nói:

- "Ngũ thiếu gia, ta... nô tỳ không dám phiền ngài hơn, ngài có thể ra ngoài nghỉ ngơi rồi!"

Đây rõ ràng là nàng đưa ra mệnh lệnh đuổi người.

Hàn Mặc sững sốt, nhưng rất nhanh hắn ý thức được cái kiểu nhìn chăm chăm vừa rồi của mình quả thật cũng không hay ho gì lắm, nói cho cùng người ta cũng mới tới, cho dù thật là bồi phòng nha hoàn của mình đi nữa thì không phải cũng cần thời gian để làm thân sao? Càng huống hồ Đại tông chủ đã căn dặn tuyệt không thể chân chính coi nàng là bồi phòng nha hoàn. Hàn Mặc lúc này mới cười khi một cái, biểu hiện ra vẻ ngoài điềm đạm nói:

- "Vậy được, ta đi ra ngoài trước. Tới khi Hàn bá đưa nước nóng tới, cô nương hãy tắm rửa rồi đi ngủ đi thôi, sau này chúng ta nói chuyện sau!"

Hắn đang muốn quay đầu rồi đi, Liễu Như Mộng lại nhàn nhạt nói:

- "Như Mộng chỉ là nô tỳ, nào dám với cao, nói chuyện thì xin miễn, thiếu gia sau này nếu có cần dặn gì Như Mộng xin gắng hết sức là được!"

Hàn Mặc không nghĩ tới mình lại đụng phải một cái tủ lạnh, nhếch môi cười vén rèm ra khỏi phòng trong, nói với lại:

- "Hai ta ở cùng một nhà, giữa hai gian chỉ có một cái rèm, ta không cho là sau này không nói chuyện được với cô nương. Ân, nhất định là do cô nương vừa tới nên thẹn thùng, không sao không sao, sau này chắc chắn có cơ hội."

Nghĩ đến sau này sẽ cùng dạng tuyệt sắc giai nhân mê người thế này ở cùng một chỗ, trong lòng Hàn Mặc rất là cao hứng. Hắn mặc dù không tính là háo sắc, nhưng lòng yêu thích cái đẹp ai mà chả có, ở cùng nhà với mỹ nhân như vậy, nếu nói không có chút tâm tư nào thì chỉ là ăn tục nói phét. Tuy Đại tông chủ đã nghiêm khắc dặn dò nhưng sau này không cần thận trọng tay chạm chân cũng là rất bình thường.

Hàn bá cũng không biết từ chỗ nào xách tới hai thùng nước ấm, đổ vào thùng tắm trong phòng xong liền rời đi, Liễu Như Mộng nhìn không được chỉ vào tấm rèm khá dày ngăn cách hai gian phòng khe khẽ nói:

- "Này... nơi này không có cửa gỗ sao?"

Hàn bá mỉm cười nói:

- "Cô nương không cần lo lắng, Ngũ thiếu gia nhà ta là chính nhân quân tử, và lại trong phủ sớm đã nghiêm khắc dặn dò nên tấm rèm này so với cửa gỗ càng chắc chắn hơn nhiều. Cô nương cũng hiểu, bởi phòng nha hoàn cùng chủ nhân cùng ở một nhà thì thường chỉ bố trí một tấm rèm chia mà thôi, vẫn tính là một nhà, nếu lắp cửa gỗ thì lại phải tính là hai nhà, nếu sau này có người biết được sợ là có chút không hay cho lắm."

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp:

- "Đại tông chủ đã có dặn dò, hết thảy lấy cẩn thận làm đầu, chẳng những vì an toàn của cô nương, đồng thời cũng vì an toàn của Hàn gia chúng ta!"

Liễu Như Mộng trong mắt lướt nét cam chịu, gật đầu nói:

- "Ta hiểu!"

Hàn bá lúc này mới cung kính thi lễ, xách thùng gỗ đi ra, thấy Hàn Mặc đang dựa vào đầu giường chăm chú đọc "Đồng Hải địa chí", nhẹ giọng nói:

- "Ngũ thiếu gia, Đại tông chủ đã dặn dò, ngài cũng nên nhớ cho kỹ. Một tấm rèm này nên coi là chắc chắn hơn cả so với tường gạch, nếu Liễu Như Mộng không đồng ý, ngài... ngài không nên vượt qua mới là tốt nhất!"

Lời này kỳ thực cũng coi là khách khí, nhưng bóng gió trong đó Hàn Mặc vẫn nghe được, đó là không được Liễu Như Mộng cho phép, chính mình không được đặt chân vào nửa bước. Hắn có chút uất ức thấp giọng nói:

- "Hàn bá, ta với nàng đến cùng ai là chủ nhân đây?"

Hàn bá khẽ cười nhạt, nói:

- "Dĩ nhiên ngài là chủ nhân... Nhưng nàng cũng không phải là nô tỳ!"

Nói đoạn cười ha hả xách thùng rời đi, thuận tay đóng cửa lại.

Hàn Mặc đợi rất lâu lại vẫn không nghe thấy tiếng xối nước bên trong, chẳng lẽ Liễu Như Mộng còn chưa tắm rửa? Đúng lúc này, hắn nghe thấy Liễu Như Mộng nhẹ giọng hỏi:

- "Ngũ... Ngũ thiếu gia, ngài đã ngủ chưa vậy?"

"Chưa!" Hàn Mặc cười hi hi trả lời, hắn hí hửng tưởng bỏ là Liễu Như Mộng đang chủ động bắt chuyện, cố giả vờ điềm đạm nói:

- "Liễu... à, Như Mộng tỳ, có việc gì không?"

- "Không... Không có gì!"

Liễu Như Mộng thanh âm tựa hồ có vài phần kinh hoàng, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh:

- "Chỉ là hỏi ngài có cần gì không thôi."

- "Không có không có. Như Mộng tỳ, tỳ tắm đi thôi, ta sẽ không nhìn lên... À, không phải, ta sẽ không quấy rầy tỳ!"

Hàn Mặc nói lời mồm, nhìn không được nhẹ nhàng tự tay và miệng, thầm nghĩ: "Ta vốn là người thuần khiết a, làm sao lại nói ra loại lời dâm đẳng thế kia chứ. Ấy dà, ta nhất định sẽ không nhìn lên nàng tắm rửa đâu nhá."

Một lát sau, Liễu Như Mộng lại hỏi:

- "Ngài... ngài vẫn chưa ngủ sao?"

"Chưa!" Hàn Mạc đáp, Liễu Như Mộng liền không nói chuyện thêm.

Qua khoảnh khắc, Liễu Như Mộng lại hỏi lần nữa khiến Hàn Mạc nhin không được nói:

- "Như Mộng tỷ, tỷ rốt cuộc là muốn làm cái gì đây? Vì sao muốn biết ta đã ngủ hay chưa?"

"Bởi vì... !", thanh âm khiến người nghe tâm thần mềm nhũn ra của Liễu Như Mộng cuối cùng nhàn nhạt vang lên:

- "Bởi vì chỉ khi ngài đã ngủ, ta mới dám tắm gội!"

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Phòng Luyện Công

Hàn Mạc nghe được những câu này của Liễu Như Mộng, đầu tiên hắn hoàn toàn sững người như trời trồng, đoạn trong lòng dấy lên một ngọn lửa giận không tên. Bà chị này nói cái gì vậy? Đây chẳng phải công nhiên hoài nghi nhân phẩm thuần khiết vô đối, tâm sáng như trăng rằm, và đạo đức xém chút nữa đã bằng với Lão Tử của mình hay sao?

Trong đầu hắn tuôn ra một đống lý luận, nhưng sau khi tỉ mỉ suy nghĩ, thì hiểu ra nàng phòng bị như vậy cũng không có gì quái lạ. Dù sao, khi Liễu Như Mộng bắt đầu bước vào cửa, đôi mắt của mình ngay lập tức đã dạo mấy chục vòng trên bộ ngực và đôi mông hấp dẫn của người ta rồi, hầu như đã mang tất cả vẻ bốc lửa của người ta ăn tươi nuốt sống. Hiện tại, trong lúc này, trong ngoài hai phòng cũng chỉ được ngăn cách bằng một tấm rèm vải mỏng. Liễu Như Mộng có lo lắng như thế cũng là chuyện rất bình thường.

Mặc dù đã hiểu rõ suy nghĩ của Liễu Như Mộng, nhưng thái độ của bà chị này lại kinh dị như thế làm Hàn Mạc rất không thoải mái. Hắn lẳng lặng thổi tắt đèn, nhảy lên giường trùm chăn kín mít, không nói thêm lời nào.

Qua một lúc, bên trong vẫn như cũ không có truyền ra tiếng nước chảy, làm Hàn Mạc thảm thò dài. Liễu Như Mộng này thật là một bà chị đầu óc sâu bọ, quần áo mặc trên người đã ướt sũng như thế, chỉ sợ không chịu nổi nữa, chẳng bao lâu sẽ ngã bệnh lăn ra. Hắn chỉ còn một cách vờ như đang ngủ khò khò rất to.

Quả nhiên, sau khi hắn cố tình giả vờ ngủ mê lắm bắm mấy câu vô nghĩa, bên trong đã vang lên tiếng còi đồalet xoẹt, sau đó lại vọng ra tiếng nước chảy, đúng là Liễu Như Mộng đã yên tâm, bắt đầu tắm rửa.

Một đêm này đã trôi qua lặng im không một tiếng động, nhưng Hàn Mạc vẫn trần trọc không ngủ được. Dù sao, có một tuyệt sắc giai nhân bên cạnh, chỉ cách một tấm vải mỏng, lại thêm hình ảnh bốn tấm Xuân Cung Đồ dưới gối đang nhảy múa trong đầu, chỉ cần là một nam nhân bình thường, trong hoàn cảnh này sẽ lập tức sinh ra một số ý nghĩ, liên tưởng đến ngay một con xuân mộng. Làm thế nào mà con lợn lông đang gào thét kia không muốn đòi ăn cho được?! Làm sao hắn có thể ngủ cho được?!

Trận mưa này đúng là càng ngày càng lớn. Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Hàn bá đã mang một lòng điểm tâm vào, đúng là chia làm hai phần, nói:

- Ngũ thiếu gia, lão gia phân phó, kể từ hôm nay, nếu không có tình huống nào đặc biệt phát sinh, lão nô sẽ đưa cơm đến đây! Thiếu gia cứ ở tại đây dùng cơm cũng được!

Hàn Mạc cau mày hỏi:

- Tại sao?

Ngay lập tức hắn liên tưởng đến Liễu Như Mộng đang ở phía trong, bèn nhẹ giọng hỏi tiếp:

- Bởi vì nàng ta ư?

Hàn bá gật đầu mỉm cười, đáp:

- Thiếu gia hiểu là tốt rồi!
- Trong vòng bao lâu?
- Lão nô cũng không biết!
- Ý người nói là từ đây về sau ta cũng không thể dùng bữa với cha mẹ được à?

Hàn Mặc có chút thất vọng. Cùng cha mẹ dùng bữa mỗi ngày chính là thiên luân chi nhạc (khoái lạc của đạo luân thường). Huống chi, mỗi ngày đều được ngồi cạnh Bích di nương, ngửi thơm mùi hương tỏa ra từ cơ thể nàng, cũng là một loại hưởng thụ hân thích. Chẳng lẽ, bởi Liễu Như Mộng mà hân phải thay đổi toàn bộ những chuyện này sao?

Hàn bá để hộp điểm tâm tinh xảo xuống bàn, cung kính nói:

- Ngũ thiếu gia, lão gia đã phân phó như vậy! Nếu cậu không có đại sự gì phải làm thì phải cố gắng an tĩnh trong hoa viên! Ngai cũng không làm khó cậu phải đi học thi thư, chỉ mong cậu có thể sống tốt, càng ngày càng mạnh khỏe mà chuyên tâm nghiên cứu binh thư. Nếu ngài có gì phân phó cho cậu, cũng sẽ do lão nô chuyển lời toàn bộ!

Hàn Mặc lập tức phản ứng, đáp:

- Không được! Đây không phải là bắt ta phải ru rú trong nhà, buồn bực đến chết người sao?

Đôi mắt hân đảo quanh, lại tiếp:

- Đúng rồi, hôm nay không phải là ngày ta phải luyện võ hay sao? Ta liền phải đến phòng luyện công, gọi mấy tên võ sư chuẩn bị!

Hàn gia đệ tử mỗi tháng cũng sẽ có mấy ngày chuyên dùng để luyện võ, chủ yếu do võ sư truyền dạy về mười tám ban binh khí và quyền thuật.

Trên phương diện kỹ thuật quyền cước, Hàn Mặc dù không hiển lộ ra bản lãnh thâm son mạc trắc, lưu thủy hành vân gì, nhưng không thể nghi ngờ chút nào, Cách Đấu Thuật của bộ đội đặc chủng hân là vượt xa những thứ võ kỹ của những võ sư kia. Hân có học, đơn giản chỉ là muốn học thập bát ban binh khí mà thôi.

- Nhưng mà...

Hàn bá chỉ ra ngoài trời đang mưa như trút nước, hỏi:

- Thời tiết như vậy mà thiếu gia cũng muốn luyện sao?

Hàn Mặc kiên quyết nói:

- Dĩ nhiên rồi! Đại gia gia đã nói, Hàn gia đệ tử phải có lòng cầu tiến, thì sẽ có thể thách thức khí phách của trời cao! Nếu công phu luyện không tốt, làm sao mà có khí phách đó được? Tiểu Ngũ sẽ không vì chuyện mưa to gió lớn mà cản trở sự cầu tiến của mình! Ta phải vượt qua khó khăn này! Ta phải tiến lên! Ta phải cố gắng! (giọng chính khí vk1 - DG).

Hàn bá trầm nghĩ trong lòng:

- Ngày thường thấy cậu luyện công cũng không có tích cực như vậy a!

Nhưng, kì như thế này tất nhiên lão sẽ dẫu vào tận đáy lòng, không thể nói ra, cho nên lão đành gượng cười, nói:

- Nếu thiếu gia thật sự muốn luyện công, thì hãy chờ đến khi mưa nhỏ lại đi nhé! Lão nô xin cáo lui trước! Phần điểm tâm này là dành cho cậu và Liễu Như Mộng hai người đấy!

Nói xong, lão cũng không nhiều lời, lập tức lẳng mắt ra khỏi cửa.

Hàn Mặc đi đến bên cạnh rèm, khống chế âm thanh hết sức ôn hòa, nói:

- Như Mộng tỷ tỷ, đã tỉnh hay chưa vậy? Mời ra đây dùng điểm tâm nào!

Nói vậy, nhưng trong lòng hân vẫn thấy có điểm quái dị. Cuối cùng ai mới là chủ tử a? Làm gì có chuyện thiếu gia đi mời nha hoàn dùng bữa?!

Trong phòng vẫn yên tĩnh, không có trả lời.

Hàn Mặc lại gọi thêm tiếng nữa, thì nghe trong phòng truyền ra một tiếng rên nhẹ. Âm thanh của tiếng rên này cực kỳ tiêu hồn, làm trong lòng Hàn Mặc đang yên tĩnh bỗng chốc lại dậy sóng ba đào, nhưng hân lại thắc mắc vì sao Liễu Như Mộng tự nhiên lại sợ đến mức độ như thế?! Hân thật sự muốn vén rèm lên nhìn xem cảnh tượng trong phòng đang xuân sắc nở hoa đến mức nào đây?! Nhưng nghĩ lại những lời của Hàn bá thay phụ thân giao phó, nên lại kiềm chế con lộn lòng xuống mà không vén rèm lên xem. Sau đó, hân cũng không thêm gọi nữa mà cấp mông đi thẳng ra ngoài dùng điểm tâm của mình.

Bữa điểm tâm này so với thường dân thì đúng là một thịnh yến, chủ yếu là các món ăn nhẹ chế thành từ hải sản. Hàn Mạc cầm đầu ăn một bụng thật no, thấy Liễu Như Mộng còn chưa đi ra, thầm nghĩ chắc do đêm qua nằng ngủ quá muộn, nên có thể ngủ nướng thêm một lát nữa, liền cao giọng nói:

- Thức ăn để ở đây nhá! Ngươi có ra thì tự lấy mà ăn!

Bên ngoài, lúc này mưa vẫn còn rất lớn, nhưng so với lúc trước đã bớt đi nhiều. Hắn liền lấy ô giấy dầu ra, hướng đến phòng luyện công đi tới.

Ra khỏi hoa viên, Hàn Mạc mới phát hiện bên cạnh tiểu đình có hai gã gia đình cường tráng đang ngồi đó canh gác. Thấy hắn đi ra, bên vội vàng đứng dậy hành lễ:

- Ngủ thiếu gia mạnh khỏe!

Hàn Mạc cau mày, hỏi:

- Mưa lớn thế này các người ở đây làm cái gì vậy? Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Hai gã gia đình đồng loạt nhìn nhau, một gã đáp:

- Thiếu gia, lão gia đã phân phó rằng sau này thiếu gia muốn chuyên tâm học tập, bất luận kẻ nào trong phủ, trên dưới cũng không được vào đây quấy rầy!

Hàn Mạc cũng không hỏi thêm, đi xuyên qua mấy cái sân thì đến phòng luyện công của Hàn Phủ.

Phòng luyện công nằm đơn độc tại một địa phương biệt lập. Trong ngày thường, trừ mấy tên võ sư của Hàn phủ thì không có ai dễ dàng được đi vào. Trong viện, có một khoảnh sân rất rộng, bốn bề che mát bởi những tàng cây cổ thụ. Nằm ở phía Nam, là một gian phòng khổng lồ. Ở trong đó chính là phòng luyện công.

Hàn Mạc đi vào phòng luyện công thì thấy có bốn năm tên võ sư đã chờ sẵn bên trong. Tất cả đều vận kinh trang (y phục thiết kế tạo sự mạnh mẽ cho người mặc). Thấy Hàn Mạc đi vào, đều đồng loạt hành lễ:

- Ngủ thiếu gia!

Phòng luyện công này có diện tích rất lớn và rộng rãi. Ở giữa là ba mảnh sân trống, bốn phía bày đầy binh khí, đủ các món đao, thương, kiếm, kích, song câu, đại phủ... trong thập bát ban binh khí, cũng trưng ra sáng lóe, toát lên một sự lạnh lẽo âm trầm, làm cả phòng luyện công như được phủ trong một tầng hàn khí rợn người.

Hàn Mạc để chiếc ô xuống, tiến đến cung kính thi lễ:

- Các vị sư phụ mạnh khỏe! Ngày mưa to gió lớn như thế mà còn làm phiền các vị, thật là có lỗi! Sau khi luyện công xong, xin mời các vị đến tẩm lâu dùng bữa!

Mấy tên võ sư cũng cười ha hả sáng khoái. Một gã vóc dáng cao lớn nói:

- Ngủ thiếu gia khách khí rồi! Ngủ thiếu gia luyện công mặc kệ gió mưa thế này, chính là một thiếu niên anh tài hiếm gặp! Bọn tại hạ khâm phục không ngớt, nào dám nói cựa làm phiền!

Mấy gã còn lại cũng cùng nhau gật đầu như bô củi.

Những võ sư này đối với Hàn Mạc thì tương đối có hảo cảm. Không phải vì hắn là người thông minh mẫn tuệ, nói ra đã hiểu, thấy là không quên, mà điểm quan trọng nhất của Hàn Mạc là hắn trước mặt bọn họ đều không tùy tiện ngang tàng. Cho đến nay, đều tỏ ra nho nhã lễ phép. Mở miệng một tiếng "Sư phụ", khép miệng cũng thế. Điểm này làm cho mọi người rất tán thưởng, không thể không thích hắn.

Thời đại này, chỉ cần là một gia tộc hơi có thực lực thì đều nuôi một số võ sư trong phủ. Thứ nhất là để dạy võ cho con cháu trong tộc. Dù sao, ở lúc bốn nước đang giữ thế phân tranh như thế này, tùy lúc đều có thể phát sinh chiến tranh. Có một thân võ nghệ tự nhiên là có thể bảo vệ bản thân mà còn phát triển căn cơ của gia tộc. Hơn nữa còn có khả năng kiến công lập nghiệp. Cho nên, mỗi gia tộc, dù nhiều hay ít cũng sẽ nuôi võ sư dạy võ cho đệ tử. Cũng còn một nguyên nhân thứ hai là những người này còn có thể bảo vệ phủ đệ an toàn.

Cho nên, thời đại này rất chuộng võ. Chỉ cần một thân võ nghệ cao cường, cho dù không thể tung hoành sa trường, đánh ra một mảnh giang san, kiếm quyền đoạt chức, phong hầu phong tướng, thì cũng có thể làm võ sư hộ viện cho những gia tộc có quyền lực. Đãi ngộ của những võ sư này rất cao, tiền lương mỗi tháng chẳng những hạ nhân làm việc không thể so sánh, hơn nữa điều kiện ăn ở cũng hơn hẳn một trời một vực.

Hàn gia là một đại gia tộc, cho nên chiêu mộ võ sư cũng không ít. Tổng cộng Đông Tây hai phủ cũng hơn hai mươi người, trong giới võ sư có tên tuổi cũng khá là nổi bật. Võ sư cao lớn nói chuyện với Hàn Mạc là giáo đầu (đội trưởng) của Tây phủ, tên là Hà Tư Nghĩa, một thân công phu của hắn trong các võ sư cũng thuộc loại nhất đẳng.

Hàn Mạc cười hì hì, nói:

- Hà sư phụ, cho dù ta thật sự là anh tài thiếu niên, cũng là do các vị dạy dỗ thật tốt mà thành! Ta chưa bao giờ tin chuyện không có sư phụ mà ta có thể trở thành thiếu niên anh tài đâu!

Hà Tư Nghĩa cười ha hả, hỏi:

- Ngũ thiếu gia, hôm nay cậu muốn học loại binh khí gì?

Hàn Mặc đi tới giá binh khí phía trước, nhìn qua trái phải một lượt, trên sờ một loại, dưới sờ một loại, mới cười híp mắt mà đáp:

- Các vị sư phụ, tiểu Ngũ đi theo các vị tập luyện cũng đã bốn năm năm rồi. Trong thập bát ban binh khí, không phải ta khoe khoang, nhưng cũng đã thông thạo cách sử dụng da lông (bên ngoài)! Chẳng qua là...!

- Là cái gì vậy, Ngũ thiếu gia?

Hàn Mặc cười khà khà, đáp:

- Chẳng qua là, gần đây ta có một chút suy nghĩ, bỗng nhiên hiểu ra một chuyện mà thôi!

Đoạn, hần chấp tay hướng về một võ sư dáng người thấp đậm, nói:

- Mã sư phụ tinh thông đao pháp, một bộ đao pháp khi xuất ra, ta đoán chừng chẳng những trong Đông Hải Thành mà ngay cả Đông Hải Quận cũng không có người nào hơn được!

Mã sư phụ đắc ý cười một tiếng, vội nói:

- Ngũ thiếu gia quá khen rồi!

- Mà, thương pháp của Hạng sư phụ cũng rất xuất thần nhập hóa! Chỉ cần một cây thương bình thường mà lại có thể múa uyển chuyển tựa du long! Tiểu Ngũ cũng khâm phục không dứt a!

Hàn Mặc cười ha ha nói.

Trong mắt Hạng sư phụ cũng lóe lên một niềm vui, nhưng khoát tay khiêm tốn nói:

- Không dám nhận...Không dám nhận...!!!

Hàn Mặc tiếp lời:

- Làm được giỏi đến thế, các vị cũng không cần phải khiêm tốn a! Mấy vị sư phụ đều có binh khí sở trường, luyện đến lô hỏa thuần thanh, tiểu Ngũ vẫn thầm bái phục trong lòng! Cho nên, gần đây tiểu Ngũ một mực suy nghĩ, nhất nghệ tinh nhất thân vinh a! Tiểu Ngũ dù cố gắng đến đâu đi chăng nữa, muốn luyện thập bát ban binh khí đến lô hỏa thuần thanh như các vị cũng là chuyện không thể nào! Cho nên, tiểu Ngũ quyết định, từ hôm nay, sẽ khắc khổ chuyên tâm luyện một binh khí duy nhất, cũng hy vọng sẽ có được một môn công phu xứng đáng! Mấy vị sư phụ, các người nghĩ sao?

Chúng võ sư liếc nhìn nhau, không khỏi cùng gật đầu tán thưởng.

Những lời này của Hàn Mặc tự nhiên chính là đạo lý, mười phần không thể cãi. Trong thiên hạ, có rất nhiều loại binh khí, chủng loại bất đồng. Ngoại trừ thập bát ban binh khí, vẫn còn có nhiều binh khí khác, thậm chí có loại cổ quái không tên. Nên nhớ rằng, muốn luyện tất cả cho tốt, chính là đang làm chuyện mò trăng đáy nước.

Hà Tư Nghĩa hơi trầm ngâm, nhẹ giọng hỏi:

- Ngũ thiếu gia, cậu quyết định chuyên luyện loại binh khí nào vậy?

Khi hần vừa hỏi những lời này, mấy tên võ sư còn lại cũng khần trương hơn nhiều. Ở đây có năm người, mỗi người đều có một loại binh khí và tuyệt kỹ giữ nhà. Ngũ thiếu gia muốn theo ai học tập là chuyện vô cùng quan trọng, tất nhiên ngày sau người đó sẽ thu được chuyện tốt vô cùng.

Cho nên, năm người ai ai cũng nhìn Hàn Mặc chằm chằm, đợi hần nói ra binh khí muốn luyện.

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Lựa Chọn Binh Khí

Hàn Mạc quét ánh mắt qua mọi người, cười hì hì một tiếng hỏi:

- Mấy vị sư phụ, theo ý kiến của các người, ta nên luyện dạng binh khí nào mới vừa tay? Nếu có một ngày ra chốn sa trường, dạng binh khí nào mới thích hợp với ta?

Mã sư phó dạy đao pháp nhìn chung quanh một chút, rồi nói:

- Ngũ thiếu gia, đao là bách binh chi xuất (chủ soái của trăm loại binh khí), dù là khi chinh chiến sa trường, hay khi đã trở thành một đại danh tướng, đao vẫn là vũ khí hữu dụng nhất.

- Mã sư phó nói đao là bách binh chi xuất như vậy cũng không sai.

Hạng sư phụ ha ha cười nói:

- Bất quá còn có câu, thương là bách binh chi vương (vua của trăm loại binh khí), bản thân ta muốn hỏi một câu, thành soái tốt hơn hay thành vương tốt hơn?

Hắn lại hướng về phía Hàn Mạc ôm quyền nói:

- Ngũ thiếu gia, có một điều không thể quên, trên sa trường, một tác dài là một tác mạnh, thương là vũ khí có phạm vi công kích xa nhất, nhìn chung trên sa trường, số mãnh tướng thành danh sử dụng thương nhiều vô số kể a!

Lúc này, một tên vũ sư có gương mặt hèn mọn tiến lên, cười khinh miệt:

- Mãnh tướng nhiều vô số? Lời này cũng không sai, nhưng khắp bốn nước, hai mươi sáu quận, trong Thập Phương Danh Tướng danh chấn thiên hạ, có người nào sử dụng thương không? Ngũ thiếu gia là thiếu niên anh tuấn, tiền đồ vô lượng, trở thành mãnh tướng là điều chắc chắn. Theo ý ta, Ngũ thiếu gia nên phấn đấu trở thành danh tướng, một danh tướng khí thôn sơn hà, thiên địa nghe thấy đều phải biến sắc. Ta biết có một danh tướng vang danh nước Ngụy, Tư Mã Kinh Thiên chuyên sử dụng binh khí là Tỏa Tử Chùy!

Lúc người này nói đến Thập Phương Danh Tướng, tất cả mọi người có mặt ở đây bao gồm cả Hàn Mạc, cũng không khỏi biến sắc mặt. Hàn Mạc mặc dù đối với cái gọi là Thập Phương Danh Tướng cũng không có hiểu biết gì cho lắm nhưng hắn cũng đã nghe quá nhiều về danh tiếng của những người này. Đó là mười viên tướng nổi tiếng nhất trong bốn nước, bọn họ chẳng những có tài thống lĩnh ba quân, một thân tu vi của họ lại càng cao đến mức các võ tướng bình thường khó có thể với tới, chỉ cần nhắc tới bất cứ một cái tên nào trong số bọn họ, cũng làm cho người ta cảm thấy tái xanh mặt mày.

- Ngũ thiếu gia, nếu muốn trở thành danh tướng, chỉ bằng cùng tại hạ học tập Tỏa Tử Chùy!

Vũ sư có gương mặt hèn mọn ngó nhìn Hàn Mạc.

Mã sư phó cười lạnh nói:

- Nếu chỉ cần học Tỏa Tử Chùy liền có thể trở thành danh tướng, như vậy La sư phụ chẳng phải cũng thành danh tướng rồi sao? Điều mấu chốt là học được cái tinh túy của binh khí, hiểu rõ về binh khí, học đến mức độ người khác không thể theo kịp. Chứ không phải sử dụng binh khí của danh tướng là lập tức trở thành danh tướng như người nói.

La sư phụ trừng mắt, nói:

- Mã sư phó, lời này của người là có ý gì? Chẳng lẽ người coi thường Tỏa Tử Chùy? Tốt lắm, ta và người bây giờ liền so tài thử xem, để xem thương của người lợi hại hay Tỏa Tử Chùy của ta lợi hại.

Mã sư phó lui về phía sau một bước, ánh mắt đảo vài vòng, cười lạnh nói:

- Đánh thì đánh, Mã mỗ còn sợ người đánh rắm sao?

Hàn Mạc đang muốn cất lời khuyên giải, vũ sư giáo đầu Hà Tư Nghĩa đã ho khan, mặt lạnh như tiền, thần nhiên nói:

- Ngũ thiếu gia đang ở chỗ này, các người khua môi múa mép cái gì?

Hai người kia thấy Hà Tư Nghĩa lên tiếng, mặc dù trong lòng vẫn còn tức giận nhưng không dám lên tiếng, dù sao Hà Tư Nghĩa cũng là giáo đầu, tất cả những chuyện lớn chuyện nhỏ của đám vũ sư bọn họ đều do Hà Tư Nghĩa đứng ra chịu trách nhiệm với Hàn Huyền Xương, nếu Hà Tư Nghĩa nói vài câu sau lưng bọn họ, nói không chừng bọn họ sẽ phải cuốn gói ra đi, chấm dứt con đường thăng tiến.

Hà Tư Nghĩa trong lòng cũng có chút tư tâm, binh khí hắn sử dụng là Song Câu, hắn sợ nếu Hàn Mạc đi theo người khác học tập binh khí, ngày sau địa vị của tên vũ sư kia tự nhiên sẽ được đề cao, nói không chừng uy vọng của hắn sẽ bị ảnh hưởng, cho nên trong lòng hắn cũng không muốn Hàn Mạc đi

theo người khác học tập binh khí. Tuy nhiên ngoài mặt vẫn cung kính hướng về Hàn Mạc, ôm quyền nói:

- Ngũ thiếu gia, bách môn binh khí, cái nào cũng có ưu khuyết điểm, đúng là không thể nói binh khí nào là mạnh nhất. Câu nói của Mã sư phó cũng cực kỳ chính xác, công phu cao hay thấp, phải xem người có thể nắm được bao nhiêu tinh túy của binh khí. Ngũ thiếu gia hôm nay có ý nghĩ này, dĩ nhiên là không phải ngẫu hứng nói chơi, chắc là đã có chủ ý ở trong lòng. Ngũ thiếu gia thích loại binh khí nào nhất, xin cứ thoải mái lựa chọn tập luyện, bọn chúng ta đều có nhiều năm nghiên cứu về binh khí, vô luận là loại binh khí nào, chúng ta hợp sức lại, tất sẽ đưa ra được một số bộ sách võ thuật, đến lúc đó cùng chung nghiên cứu tập luyện, chắc chắn sẽ có hiệu quả tốt!

Hàn Mạc cười nụ, nghiêm mặt nói:

- Hà sư phó, lời này của người đã nói lên lòng dạ của ta. Ta nghĩ Thập Phương Danh Tướng kia khi còn nhỏ tuổi cũng chưa chắc biết sau này mình sẽ trở thành một đại danh tướng, bất quá cũng chỉ là tìm binh khí vừa tay cho mình, chăm chỉ khổ luyện, cộng thêm thiên phú đối với binh khí, nhờ vậy mới mới thoát ra khỏi khuôn khổ bình thường của võ học.

- Ngũ thiếu gia nói rất đúng!

Mọi người đồng loạt gật đầu. Nhưng ngay sau đó Hàn Mạc vừa cười hà hà vừa nói:

- Tính ta lười biếng đã quen, cho nên sau khi nghĩ tới nghĩ lui, ta muốn chọn một loại binh khí đơn giản nhất.

Quét nhìn qua đám người bọn họ, hần mỉm cười nói:

- Các người nói thử xem, dùng côn thì như thế nào?

Dùng côn? Tất cả mọi người ở đây đều há hốc miệng. Trong trăm loại binh khí, có thể nói côn là một loại binh khí không có đặc điểm gì nổi trội ngoài sự thẳng đuột. Nếu đem so sánh với bất kỳ loại binh khí nào, côn vẫn là vũ khí đơn giản nhất, thô sơ nhất. Hơn nữa từ trước tới giờ, chẳng có vị tướng nào khi chinh chiến sa trường lại sử dụng côn.

Tài liệu để làm ra một cây côn vô cùng phong phú, nói khó nghe một chút là trong nhà của dân chúng nghèo khổ tầm thường, cũng có thể tìm ra một cây côn, cho nên đã chân chính là quý tộc đều coi thường việc dùng côn làm vũ khí, bởi trong mắt các quý tộc, chỉ có bọn khát cái mới cần đến côn để đánh chó mà thôi. Dùng côn làm vũ khí chẳng khác nào tự bôi tro trát trấu vào mặt mình.

Lúc này ngoài trời mưa rơi càng lúc càng nhỏ, tựa hồ cơn mưa to đã dần tanh, chỉ còn vài hạt tí tách. Hà Tư Nghĩa hơi trầm ngâm, rốt cục nói:

- Ngũ thiếu gia, theo lẽ thường mà nói, dùng côn không phù hợp lắm với thân phận của thiếu gia, chỉ có điều nếu thiếu gia vẫn cố ý muốn luyện côn pháp, chúng ta cũng có hiểu được vài bộ sách về côn pháp.

Hàn Mạc cười hi hi nói:

- Ta biết, trong các loại binh khí, côn là loại rất nhiều người không để vào mắt. Bất quá ta lại cho rằng, côn khi nằm ngang có thể quét sạch ba quân, khi đứng thẳng lại nghiêm trang uy vũ, thật đúng là không giống những vũ binh thường kém cỏi khác.

Chúng vũ sư đối với côn pháp cũng có nghiên cứu qua, nhưng chỉ là nghiên cứu hời hợt, không một ai thật sự nghiên cứu sâu về côn pháp, cho nên khi Hàn Mạc nói ra những câu ấy, lập tức mọi người đều giật mình, nhưng suy nghĩ kỹ lại, nếu Hàn Mạc tập luyện côn pháp, như vậy bất cứ vũ sư nào cũng không thể làm thầy riêng cho hắn. Cứ như vậy, cũng sẽ không có người nào bị tước đi quyền lợi. Đối với những vũ sư luôn có tâm lý bất phục lẫn nhau, chỉ bằng mặt chữ không bằng lòng này, lựa chọn của Hàn Mạc đúng là một phương pháp giải quyết vô cùng tốt.

- Ngũ thiếu gia nói không sai, luyện côn pháp đến mức độ tinh thực, sẽ có uy lực vô cùng lớn a!

- Không tệ không tệ, Ngũ thiếu gia, một côn quét ngang phá ngàn quân, vô cùng có khí thế. Ngũ thiếu gia nếu thích, dĩ nhiên có thể lựa chọn luyện tập côn pháp!

Mã sư phó đến nơi góc sân, lựa ra một cây thiết côn mang đến, đưa cho Hàn Mạc nói:

- Ngũ thiếu gia, sử dụng côn làm binh khí thật đúng đắn!

Hàn Mạc tiếp lấy cây côn, lắc đầu, nói:

- Không được, cây côn này quá nhẹ, đánh ra không có khí thế.

Mã sư phó thú vị lấy ra thêm mấy cây côn nặng hơn, Hàn Mạc đều lần lượt lắc đầu thờ dài, chê quá nhẹ. Hẳn dù sao cũng là con cháu Hàn gia, luyện tập Trường Sinh Kinh từ thuở nhỏ, khí lực rất lớn, những cây côn này tuy khá nặng nhưng Hàn Mạc cầm trên tay vẫn thấy nhẹ bồng, không hề có chút cảm giác.

- Ngũ thiếu gia, không còn loại nào nặng hơn nữa rồi.

Mã sư phó bất đắc dĩ nói tiếp:

- Thôi thì để ta đi ra ngoài phủ một chuyến, tới bình khí phường xem thử có cây côn nào vừa ý hay không?

Hàn Mặc vừa đi ra cửa vừa nói:

- Mã sư phó, hay là để ta đi thì hơn, có vừa tay hay không, ta phải cầm trong tay mới biết được.

Tiếp đó liền ôm quyền nói:

- Mấy vị sư phụ, ngày khác ta mời các vị đi Bát Trân Các uống rượu, ngày hôm nay xin dừng ở đây, bây giờ ta đi bình khí phường xem qua một chút, đã làm phiền tới các vị, chờ sau khi chọn được bình khí vừa tay, ta lại xin đến thỉnh giáo mọi người.

Hắn ra khỏi phòng luyện công, tìm Hàn Thanh, cũng không quản đến việc Hàn Huyền Xương cấm không cho ra khỏi cửa, thân nhiên đi ra ngoài. Lúc này, mưa đã dần tạnh. Ở các ngã tư đường của Đông Hải thành, mọi người thấy mưa đã tạnh, liền ủa ra khỏi nhà, trên đường kẻ qua người lại náo nhiệt vô cùng. Sau cơn mưa, gió biển mang theo vị mặn đặc trưng của đại dương tỏa tràn khắp không khí, Hàn Mặc đã quá quen với mùi vị này nên vẫn thấy bình thường.

Bình khí phường đều tập trung trên con đường phía Tây của Đông Hải thành. Đối với một nước có tinh thần thượng võ như Yên quốc, mở bình khí phường kinh doanh vô cùng phát đạt, nhưng để phòng ngừa việc thu mua số lượng lớn bình khí để sinh ra tạo phản, nên những giao dịch bình khí đại quy mô đều bị cấm. Cho dù mua bình khí vượt quá năm món, cũng phải lưu lại danh sách người mua, sau đó nộp cho quan phủ.

Hàn Mặc mang theo Hàn Thanh, liên tục lượn lờ qua ba bốn bình khí phường vẫn không tìm được cây côn nào vừa tay, không phải là không có bán mà là chúng quá nhẹ tay.

Đi tới trước cửa hiệu thật lớn của một bình khí phường, chương quỹ ngồi bên trong nhận ra Hàn Mặc, liền hấp tấp chạy ra nghênh đón, cung kính nói:

- Ngũ thiếu gia, ngài sao lại có nhã hứng đi đến chỗ này? Ngũ thiếu gia nếu không chê, mời ngài vào trong uống chén trà.

Chương quỹ này cũng họ Hàn, thuộc chi phụ của Hàn tộc, từ trước đến giờ vẫn luôn kinh doanh tại bình khí phường. Thứ nhất là vì việc buôn bán, thứ nhì là thay Hàn gia giám thị con đường này có vụ giao dịch bình khí ngầm quy mô lớn nào hay không.

Việc Hàn gia cấm ở đây một cơ sở ngầm, đã giúp Hàn gia nắm chặt chẽ mọi tình huống phát sinh về bình khí tại Đông Hải quận.

Hàn Mặc đã gặp qua người này, cũng biết hắn mang họ Hàn, liền cười nói:

- Đây không phải là Hàn bá bá sao? Thì ra là người ở đây trông coi việc buôn bán a? Thật là đúng dịp vô cùng, ta tới nơi này là muốn mua một cây côn, chỉ tiếc vẫn chưa được hài lòng cho lắm, ta đến bình khí phường của người xem thử có cây nào thích hợp không. .com

Hàn chương quỹ dẫn Hàn Mặc vào cửa, ngạc nhiên nói:

- Ngũ thiếu gia, vũ sư trong quý phủ đông đảo là thế, bình khí lại càng có rất nhiều, vì sao lại không có bình khí thích hợp?

Hàn Mặc vào cửa, nhìn qua một lượt, bên trong cửa tiệm tràn ngập hàn khí, đó chính là do bình khí bày ở bốn phía phát ra, khắp nơi trong cửa hiệu đều sáng bừng như tuyết, tất cả đều là bình khí mới tinh. Những bình khí đó cũng quá nhẹ, không vừa tay với hắn.

Hàn Mặc tò mò đưa mắt đánh giá bình khí phường, khen:

- Hàn bá bá, nơi này của người thật là nhiều bình khí, chúng đều là hàng thượng đẳng sao?

Hàn chương quỹ dẫn Hàn Mặc đi vào phòng khách, sai nhà bếp dâng trà, mới cười nói:

- Ngũ thiếu gia, nếu là người khác hỏi, ta dù có bị đánh vỡ đầu cũng sẽ nói những thứ này là hàng thượng đẳng, nhưng người hỏi là Ngũ thiếu gia, ta cũng không dối gạt gì ngài, trên thực tế, những bình khí hàng thượng đẳng tại Đông Hải quận, đã sớm bị quan lại quyền quý cất giấu hết nơi tư phủ, làm gì có chuyện xuất hiện ở cửa hàng.

Hắn dừng một chút, lại thở dài nói:

- Thật ra nói về bình khí, Yên quốc chúng ta vốn rèn không nổi một kiện bình khí cho ra hồn. Nói đến tinh hoa của bình khí, phải nói là Ngụy quốc mới sở hữu bình khí tốt nhất.

- Ngụy quốc sao?

- Đúng vậy!

Hàn chương quỹ nói tiếp:

- Ngụy quốc có mỏ thiết đồng nổi tiếng thiên hạ, hơn nữa bọn họ lại có tạo sư (thợ rèn) tốt nhất, những bình khí mà họ rèn ra, chắc chắn..., thật đúng là hàng thượng đẳng, ta cũng đã gặp một số bình khí của Ngụy quốc, so với Yên quốc chúng ta đúng là chất lượng cao hơn rất nhiều.

- Nơi này của ngươi có còn binh khí nào của Ngụy quốc hay không?

- Không có.

Hàn chương quỹ lắc đầu thờ dài nói:

- Ở chỗ ta đã từng thu vào vài món nhưng cũng đã bán đi với giá cao. Người Ngụy quốc vốn không dễ đem binh khí của mình bán đi, chỉ là quốc lực của Ngụy quốc khá nghèo nàn, đến khi cần dùng đến bạc, họ mới ngẫm bán đi một nhóm binh khí. Đông Hải quận chúng ta ở nơi xa xôi, cách Ngụy quốc tới hơn ngàn dặm, hơn nữa ở giữa lại có Nam Dương quận của Khánh quốc. Hai nước không tiếp giáp với nhau, lại thêm Nam Dương quận luôn kiểm tra gắt gao, việc sở hữu được binh khí của Ngụy quốc, đã khó càng thêm khó a.

Nói đến đây ánh mắt Hàn chương quỹ đột nhiên sáng ngời, sôi nổi nói:

- Ngủ thiếu gia, ngài mới vừa nói cái gì? Ngài muốn mua còn?

Hàn Mặc cười híp mắt gật đầu nói:

- Chính xác, Hàn bá bá, nơi này của ngươi có cây còn nào không? Càng nặng càng tốt!

Hàn chương quỹ hưng phấn nói:

- Ngủ thiếu gia, ngài không nói ra, ta suýt nữa quên mất. Ở chỗ ta quả thật có một đồng còn của Ngụy quốc, để ở trong sân đã bốn năm nay, bởi hàng này rất hiếm người mua nên ta cũng không để ý lắm, ngài không nói thì ta cũng quên bồng đi mất, đi... đi... ta dẫn ngài đi xem một chút!

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Huyết đồng Âm Dương Côn

Hậu viện của binh khí phòng cũng không rộng lắm, thậm chí có chút chật chội, khắp góc chất đầy không ít đồng nát sắt vụn, đại đa số đều là các thứ binh khí đã bỏ đi. Những thứ này đều là binh khí do binh khí phòng dùng giá thấp thu mua về rồi đưa lại cho thợ rèn trong quỳ chế lại lần nữa, mục đích là rèn ra binh khí mới sau đó đem bán đi để thu lấy lợi nhuận chênh lệch.

Hàn chương quỹ lần mò hơn nửa ngày trong đồng binh khí bỏ đi lộn xộn này, cuối cùng mới nói:

- Ngủ thiếu gia, đây rồi. Ta không xách lên nổi, ngài đến xem xem!

Một cây gậy cũng xách không nổi? Hàn Mặc có chút hiếu kỳ, bước nhanh tiến lại, chỉ thấy tại góc tường có một cây đồng côn toàn thân loang lổ vết gỉ được đặt dựa trên vách tường, xem ra quả thật đã nhiều năm không có ai động tới. Nơi đầu đồng côn dựa lên trên tường lại lõm sâu vào trong vách, tạo thành một cái hõm nho nhỏ.

Hàn Mặc vươn tay ra kéo, lúc đầu không ngờ hấn lại kéo không nổi, trong lòng cực kỳ kỳ quái, nhưng lại càng kinh hãi, qua lần thử này hấn đã đại khái ước lượng được sức nặng của cây đồng côn nọ, côn cỡ này mới là loại mà mình muốn tìm.

Sau đó Hàn Mặc dùng tới năm thành sức lực mới xách lên được cây đồng côn, cây côn này nhìn qua cũng tầm thường không có gì ghê gớm, loang lổ vết gỉ sét, dài cỡ một thân người, trọng lượng cực kỳ không nhẹ, hấn ước lượng sơ bộ thì chỉ ít nó cũng nặng tới hai trăm cân, thực quả có chút bất ngờ. Trong lòng Hàn Mặc càng khẳng định cây đồng côn này chỉ sợ không phải do thanh đồng binh thường tạo thành.

Ngủ thiếu gia, vừa tay chứ? Hàn chương quỹ cười hỏi, từ bên cạnh tìm đến giấy ráp nói:

- Lâu ngày rồi, dầm mưa dãi nắng, bề ngoài có gỉ sét một chút. Nhưng đây chân chính là một bảo bối tốt.

Hấn tiến tới dùng giấy ráp chà chà lên mấy vết gỉ trên cây đồng côn này, sau khi chà vài cái thì vết gỉ trên đồng côn vô cùng dễ dàng bay đi mất, hiện ra hình dáng thật sự của cây côn.

Đồng côn sau khi được chà lau lại nhìn như mới tinh, thân côn hơi hơi ánh lên ánh sáng màu đỏ sậm, đó là do trên thân cây đồng côn này có vô số những sợi chỉ màu đỏ tươi giống như những mạch máu ngoằn ngoèo dọc xuôi, cực kỳ hiếm lạ.

Hàn Mạc càng xem càng hiếu kỳ, hỏi:

- Hàn bá bá, cây côn này thật là làm bằng đồng à?

Đúng, chính là đồng không nghi ngờ gì nữa. Hàn chương quỹ mỉm cười nói:

- Chẳng qua cũng không phải là thanh đồng hay bạch đồng mà là do huyết đồng cực kỳ quý hiếm tạo thành.

- Huyết đồng?

- Không sai, huyết đồng cũng là một loại đồng, nhưng so với thanh đồng hay bạch đồng thì càng kiên cố nặng nề hơn nhiều, sản lượng cực kỳ thưa thớt, cũng có thể coi là khả ngộ mà không thể cầu.

Hàn chương quỹ thờ dài than vãn, lắc đầu nói:

- Nếu là chế thành các loại binh khí như đao thương búa rìu, chỉ sợ sớm đã bán được một đồng bạc, vậy mà lại làm thành cái côn mới đáng tiếc chứ, kiểu này thì khách có thân phận khinh thường mà không mua về, mà khách ít tiền lại mua không nổi, cuối cùng trở thành món hàng ế ẩm, bị ta xếp xó ở đây. Sau cùng thì cũng may mà lúc trước không bán được, nếu không cũng không tới lượt Ngũ thiếu gia ngài a.

Hàn Mạc nhìn Huyết đồng côn trong tay, càng xem càng thích, nói:

- Hàn bá bá, cây côn này là từ nơi nào thu về vậy? Đây quả thật là một cái bảo bối!

Hàn chương quỹ lắc đầu cười nói:

- Ngũ thiếu gia, không dám lừa dối ngài, cây côn này... khả khả, là thu được từ trong tay một gã ăn mày. Đọc Truyện Online Tại TruyenFULL.vn

Ăn mày? Hàn Mạc sùng sốt.

- Khoảng bốn năm năm trước, một đêm khi ta đang chuẩn bị đóng cửa tiệm thì nhìn thấy một gã ăn mày ngã trước cửa.

Hàn chương quỹ nhớ lại:

- Ta lúc đó cũng động lòng trắc ẩn, đỡ hắn vào trong tiệm rồi gọi người chuẩn bị cơm canh. Gã ăn mày nọ hiển nhiên là đói đến ngất xỉu, sau khi ăn cơm thì tinh thần hắn mới tốt hơn một chút. Khi rời đi, hắn liền đem cây đồng côn này ném lại để trả tiền cơm, ta vốn cũng từ chối không lấy nhưng hắn lại nói cái gì là một đời hắn chưa từng thiếu qua ân tình của người khác, nếu ta không nhận hắn sẽ đâm đầu vào tường mà chết.

- Thật là kẻ có cốt khí, chỉ sợ hắn không phải là ăn mày mà là một người gặp nạn.

Hàn Mạc vân vân cảm nói:

- Hắn có được loại côn quý báu này, tin rằng cũng không phải là người tầm thường.

Hàn chương quỹ nói:

- Ngũ thiếu gia nói rất phải, ta thấy hắn tuy khoảng hơn năm mươi tuổi, nhưng thân thể lại cực kỳ cường tráng, toát lên một cỗ khí thế oai hùng.

Rồi sau ra sao? Hàn Mạc hỏi.

- Ta thấy gã ăn mày nọ khẳng khái như vậy nên cũng nhận cây đồng côn này, sau đó lấy thêm ba lượng bạc đưa cho hắn.

Hàn chương quỹ cảm khái nói:

- Gã ăn mày đó cũng không từ chối, chỉ có biểu tình là vô cùng quái dị, cầm bạc cười ha hả nói: "Ngày xưa Âm Dương côn, hôm nay hai ba đồng, có ý tứ, có ý tứ!". Câu này của hắn rất kỳ quái cho nên đến hôm nay ta vẫn còn nhớ được.

Âm Dương côn! Hàn Mạc nắm chặt huyết đồng côn, lẩm bẩm nói:

- Nguyên lai nó gọi là Âm Dương côn.

Đúng vậy. Hàn chương quỹ vỗ vỗ đầu, nói:

- Ta suýt chút nữa quên mất, khi gã ăn mày nọ rời đi còn ném ra một cuốn sách, ta nhớ là dùng để luyện côn pháp. Ta vốn là người làm ăn, không dùng làm gì, lúc đó cảm về giờ cũng không biết quăng quật ở đâu nữa. Ngũ thiếu gia, xin ngài chờ một chút, ta đi tìm thử xem!

Nói đoạn chuyển thân bước nhanh đi.

Hàn Mạc tay cầm huyết đồng Âm Dương côn, tâm thần có vài phần kích động, hắn lựa thế múa lên vài chiêu, quả thật khiến gió rít vù vù, uy mãnh khôn

tả. Cũng may mà sức lực của hắn vốn mạnh mẽ, nếu là người thường hắn là không múa lên nổi cây Âm Dương côn này mất.

Đang hứng khởi múa may, Hàn Mạc thoáng nhìn thấy gần đó có một cây dâu tằm to khoảng nửa người ôm, hắn không chút do dự vung Âm Dương côn lên, Phanh một tiếng, đánh lên trên thân cây.

Chỉ nghe tiếng răng rắc... vang lên, cây dâu to lớn nọ thế mà bị Âm Dương côn một chiêu đánh gãy, cả thân cây chậm rãi nghiêng ngả muốn đổ, mắt thấy sắp rơi vào dãy phòng ốc.

Không hay!, Hàn Mạc thán kêu một tiếng, cây dâu to này trọng lượng cực lớn, nếu đổ vào nóc nhà thì hẳn cả căn phòng ốc sẽ sụp xuống theo. Cũng không nghĩ nhiều, hắn ném Âm Dương côn xuống, thoăn thoắt lại gần đỡ lấy thân cây, dùng khí lực toàn thân đem cây dâu đỡ lấy, hoàn toàn ngăn lại xu hướng đổ xuống của cả cây, rồi nghiêng răng mạnh mẽ ôm lấy thân cây đem nó đẩy ra hướng khác. Hướng kia của hậu viện vốn vắng vẻ không một bóng người, nhưng cây dâu to lớn kia chậm rãi đổ xuống vẫn làm sụp đi một nửa tường rào.

Hàn Mạc quệt mồ hôi trán, hắn không ngờ bằng sức lực của mình cộng thêm Âm Dương côn lại có thể phát ra hiệu ứng cao như vậy, cứ thế này xem ra cây Âm Dương côn nếu đánh lên trên thân thể con người thì không chết cũng bị trọng thương.

- Ngũ thiếu gia khí lực thật mạnh!

Thanh âm Hàn chương quỹ truyền đến, không những không bởi vì cây đổ tường sụp mà phẫn nộ trách cứ, ngược lại tràn đầy khâm phục:

- Cả Đông Hải quận, có thần lực như vậy chắc không có mấy người.

Hàn Mạc lúng túng khẽ cười, nói:

- Hàn bá bá, thật là xin lỗi, ngài xem...!

Hàn chương quỹ lập tức khoát tay nói:

- Ngũ thiếu gia, không cần nói thêm, lát nữa ta chỉ cần kêu người đem cây dâu này kéo ra, xây lại một đoạn tường rào mới là được, chuyện không có gì to tát. Ngược lại Ngũ thiếu gia có thần lực như thế quả thực khiến ta đại khai nhãn giới mới thật là may mắn. Ha ha, Hàn gia chúng ta có nhân vật như Ngũ thiếu gia còn lo gì không chấn hưng nổi đây!

Hàn Mạc cười lớn ha hả nói:

- Hàn bá bá quá khen.

Nhìn thấy trong tay Hàn chương quỹ đang cầm một quyển sách cũ nát, Hàn Mạc ngạc nhiên nói:

- Hàn bá bá, đây chính là thứ mà gã ăn mày bỏ lại sao?

Hàn chương quỹ có chút lúng túng, tiến đến đưa cho Hàn Mạc quyển sách, nói:

- Ngũ thiếu gia, thật xin lỗi. Quyển sách này bị ta tiện tay vứt trong phòng, mấy năm nay không ai động vào nên đã bị mối xông mất, chỉ còn lại một nửa.

Hàn Mạc cẩn thận đánh giá, bìa sách vẫn khá nguyên vẹn, viết ngay ngắn bốn chữ "Bát bộ côn thuật", các trang sách đều đã ố vàng, mười mấy trang cuối cùng đã bị mối xông nát không còn lại mấy, chữ viết cùng hình vẽ trên đó cũng không còn trọn vẹn, thậm chí mấy tờ cuối đã hoàn toàn nát bét, may là hơn hai mươi trang đầu vẫn còn hoàn chỉnh, chỉ cũ kỹ ố vàng mà thôi, hiển nhiên quyển sách này đã bị lãng quên nhiều năm.

Hắn mở ra trang thứ nhất, chỉ thấy trên cùng có ghi một hàng chữ nhỏ: Người luyện côn, phải cân nhắc tính toán so sánh độ dài ngắn của côn cùng với binh khí của đối phương, tính toán thời gian ra chiêu, hiểu rõ nắm vững biến hóa của côn, tránh đi cái bất lợi, dựa vào ưu điểm của côn mà tiến thoái, phát chiêu trọng không chế, thu chiêu trọng tính toán, côn chú trọng "Xảo" rồi mới tới "Lực", có Lực mà không Xảo không chân chính là côn, kết hợp nhuần nhuyễn Lực Xảo mới có thể học được côn pháp thượng thừa!

Ngắn ngủi mấy dòng chữ khiến Hàn Mạc như mở ra một chân trời mới.

Côn pháp chân chính là chú trọng ở kỹ xảo, nếu chỉ thuần túy dùng sức trâu bò đi múa côn thì lại là thứ côn pháp kém cỏi.

Hắn tiện tay lật tới vài tờ, chỉ thấy bên trong chủ yếu chỉ lại kỹ xảo trong côn pháp, đại bộ phận đều là những thứ mà đám võ sư trong phủ chưa từng giảng qua, có rất nhiều điều trong mắt Hàn Mạc đều là mới mẻ kỳ lạ. Hắn trong lòng lập tức khẳng định quyển sách rách nát sắp hỏng mất này quả thực chính là báu vật đối với người dùng côn.

Ngần lẩn không thể ngờ được, Âm Dương côn cùng "Bát bộ côn thuật" quý báu như thế mà lại lưu lạc tới cái dạng này, nếu không có chính mình xuất hiện, hai dạng đồ vật này chỉ sợ sẽ vĩnh viễn không có ngày xuất đầu.

Hàn bá bá, hai kiện đồ vật này ta đều muốn, cần bao nhiêu bạc vậy? Hàn Mạc cười khi khi hỏi.

Hàn chương quỹ vội vàng khoát tay nói:

- Quả như ta ngửa tay cầm bạc của Ngũ thiếu gia, nếu truyền ra ngoài thì còn chút mặt mũi nào nữa? Mà vốn những thứ này cũng không quý giá gì mấy, đặt tại nơi này của ta thì cùng phế phẩm cũng không khác gì, may chúng được Ngũ thiếu gia xem trọng nên đó cũng là vinh hạnh của ta. Hai thứ này cứ coi là ta tặng cho Ngũ thiếu gia đi, còn mong Ngũ thiếu gia vui lòng nhận cho!

Hàn Mạc cười rộ lên nói:

- Hàn bá bá, tấm lòng của người ta xin nhận, người là người làm ăn, ta cũng không thể khiến người thiệt thòi được.

Nói rồi hần lấy toàn bộ năm lượng bạc đem theo mạnh mẽ nhét vào tay Hàn chương quý, nói:

- Hàn bá bá, tiểu Ngũ không có nhiều bạc, chỉ có từng này, xin người vui lòng chịu thiệt thòi một chút vậy nhé!

Hàn chương quý thấy Hàn Mạc khẳng khái muốn đưa tiền nên cũng cảm lấy, lại luôn miệng cảm ơn. Hần không biết rằng hai đồ vật này nếu bị người biết hàng nhìn thấy thì cả vạn lượng bạc cũng là đáng đồng tiền bát gạo.

Hàn Mạc thu được hai cái bảo bối, cực kỳ hí hửng ra khỏi cửa hàng, chỉ thấy Hàn Thanh tiến tới nói:

- Ngũ thiếu gia, bên kia có sự tình thú vị kìa, chúng ta mau qua xem một chút, đảm bảo ngài sẽ thích!

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mã Kỹ Khất Cái

Bình khí phường này là một con đường, tuy không phải là dài lắm, dù sao cũng nằm bên bờ Đông Hải, cách rất xa nơi chiến loạn. Tối thiểu, đây cũng không phải là nơi tập trung chiến tranh, cho nên những kẻ sang quý nguyên ý bỏ ra nhiều tiền để mua những vật phẩm quý giá, để tăng lên sự phong nhã của họ. Dân chúng bình thường thì cũng cần mua thêm mấy tấm lưới, để đảm bảo kinh tế cho cuộc sống hằng ngày của gia đình mình. Những người thật sự muốn mua bình khí cũng không nhiều, vì vậy những cửa hàng bình khí mở ra cũng rất ít.

Yến quốc không giống như Ngụy quốc. Người Ngụy từ nhỏ vì lý do đất nước luôn trong uy hiếp chiến tranh, nên đã tiếp thu những khóa huấn luyện quân sự. Tư tưởng của người Ngụy chính là rất yêu thích vũ khí và tuần mã, những quốc gia khác còn lâu mới bằng được họ.

Đầu con đường này, có một bãi đất trống, ngày thường là chỗ những kẻ vô công rồi nghề ngồi tán phét (thỏ da trâu) và nói chuyện trên trời dưới đất. Dưới những gốc đại thụ thì có những tiểu thương vì không đủ tiền thuê cửa hàng, tụ tập buôn bán nơi đây, hợp thành một cái chợ trời chòm hỏm. Dưới hoàn cảnh bình thường, đám Nha sai cũng không rảnh rỗi mà đi mất tới. Từ nơi này mới phát sinh ra một số người bán hàng rong, bọn họ cũng chính là những người am hiểu cách luôn lách để kiếm ra những món hàng béo bở.

Hàn Thanh đưa Hàn Mạc đến đây thì đã thấy dưới một gốc đại thụ đã tụ tập đầy người. Ba bốn tên hợp thành một vòng tròn, bên trong truyền ra tiếng ngựa hí vang rền, trung khí đầy đủ mười phần. Hàn Mạc chỉ cần nghe âm thanh cũng biết đó là ngựa tốt.

Người xem thì vây lại xung quanh, thỉnh thoảng còn khen tốt. Những âm thanh khen ngợi trầm trồ này hiển nhiên do người mua cảm lòng không được mà hô lên. Điều này làm Hàn Mạc dấy lên một sự nghi hoặc lẫn tò mò, không biết bên trong có sự tình hay ho gì đang chờ mình vào khám phá!

Hàn Thanh bằng một thân sức lực đã rèn luyện mười mấy năm trời của mình, tả xung hữu đột, vì Hàn Mạc mà mở ra một lối đi. Đợi khi Hàn Mạc chui vào được bên trong, mới phát hiện ra có một người đang biểu diễn mã kỹ (kỹ thuật cưỡi ngựa).

Tuần mã kia lông bờm rậm rạp, toàn thân tuyền một sắc lông đen, cường tráng cao lớn. Mà trên người nó đang có một người đang nhào lên lộn xuống thoăn thoắt. Đó là một gã vóc người gầy yếu, nhìn qua chỉ 23-25 tuổi, da ngăm đen thô ráp, tựa như xuất thân cùng khổ. Y phục trên người gã giống như những tên khất cái chuyên nghiệp ở Đông Hải Thành: rách bươm, lòi thoi không chịu nổi, như bị chó cắn nát không thành bộ dáng gì.

Nhưng, thuật cưỡi ngựa của tên khất cái này thật là làm cho người ta phải khâm phục, tán thưởng không ngừng. Tuần mã dưới sự điều khiển của hần chạy tới chạy lui, biểu diễn những động tác vượt chướng ngại vật vô cùng phức tạp, khó có thể tưởng tượng nổi. Thậm chí, gã khất cái còn quăng hai chân qua cổ tuần mã, dùng đôi mắt nhỏ ti hí của mình đối nhãn với con ngựa... làm cho khán giả xung quanh không kiềm nổi mà cười đến đỏ hồng mặt, vỗ tay rào rào tán dương không thôi.

Trong lòng của Hàn Mạc cũng rất bội phục. Trên nhiều phương diện, cũng không có nhiều người có năng lực và thành tựu đặc biệt làm hần khâm phục. Nhưng mà, kỹ thuật cưỡi ngựa của tên khất cái gầy yếu này, thật đúng là làm cho Hàn Mạc bội phục sát đất, cũng giống như mọi người vỗ tay liên tục không dừng.

Ngay khi mọi người đã hoa cả mắt và liên tục cười to vì vui thích, gã gầy yếu kia bỗng bằng một động tác tuyệt diệu dừng ngựa, đoạn chuyển người lộn một vòng hạ xuống mặt đất nhẹ nhàng, hướng về phía mọi người xung quanh chấp tay.

Lúc này, Hàn Mặc mới nhìn rõ khuôn mặt của tên khất cái. Đó là một khuôn mặt đường nét và góc cạnh rõ ràng, giống như được tạc bằng đá núi. Trong đôi con ngươi sâu thẳm cũng không toát ra một ý biểu cảm nào, làm cho người ta có cảm giác đang nhìn vào một khối băng.

Hắn vốn nghĩ rằng tên khất cái kia sau khi chấp tay sẽ mở miệng xin tiền thường như đám mãi võ thông thường. Nhưng tình hình thực tế lại không như hắn nghĩ. Tên khất cái này tựa hồ nói năng rất kém, nên từ lúc chấp tay, thì xoay người lại, lấy nón trúc trên đầu xuống cầm trong tay, đoạn đi đến bên đám khán giả. Ánh mắt nhìn rất chất phác thật thà, pha lẫn một tia hy vọng có thể nhận được vài đồng tiền thưởng.

Đầu năm nay, người muốn xem náo nhiệt rất đông. Ai cũng nguyên ý đi đầu, nhưng khi bỏ tiền ra thưởng thì đều tỏ ra né tránh. Khi gã khất cái vừa tháo nón xuống thì có rất nhiều người đã vội vàng lảng đi mất. Đến lúc gã khất cái chia nón ra xin tiền thưởng, cảm giác hưng phấn của mọi người đều tiêu biến đầu mất hết, không khí lập tức trầm hẳn lại. Thật sự, dân chúng ở Đông Hải Thành cũng chả giàu có gì cho cam, ngay cả ăn tiêu cho gia đình cũng còn không có, thì làm sao có thể vung tiền ra mà thưởng cho người khác được đây?!

Tên khất cái dạo qua một vòng nhưng chỉ nhận được mười mấy đồng tiền mà thôi.

- Thật là một con ngựa hay! Ngươi bán nó bao nhiêu bạc?

Một tay công tử nhìn có vẻ xa hoa nói:

- Ngươi cứ ra giá, ta sẽ xuất bạc mua liền!

Về mặt gã khất cái vẫn không chút thay đổi như cũ, lắc đầu từ chối, lại nâng nón trúc lên, hướng đến nơi không có nhiều người đi một vòng, rồi cục đã đi tới trước mặt Hàn Mặc.

Trong sắc mặt ngăm đen của gã có pha lẫn chút khô vàng, thân thể rất mỏng manh, thoát nhìn giống như ăn uống không đủ. Trán của gã dô ra, tướng mạo rất bình thường, chính là loại người dù gom lại một đồng cũng không hấp dẫn nổi sự chú ý của người ta.

Hàn Mặc cười hí mắt, hỏi:

- Ngươi đường đường là một nam tử, có bản lĩnh như vậy mà lại đi làm xiếc xin tiền thưởng ở đầu đường. Ngươi có cảm thấy mất mặt hay không vậy?

Gã khất cái ngẩng mặt lên, liếc Hàn Mặc một cái, dùng âm thanh lãnh đạm, lạnh như băng đáp:

- Ta chỉ dùng sức của mình để kiếm tiền, không làm chuyện gì sai cả!

- Tốt...

Hàn Mặc cười hì hì, nói:

- rất có ý tứ!

Hắn sờ vào túi định lấy bạc ra, đột nhiên nhớ lại tiền của mình có bao nhiêu đã cho Hàn chương quỹ cả rồi, nên quay qua Hàn Thanh, nói:

- Ngươi mang theo bao nhiêu bạc, lấy ra cho hắn hết đi!

Hàn Thanh sững người, nhưng rất nhanh lấy ra vài miếng bạc vụn, nói:

- Thiếu gia, cho nhiều vậy ư?

Nhưng tay vẫn bỏ hết vào trong nón trúc của tên khất cái.

Tên khất cái cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn thoáng qua Âm Dương Côn trong tay Hàn Mặc, khẽ nhướn chân mày rồi xoay người đi tiếp.

- Thiếu gia, vì sao cho hắn nhiều bạc như vậy a?

Hàn Thanh thấp giọng hỏi.

Hàn Mặc vuốt cằm, nói:

- Hắn là một người có cốt khí! Trở thành hình dạng như vậy, chỉ e là đã gặp chuyện không may! Một lượng bạc có lẽ sẽ giúp hắn được một chút!

Trong lòng hắn lại tính toán làm thế nào để mang gã khất cái về phủ. Dù sao, trong giới thuần phục ngựa, một cao thủ có kỹ thuật như thần thể này cũng rất hiếm thấy. Mang hắn về dạy mình thuật cưỡi ngựa cũng là một chủ ý hay vô cùng.

Hắn còn đang định đến mời tên khất cái đi từ lâu ngồi một chút, nhưng lại nghe phía sau có người xì xào, la thất thanh:

- Hoàng bộ đầu tới kia! Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Đám người vây xung quanh xem, vốn đông đến gió thổi cũng không lọt, lúc này sớm đã phần sạch, chỉ còn lại lư thừa mấy mạng.

Khỏe miệng Hàn Mạc chợt lộ ra một tia cười lạnh. Tên Hoàng bộ đầu này chính là bộ khoái hộ vệ của Phủ nha, cũng coi là thân tín nhất của Đông Hải Quận thủ Tiêu Mạc Toàn, bản thân hẳn chính là do Tiêu Mạc Toàn mang theo từ Yên kinh khi được bổ nhiệm đến đây.

Hàn Mạc kéo áo Hàn Thanh, hai người bèn đi ra sau một gốc đại thụ. Từ xa nhìn lại, liền thấy Hoàng bộ đầu kia trong một bộ y phục quan nha, dẫn theo ba bốn tên Nha sai cầm Sát Uy Bổng, hướng về bên này đi tới.

Trong đám đông, có người háo cảm với gã khát cái, nhẹ giọng nhắc nhở:

- Thuần phục mã sư, mau cưỡi ngựa chạy khỏi đây nhanh lên. Cứ ở đây, lúc muốn chạy cũng không kịp nữa đấy!

Gã khát cái đang thu dọn dụng cụ, nghe được tiếng nhắc nhở, cũng quay đầu mỉm cười với người đã nhắc mình. Khuôn mặt vốn lạnh như băng của hắn vì nụ cười này mà trở nên ôn hòa hơn rất nhiều.

Khi gã khát cái thu thập xong đồ thì Hoàng bộ đầu đã dẫn người tới. Mấy tên Nha sai lập tức vây quanh gã khát cái, cười hắc hắc.

Bên hông Hoàng bộ đầu đeo một thanh đao, tiến lên hai ba bước, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chú vào con tuấn mã kia, không dấu nổi vẻ tham lam tràn ngập.

Dù gì đi nữa, hắn cũng là người biết nhiều, liếc mắt một cái liền nhận ra con tuấn mã này chính là loại ngựa điển hình của Ngụy quốc, cũng là loại thượng phẩm, cước lực và tốc độ chính là đỉnh cao. Dù dẫn đến chợ buôn ngựa bán vùng xích chó cũng có thể thu vào hai ba trăm lượng bạc như chơi. Đây chính là một bảo bối thật lớn nha!

- Ngươi từ đâu đến, khai mau!

Hoàng bộ đầu liếc gã khát cái, nhàn nhạt hỏi.

Gã khát cái vẫn như một khối đá núi, trên mặt không có nửa điểm cảm xúc, thản nhiên trả lời:

- Ngụy quốc!

- Đã biết ngươi là người nước Ngụy rồi!

Hoàng bộ đầu hắc hắc cười lạnh:

- Ngươi mang phá ngoa (một loại giày đặc thù của nước Ngụy), cũng là loại chỉ có người nước Ngụy thường xuyên đi lại đường xa mới có thói quen mang vào mà thôi!

Đôi giày "phá ngoa" gã khát cái mang trên chân tuy đã rách bươm, nhưng lại có sự khác biệt rất lớn với những loại giày của Yên quốc. Ngoại trừ cao hơn bình thường còn rất là sâu, phía sau được uốn thành hình cánh cung, giống như trăng lưỡi liềm, thoát nhìn rất xinh đẹp và mang tính thẩm mỹ cao.

Hoàng bộ đầu đưa mắt đánh giá gã khát cái một lượt, rồi tiếp tục hỏi:

- Đến Đông Hải Quận làm gì?

- Kiếm sống!

- Kiếm sống ư?

Hoàng bộ đầu cười lạnh, nói:

- Sống ở nước Ngụy không nổi nữa à?

Gã khát cái ngẩng đầu, nhường mày đoạn mỉm cười nói một cách bình thản:

- Đại nhân, ta đã phạm phải điều gì trong luật pháp Yên quốc ư?

Hoàng bộ đầu cầm chuôi đao, âm lãnh đáp:

- Ngươi là người nước Ngụy, ăn mặc thì rách bươm như tổ đĩa, nhưng lại có một con ngựa tốt, lại nằm trong hàng thượng đẳng như vậy, đến ở Đông Hải Quận của ta thì ta nghĩ thế nào? Hắc...hắc...hắc...Chắc là gian tế của Ngụy quốc phải đến rồi, đúng không? Ta nghe nói, nước Ngụy có một tổ chức thám tử tên là "Hắc Kỳ". Người của Hắc Kỳ được phái đến khắp các quốc gia khác, thăm dò tin tình báo và âm thầm phá hoại trật tự của các nước này. Ta xem bộ dạng của ngươi, chính là người của "Hắc Kỳ" rồi!

- Ta thật sự không phải!

- Thật sự không phải à?

Hoàng bộ đầu liền tiến lên, bộ dáng như muốn dắt con tuấn mã đi. Hắn nói:

- Đây không phải là chuyện người nói thế nào thì là thế đấy! Đi thôi, theo chúng ta về Nha môn một chuyến! Phải hay không thì người cứ bẩm báo với Quận trưởng đại nhân!

Hắn còn chưa đựng đến dây cương, thì trong mũi con tuấn mã kia bỗng phát ra tiếng phì phì, hí lên một tiếng dài, hai vó trước chồm lên, như muốn đạp xuống đầu của họ Hoàng kia.

Hoàng bộ đầu lấy làm kinh hãi. Cũng may, hắn lại có mấy phần bản lĩnh, lập tức lặn một vòng ngay tại chỗ, tránh thoát một đạp trí mạng của con tuấn mã. Nhưng, qua một trận mưa lớn, trên mặt đất đã trở nên lầy lội bùn đất rất nhiều, tại chỗ này lặn một vòng, cả xiêm y của hắn nhất thời trở thành một cục sinh đen thui to tướng, bộ dạng rất ư là chật vật!

- Mẹ kiếp...!!!

Hoàng bộ đầu thẹn quá hóa giận, chửi đồng một câu, quát lớn:

- Các huynh đệ, bắt tên gian tặc của nước Ngụy này lại, đánh hắn!

Mấy tên Nha sai nhất tề dạ ran một tiếng, không chút do dự vùng Sát Uy Bổng nhằm vào gã khất cái đánh xuống một trận. Gã khất cái tuy gầy yếu nhưng lại giống như một khối nham thạch, cũng không hoàn thủ mà cứ tùy ý, mặc cho Sát Uy Bổng đánh lên người mình như mưa rào. Chỉ cần trúng mấy gậy, trán của gã khất cái đã bị đánh vỡ, máu tươi nhất thời tuôn ra.

- Thiếu gia!

Hàn Thanh nắm chặt quả đấm, liền muốn xông ra, nhưng lại bị Hàn Mạc kéo lại, nhẹ giọng nói:

- Chờ một chút, ta muốn tự mình nhìn xem, tên tiểu tử này thật ra có thể nhẫn nại đến đâu!

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chu Tiểu Ngôn Ăn Bánh Bao

Tính kiên nhẫn của tên khất cái quả thật không phải nhỏ, cho dù gương mặt của những người chung quanh hiện lên vẻ cực kỳ oán giận và đồng tình, nhưng mặt hắn vẫn lạnh lùng như băng, không nhìn ra một tí biểu cảm nào.

- Hoàng bộ đầu, đừng đánh nữa! Nếu đánh tiếp sẽ xảy ra án mạng a!!!

Bên cạnh có người không đành lòng lập tức lên tiếng xin xỏ dùm.

Cặp mắt của Hoàng bộ đầu trở nên hung tợn, hắn trừng mắt nhìn kẻ vừa lên tiếng:

- Hắn là gian tặc của Ngụy quốc có ý đồ phá hoại trật tự trị an tại Đông Hải quận, người không thấy hắn dắt theo ngựa tốt sao? Đây rõ ràng là muốn bỏ trốn cho được thuận tiện, mà nhà người cũng đừng có giả mồm nữa, cẩn thận ta sẽ bắt cả người về nha môn luôn bây giờ!

Người kia lập tức ngậm miệng không dám ho he thêm lời nào. (Gặp ta là ta đấm vỡ mồm tên HBD vì cái tội không cho ta phát ngôn - DG).

Thân thể của tên khất cái trông có vẻ gầy yếu nhưng cũng thật là kỳ quái, cho dù bị đánh bao nhiêu gậy nhưng hắn vẫn chỉ cắn chặt răng, gương mặt không có bất kỳ biểu cảm nào. Bị đánh như vậy, nếu là người bình thường chỉ sợ đã chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần rồi. (Người tên này làm bằng sắt à? – DG). Trong con người đen nhánh ẩn chứa luồng sát khí sâu đậm, tên khất cái nhìn chằm chằm Hoàng bộ đầu, tuyệt nhiên thèm không chớp mắt lấy một lần.

Hoàng bộ đầu bị ánh mắt của tên khất cái nhìn chằm chằm mà cảm lạnh cả sống lưng, nhưng hắn vẫn cố gắng trấn tĩnh rồi lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi có chịu thừa nhận chính mình là gian tế hay không? Đây chẳng qua chỉ là trừng phạt nho nhỏ mà thôi, đợi đến khi bị dẫn vào đại lao thì ngươi sẽ biết được hình phạt chính thức là như thế nào, nơi đó có bốn mươi loại hình phạt đủ để ngươi cảm thấy hối hận vì mình trốn được sinh ra trên đời này.

Hoàng bộ đầu còn chưa kịp nói dứt lời thì bờ vai mình truyền tới cảm giác được ai đó vỗ nhẹ nhẹ, một giọng nói nhẹ nhàng, mang theo vẻ trào phúng vang lên:

- Hoàng bộ đầu, ta chỉ cần một chiêu là có thể tiễn ngươi về Tây thiên rồi.

Đúng lúc tâm tình Hoàng bộ đầu đang bức bối thì có kẻ vỗ vai từ phía sau, hẳn trước nay để thêm kiêng nể ai nên lập tức chửi um lên:

- Con bà mày, cháu nội của con rùa đen nào dám vỗ vai lão tử?

Hoàng bộ đầu vừa quay đầu lại lập tức nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn đang lộ ra nụ cười tà dị. Gương mặt này tuy chưa hẳn tất cả mọi người ở Đông Hải thành đều biết nhưng lại khắc sâu vào trong lòng của Hoàng bộ đầu.

- Ngũ...Ngũ thiếu gia!!!!

Hoàng bộ đầu sững sờ. (Chít bố mày chưa con, giờ hối hận cũng muộn òi- DG)

Hàn Mạc cười tủm tỉm nhìn Hoàng bộ đầu, hẳn khẽ hỏi:

- Hoàng bộ đầu, ngươi vừa mới nói cái gì? Cháu nội con rùa đen nào dám vỗ vai lão tử ngươi sao? Ngươi đã nói như vậy phải không?

Về mặt Hoàng bộ đầu nhìn như con gà bị cắt tiết, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng.

Đám người đang vây quanh khắp bốn phía cũng có không ít là người Hàn tộc, khi nhìn thấy Hàn Mạc thì lá gan liền lớn hẳn lên, lập tức có người kêu lớn: Bạn đang đọc truyện tại TruyệnFULL.vn - www.TruyệnFULL.vn

- Hoàng bộ đầu, ngươi vừa nói mình là lão tử sao? Ngươi mắng Ngũ thiếu gia là cháu nội con rùa đen, cháu nội là chỉ Ngũ thiếu gia, vậy chẳng phải Nhị tông chủ là con rùa đen sao? Ngươi thật sự quá to gan, không biết tôn trọng Nhị tông chủ, lão nhân gia người sao?

Ở Đông Hải Quận, thân tín của Tiêu Mạc Toàn dù ngày thường cũng tỏ ra rất có dâm uy. Tuy Hoàng bộ đầu là thân tín nhất của Tiêu Mạc Toàn ở Đông Hải Quận, nhưng có người chộp lên đầu hắn tội lớn như vậy thì lập tức hoảng sợ vạn phần, toàn thân mềm nhũn như con chi chi, chỉ miễn cưỡng cười gượng:

- Ngũ...Ngũ thiếu gia, người...người biết đấy, tiểu nhân không...không phải có ý đó, tiểu nhân nào dám khinh thường Nhị tông chủ lão nhân gia a! Tiểu nhân...Tiểu nhân chỉ là lỡ lời, à không ạ! Chỉ lỡ phóng ra rầm thôi mà thôi...!!! Ngũ thiếu gia xin đừng chấp nhất một tiểu nhân nho nhỏ a!

- Ngươi biết đấy, tiểu Ngũ ta cũng chẳng muốn so đo với ai!

Hàn Mạc ung dung nói tiếp:

- Nhưng những lời ngươi nói ra khỏi miệng, cho dù ta không bấm báo với Nhị tông chủ thì chắc chắn người cũng sẽ rất nhanh chóng nghe được câu nói của ngươi! Ài...Đúng mà! Chỉ là một cái rầm thôi! Đến lúc đó Nhị tông chủ nghĩ thế nào ta cũng không thể biết trước được!

Nhị tông chủ chính là một trong những nhân vật đứng trên đỉnh quyền lực ở Đông Hải Quận, ngay cả Tiêu Thái Sư ở Yên Kinh cũng phải kiêng kị vài phần.

Dù Hoàng bộ đầu có ô dù là Tiêu Mạc Toàn nhưng nếu so sánh với Nhị tông chủ thì Tiêu Mạc Toàn bất quá cũng chỉ là châu chấu đá xe mà thôi. Hoàng bộ đầu hẳn chỉ là một nha sai, Hàn gia có cả trăm biện pháp để một người như hắn biến mất không một tiếng động ở Đông Hải Quận. Hơn nữa lại có hàng ngàn biện pháp làm cho hắn chết quang minh chánh đại trong Đông Hải Quận.

- Ngũ thiếu gia!

Trong mắt Hoàng bộ đầu hiện lên vẻ hoảng sợ, không ngờ hôm nay mình chỉ lỡ lời một câu mà lại gặp tai họa ngập đầu, điều này làm cho hắn hối hận không thôi, liền van cầu:

- Ngũ thiếu gia, xin người nói dùm cho tiểu nhân, tiểu nhân thật sự không có ý!

- Lời đã nói ra, muốn thu hồi hơi khó! Vậy thì cứ hạ huyệt ra, lấy tay tự tát lên mặt là có thể nuốt xuống được mà thôi!

Hàn Mạc cười hắc hắc. Hắn xoay người nhìn Hàn Thanh nói:

- Giáo huấn hẳn cho ta!

Sau đó Hàn Mạc cũng không để ý đến Hoàng bộ đầu, đi đến trước mặt tên khất cái rồi khẽ hỏi:

- Sao ngươi không đánh trả?

Tên khát cái bình thân nói:

- Đây là địa bàn của các ngươi. Ta dám sao?

- Nói thật đi!

Hàn Mạc trừng mắt nhìn tên khát cái.

Tên khát cái hơi trầm ngâm, cuối cùng hắn nói:

- Đấu với rồng sẽ thành rồng, đấu với hổ sẽ thành hổ, mà đánh với chó thì ta chẳng phải sẽ là chó sao?

Tên khát cái vừa thốt ra lời này tức thì vẻ mặt của đám nha sai bên cạnh lập đại biến sắc, trong mắt hiện lên cái nhìn tức giận oán hận. Nhưng vì có Hàn Mạc bên cạnh nên bọn họ không dám tự ý động thủ. (Kiêu thế! Tưởng mình là NVC chắc? – DG)

- Vậy ngươi cho rằng mình là thứ gì?

Hàn Mạc cười ha hả nói:

- Ít ra ta cũng không phải là chó!

Tên khát cái chỉ nói một câu duy nhất.

- Có ý tứ!

Hàn Mạc vỗ tay cười nói:

- Ngươi đến Đông Hải Thành kiếm ăn sao?

- Đúng vậy!

Tuy trán tên khát cái chảy đầy máu tươi nhưng giọng nói vẫn không chút thay đổi, vẫn cực kỳ bình tĩnh, vững vàng như ngọn núi.

- Ta đang cần người hầu, ngươi hãy đi theo ta, với bản lĩnh của ngươi nếu muốn kiếm ăn ở chỗ ta cũng không phải là khó!

Ánh mắt Hàn Mạc dừng trên người tên khát cái, trong ánh mắt hiện lên một sự chân thành, còn có cả sự tôn trọng cực điểm:

- Ngươi có nguyện ý hay không?

Tên khát cái dung tay xoa xoa trán giống như muốn lau đi máu tươi, nhưng hắn càng làm như vậy thì cũng chỉ làm cho gương mặt hắn vốn dính đầy máu tươi thêm vẻ đáng sợ. Hơn nữa gương mặt không chút biểu cảm giống như khối đá của tên khát cái cũng tràn đầy vẻ quỷ dị.

- Đi theo ngươi thì ta có được ăn no không?

Một lúc sau tên khát cái mới ra một câu hỏi quái dị.

Hàn Mạc ngẩn tò te ra một chút rồi cười ha hả nói:

- Tất nhiên, đi theo ta thì thứ được hưởng phúc nhất chính là dạ dày của ngươi đó.

Đi theo Ngũ công tử của Đông Hải đệ nhất gia mà sợ rằng không đủ ăn, đám người từ phía nghe được câu hỏi của tên khát cái thì lập tức ôm bụng cười lăn cười bò. Nhưng mọi người cũng lấy làm khó hiểu, với thân phận cao quý của Ngũ thiếu gia, loại người thiên chi kiêu tử (con cưng của ông trời – DG) ở Đông Hải Quận như hắn vì sao lại có hứng thú đối với một tên khát cái cực kỳ nhếch nhác đến như vậy?

Lúc này Hoàng bộ đầu cũng không được rảnh rỗi.

Hàn Thanh ghé miệng vào tai Hoàng bộ đầu nói điều gì đó, tên này lúc đầu khẽ giật mình, sau vẻ mặt lập tức trở nên quái dị, ánh mắt còn hiện lên vẻ oán độc nhưng cũng cực kỳ bất đắc dĩ. Hoàng bộ đầu thấy Hàn Thanh dung ánh mắt quái dị nhìn mình, hắn bèn cắn răng giơ tay tát mạnh lên khuôn mặt béo mốp mốp của mình.

Hai bàn tay Hoàng bộ đầu vung lên theo một tiết tấu rất nhịp nhàng. Trước ánh mắt của mọi người bốn phía đang vây lại xem, hai tay của Hoàng bộ đầu đang làm việc liên tục, tạo nên những tiếng bốp bốp như bập rang nổ vang lên, hai bên má đã nhanh chóng đỏ hồng.

Đám người đột nhiên cảm giác được gương mặt của Hoàng bộ đầu khẽ biến đổi, tuy màu sắc chưa bằng tên khát cái nhưng điều này rõ ràng làm cho mọi người vây quanh cực kỳ há dă, tất cả đều há hê nhìn Hoàng bộ đầu đang hạo hạo tự ngược đãi chính bản thân mình.

Tên khất cái hơi trầm ngâm, cuối cùng nói:

- Ta đi theo ngươi!

Hàn Mạc khẽ gật đầu nói:

- Ngươi đi theo ta thì ít nhất cũng phải biết được tên họ của ta, ta họ Hàn, gọi là Hàn Mạc, Mạc ở đây là lãnh mạc! (lạnh lùng- DG)

Tên khất cái thân nhiên nói:

- Chu Tiểu Ngôn!

Hàn Mạc muốn dẫn người đi tất nhiên không có kẻ nào dám ngăn cản, dù tên Chu Tiểu Ngôn này thật sự là gian tế đi chăng nữa thì đám người nha sai cũng không có ý kiến gì. Vì vậy đám Hoàng bộ đầu chỉ biết trơ mắt ếch nhìn Chu Tiểu Ngôn dắt tuấn mã làm cho người ta thêm thương, đi theo sau lưng Hàn Mạc tay xách đồng côn giống như hai cô gái khỏa thân đi giữa phố xá tấp nập, cả hai một trước một sau chậm rãi bỏ đi.

Khi Hoàng bộ đầu dừng tay thì hai bên má đã sưng vù lên, hấn dung ánh mắt hung dữ nhìn bóng lưng Hàn Mạc rời xa rồi cắn răng nói:

- Lão tử sẽ đợi đến ngày Hàn gia lụn bại!

Tuy Hoàng bộ đầu nghĩ như vậy nhưng người Hàn gia lại không nghĩ như vậy, ít nhất từ khi Hàn Mạc có hiểu biết thì cho rằng Cứu đại thế gia trong Yến quốc đấu tranh gay gắt với nhau thì chỉ có một kết quả cuối cùng, đó là Hàn gia sẽ đứng trên đỉnh Yến quốc.

Chu Tiểu Ngôn đi trên phố mà không hề một lời nào, mãi đến khi đi tới một cửa hàng bán bánh bao hấn mới dừng chân mua hai cái thật lớn. Hấn cắn thật nhai giống như sơn hào hải vị, từ trước tới nay chưa từng được thử qua vậy.

Hàn Mạc quay đầu lại cười hi hi nói:

- Ta có thể đưa ngươi đi ăn sơn hào hải vị!

Chu Tiểu Ngôn cắn một miếng bánh bao, bình tĩnh nói:

- Đa tạ! Nhưng ta muốn ăn bánh bao để hiểu rõ vị trí hiện tại của chính mình!

Chu Tiểu Ngôn ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh sau cơn mưa, tuy vẫn vẫn còn chút u ám nhưng lại sinh ra một cảm giác trong lành, hấn thân nói:

- Quá nhiều sơn hào hải vị sợ rằng sẽ ăn mòn nội tâm của ta.

- Có đạo lý!

Hàn Mạc thờ dài nói:

- Sao ngươi nói lời nào cũng đều có triết lý đến như vậy?

Chu Tiểu Ngôn hỏi:

- Ngươi cứ dễ dàng thu nhận ta như vậy à? Chẳng lẽ không sợ ta là gian tế của Ngụy quốc sao?

Hàn Mạc cười híp mắt nói:

- Nếu ngươi thật sự là gian tế của Ngụy quốc thì ta để ngươi ở bên cạnh chẳng phải sẽ dễ dàng giám sát hơn sao?

Chu Tiểu Ngôn sững sốt, suy nghĩ một chút, đột nhiên há miệng cắn một miếng bánh bao thật to, nhai nhồm nhoàm, nói lúng búng bằng âm thanh mơ hồ của người vừa ăn vừa nói:

- Không sai, lời nói của ngươi tựa hồ cũng rất có đạo lý!

- Ta còn có một câu rất có đạo lý nữa!

Hàn Mạc cười hi hi nói:

- Bây giờ ta nên đưa ngươi tới y quán, tìm một vài loại thuốc để giúp ngươi chữa trị những vết thương ngoài da, ngươi thấy thế nào?

- Có đạo lý!

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Giai Nhân Có Chuyện

Mã phòng (phòng nuôi ngựa) của Hàn gia có hơn hai mươi thớt tuấn mã Yên quốc được nuôi dưỡng rất tốt, công bằng mà nói, chúng cũng là loại ngựa thượng phẩm của nước Yên. Mã phòng dù không lớn, nhưng lại có đến năm mã phu đặc biệt chịu trách nhiệm chăm sóc nuôi dưỡng đám ngựa này, ngoài ra còn có một tên Tổng quản mã phòng.

Chu Tiểu Ngôn cũng không quản chuyện Hàn Mạc an trí hần ở mã phòng. Nơi đây chẳng những có ăn uống hơn nữa còn có một khoảng sân rộng rãi, để hần cơ hội thỉnh thoảng luyện ngựa, mà Tổng quản mã phòng và mấy tên mã phu đối với tên lính mới này, mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không có ý bài xích. Dù sao, đây là chuyện Ngũ thiếu gia an bài, thêm một chuyện trọng yếu nữa là hần ta lại mang đến một thớt tuấn mã nước Ngụy, còn là hàng cực phẩm trong cực phẩm. Tất cả mọi người, ai cũng là người có nhãn lực, nhìn thấy bộ dạng con tuấn mã này cung cung kính kính với Chu Tiểu Ngôn như vậy, trong lòng đều rõ ràng, tên khất cái này chính là một hảo thủ trong giới thuần ngựa.

Ngũ thiếu gia an bài thêm một hạ nhân, là chuyện giống như một giọt nước rơi xuống đại dương, chẳng có chút chấn động nào.

Khi dần xếp ổn thỏa cho Chu Tiểu Ngôn, Hàn Mạc đi khỏi mã phòng. Bây giờ, chuyện hần cảm thấy hứng thú nhất chính là Huyết Đồng Âm Dương Côn và bí quyết "Bát Bộ Côn Thuật" trong ngực, bèn nhanh chóng trở lại hậu hoa viên thanh tịnh của mình, nghiên cứu cẩn thận một phen, ít nhất phải hiểu được cái gọi là "Bát Bộ Côn Thuật" này chính là tám bộ côn pháp như thế nào?!

Khi vừa đến cây cầu nhỏ tinh xảo, còn chưa đến phòng mình, đã thấy Đại quản gia Hàn bá ngồi trên một tảng đá, nhịp chân quán thuốc lá sợi hút phi phèo, ngắm cảnh hoàng hôn, tiêu diêu tự tại. Dưới ánh chiều tà bao phủ, từng cánh cây, khóm hoa, đến những tảng đá trong Hậu hoa viên đều được nhuộm một màu vàng óng ánh, tạo nên một khung cảnh xinh đẹp tuyệt trần, nhưng bóng lưng của Hàn bá xiên xiên cô độc dưới ráng chiều lại toát ra một ý cảnh liêu tịch cô đơn.

Hàn bá thấy Hàn Mạc hí hửng mang cây côn trở về, lập tức đứng lên. Mặc dù là lão làng của Hàn gia, nhưng lão đối với Hàn Mạc vẫn bảo trì sự khiêm cung, nói:

- Ngũ thiếu gia, cậu đã trở về rồi!

Hàn Mạc thấy vẻ lo lắng trên mặt Hàn bá, không khỏi ngạc nhiên, hỏi:

- Hàn bá, có việc gì làm ông một mực đợi ta vậy?

Hàn bá cũng không nói nhiều, lập tức nói vào chính đề:

- Ngũ thiếu gia, Liễu Như Mộng có chuyện!

- Có chuyện gì không đúng à?

Hàn Mạc sững sốt, đoạn nghĩ đến mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành đang trong phòng, hỏi tiếp:

- Thế nào, có chuyện gì rồi sao? Bà chị đó lại gây ra nháo sự gì nữa?

Hàn bá lắc đầu giải thích:

- Buổi sáng, lão nô đưa bữa sáng tới, Ngũ thiếu gia ăn xong rồi đi. Đến buổi trưa, lão lại mang cơm đến, mới phát hiện ra Liễu Như Mộng không có ăn điểm tâm, không những vậy, đến bây giờ lão đến đây nhìn qua, cũng chẳng thấy nàng dùng bữa trưa. Đây chính là chuyện một cô nương thân thể yếu đuối mà nhịn ăn cả ngày đó! Một ngày không ăn uống gì, tất sẽ không chịu được!

- Bà chị đó vẫn ở lý bên trong à?

Hàn Mạc hỏi, ý đã có điều nghi ngờ.

Hàn bá gật đầu, đáp:

- Vẫn còn bên trong a! Lão nghĩ chắc trong lòng cô ta vẫn còn tức giận! Nhưng lão chỉ là một hạ nhân, muốn vào xem tình huống ra sao nhưng thật là không tiện, cho nên mới ngồi đây đợi Ngũ thiếu gia trở về, nói cậu vào trong nhìn qua một cái, xem chuyện gì xảy ra a!

Hàn Mạc vội đáp:

- Hàn bá, không phải bà chị ấy nói nếu nàng ta không cho phép thì ta không thể vén rèm lên hay sao?

Hàn bá cười hắc hắc, lộ vẻ rất giảo hoạt, bình tĩnh nói:

- Ngũ thiếu gia, chủ tử mà vào phòng nha hoàn cũng chẳng phải chuyện lớn gì cho cam a!

- Mới đây đã là nha hoàn a?

Hàn Mạc cười khô, nhưng vẫn có ý quan tâm đến tình trạng của Liễu Như Mộng, muốn xem có chuyện gì với nàng ta. Đại tông chủ đã phân phó qua, vô luận thế nào cũng phải bảo vệ an nguy cho Liễu Như Mộng. Hôm nay, nếu muốn biết sự tình của nàng ta, tự nhiên là phải bỏ những thứ lễ tiết tào lao kia qua một bên, đi vào phòng nhìn một chút.

Hắn đi vào phòng, để Âm Dương Côn qua một bên, xong mới đi đến trước rèm, thấp giọng hỏi:

- Như Mộng tỷ, có tỉnh hay không vậy? Làm sao mà không ăn cái gì thế a? Nếu có đói bụng thì cũng nên ăn một chút chứ! Thức ăn cũng ngon lắm nha!

Trong phòng lại truyền ra một tiếng rên nhẹ mang theo âm sắc kiều mỵ của Liễu Như Mộng, nhưng rất nhỏ, còn mang theo một âm hưởng như mộng như ảo lan ra trong không gian. Lúc này, tim Hàn Mạc cũng đập thình thịch. Hắn quay đầu lại nhìn Hàn bá, thấy lão vẫn chấp tay cúi đầu, làm ra bộ dáng không hề quan tâm.

Hàn Mạc lắc đầu, giả ngu ư? Hàn bá so với bất luận kẻ nào cũng đều cao mình hơn nhiều a! Nhưng hắn cũng không thêm đề ý nữa, nhẹ nhàng vén rèm lên, lập tức hít vào một luồng hương thơm thanh khiết, vương vấn trong mũi không ngớt, liền nghĩ đến đây là mùi hương tỏa ra từ cơ thể Liễu Như Mộng. Chỉ có mùi thơm xư nữ trên cơ thể này mới có thể câu hồn đoạt phách nam nhân đến như vậy.

Bên trong phòng rất tối, Hàn Mạc khẽ bước tới bên giường, chỉ thấy Liễu Như Mộng đang nằm nghiêng trên giường bằng một tư thế vô cùng ưu nhã, áo ngủ bằng gấm đắp hồ đến ngang eo, không che kín toàn bộ cơ thể. Nàng đã thay một bộ váy mới, toàn bộ cảnh tượng nhìn qua như mộng như ảo. Bởi vì nàng nằm nghiêng nên song phong (đỉnh núi) kiều hãnh của nàng hơi chèn lên nhau tạo thành một khối núi tuyết tuyệt mỹ và to lớn nhô cao, hai cánh tay trắng nõn như bạch ngọc nhẹ nhàng áp lên má, làm tư thế này chẳng những tao nhã mà còn động lòng người.

Hàn Mạc cảm giác tim mình đang đập nhanh đến nỗi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lỗ mũi sắp phun máu thành vòi đến nơi rồi. Nguồn truyện: TruyệnFULL.vn

Nàng quả thật là một cực phẩm mỹ nữ hiếm thấy trong ngàn vạn mỹ nhân có phong vận thành thực. Dù chỉ là một tư thế ngủ đơn giản như vậy, đã làm cho Hàn Mạc, luôn tự nhận định lực của mình không tệ, phải sôi trào máu huyết, thú tính sắp bộc phát. Sức hấp dẫn của nàng so sánh với mọi người tưởng tượng còn mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Đôi mắt hồ mị thường ngày của nàng đang nhắm chặt, hơi thở dù rất nhẹ nhưng lại dồn dập, khuôn mặt ôn nhu như nước lúc này lộ vẻ tái nhợt khác thường, tựa như người bệnh. Bằng kinh nghiệm y thuật của kiếp trước, Hàn Mạc nhìn thoáng qua lập tức đoán được Liễu Như Mộng đã ngã bệnh rồi. Hơn nữa, từ hơi thở của nàng mà nói, tựa hồ bệnh trạng cũng không nhẹ.

Hàn Mạc không tự chủ được đi tới hai bước, nhẹ giọng hỏi:

- Như Mộng tỷ, phải chăng ngươi đã ngã bệnh rồi?

Thanh âm của hắn rót cuộc đã làm Liễu Như Mộng tỉnh dậy. Nàng chậm rãi mở đôi mắt quầng rừ hút hồn như hồ ly ra, khi thấy được Hàn Mạc, lập tức giống như chú thỏ non gặp con sói xám hung ác, trong đôi mắt mỹ lệ này tràn đầy sự hoảng sợ. Loại ánh mắt này làm cho Hàn Mạc không thể nào chịu nổi! Chẳng lẽ bản thân mình lớn lên lại có tiềm chất trở thành sắc ma đến như vậy a?

- Ngươi...!!!

Ánh mắt hoảng sợ của Liễu Như Mộng rất nhanh chóng đã biến thành giận dữ. Nàng muốn dậy dựa nhưng toàn thân đều bủn rủn vô lực. Nàng cố hết sức, thật vất vả lấy ra một thanh chủy thủ giấu dưới gối, làm Hàn Mạc hoảng sợ mất vía, xong nói bằng giọng yếu ớt, đứt quãng nhưng quật cường:

- Ngươi mau... mau đi ra... Nếu ngươi... nếu ngươi làm loạn... Ta... sẽ... cắt cổ tự sát!

Sau đó, nàng chống tay gượng dậy, kê thanh chủy thủ vào cổ họng mình.

Nhưng mà, nàng lại quên mất một chuyện quan trọng. Khi nàng vừa đứng dậy, xiêm y vốn đang khép hờ bỗng mở rộng như quan lộ, làm hai quả núi trắng như tuyết, đầy đặn ngọt ngào của mình càng dễ nhìn hơn, chen chúc thành một quả núi vĩ đại. Thậm chí còn lộ hẳn ra ngoài một nửa quả núi bóng loáng như ngọc, làm Hàn Mạc muốn đỡ cũng không nổi, suýt phun máu mũi lẫn máu mồm!

Hàn Mạc khó khăn lắm mới kéo ánh mắt đang dán chặt lên bộ ngực trắng ngần lồ lộ, đang phập phồng lên xuống, đến khuôn mặt đang tái nhợt của Liễu Như Mộng, ôn nhu nói:

- Như Mộng tỷ, ngươi đừng sợ! Ngươi bị bệnh rồi kìa...!

- Không... không cần ngươi quan tâm! Ngươi ra ngoài nhanh đi!

Trong đôi mắt đẹp đã ngăn nước của Liễu Như Mộng hiện lên vẻ kiên định, nói như quát.

Hàn Mạc bị làm cho mắt hết cả hứng. Từ khi sinh ra đến giờ, Hàn gia Ngũ thiếu gia trong phương diện nam nữ đều vô cùng thuận lợi. Dù hiện tại vẫn chưa phá thân, nhưng dưới vỏ bọc của một nam nhân ngây thơ, trên quan lộ tùy tiện nở một nụ cười, vô luận cô nương có khí chất ưu nhã hay phụ nhân thành thực, từ già đến trẻ đều đỏ mặt xấu hổ, nhưng sau đó lại lén ngăm nhìn Ngũ thiếu gia hắn. Không nghĩ được, hôm nay, ở chính trong nhà mình, hắn lại bị Liễu Như Mộng coi như là một tên đại đâm tặc hái hoa, điều này làm trong lòng hắn vô cùng không thoải mái, liền không nhịn được, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta cũng không cần quan tâm nữa! Mạng là của ngươi, một tiểu nha hoàn nếu chết vì bệnh cũng không tính là sự tình gì to tát cả!

Sắc mặt Liễu Như Mộng lập tức trầm xuống. Mặc dù thân đang mang bệnh, nhưng nàng dường như không thích nghe câu này của Hàn Mạc, thản nhiên nói:

- Nha hoàn thì không phải là người sao?

Hàn Mạc cười ha hả, không đáp tiếng nào, xoay người ra cửa hướng về phía Hàn bá, nhẹ giọng nói:

- Hàn bá, bà chị này bị bệnh rồi a!

- Bệnh rồi sao?

Hàn bá thấp giọng tiếp:

- Thiếu gia, có cần mời đại phu đến xem bệnh không?

Hàn Mạc gật đầu, đáp:

- Mời đại phu đến xem một chút đi!

Hàn bá suy nghĩ một lát, rồi thấp giọng hỏi:

- Ngũ thiếu gia, đại phu được mời đến có thể sẽ không sống được! Chuyện này có nên báo cho Đại tông chủ biết trước hay không?

Hàn Mạc lập tức nhớ đến thân phận của Liễu Như Mộng không được tiết lộ ra ngoài, nếu như mời đại phu thì người này sẽ biết đến sự tồn tại của nàng, tất nhiên sẽ bị Hàn gia ra tay giết người diệt khẩu.

Hắn nhủ mảy suy nghĩ một thời gian, rốt cục nói:

- Hàn bá à, bệnh tình của bà chị này cũng không tính là nặng gì! Chứng bệnh này ta đã từng xem trong y thư. Bây giờ, ta sẽ kê vài vị thuốc, ngươi cứ đến kho thuốc trong phủ, tiện tay mang luôn siêu thuốc và búp lò đến đây luôn. Đến lúc đó ta sẽ tự tay sắc thuốc!

Hắn vừa nói, vừa đi đến bàn đọc sách, lấy giấy bút ra, liền viết tên mấy vị thuốc, đưa cho Hàn bá vẫn đang sợ run người, mỉm cười nói:

- Đi thôi, thật khổ cực cho Hàn bá nha!

Hàn bá cầm lấy toa thuốc nhìn kỹ, thấy trên đó viết "Kim Thảo Hoa, Ba Húc Thảo..." mấy vị dược liệu, không khỏi ngạc nhiên, nói:

- Thiếu gia, đây... đây là thành phần dược liệu sao? Chuyện này không thể qua loa được a!

Đoạn do dự nói tiếp:

- Thiếu gia, hay là báo cho Đại tông chủ biết đi?

Hàn Mạc nhìn Hàn bá. Hắn rất rõ ràng, một khi Đại tông chủ biết được Liễu Như Mộng ngã bệnh, lập tức sẽ kín đáo mời đại phu đến xem bệnh. Ngay sau đó, đại phu kia cũng sẽ nhất định biến mất trên thế giới này một cách quỷ dị. Huống chi, bằng vào y thuật của mình, hắn cũng đã nhìn ra Liễu Như Mộng bị trúng mưa, cộng thêm thể chất suy nhược, mà dẫn đến thương hàn. Nói trắng ra, bằng khả năng của mình, hắn nắm chắc sẽ trị dứt bệnh của nàng đến chín thành, không cần thiết phải đổi lấy tính mạng của một đại phu vô tội.

Hàn Mạc nghiêm mặt nhìn Hàn bá, nói:

- Hàn bá, ta có thể đoán chắc rằng ta có thể thành công!

Hắn đứng lên, nói rất nghiêm túc:

- Ngươi phải biết, nếu Đại gia gia biết được, tất sẽ có người chết, thậm chí là mấy người! Một chứng bệnh nho nhỏ như thế này không đáng giá phải hy sinh mạng người! Ngươi cứ tin tưởng ta là được!

Hàn bá thấy Hàn Mạc lộ ra vẻ vô cùng tự tin, cũng ổn định tinh thần lại, cuối cùng lộ ra vẻ kiên định, gật đầu nói:

- Được rồi! Tốt lắm! Thiếu gia, chuyện này lão nghe lời cậu trước. Nếu không thấy khá hơn, nhất định phải bẩm báo lên cho Đại tông chủ biết a!

Hàn Mạc cười hì hì, ông chặt Hàn bá, rồi hôn lên mặt lão một cái thật kêu, hưng phấn nói:

- Tốt! Cứ quyết định như vậy đi!

Hàn bá cười, ra vẻ bất đắc dĩ. Phương thức của Ngũ thiếu gia này khi biểu đạt tâm tình cũng thật là kịch liệt và không kém phần quái dị a!

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Ông Hút Bằng Cỏ Nước

Trữ lượng của kho dược liệu của Hàn Phủ so với trong tưởng tượng của người ngoài thì hơn rất nhiều. Những loại dược thảo bình thường dĩ nhiên là chất đồng như núi, cho dù là những dược liệu trân quý hay kỳ hoa dị thảo gì đó cũng có không ít. Hơn nữa, những loại thuốc quý lâu đời của Nam Phong Quốc cũng được lưu trữ trong này rất nhiều.

Cho nên, Hàn bá cũng không tốn nhiều thời gian, đã mang bếp lò và siêu thuốc đến, trong lòng suy đoán không biết phải lấy những thứ dược liệu bình thường kia để làm gì? Dọn xong mấy thứ bếp lò và siêu thuốc xong, mới mang dược liệu vào, hỏi:

- Ngũ thiếu gia, những thứ dược liệu này có phân lượng cụ thể thế nào, xin cậu cho lão biết? Là thuốc có ba phần độc tính, nên không thể qua loa được!

Lúc này, Hàn Mạc đang cầm trong tay một quyển "Vạn Thảo Bản Ký", chăm chú nghiên cứu. Đây vốn là một quyển sách về y học, hẳn phải làm ra bộ dáng này để Hàn bá tin tưởng rằng mình biết được y thuật là do đọc sách mà biết, chứ không phải bẩm sinh đã biết. Dù sao, y thuật là một môn học cao thâm cực kỳ, nếu tự nhiên mà biết chắc mọi người sẽ nghĩ hẳn là một lão yêu quái!

- Hàn bá, người nhanh nhanh đi, chỗ này hãy giao cho ta!

Hàn Mạc cười khả khả, nói:

- Ta đi chế thuốc, ta đi sắc thuốc. Dù sao ta cũng là chủ nhân nơi này, là một chủ nhân rất tốt, đối với hạ nhân rất khoan hậu nhân từ số một trên đời nha!

Hắn nói những lời này bằng âm thanh rất to, chính là có ý để cho Liễu Như Mộng đang ở bên trong nghe thấy.

Hàn bá tò mò nhìn vào quyển sách trong tay Hàn Mạc, thấp giọng hỏi:

- Ngũ thiếu gia, thật khó có thể nói cậu là người rành y thuật nha! Nếu chỉ nhìn vào phương diện từ thế này!

- Có vấn đề gì à?

- Vâng, là có chút vấn đề!

Hàn bá cũng không kiêng kỵ, nhẹ giọng đáp, đoạn nói tiếp:

- Liễu Như Mộng không phải là người bình thường, trong lòng Ngũ thiếu gia cậu chắc là hiểu được! Vạn nhất nếu có sai lầm gì, Ngũ thiếu gia à, chúng ta cũng không biết ăn nói làm sao với Đại tông chủ đấy!

- Ta biết rồi!

Hàn Mạc gật đầu, cười híp mắt, nhìn Hàn bá, nhún nhún vai, nói:

- Hàn bá, lão không tin tưởng vào ta sao?

Hàn bá chớp chớp đôi mắt trầm đục, thoát nhìn như người có tuổi, nhưng trên thực tế còn giào hoạt hơn so với hồ ly, chợt cười hắc hắc hai tiếng, đoạn không nhiều lời nữa, khom người nhẹ nhàng thi lễ, sau đó chậm rãi đi ra ngoài.

- Người cao tuổi, chính là rất hiểu lý lẽ!

Hàn Mạc nhìn thân ảnh của Hàn bá dần khuất dạng, cười hi hi, nói tiếp:

- Không giống những người trẻ tuổi nha! Bọn họ nhất định không thể hiểu được!

Một câu nói sau của hắn, chính là nói cho Liễu Như Mộng nghe.

Kiếp trước, Hàn Mạc xuất thân từ học viện quân sự. Trừ những kiến thức về lý luận và huấn luyện quân sự ra, thành tích về Y thuật của hắn tuyệt đối là số một. Thậm chí, từng có rất nhiều nữ học viên cảm thấy bộ ngực của mình không đủ phong mãn, ngao ngễ hấp dẫn, vẫn lết lút nhờ Hàn Mạc giải thích và trị liệu dựa trên cơ sở khoa học. Trong bàn tay xoa bóp diệu nghệ của Hàn đại bác sỹ, những nữ học viên kia thật sự đều có kết quả bạo mãn kinh người! Mà đây là do Hàn đại bác sỹ của chúng ta tôn trọng y đức mà chưa có ý lợi dụng tình thế, khinh bạc những nữ học viên kia nữa đấy!

Loại kỹ xảo phối chế, sắc thuốc này Hàn Mạc đã từng thử nghiệm qua, cho nên đối với hắn cũng không thành vấn đề. Hắn dựa vào kiến thức của mình, mang mấy vị thuốc theo phân lượng tốt nhất, phối thành một toa, sau đó bỏ vào siêu thuốc, cho nước vào, liền làm chuyện chưa từng làm từ lúc sinh ra đến giờ, sắc thuốc.

Mùi thuốc nồng nặc nhưng kỳ quái rất nhanh chóng tràn ngập khắp nhà. Hàn Mạc tay chống cằm, liếc xéo về phía sau rèm một cái, lẩm bẩm nói một mình:

- Đến bây giờ, ta cũng chả biết ai là chủ, ai mới là nha hoàn a! Có loại chủ tử nào tự mình đi nấu thuốc cho nha hoàn không nhĩ?! Ái chà, ta thật sự chính là một người tốt đó nha!

Thời gian sắc thuốc cũng không quá dài, canh chừng đến khi được tính đã hoàn toàn trung hòa vào trong nước, Hàn Mạc bèn tắt lửa, đoạn rửa sạch lại chén sứ, rồi mới đổ nước thuốc vào. Toàn bộ nước thuốc chỉ khoảng nửa bát, có màu vàng lá úa, và bốc lên một mùi nồng nồng, gây gây mũi.

Hàn Mạc bung chén thuốc đến trước rèm, ho khan hai tiếng, rồi nói:

- Như Mộng tỷ tỷ, ta sắp đi vào, ngươi hãy chuẩn bị một chút nha!

Liễu Như Mộng cũng không trả lời. Hàn Mạc xem đây chính là biểu hiện ngấm ngầm ưng thuận của nàng, nên cẩn thận chỉnh sửa y phục một chút, sau đó từ búi tóc kéo ra hai mái tóc dài, phiêu phiêu trên hai má, giống như một công tử nho nhã, tiêu sái chính hiệu. Dù sao, bên trong cũng là một đại mỹ nhân khuynh thành, quyến rũ động lòng người, cho nên hắn cũng phải giả trang cho giống một công tử phiêu dật mới xứng a! Cái nhìn đầu tiên của một mỹ nữ vốn rất quan trọng mà!

Hắn vén rèm lên, trong sắc trời nhá nhem dần tối, trong phòng cũng đã tối mờ. không phải vì làn da của Liễu Như Mộng trắng nõn đến chói mắt, nổi bật trong bóng đêm như bạch ngọc, Hàn Mạc cũng không có cách nào phát hiện vị trí của nàng.

Trước tiên, hắn để chén thuốc lên bàn, sau đó mới thắp ngọn đèn dầu lên. Trong phòng lập tức trở nên bừng sáng, lúc này hắn mới cười híp mắt, cầm chén thuốc lên nói:

- Như Mộng tỷ tỷ, nhìn nhìn này, thuốc đã sắc rất tốt, mặc dù hơi khó ngửi, thậm chí hơi khó uống, nhưng các cụ bảo "thuốc đắng dã tật" mà! Chỉ cần uống vào sẽ toát ra mồ hôi độc, tất nhiên sẽ nhanh khỏe lên rất nhiều!

Hắn cúi xuống nhìn Liễu Như Mộng. Lúc này, nàng đã choàng lên một chiếc áo khoác màu tối, che lại bộ ngực trắng bóng, ngồn ngộn mà hắn đã chiêm ngưỡng trước kia, ngay cả chiếc cổ ba ngón trắng như tuyết cũng không lộ ra ngoài được mấy, nhưng lại trở thành một sự hấp dẫn, cảm dỗ ánh mắt tập trung vào đó. Lúc này, nàng đang lạnh lùng, chăm chú nhìn chăm chú vào Hàn Mạc. Loại ánh mắt này làm hắn hơi ngượng ngùng, khuôn mặt đang tươi cười cũng trở nên cứng lại.

- Ta nói rồi, không cần ngươi phải quan tâm!

Liễu Như Mộng hiển nhiên đã khôi phục lại tinh thần một ít. Nhưng mà, trên gương mặt tái nhợt của nàng vẫn còn trắng bạch, dĩ nhiên là cũng chưa bớt bệnh. Xem ra, chẳng qua nàng cố sức dùng tinh thần cứng rắn chống lại:

- Ta chỉ là nha hoàn, nào dám..nào dám.. làm phiền Ngũ thiếu gia ngài là chủ nhân phải hầu hạ!

Hàn Mạc thờ dài, nói:

- Như Mộng tỷ tỷ, ta biết tính tình của ngươi rất mạnh mẽ, cũng hiểu rằng ta và ngươi vừa mới ở chung, không hiểu biết rõ về nhau. Bất quá, xin hãy tin ta...Ta chính là người tốt a!

- Người tốt à?

Liễu Như Mộng bĩu môi, chế nhạo:

- Trên đời này cũng còn người tốt nữa sao?

Khi nàng bĩu môi, lộ ra thần thái yêu kiều động lòng người của thiếu nữ, làm cho trong đầu Hàn Mạc nổ ầm một tiếng, suýt nữa đã phun máu mũi!

Hiện tại, chén thuốc vẫn còn nóng, không ngừng bốc hơi. Hàn Mặc hiểu rõ, nếu thuốc này bị nguội thì dược tính trong đó sẽ giảm đi đáng kể, bèn nói:

- Người tốt hay không tạm thời đừng nên tranh cãi! Uống thuốc trước đi, chữa bệnh vẫn là quan trọng nhất! Nếu không thì dược tính sẽ giảm, sẽ không uống được nữa!

- Tại sao phải uống thuốc của người sắc? Ai biết người có bỏ độc dược hay cái quái gì trong đó hay không?

Liễu Như Mộng lạnh lùng đáp.

Tuy tính tình của Hàn Mặc rất tốt, nhưng lúc này cũng không nhịn được lửa giận trong lòng. Dù sao, sống được mười tám năm rồi mới có người nói chuyện với hắn bằng cái giọng bô lão như vậy. Hắn cầm chén thuốc, dần xuống bàn, lạnh lẽo nói:

- Liễu Như Mộng, thiếu gia ta nói cho người biết! Nếu không phải Đại gia gia đã phân phó, lão từ đây chẳng thèm quan tâm đến người đâu! Tính tình của người thật là hung hăng như cọp mẹ mà, còn dám la lối quát tháo trên đầu trên cổ ta hử? Nhưng thiếu gia ta cũng không rảnh để chơi trò mập mờ với người! Bạn đang đọc truyện được copy tại TruyenFULL.vn

Nói xong, hắn hừ lạnh thêm tiếng nữa, xoay người bỏ đi. Đến tám rằm, hắn không nhịn được quay người bồi thêm câu nữa:

- Đây là lần đầu tiên lão từ sắc thuốc cho người khác uống! Người uống hay không, ta cũng không thèm xen vào! Nhưng mà, người đã thiên tâm vạn khổ đến trú thân nơi này, tất nhiên trong lòng còn lưu luyến cuộc sống này! Ta chỉ nói để người suy nghĩ, nếu tánh mạng không còn, thì những chuyện người muốn làm, đến cái rằm cũng không phóng được!

Sau đó, hắn thờ phỉ phỉ, ra dáng bỏ đây đểc cần, rồi vén rèm đi khỏi phòng.

"Bà cô kia, dù là mỹ nhân tuyệt sắc cỡ nào, cũng đừng mơ có thể ngồi lên đầu Ngũ thiếu gia ta! Lão từ không muốn bị bất kỳ ai xoay vòng xoay như đồ a!"

Tâm tình của Hàn Mặc lúc này rất tệ, đích thân sắc thuốc cho người mà không nhận được một tiếng "cảm ơn!", mà lại còn bị nghi là độc dược. Đúng là lòng dạ của mỹ nhân thật khó dò a!

Hắn cũng không muốn đề ý nữa, bước ra ngoài phòng thấp đèn, đoạn lên giường lấy "Bát Bộ Côn Thuật" trong ngực ra xem.

Phần sau của "Bát Bộ Côn Thuật" đã không còn đầy đủ, cũng may còn bảo lưu trọn vẹn một nửa đầu. Hàn Mặc đại khái đã hiểu được hàm ý của "Bát Bộ Côn Thuật" này, nhưng lại tiếc nuối ba bộ côn pháp đã tổn hại hoàn toàn. Bây giờ, chỉ còn có năm bộ là dùng được mà thôi.

Bộ thứ nhất có tên là "Xà Bộ Côn Thuật".

Bộ thứ hai có tên là "Hổ Bộ Côn Thuật".

Bộ thứ ba có tên là "Oa Bộ Côn Thuật" (Oa: con ếch).

Bộ kế tiếp là "Bức Bộ Côn Thuật" (bức: con dơi).

Cuối cùng là "Khuyển Bộ Côn Thuật".

Ba bộ sau đã tổn hại hoàn toàn, không thể phục chế, xem như là thất truyền.

Mỗi bộ côn thuật đều có điểm mạnh riêng, toát ra tính túy của nó. Tỷ như tinh hoa của "Xà Bộ Côn Thuật" chủ yếu tập trung vào một chữ "Xảo", còn "Hổ Bộ Côn Thuật" thì chủ yếu là một chữ "Lực", "Bức Bộ Côn Thuật" là "Ẩn"... Các điểm chính và phương pháp tập luyện của nó khi Hàn Mặc nhìn qua liền như bị hấp sâu vào đó, tập trung đọc như si như say.

Không biết trải qua bao lâu, khi dầu cá trong đèn đã cạn, ánh sáng bỗng nhiên vụt tắt, lúc này Hàn Mặc mới phục hồi tinh thần trở lại, muốn đi ra thấp đèn tiếp để tiếp tục đọc sách, đột nhiên nghĩ đến Liễu Như Mộng trong phòng cũng chẳng thấy động tĩnh gì, không biết có chuyện gì xảy ra không? Dù sao, bà chị này cũng đang có bệnh trong người a!

Mặc dù không nguyện ý chút nào, Hàn Mặc vẫn vén rèm lên, trong phòng vẫn tối như cũ, có thể nghe được hơi thở dồn dập của Liễu Như Mộng, vừa nghe đã biết bệnh tình của bà chị này đã tăng thêm rồi.

Hàn Mặc tức giận, trong lòng thầm mắng một câu "Đồ nữ nhân bại não! Đúng là không muốn sống nữa mà!". Hắn đi vào trong, đốt đèn lên thì liền nhìn thấy nước thuốc đã nguội lạnh, Liễu Như Mộng đã quấn chăn kín mít, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt tuyệt mỹ càng thêm mệt mỏi tái nhợt, trán đầy mồ hôi lạnh, thân thể càng bị lạnh run, đôi mày liễu cau lại lộ ra sự thống khổ.

Hàn Mặc âm thầm thuốc đi ra phòng ngoài, rót thuốc vào siêu, hâm nóng lại một lần nữa. Sau đó, mới bùng chén vào trong, đi tới bên giường Liễu Như Mộng, trầm giọng nói:

- Uống thuốc nhanh đi! Nếu không uống, người sẽ mất mạng đó!

Liễu Như Mộng hé mắt ra, tay run run cầm thanh chủy thủ, yếu ớt nói:

- Không... không cho người chạm vào ta...!

- Một mình người có thể tự uống sao?

Hàn Mạc nhìn cánh tay vô lực của nàng, chỉ sợ ngay cả chén thuốc cũng bưng không nổi, cau mày lại. Đột nhiên chân mày hắn dần ra, rồi để chén thuốc xuống, nói:

- Người chờ một chút!

Hắn bước nhanh như chạy ra khỏi phòng, đi đến ao nhỏ trong hoa viên. Dưới ánh trăng đêm, hồ nước tĩnh lặng vô cùng, những ngọn cỏ nước đọng đưa trong cơn gió đêm nhẹ nhẹ, phiêu phiêu đờ đờ, cảnh vật âm áp vô cùng.

Hắn nhanh chóng chọn và bẻ gãy hai cây cỏ nước, làm thành một cái ống hút thon dài, ngấm qua ngấm lại, đến khi ưng ý mới hít một hơi, quay lại phòng, nói:

- Người cứ tự nhiên chuyện nam nữ hữu biệt tào lao này! Thôi được rồi, không sao cả, người bưng chén thuốc không nổi, chẳng lẽ khí lực để uống cũng không có à?

Hắn một tay bưng chén thuốc, một tay lấy cái ống hút làm bằng cỏ nước cắm vào trong, cười hì hì, nói:

- Như thế này người cũng có thể uống nước được mà! Hơn nữa, trong thuốc sẽ mang mùi thơm của cỏ nước, dễ uống hơn đấy!

Liễu Như Mộng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Hàn Mạc, lại nhìn qua cái ống hút bằng cỏ nước, vẻ mặt đang lạnh như băng chợt lộ ra nét hòa hoãn hiếm thấy. Nàng hơi trầm ngâm, đôi môi đỏ như son cuối cùng cũng ngậm lấy ống, hút nhẹ.

Hàn Mạc mừng rỡ trong lòng, cười hắc hắc nói:

- Là như vậy! Chính là uống như vậy đó! Có phải là ta rất thông minh hay không?

Liễu Như Mộng đang hút vào một hơi, nghe hắn nói bèn không kềm được liền ngẩng đầu nhìn hắn. Đó chính là một khuôn mặt anh tuấn đang cười sáng khoái, nét mặt còn mang theo vài phần ôn nhu. Nàng ngừng lại một chút, mới nhẹ lắc đầu, dùng âm thanh dịu dàng đáng yêu, thản nhiên đáp:

- Người mà thông minh à? Ta thấy người ngay cả một tí thông minh còn không có! Chỉ là một tên ma lạnh mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Kẻ giết người

Tình cảnh của Hàn Mạc lúc này chẳng khác nào một tên sai vặt, ngồi chồm hổm bên cạnh nàng chén thuốc hầu hạ cho vị đại tiểu thư của nhà nào đó, nếu để cho ngoại nhân trông thấy sẽ kinh ngạc vô cùng. Dù sao thân phận của Hàn Mạc cũng là Đồng Hải đệ nhất thế gia công tử, Liễu Như Mộng cho dù có là phu nhân của Hàn Mạc đi chăng nữa cũng chưa chắc có phúc được Hàn Mạc hầu hạ như vậy. Nhưng có lẽ cũng có người cho rằng với vẻ đẹp như chim sa cá lặn của Liễu Như Mộng, e rằng nam nhân trên đời này cũng đều tình nguyện hầu hạ nàng. Bất quá Hàn Mạc cũng không nghĩ đến những điều này, mục đích của hắn rất đơn giản, chỉ mong sao Liễu Như Mộng uống hết chén thuốc, sau đó thân thể sẽ khỏe lại. Sâu thẳm trong linh hồn hắn dù sao vẫn là một người thầy thuốc, tuy ở thời đại này không thiếu gì những lương y thấy chết không cứu, nhưng nếu có thể nhìn thấy phương thuốc của mình chữa khỏi bệnh cho người khác, thì dù là bất kỳ kỳ thầy thuốc nào cũng mát lòng hả dạ. Liễu Như Mộng rất nhanh đã uống hết nửa chén thuốc, không biết bởi vì thói quen hay vì sao mà nàng thản nhiên nói:

- Được rồi, nhà người lui xuống trước đi.

Hàn Mạc khẽ giật mình, những lời này dù nghe thế nào cũng không được tự nhiên cho lắm, hình như đây là lời nói của chủ nhân đối với nô tài a!

Liễu Như Mộng lập tức kịp phản ứng, trên gương mặt tái nhợt của nàng xuất hiện một chút đỏ ửng, nàng cũng không tiện giải thích mà làm ra một hành động khiến Hàn Mạc chấn kinh. Liễu Như Mộng kéo chiếc áo ngủ bằng gấm rồi rúc đầu vào trong, cả người nàng hoàn toàn được bao phủ trong chiếc áo ngủ đó. Hàn Mạc trở nên ngẩn ngơ nhưng rất nhanh liền chợt hiểu, hóa ra Liễu Như Mộng vì xấu hổ nên mới có hành động như một đứa trẻ. Không ngờ một tuyệt sắc giai nhân với bộ dáng thành thục lại có những hành động đáng yêu như vậy. Một đêm yên tĩnh qua đi nhưng trong đầu Hàn

Mạc luôn nhớ đến tình cảnh Liễu Như Mộng vui đầu vào trong áo, tình cảnh thật là quyến rũ chúng sinh a!!!

Sáng hôm sau, Hàn Mạc vào nhà nhìn qua Liễu Như Mộng một chút, thấy nàng vẫn đang ngủ say, vẻ mặt đã trở nên hồng hào, trông lại càng quyến rũ hơn, xem ra phương thuốc của hắn thật sự có công hiệu, do đó trong lòng cũng cảm thấy mừng rỡ. Lúc này hắn lại tiếp tục dùng những dược liệu còn thừa hôm qua, rửa sạch nồi thuốc, một lần nữa đau khổ sắc thuốc. Khi hắn bung chén thuốc nóng đi vào thì Liễu Như Mộng đã khẽ mở mắt. Ánh sáng ban mai chiếu lên gương mặt nàng, quả nhiên là nàng đẹp tựa thiên tiên, đôi mắt quyến rũ và cực kỳ mê người cộng với nụ cười thần nhiên nhìn Hàn Mạc. Chứng kiến phong vận nàng như vậy, Hàn Mạc cũng cảm thấy trái tim trong lồng ngực đập điên cuồng.

Hàn Mạc lại đi ra ngoài ao chế tạo hai cái ống hút bỏ vào trong chén thuốc, bung đến trước mặt Liễu Như Mộng rồi mỉm cười nói:

- Thân thể đã khá hơn chút nào chưa? Uống xong chén thuốc này đảm bảo sẽ hết bệnh.

Liễu Như Mộng mở to đôi mắt đẹp, nụ cười trên gương mặt lúc này đã biến mất, nàng thần nhiên nói:

- Ngũ thiếu gia, người... Người không cần phải làm như vậy... Hàn Mạc cười nói:

- Nàng bây giờ đã có khí lực để tức giận rồi sao? Không cần Ngũ thiếu gia ta phải bung chén hầu hạ nàng nữa chứ? Liễu Như Mộng dường như vẫn còn nhớ tới câu nói tối hôm qua, trên gương mặt nàng vẫn còn chút cảm giác nóng bừng. Nàng không ngờ đêm qua lại thốt ra câu nói như vậy, rõ ràng là thói quen của nàng khi vẫn còn ở trong nhà, bất ngờ nói ra như vậy không biết Hàn Mạc có còn nhớ kỹ hay không. Nàng lén đưa mắt nhìn Hàn Mạc, thấy hắn vẫn mang theo nụ cười quái dị nhìn mình, nàng không khỏi cảm thấy hơi hoảng rồi cúi đầu chôn dưới bộ ngực đầy đặn. Hàn Mạc ho khan một tiếng, hắn thu hồi ánh mắt ở trên bộ ngực của Liễu Như Mộng xuống, cố gắng làm cho tâm tình của mình trở nên thanh tĩnh:

- Như Mộng tỷ, tỷ uống thuốc trước đi, đừng để nguội, khi đó dược tính sẽ mất đi phần lớn tác dụng.

Đêm qua uống thuốc, bây giờ Liễu Như Mộng đã cảm thấy thân thể mình thoải mái lên rất nhiều. Nàng biết rõ thuốc này thật sự có công hiệu, vì vậy mới chìa tay nhận lấy chén thuốc trong tay Hàn Mạc, khẽ nói:

- Đa tạ Ngũ thiếu gia!

- Như vậy là được rồi.

Hàn Mạc cười ha hả nói:

- Chúng ta cùng ở chung một phòng, không giúp nhau sao được. Liễu Như Mộng đột nhiên nhú mày, nàng thần nhiên nói: - Ngũ thiếu gia, ngài có phải là nên rời khỏi đây... Nếu để đại Tông chủ biết, sợ rằng sẽ không tốt.

Hàn Mạc liền sững sốt, hắn oán giận nói:

- Lòng dạ nữ nhân khó hiểu như dò kim đáy biển, chả biết đường nào mà lần, thật sự biến đổi quá nhanh.

- Nếu kiếp sau Ngũ thiếu gia làm nữ nhân thì chắc chắn sẽ biết rõ lòng dạ của nữ nhân mà. Liễu Như Mộng bình tĩnh trả lời. - Làm nữ nhân? Hàn Mạc bĩu môi rồi xoay người rời khỏi phòng, lúc vén rèm đi ra ngoài hắn mới buông một câu rất ư là hạ lưu làm cho Liễu Như Mộng đỏ mặt đến tận mang tai, chút hảo cảm của nàng vừa sinh ra dành cho hắn cũng lập tức bị đánh tan. Nguyên văn Ngũ thiếu gia nói thế này:

- Ta vẫn còn yêu cây côn mang trên người của ta lắm!

Chờ đến khi Hàn Mạc chính thức rời khỏi phòng, Liễu Như Mộng mới bung chén thuốc lên rồi chu miệng hút, nàng nhìn cái ống hút màu xanh rất cẩn thận, thậm chí còn đưa lên chớp mũi trắng như tuyết ngửi ngửi rồi lẩm bầm:

- Thật là rất thơm a!...

Hàn Mạc định mang theo Âm Dương Côn đến phòng luyện công biểu diễn một chút, dù sao có một món bảo bối như thế này cũng phải phô diễn trước mặt mọi người, như vậy mới thỏa mãn chút hư vinh trong lòng hắn. Quan trọng nhất là hắn muốn so sánh Bát Bộ Côn Thuật với những côn pháp mà nhóm võ sư đã truyền thụ, để xem côn pháp bình thường và Bát Bộ Côn Thuật có gì khác biệt, như vậy sẽ nhanh chóng rút ra kết luận về ưu khuyết điểm và đạt đến mức độ rèn luyện tốt nhất. Nhưng khi Hàn Mạc vừa ra khỏi hậu hoa viên thì Hàn Thanh đã giống như u linh xuất hiện bên cạnh hắn, lén lút nói:

- Thiếu gia, xảy ra chuyện rồi.

- Có chuyện gì?

- Hoàng bộ đầu đã chết! Hàn Thanh bình tĩnh nói tiếp: - Sáng sớm ngày hôm nay hắn chết trong nhà Điền quả phụ, nhân tình của hắn. Hàn Mạc nhú mày, thấp giọng hỏi:

- Hắn chết như thế nào?

- Bị cắt đứt cổ! Hàn Thanh cười toét miệng:

- Khắp giường đều là máu của Hoàng bộ đầu. Ta hỏi một tên bộ khoái, hắn nói hung thủ ra tay rất độc ác, hơn nữa còn rất chuẩn, chỉ cần một đao đã giết chết Hoàng bộ đầu.

- Đã bắt được hung thủ chưa?

- Chưa! Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Kẻ ra tay chắc chắn không phải người tầm thường, bởi người bình thường sẽ không có bản lĩnh như vậy. Khi thăm vấn Diên quả phụ thì cô nàng sợ đến mức chết ngất, gọi nước lạnh mấy lần mới phục hồi lại tinh thần. Nàng nói khi hung thủ tiến vào cửa thì nàng đang chống mộng lên trời, đầu chui vào trong chăn, sau khi nàng gọi Hoàng bộ đầu vài tiếng mà không thấy trả lời, vùng chăn ra thì nhìn thấy máu đỏ đầy giường và Hoàng bộ đầu đã chết rồi.

- Rõ ràng là chết trong sung sướng mà! Hàn Mạc cười lạnh nói:

- Hoàng bộ đầu là thân tín của Hắc Diêm Vương, cũng là trợ thủ đắc lực giúp lão ta tác oai tác quái, hôm nay đột nhiên bị người ta giết chết, Hắc Diêm Vương có phản ứng gì không?

Hàn Thanh gật đầu nói:

- Có, phản ứng rất dữ dội. Cả ba ban bộ oái nha môn đều được điều động truy lùng hung thủ, thậm chí ngay cả Đông Hải quân thủ hộ thành suýt chút nữa cũng bị điều động. Động tĩnh lúc này rất lớn, lão gia cũng đã đi đến nha môn thương lượng kế sách truy nã hung thủ. Thiếu gia, người nghĩ lại xem, dân chúng trong Đông Hải Thành chúng ta tuy không phải giàu có nhưng trước nay luôn sống cực kỳ an phận, đừng nói là giết chết quan viên, cho dù là những chuyện mưu sát bình thường cũng chưa từng xảy ra. Lần này người chết chính là thân tín của Hắc Diêm Vương, bảo sao lão lại không tức giận cho được? Sợ rằng ngay cả lão gia cũng có chút bức bối.

Hàn Mạc cau mày, hắn suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nhớ đến một chuyện. Hắn cười lạnh một tiếng, cũng không nói nhiều mà lập tức phóng về phía Mã phòng. Khi đến Mã phòng thì tổng quản nơi đây liền tiến lên nghênh đón, lão cười híp mắt nói:

- Ngũ thiếu gia, người muốn dùng ngựa sao?

- Tiểu tử kia ở đâu? Hàn Mạc thân nhiên nói:

- Chu Tiểu Ngôn ấy?

- Đang ở trong chuồng ngựa! Tổng quản mã phòng có chút khản trương, vẻ mặt của Ngũ thiếu gia rõ ràng không được tốt lắm, không biết đã xảy ra chuyện gì. Hàn Mạc đẩy tổng quản mã phòng ra rồi bước nhanh về phía Tây chuồng ngựa. Hắn thấy Chu Tiểu Ngôn đang ngồi trên đồng cỏ, dựa lưng vào rào chắn của chuồng ngựa, trong tay là một cái bánh bao lớn, miệng liên tục nhai, bộ dáng cực kỳ nhàn nhã. Hàn Mạc nắm chặt Âm Dương Côn, hắn đi về phía trước rồi đảo mắt nhìn khắp xung quanh. Bốn phía chuồng ngựa đều vắng bóng không có người nào, xem ra đám phu ngựa thấy có người mới liền躲 hết mọi việc lên đầu Chu Tiểu Ngôn.

- Bánh bao có thơm không? Hàn Mạc đứng lại trước mặt Chu Tiểu Ngôn, nhàn nhạt hỏi. Chu Tiểu Ngôn liếc mắt nhìn Hàn Mạc rồi bình tĩnh nói:

- Biết rõ mọi chuyện rồi sao?

- Chuyện gì?

- Chuyện người chết. Không biết từ lúc nào trong tay của Chu Tiểu Ngôn đã xuất hiện một thanh trùy thủ sắc bén, hắn dùng trùy thủ để gọt bánh bao thành từng tấm bỏ vào miệng, sau đó đưa trùy thủ đến sát cổ rồi làm một tư thế cắt cổ, cười rất quỷ dị nói:

- Ngươi đã thử qua bao giờ chưa? Chỉ cần kéo nhẹ như vậy một cái, lập tức hồn phách của bọn ác nhân đã rời khỏi cơ thể, loại này không thể đầu thai, chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ cả đời mà thôi. Hàn Mạc ngồi xổm xuống trước mặt Chu Tiểu Ngôn, hắn cười lạnh nói:

- Không thể ngờ ngươi lại ra tay độc ác như vậy, đồng thời cũng cực kỳ nhanh gọn. Không phải ngươi luôn miệng nói chỉ có chó mới cắn chó sao? Hoàng bộ đầu chỉ là chó trong mắt ngươi, nếu ngươi giết hắn, chấp nhất với hắn thì ngươi cũng khác nào một con chó dữ? Chu Tiểu Ngôn dùng trùy thủ gọt bánh bao bỏ vào miệng nhai, hắn lạnh nhạt nói:

- Ta chỉ giết một con chó chuyên đi cắn người, không giết hắn thì sẽ có thêm rất nhiều người vô tội bị thương tổn dưới hàm răng chó của hắn.

- Vậy ngươi có biết rằng nếu làm như vậy thì tất cả mọi nghi ngờ sẽ đổ dồn lên đầu ngươi? Xích mích giữa ngươi và Hoàng bộ đầu ngày hôm qua có rất nhiều người chứng kiến, việc ta mang theo ngươi trở về cũng có rất nhiều người biết. Hàn Mạc lạnh lùng nói tiếp:

- Giết một con chó không phải là chuyện gì to tát, nhưng nếu liên lụy đến Hàn gia thì thật sự là lớn chuyện đó. Chu Tiểu Ngôn cũng không nói lời nào, hắn cắt từng miếng bánh bao bỏ vào miệng. Mãi đến khi ăn hết hắn mới quệt trùy thủ lên y phục phu ngựa, sau đó cắt trùy thủ vào rồi đứng lên đối diện với Hàn Mạc, thân nhiên nói:

- Lúc này ngươi có hai lựa chọn, thứ nhất là áp giải ta đến nha môn, việc này tất nhiên sẽ không còn liên lụy đến Hàn gia của ngươi, ta nhất định sẽ ngoan ngoãn theo ngươi đến nha môn. Lựa chọn thứ hai là giữ lại ta, từ nay về sau, ta nợ ngươi một mạng.

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Âm mưu dã tâm.

- Vì sao ngươi không trốn đi? Hàn Mặc ngẩng đầu, hỏi:

- Giết người xong, đáng lẽ ngươi nên chạy trốn đi. Như vậy, ít ra ngươi có thể tự giữ mạng, mà cũng sẽ không vì sự lựa chọn của ta mà bỏ lỡ cơ hội của mình. Xem ra ngươi cũng không biết quý giá tính mạng bản thân?!

Trong chuông ngựa tràn ngập mùi hôi thối quái dị, mà cái loại mùi vị này làm Hàn Mặc nhìn không được, liên tục xua xua tay trước mũi của mình. Hắn có thể ngửi được mùi máu tươi phát ra từ trong xương tủy của Chu Tiểu Ngôn. Thì ra, người này là một đầu liệt báo có tính công kích rất mạnh. Chu Tiểu Ngôn chợt trầm ngâm một chút rồi hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh xa tít vạn dặm, chậm rãi nói:

- Ngày hôm qua ngươi có thể ra mặt thu nhận ta, bất kể là vì cái gì, ta cũng thiếu ngươi một phần nhân tình. đã giết người, dĩ nhiên có thể đi... Bất quá nếu là như vậy, tội danh giết người rồi đào tẩu của ta sẽ được xác định. Ta cũng không thêm để ý vương pháp do người Yên quốc các ngươi chế định (lập ra), chỉ là ta cảm thấy nếu tội danh của ta được xác nhận, như vậy Hàn gia các ngươi ít nhiều cũng có một ít phiền toái. Giống như lời ngươi nói, chuyện ngươi dẫn ta hồi phủ có không ít người biết. Nếu ta đột nhiên đi, Hàn gia các ngươi có lẽ phải gánh vác tội danh sai khiến hạ nhân hành hung! Hắn bỗng nhiên cười nhạt:

- Cái tội danh này thiết nghĩ Hàn gia các ngươi sẽ có biện pháp rửa sạch nó dễ dàng, mà ta lưu lại, ngươi cũng có năng lực rửa sạch tội danh cho ta, không phải sao? Hàn Mặc cười nói:

- Thì ra ngươi thật đúng là một người trọng tình trọng nghĩa! Bất quá ngươi dường như cũng quá tự tin, Tiểu Mặc Toàn là người của Tiểu Thái sư, Hàn gia chúng ta nếu là có liên quan đến vụ án mạng này, Tiểu Mặc Toàn nhất định sẽ gây nên sóng gió, thậm chí dùng cái này để chủ tử của hắn, Tiểu Thái Sư, nắm giữ nhược điểm để đối phó với Hàn gia chúng ta... Kỳ thực ta cảm thấy rằng, đem ngươi giao cho phủ nha, rồi ngươi chủ động nhận tội, đoạn tuyệt quan hệ với Hàn gia chúng ta là lựa chọn tốt nhất!

Chu Tiểu Ngôn đứng dậy, thản nhiên nói:

- Ta đi phủ nha với ngươi.

- Không cần phải gấp! Hàn Mặc khoát tay, bình tĩnh nói:

- Chờ gặp cha ta rồi nói sau. Ta nghĩ người sẽ rất nhanh tìm chúng ta. Đột nhiên hỏi Chu Tiểu Ngôn:

- Ngươi có thể nói dối hay không? Trên khuôn mặt như nhám thạch của Chu Tiểu Ngôn không lộ ra vẻ gì, hỏi ngược lại:

- Ngươi muốn ta nói dối? Hàn Mặc cũng đứng lên, nắm Âm Dương côn nói:

- Nếu như ngươi thật sự muốn để cho ta bảo vệ ngươi, thật muốn thiếu ta một mạng, thì lần này sẽ phải nói vài lời nói dối. Tướng mạo của ngươi rất lãnh khốc, nếu nói dối, sẽ có rất ít người hoài nghi. Hắn thở dài, tiếp:

- Cũng không biết ngươi có nói dối ta không nữa?

- Ngươi dạy ta nói dối đi! Chu Tiểu Ngôn thản nhiên nói.

- Ta khinh! Hàn Mặc nhìn Chu Tiểu Ngôn một cái, bữu môi nói:

- Chẳng lẽ ngươi cho là bản thiếu gia sẽ nói dối? Chu Tiểu Ngôn liếc Hàn Mặc một cái, không trả lời thẳng, thản nhiên nói:

- Cây côn tốt!

...

Cái chết của Hoàng bộ đầu rất nhanh truyền ra, trong miệng mọi người truyền lưu một phiên bản phổ biến nhất rất thú vị. Tất cả mọi người đều nói, Diên quả phụ đồng thời thông đồng ba bốn nam nhân cùng một chỗ, có lẽ do tranh giành tình nhân nên Hoàng bộ đầu bị nhân tình khác của Diên quả phụ giết chết. Cái phiên bản này giống như thật, truyền lưu cũng phổ biến nhất. Mà các bà các cô có chồng cũng thích cái phiên bản này nhất, nói rất sướng miệng, vốn là các cô thích bản tán mấy loại chuyện có chút trắng gió, hoang dã, mà trọng yếu hơn là các bà hy vọng dùng cái cảnh này để chỉ cho chồng mình rằng nếu ở bên ngoài lên thông dâm thì cũng có ngày mất mạng. Lời đồn trong dân chúng trong mắt quan phủ chỉ có thể làm một loại tin tức tham khảo, mà Tiêu Mạc Toàn tất nhiên sẽ không tin, hẳn không tin với dâm uy của Hoàng bộ đầu tại Đông Hải Thành mà có người thực sự can đảm vì một quả phụ mà động thủ với Hoàng bộ đầu. Hoàng bộ đầu là thân tín của Tiêu Mạc Toàn mang từ Yên Kinh đến khi mới nhậm chức Đông Hải quận trưởng, có thể nói đó là bộ hạ tín nhiệm cũng như đặc lực nhất của hắn. Mấy năm nay tại Đông Hải thành trong tối làm không ít chuyện tình bí mật, mà đích thân lo liệu việc này đều là Hoàng bộ đầu.

Hoàng bộ đầu chết đi chẳng khác nào bẻ gãy một cánh tay của hắn, hẳn ngoại trừ tức giận còn có lo lắng, bởi vì mấy ngày nữa phải đem thuế ngân mùa xuân từ Đông Hải vận chuyển lên Yên Kinh giao cho Hộ bộ mà chịu trách nhiệm vận chuyển trước đây chính là Hoàng bộ đầu. Vận chuyển thuế ngân là chuyện trọng đại nhất của các quận phủ, chẳng những phải ra hơn trăm người hộ tống đội ngũ mà quan trọng nhất là tổng quản đội hộ ngân nhất định phải là người thân tín của mình. Khi thuế ngân đến Yên Kinh cũng không thể nào giao tất cả bạc cho Hộ bộ, mà sẽ giống như những lần nộp thuế ngân trước, Tiêu Mạc Toàn tất nhiên sẽ lấy ra một phần âm thầm nộp cho chủ tử của mình là Tiêu Thái Sư, mà chuyện như vậy nhất định phải làm kín kẽ, người làm việc này cũng không thể là người ngoài. Nhưng mà trong lúc mấu chốt như thế này, Hoàng bộ đầu là người mà mình tín nhiệm nhất lại đột nhiên chết đi. Điều này sao có thể để cho Tiêu Mạc Toàn không tức giận cho được, trước tiên hẳn phải ra ba ban nha môn toàn lực truy tra hung phạm. Gian tình của Hoàng bộ đầu với Diên quả phụ chỉ là một đầu mối, nhưng tất cả mấy nam nhân khác có tư tình với Diên quả phụ đều bị tổng giam, dùng nghiêm hình tra khảo. Dù vậy đối tượng hoài nghi trong lòng của Tiêu Mạc Toàn duy nhất chỉ có Hàn gia. Theo như suy nghĩ của hắn, mình vừa mới xảy ra tranh chấp cùng Hàn gia, thậm chí hủy hoại thể diện của họ trong mắt dân chúng, như vậy Hàn gia nhất định sẽ không bỏ qua, mà âm thầm thù tiêu Hoàng bộ đầu có lẽ chính là một loại thủ đoạn trả thù của Hàn gia. Cho nên khi nhìn thấy Hàn Huyền Xương, khuôn mặt của Tiêu Mạc Toàn trở nên âm trầm, trong con ngươi lóe ra vẻ oán độc vô cùng.

- Hàn đại nhân, Bồn quan vừa mới nghe được một tin tức... Tiêu Mạc Toàn nghiêm mặt nói:

- Ngày hôm qua thiếu gia nhà người thu dụng một người đánh xe nước Ngụy, người có biết hay không chuyện này? Hàn Huyền Xương vẫn lộ ra vẻ văn nhân nho nhã, khuôn mặt mang theo nụ cười, lạnh nhạt nói:

- Quận trưởng đại nhân phải biết rằng, Thanh Lại Phủ của ta trên dưới có mấy trăm miệng ăn. Việc mỗi ngày không có một trăm thì cũng phải tám chục. Hạ quan tự nhiên không thể chuyện gì cũng biết. Huống chi một người đánh xe, cho dù là người nước Ngụy, cuối cùng cũng chỉ là một gã đánh xe, hạ quan cũng không có ở không mà đi hỏi chuyện tình của một người đánh xe! Tâm tình của Hàn Huyền Xương bây giờ thật là rất tốt. Cho tới nay, Hoàng bộ đầu kia chính là người mà Hàn Huyền Xương cực kỳ chán ghét! Chỉ vì liên quan đến quan hệ hai nhà Tiêu Hàn cho nên không có ra tay. Lần này Hoàng bộ đầu đột nhiên bị giết, trong nội tâm Hàn Huyền Xương rất là vui sướng. Ít nhất Tiêu Mạc Toàn mất đi một con chó dữ trợ Trụ vi ngược, chuyên cắn cắn cắn bấy! Đông Hải thành bớt đi một con chó dữ, chung quy cũng có thêm một phần yên ổn.

- Hàn đại nhân có lẽ không biết. Hôm qua tên đánh xe kia tại đầu đường biểu diễn mã kỹ, bị Hoàng bộ đầu nhìn thấy, hoài nghi hắn là Hắc Kỳ thám tử nước Ngụy, vốn định manh về nha môn thẩm vấn, lại bị thiếu gia nhà người ý thể đem trở về. Thiếu gia nhà người lại càng trước mặt mọi người vũ nhục Hoàng bộ đầu một phen. Tiêu Mạc Toàn cười lạnh nói:

- Chuyện này vì sao trùng hợp như vậy? Chiều hôm qua phát sinh chuyện này, đến rạng sáng thì Hoàng bộ đầu bị giết, Hàn đại nhân, người không cảm thấy thật kỳ quái sao?

- Thật không có cái gì kỳ quái. Hàn Huyền Xương thân nhiên nói:

- Hoàng bộ đầu ngày thường tận chức tận trách, lo cho an nguy của Đông Hải thành, đã từng nhận làm không ít người noi khác đến là thám tử! Cái tên đánh xe kia nếu thật là thám tử nước Ngụy, ta nghĩ sẽ không ngu mà rêu rao trên đường cái như vậy chẳng phải bại lộ hành tung của mình hay sao? Quận Trưởng đại nhân, ngài nói có đúng không? Tiêu Mạc Toàn lạnh lùng nói:

- Hàn đại nhân, hư chính là thực, thực chính là hư! Người nước Ngụy thủ đoạn còn nhiều mà. Nếu Hàn đại nhân cho rằng tên đánh xe kia không phải là thám tử, không bằng Bồn quan phái người tới dẫn hắn tới đây, tự mình thẩm vấn để cho hắn chứng minh sự trong sạch của mình. Hoàng bộ đầu là người của triều đình, bị tai họa bất ngờ này, Bồn quan nhất định phải tra rõ đến cùng! Nếu chuyện này không tra rõ, nói không chừng tiếp theo hung thủ sẽ tới lấy cái đầu của Bồn quan.

Trong mắt Hàn Huyền Xương hiện lên hàn quang sắc bén, đưa mắt nhìn Tiêu Mạc Toàn, thanh âm bình tĩnh:

- Quận Trưởng đại nhân, người đánh xe kia nếu được Mạc nhi nhà ta thu dụng vào phủ, vậy cũng là người của Hàn phủ ta. Đại nhân nếu mang hắn đến phủ nha, nếu minh bạch thì thôi, còn không thì còn cho là cái chết của Hoàng bộ đầu cùng Hàn gia ta có liên quan. Danh dự trăm năm của Hàn gia ta, tự hỏi là rất có uy vọng ở Đông Hải quận, nếu xảy ra chuyện này, chỉ sợ sẽ làm tổn hại hổ thẹn! Quận trưởng đại nhân nếu là muốn bắt người từ Hàn phủ ta, thì trước hết nha môn phải tra ra chứng cứ, chỉ cần có chứng cứ, hạ quan sẽ đích thân áp tải tên đánh xe kia đến phủ nha lĩnh tội!

Không khí trên công đường nhất thời cực kỳ âm trầm lạnh lẽo. Tiêu Mạc Toàn cơ hồ đem cả hàm răng của mình nghiến nát, mà Hàn Huyền Xương lại tỏ ra một bộ dáng tâm bình khí hòa, cũng là hàm dưỡng thật tốt.

- Hàn đại nhân, theo ý của người thì tên đánh xe của nhà người có Hàn gia che chở, liền tra không được? Hàn Huyền Xương lắc đầu, nghiêm mặt nói:

- Mạng người quan trọng, đại án bức này ở Đông Hải thành, tự nhiên phải tra rõ! Dùng một chút mới thân nhiên nói:

- Quận Trưởng đại nhân, ngài đã hoài nghi người đánh xe trong phủ ta có vấn đề, hạ quan liền hỏi phủ tự mình tra hỏi, nếu là quả thực có vấn đề, nhất định đưa nộp phủ Quận Trưởng! Ngài xem như thế nào?

- Người tự mình thẩm tra?

- Chẳng lẽ Quận Trưởng đại nhân cho rằng hạ quan không thể đảm nhiệm? Tiêu Mạc Toàn giận quá hóa cười, nói:

- Được được được, Hàn đại nhân, người trở về phủ thẩm tra thật tốt đi! Bồn quan chờ tin tức tốt của người...!!!

Hàn Huyền Xương đứng dậy chấp tay chào rồi xoay người liền rời đi tức thì. Chờ ông đi ra khỏi sân, Tiêu Cảnh từ bên cạnh chui ra, oán hận nói:

- Hàn gia đúng thật là cuồng vọng! Cha, chúng ta viết một phong thư nói cho ông nuôi để người trị Hàn gia cuồng vọng cho thật tốt! Tiêu Mạc Toàn chấp hai tay sau lưng, nhìn bóng lưng xa dần của Hàn Huyền Xương, lạnh lùng nói:

- Hàn gia sớm muộn gì cũng bị xóa khỏi danh sách thế gia vọng tộc!

- Hàn gia! Tiêu Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi, mắt lộ ra hung quang:

- Ta nhất định phải làm cho bọn họ biết sự lợi hại của ta.

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thiếu Gia Và Nha Hoàn Cùng Dùng Cơm.

Thư phòng của Hàn Huyền Xương không lạnh lẽo và mang theo cảm giác uy nghiêm đáng sợ như thư phòng của Đại tông chủ, cũng không có nhiều giá sách, chẳng qua cũng có vài loại sách thống kê thu chi thuế vụ trong Đông Hải Quận. Trong thư phòng rất sạch sẽ, cửa sổ mở rộng ra, gió ùa vào thư phòng cổ kính, mùi đàn hương trong lư đỉnh bay lên, mang đến cho người ta một cảm giác cực kỳ thoải mái.

Hàn Mạc vào phòng với nụ cười trên môi, còn gương mặt của Chu Tiểu Ngôn thì không chút biểu cảm giống như một tảng đá. Hai người một trước một sau đứng trước bàn đọc sách. Chu Tiểu Ngôn dựa theo những gì Hàn Mạc phân phó, cố gắng khom lưng xuống, đồng thời cũng tỏ vẻ cực kỳ cung kính với Hàn Huyền Xương.

- Người chính là Chu Tiểu Ngôn? Hàn Huyền Xương đảo mắt nhìn Chu Tiểu Ngôn, ông hỏi:

- Là một tên mã phu?

- Ta chính là tên mã phu Chu Tiểu Ngôn! Chu Tiểu Ngôn bình tĩnh trả lời.

Hàn Huyền Xương nhàn nhạt hỏi:

- Hoàng bộ đầu là do người giết phải không? Lời này của Hàn Huyền Xương thật sự là trực tiếp. Tuy Hàn Mạc đã sớm có sự chuẩn bị, ngoài mặt tuyệt không có biểu hiện gì nhưng cũng nhịn không được mà trong lòng liền xuất hiện sự khẩn trương và căng thẳng, tựa như chính hán cũng không nhìn thấu Chu Tiểu Ngôn.

Chu Tiểu Ngôn ngẩng đầu, nhìn về phía Hàn Huyền Xương đáng vẻ cực kỳ tuấn nhã phía trước rồi lắc đầu nói:

- Không phải ta! Hàn Huyền Xương cũng không để ý đến việc một tên hạ nhân như Chu Tiểu Ngôn dám xưng “Ta” trước mặt mình. Dù sao Hàn gia cũng là một thế gia đại tộc, quy củ rất nhiều và cũng rất nghiêm khắc. Nhưng nếu không phải là trường hợp cực kỳ quan trọng thì Hàn Huyền Xương cũng sẽ không kiêng kỵ đến nhiều chuyện như vậy. Điều này có lẽ có liên quan trực tiếp đến vị phu nhân tính nghịch và cõi mờ của mình, xưa nay vợ chồng Hàn Huyền Xương đều đối đãi với hạ nhân cực kỳ khoan dung.

- Mạc nhi, người nên biết chuyện này không phải chuyện đùa! Hàn Huyền Xương nhìn chăm chăm vào Hàn Mạc:

- Người nói cho ta biết, chuyện này có liên quan tới các người hay không? Rất nhiều người tận mắt nhìn thấy chiều qua các người cùng Hoàng bộ đầu xảy ra xích mích, mà sáng sớm hôm nay Hoàng bộ đầu đã bị giết chết. Những chuyện này chẳng lẽ không có liên quan đến nhau sao? Hàn Mạc cung

Kính nói:

- Phụ thân, chiều hôm qua, chúng con quả thật là có chút xích mích với Hoàng bộ đầu. Bất quá tất cả mọi người đều có thể chứng minh Hoàng bộ đầu nói năng lỗ mãng, sau khi hấn tự tát vào mặt mình thì đã không còn liên quan tới hải nhi! Còn chuyện hấn chết đi... Phụ thân, tuy trong lòng hải nhi quả thật rất chán ghét hấn, nhưng hải nhi không có ngốc đến nỗi chỉ vì một tranh chấp nhỏ mà ra tay giết hấn! Dừng một chút, Hàn Mạc cười hắc hắc nói:

- Theo ý của hải nhi nói không chừng Hoàng bộ đầu bị Hắc Diêm Vương phái người âm thầm thịt hấn, sau đó đổ hết tội danh này lên đầu Hàn gia chúng ta! Trên mặt Hàn Huyền Xương đột nhiên lộ ra nụ cười nhàn nhạt, thản nhiên nói:

- Người thông minh có đôi khi cũng sẽ làm ra những chuyện ngu ngốc! Hàn Huyền Xương nói ra lời này làm cho Hàn Mạc nhìn không được phải đảo mắt về phía Chu Tiểu Ngôn.

- Người là người của Ngụy quốc không phải về là vấn đề quan trọng, Mạc nhi đã đưa người vào thì tất nhiên phải có gì đó làm hấn cảm thấy thương thức. Hàn Huyền Xương hít vào một hơi đàn hương, bộ dạng lão trở nên say mê rồi bình tĩnh nói:

- Đã vào Hàn phủ thì sẽ trở thành một thành viên của Hàn gia, từ giờ trở đi Hàn gia sẽ có trách nhiệm về chuyện sinh tử của người. Trên thế giới này người trung thành thì sẽ được chủ nhân tán thưởng, nhưng nếu người có dã tâm thì Hàn gia ta tuyệt đối sẽ không nương tay. Chu Tiểu Ngôn, người hiểu rõ lời ta nói không?

- Ta đã hiểu! Chu Tiểu Ngôn nhìn Hàn Huyền Xương, trong mắt hấn hiện lên vẻ tôn kính:

- Nếu đã là phu ngra của Hàn gia thì ta sẽ làm tốt chức trách của mình! Hàn Huyền Xương dường như rất hài lòng với thái độ của Chu Tiểu Ngôn, lão gật đầu nói:

- Người có thể lui ra. Chu Tiểu Ngôn thì lễ với Hàn Huyền Xương rồi lui xuống. Có lẽ chính hấn cũng không ngờ chuyện này lại được giải quyết dễ dàng như vậy. Khi Chu Tiểu Ngôn vừa rời khỏi thư phòng thì vẻ mặt của Hàn Huyền Xương liền trở nên lạnh lùng, lão hỏi Hàn Mạc:

- Con biết rõ thân phận của hấn không?

- Không ạ! Hàn Mạc đứng trước mặt phụ thân, đặc biệt là trong những tình cảnh chỉ có hai cha con thì trước nay hấn đều nói lời thật lòng. Hấn hiểu rõ nếu trên đời này có người đáng giá để hấn nói lời thật lòng thì phải là vị phụ thân nho nhã và cực kỳ trí tuệ đang đứng trước mặt mình

- Tay của hấn rất có lực, ít nhất cũng phải luyện đao hơn mười năm! Hàn Huyền Xương dùng giọng khẳng định nói:

- Việc hấn trả lời câu hỏi của ta một cách ung dung cộng với sự trấn tĩnh như vậy chỉ sợ ngay cả người trấn định như con cũng không thể bằng được! Nhưng ta có thể khẳng định hấn không phải là gian tế Hắc Kỳ! Hàn Huyền Xương khẽ nhủ mảy, lão trầm ngâm một lúc lâu rồi thản nhiên nói:

- Nếu thu phục được trung tâm của hấn, sau này hấn sẽ đi theo con! Nếu biết cách dùng người thì hấn sẽ là cánh tay đắc lực, nếu không... Khi con không thể nào khống chế được hấn thì chính tay ta sẽ giết hấn!

Hàn Mạc hít một hơi cười nói:

- Phụ thân yên tâm, nếu hấn ăn ở hai lòng thì không cần người ra tay, đích thân hải nhi sẽ làm cho hấn biến mất khỏi thế gian này! Hàn Mạc cười giống hệt như một con hồ ly đa mưu túc trí.

... ..

Liễu Như Mộng khôi phục lại rất nhanh, đến trưa khi Hàn Mạc quay trở lại thì nàng đã rời khỏi giường ngồi bên cửa sổ. Nàng đảo mắt nhìn cây cối tươi mát và cảnh vật tuyệt đẹp bên ngoài mà trở nên si ngốc. Lúc này Liễu Như Mộng đang tỉnh lặng như xử nữ, trong vẻ thanh nhã toát ra nét quyến rũ động lòng người, cảm giác thoát tục hiện lên giống như cánh hoa thủy tiên đón ánh nắng ban mai. Khi nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ bên ngoài thì Liễu Như Mộng liền biết Hàn Mạc đã quay về.

- Như Mộng tỷ, đã khá hơn chút nào chưa? Giọng nói của Hàn Mạc cực kỳ dịu dàng:

- Hai ngày nay, tỷ vẫn chưa ăn gì! Lúc này nên đứng dậy ăn chút gì đó khỏe người. Ta chỉ cần không ăn cơm là cơ thể đã đói nhừ ra! Hi hi, nơi đây có tôm biển vỏ viên và rất nhiều loại đặc sản của Đông Hải chúng ta!

Mùi thơm của thức ăn làm người khác muốn chảy cả nước miếng lập tức lan tỏa khắp phòng, chui thẳng vào mũi Liễu Như Mộng, làm cho cần cổ trắng nõn của nàng không thể không chuyển động. Hàn Mạc đem tất cả thức ăn với hình thức rất đẹp bày biện trên bàn. Hấn đang muốn gọi nàng thì đã thấy Liễu Như Mộng vén rèm đi ra ngoài. Liễu Như Mộng mặc trên người bộ xiêm y của nha hoàn nhưng như vậy cũng không thể nào che đi thân thể mềm mại và phong thái kinh người của nàng.

Bên hông nàng là một dây lưng mảnh màu hồng phấn, sợi tơ nhẹ nhàng quấn quanh để vòng eo nhỏ bé thu lại, càng làm kiêu đồn bên dưới trở nên nõ nang kinh hồn (Sinh nữ tuyệt vời a!!! – DG). Da nàng vẫn trắng như tuyết, mái tóc đen nhánh được xõa tung thoát nhìn có chút lười biếng, nhưng lại ẩn hiện dáng điệu là lướt và quyến rũ, rõ ràng là một thiếu nữ tuyệt trần vừa mới ngủ dậy. Trong lòng Hàn Mạc liên tục cảm thán, ngũ quan trên mặt Liễu Như Mộng cực kỳ tuyệt mỹ, bộ ngực sữa đầy đặn, eo mảnh khảnh, bắp đùi thon dài, cặp mông tròn mà cực vĩnh, dù bất kỳ bộ phận nào trên người

nàng đem cho nữ nhân khác cũng làm đủ làm cho hàng loạt nam nhân điên đảo. Nhưng không ngờ ông trời lại thiên vị như vậy, tất cả mọi bộ phận trên người nàng đều tinh tế giống như một tác phẩm nghệ thuật, tất cả mọi thứ dung hợp lại với nhau trên một thân thể nữ nhân, ngoại trừ có thể làm cho nam nhân và cả nữ nhân đảo điên thần hồn, liên tục tán thưởng thì cũng khắc sâu vào tận đáy lòng. Rõ ràng tất cả đều lo lắng, đều sợ rằng một nữ nhân giống như một tác phẩm nghệ thuật tuyệt đỉnh như vậy có thể bị kẻ khác khinh thường và hủy diệt hay không.

- Quyển rũ như yêu quái! Hàn Mạc thầm nghĩ trong lòng nhưng trên mặt hắn lại mang theo nụ cười êm đềm như gió xuân:

- Như Mộng tỷ, có phải đã tốt lên rồi không? Liễu Như Mộng khẽ vuốt cằm, khoe miệng nàng lộ ra nụ cười:

- Cảm ơn! Chiếc eo thon của Liễu Như Mộng khẽ lắc lư qua lại, nàng đi đến ngồi xuống đối diện Hàn Mạc, nhưng sau đó lại đột nhiên nhớ đến điều gì đó mà gương mặt tuyết trắng nhanh trắng đỏ ửng. Nàng vội vàng đứng lên, vẻ mặt kinh sợ như một con thỏ nhỏ, khuôn mặt đồng thời hiện lên vẻ xấu hổ, nàng cúi đầu xuống trước ngực.

Khi Liễu Như Mộng định ngồi xuống theo bản năng thì lập tức tỉnh ngộ, nhớ lại thân phận của chính mình. Hôm nay, nàng chỉ là một nha đầu thị tì, là nha hoàn của Hàn Mạc, nàng không có tư cách gì ngồi ăn chung một bàn với chủ nhân. Tất nhiên Hàn Mạc cũng biết rõ tâm tư của Liễu Như Mộng, hắn khoát tay rồi cười híp mắt nói:

- Như Mộng tỷ, nơi đây chỉ có ta và nàng! Vì vậy cũng không cần phải tuân thủ theo các quy tắc rắc rối kia làm gì! Đối với ta thì ngồi ăn vẫn thoải mái hơn đứng ăn rất nhiều! Hàn Mạc khẽ vỗ lên bàn rồi nói:

- Ngồi xuống đi..

Liễu Như Mộng nhìn Hàn Mạc, hình như nàng vẫn còn có chút kiêng kỵ. Trước hết đối phương là chủ nhân của mình, hơn nữa còn là một nam nhân, nếu mình ngồi cùng một chỗ với hắn... Dù sao cũng có chút cảm giác quái dị.

- Nàng không dám ngồi sao? Hàn Mạc nheo mắt, khoe miệng cong lên cực kỳ quý dị:

- Nàng sợ ta à? Liễu Như Mộng trừng mắt nhìn Hàn Mạc, nàng dung cặp mắt quyến rũ chứng sinh đảo qua người Hàn Mạc rồi nói:

- Người không giống như một thế gia nhà phú quý, lại càng không giống một công tử thế gia!

- Sao lại nói như vậy?

- Làm gì có vị thiếu gia nào sắc thuốc cho nha hoàn? Làm gì có vị thiếu gia nào cùng ngồi ăn một bàn với nha hoàn? Tuy ánh mắt Liễu Như Mộng cực kỳ tinh lạnh nhưng dù sao hai con người cũng quá mức quyến rũ, chỉ cần trông mắt hơi xoay chuyển thì đã hiện lên một ánh mắt đẹp đẽ vô hạn. Hàn Mạc cười ha hả, hắn thần nhiên nói:

- Ta là một người tốt không bao giờ ức hiếp hạ nhân, hơn nữa cũng sẽ không ức hiếp một nha hoàn xinh đẹp như nàng! Hàn Mạc mức một chén canh đặt trước mặt Liễu Như Mộng rồi nói:

- Đây là canh hải sâm rất bổ dưỡng đối với thân thể. Ta nghĩ sau khi nàng trúng bệnh thì nguyên khí đã hao tổn rất nhiều! Hàn Mạc lại tiếp tục mức cho chính mình một chén canh, hắn thổi thổi cho bớt nóng rồi uống cạn, sau đó buông chén vỗ bụng nói:

- Thật sự là canh ngon, đặc biệt ngon! Liễu Như Mộng cảm thấy có chút buồn cười, nàng cố kìm nén không phì cười rồi chậm rãi lấy từ trong ống tay áo một hũ màu xanh bỏ vào trong chén canh. Nàng hút vào vào một hơi cực kỳ thanh nhã, bộ dáng giống như một tiểu cô nương cực kỳ đáng yêu, nhưng luồng khí chất trường thành tỏa ra trên người lại đặc biệt không phù hợp. - Như Mộng tỷ, ta thấy nàng không phải là một nha hoàn, cũng không giống một nữ nhân! Hàn Mạc nói rất nghiêm túc. Liễu Như Mộng khẽ ngẩng đầu hỏi:

- Sao lại nói như vậy?

Hàn Mạc nhìn Liễu Như Mộng một lúc lâu, sau đó hắn chậm rãi nói:

- Nàng là một tiểu cô nương cực kỳ đáng yêu! Lần đầu tiên Liễu Như Mộng giặt mình, gương mặt nàng chột đỏ hồng, thật sự rất quyến rũ động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tin Dữ.

Tây phủ Hàn gia, bên trong phòng luyện công, Mã sư phụ bị Hàn Mạc đột nhiên dùng đồng côn đánh mạnh lên ngực, nhưng hắn lại không kịp thu lực về. Mắt thấy đồng côn của Hàn Mạc sẽ đánh lên lồng ngực mình, trong giây lát Hàn Mạc chợt dừng lại, thu Âm Dương côn về, chấp hai tay cười nói:

- Đa tạ Mã sư phụ, đa tạ đa tạ! Trong lòng Hàn Mạc rất hưng phấn. Mới vừa rồi hắn chỉ thi triển mấy động tác trong "Xà bộ côn thuật", nhưng không thể tưởng tượng được, chưa đến mười hiệp thì đã đánh cho Mã sư phụ không còn sức để hoàn thủ. Mặc dù Mã sư phụ không phải là cao thủ đỉnh cấp, nhưng cũng được xem là nhân vật nhất lưu. Có thể chế phục được hắn trong vòng mười chiêu, đây là điều trước khi động thủ Hàn Mạc cũng chưa dám nghĩ qua, trong lòng hắn đối với "Bát bộ côn thuật" lại càng khâm phục không thôi. Mã sư phụ vội hoàn lễ, nói:

- Ngũ thiếu gia, côn pháp của cậu tại hạ thực sự chưa từng thấy qua! Quả nhiên là xuất quỷ nhập thần, khó có thể phòng bị! Bội phục, bội phục....!!!

Cả đám võ sư vội vàng tán dương. Võ sư giáo đầu Hà Tư Nghĩa lại càng chân thành tha thiết vỗ mông ngựa hơn hết. Hắn nói:

- Ngũ thiếu gia, bộ côn pháp này của cậu coi như đã chạm đến tinh túy của chữ "Xảo" trong côn thuật! Nếu dốc lòng rèn luyện, cộng với thần lực của cậu, có thể xem như là côn pháp cực kì cao thâm rồi! Khi Ngũ thiếu gia chọn hướng tu luyện côn pháp, lúc trước ta còn chút nghi ngờ, nhưng hôm nay xem ra quả thật đã phí công lo Ozawa không biết đóng JAV rồi. Nói như vậy, chắc Ngũ thiếu gia sớm đã có thành tựu về côn thuật a!

- Lấy thủ đoạn của Ngũ thiếu gia, chỉ sợ những mãnh tướng thân kinh bách chiến cũng không thể so sánh được! Hạng sư phụ không cam lòng uống nước đục, cũng nịnh nọt nói:

- Thập phương danh tướng, cuối cùng thế nào cũng có một chỗ là của Ngũ thiếu gia!

Mọi người vội vàng tán dương, chợt nghe thấy tiếng của Hàn Thanh vang lên ngoài cửa:

- Thiếu gia, thiếu gia....!!!

Hàn Mạc hướng về phía đám võ sư chấp tay, ra tới cửa thấy Hàn Thanh đang vô cùng lo lắng ngồi chờ đợi, không nhịn được vội hỏi:

- Lại xảy ra chuyện gì sao? Sẽ không phải là có ai đó bị giết chứ? Hôm kia Hoàng bộ đầu mới vừa chết nha! Về mặt Hàn Thanh tràn đầy đau khổ, trong đôi mắt lại mang hận ý mãnh liệt, nói bằng giọng đầy oán hận:

- Thiếu gia, Hàn Xuân đã tới! Hắn có việc muốn tìm ngài! Quay đầu lại, nhìn về phía Hàn Xuân đang đứng trong viện, kêu to lên:

- Còn không mau qua đây! Nước mắt Hàn Xuân vẫn chưa khô, bước nhanh tới, đột ngột quỳ gối xuống trước mặt Hàn Mạc, khóc nức nở, nói mếu máo:

- Ngũ thiếu gia, ngài...ngài hãy giúp Tứ thiếu gia nhà ta....!!!

- Tứ ca? Hàn Mạc chợt kinh hãi, một cổ dự cảm bất thường từ từ bao phủ trong lòng, trầm giọng nói:

- Xảy ra chuyện gì? Tứ ca bây giờ đang ở nơi nào?

- Tứ thiếu gia đang ở ngoài thành...

Hàn Xuân nức nở nói:

- Ngũ thiếu gia, ngài mau đi xem tứ thiếu gia nhà chúng ta đi a! Hàn Mạc biết đã xảy ra chuyện lớn, không hề nhiều lời, phái Hàn Thanh đi dắt hai con ngựa tới, phi như bay ra phía ngoài thành, Hàn Xuân ở phía trước dẫn đường, ra khỏi thành nhắm thẳng hướng Tây, chạy một hơi gần nửa canh giờ, liền thấy được một mảnh rừng.

Ở bên ngoài Đông Hải Thành, dọc các con đường ven biển Đông Hải, có không ít cánh rừng mọc lên, đó là do Hàn Thị gia tộc từ rất nhiều năm trước đã khuyến khích bách tính của Đông Hải Thành trồng. Thứ nhất, có thể phòng bị được sóng biển ăn mòn. Thứ hai, gia tăng số lượng rừng nhiều lên, có thể cải thiện không khí bờ biển. Hơn nữa, có thể gia tăng tích lũy rừng dừa, là loại hàng hóa nhất đẳng. Dưới sự cho phép của Hàn gia, rất nhiều ngư dân sống bên bờ biển đã đem nhà ở xây dựng vào trong rừng cây này, tạo thành rất nhiều thôn xóm dọc bờ biển.

- Thiếu gia, đây là nơi ẩn thân của Hương Ngọc Nhi! Hàn Thanh hăm tốc độ ngựa, chỉ vào mảnh rừng, nói:

- Bên trong có mười mấy gia đình, đều là những người dân thật thà. Ngày đó, bọn thuộc hạ đã an bài Hương Ngọc Nhi Nhi ở chỗ này!

Trong từng mảnh rừng cây không quá lớn có mười mấy gian nhà nhỏ rải rác. Ở phía trước không ít ngôi nhà đang phơi lưới đánh cá. Tất cả mọi người ở đây đều là những ngư dân đánh cá ở Đông Hải. Đem Hương Ngọc Nhi giấu ở nơi này, không gây ra bất kì động tĩnh gì, vậy có thể coi như đây là một địa phương vô cùng bí mật.

Xuống ngựa đi theo Hàn Xuân tới một gian phòng hơi khuất một chút so với gian trước, cửa lớn gian phòng đóng chặt, bên trong yên tĩnh lạnh lẽo đến chết người, bốn bề cỏ cây cối xanh ngắt bao quanh, trước phòng thậm chí còn được điểm thêm vài cái khay đựng mấy chậu hoa, nhìn vô cùng tao nhã.

- Tứ thiếu gia ở trong phòng à!

Hàn Xuân lau nước mắt nơi khóe mắt. Hàn Mạc nhíu mày, thản nhiên nói:

- Khóc cái gì mà khóc! Gặp chuyện đại sự, cũng không được khóc! Ai dạy người gặp chuyện thì liền giống như đàn bà chỉ biết khóc lóc thế hả? Nhìn phiên chết được!

Tiến lên gõ nhẹ nhàng vào cánh cửa, trầm giọng nói:

- Tứ ca, huynh có ở bên trong không vậy? Không thấy trả lời.

Hàn Mạc khẽ dùng sức, đẩy cửa phòng ra, sau đó hần liền thấy được Hàn Nguyên. Trước mặt là một tiền đường đơn sơ nhưng cực kỳ sạch sẽ, có một cái bàn cùng vài cái ghế trông rất chỉnh tề. Lúc này, Hàn Nguyên tựa như một cái xác không hồn, ngồi dựa vào vách tường, đôi mắt vô thần nhìn chằm chằm xuống mặt đất, không hề nhúc nhích, hô hấp ngừng trệ, tựa như không còn sự sống. Hàn Mạc biết, đây là tình trạng của một người gặp phải sự đã kích to lớn, trạng thái tinh thần đã gần như sụp đổ. Tâm tình Hàn Nguyên lúc này lạnh như băng, đầu óc của hần cũng là một mảng trống rỗng.

.....

Trong phòng yên tĩnh đến phát sợ, bên cạnh hình như còn có một gian phòng nhỏ, cửa phòng bằng trúc được khép hờ, nhất thời còn chưa thể nhìn thấy rõ được tình huống bên trong.

Hàn Mạc nhẹ nhàng đi tới trước mặt Hàn Nguyên, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vươn tay ra cầm lấy hai bàn tay lạnh lẽo như băng của Hàn Nguyên, ôn hòa nói:

- Tứ ca, đệ là Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ đã đến rồi đây... Ánh mắt Hàn Nguyên vẫn dại ra, dờ dẩn, si ngốc nhìn xuống mặt đất một cách vô hồn, tựa hồ hần không có cảm giác Hàn Mạc đã đến. Hàn Thanh đã đi tới, đứng trước cửa phòng khép hờ, nhẹ nhàng đẩy ra, thăm dò tình huống ở bên trong, khẽ kinh hô một tiếng, ngay lập tức lui lại mấy bước, thần sắc tái nhợt, cả người run lên, chột trong đôi mắt hiện lên đầy lửa giận, quay đầu lại nhìn Hàn Mạc nói:

- Thiếu gia, Hương Ngọc Nhi đã... đã chết...!!!

Hàn Mạc khi đi ở trên đường, cũng đã đoán được ba bốn phần, cho nên khi nghe Hàn Thanh nói Hương Ngọc Nhi đã chết, hần cũng không quá bất ngờ. Nắm lấy bàn tay Hàn Nguyên, khẽ trầm mặc trong chốc lát, rồi cuộc cũng cất lên giọng nói làm cho người ta thấy lạnh cả sống lưng:

- Hàn Xuân, nàng ấy chết như thế nào? Mặc dù hai mắt Hàn Xuân sưng đỏ, nhưng mà sợ chọc giận người chán ghét kẻ khác khóc trước mặt mình như Hàn Mạc, cố gắng nén lại không cho nước mắt rơi xuống, quỳ gối ở bên cạnh Hàn Mạc, nói:

- Ngũ thiếu gia, hôm nay tôi cùng với Tứ thiếu gia chạy tới nơi này, chỉ thấy, chỉ thấy thân thể Hương Ngọc Nhi Nhi trần truồng chết ở bên trong phòng, bên trong bừa bãi không chịu được, Hương Ngọc Nhi... Hương Ngọc Nhi... ngực nàng ấy bị một thanh chùy thủ đâm xuyên, đã chết mất rồi!

Hần nhìn Hàn Nguyên, thanh âm không nhịn được mang theo tiếng nấc nức nở:

- Tứ thiếu gia... cậu ấy sau khi thấy cảnh này, đã ngồi dưới đất cho đến bây giờ, chưa hề đứng dậy!

Hàn Mạc nhắm mắt lại, trước tiên trong đầu hần liền hiện ra bản mặt của Tiểu Diêm Vương Tiêu Cảnh, cho dù là một con heo, lúc này cũng có thể suy nghĩ cẩn thận, biết ngay là kẻ nào đã hạ thủ.

Mâu thuẫn giữa phụ tử Tiểu Diêm Vương cùng Hàn Gia ngày càng gay gắt hơn, dòng nước ngầm đã bắt đầu khởi động, mặc dù ở bề ngoài còn chưa đến mức độ kiếm bạt cung giương, nhưng mà song phương đối với nhau có thể nói là đã ghét cay ghét đắng tới cực điểm. Cái chết của Hoàng bộ đầu, xảy ra cách đây mấy ngày, quan phủ thực ra cũng bắt không ít người bị hiềm nghi. Nhưng mà trong lòng Tiêu Mạc Toàn biết rất rõ, chuyện này nếu nói cùng với Hàn gia không có tí liên hệ gì, vậy thật đúng là chỉ có quỷ mới tin được.

Tiêu Cảnh đối với Hàn gia có oán hận sâu đậm. Nhưng mà bên ngoài, hần là con trai của quận trưởng, là một hoa hoa đại thiếu, tự nhiên không đủ tư cách cũng như thực lực để đối đầu chính diện với Hàn gia. Đối với hần mà nói thì, có thể âm thầm gây ra một số sự tình, làm cho người của Hàn gia gặp phải sự đã kích to lớn, đây tuyệt đối là chuyện tình làm hần thấy vui vẻ nhất.

Ít nhất thì khi Hương Ngọc Nhi chết đi, có thể làm cho Hàn Nguyên gặp phải đã kích nặng nề, hơn nữa sau khi chuyện này phát sinh, Hàn Nguyên không thể làm rùm beng lên được. Hàn gia nếu như vì một kỹ nữ chết đi mà tìm tới phủ quận trưởng, vậy khác nào tự làm cho mọi người cười vào mặt, ở bên trong các danh môn thế gia, sẽ từ từ xoa tên Hàn gia.

Bị đã kích lớn đến thế nhưng chỉ có thể nén giận, Tiểu Diêm Vương có lẽ vừa nghĩ tới Hàn Nguyên sẽ xuất hiện tình huống như vậy, sợ rằng trong mộng cũng cười mãi.

- Hai người các ngươi trước tiên hãy xử lý thi thể của Hương Ngọc Nhi đi. Giọng nói Hàn Mạc lộ vẻ cực kỳ bình tĩnh:

- Đến khuya, chờ mọi người đã yên lặng, hãy tìm một chỗ chôn cất nàng... Thôi cứ như vậy đi!

- Dạ!

Hàn Thanh cung kính trả lời, xoay người cố nén mùi máu tươi trong phòng bước vào. Cặp mắt Hàn Mạc dừng lại trên người Hàn Nguyên, nhẹ giọng nói:

- Tứ ca, chúng ta về nhà nào...

Hắn muốn kéo Hàn Nguyên đứng lên, nhưng hiện tại thân thể Hàn Nguyên nặng nề một cách bất thường, giống như trọng lượng thân thể Hàn Nguyên tỷ lệ thuận với lượng oán khí cao đến tận trời trong lòng hắn. Hàn Mạc nhủ mảy, chợt giơ tay cao lên tát mạnh xuống khuôn mặt Hàn Nguyên. "Ba", một âm thanh trong trẻo vang lên, nửa bên mặt Hàn Nguyên bị đánh đỏ bừng lên. Hiển nhiên, một tát này cũng làm cho Hàn Nguyên vốn đang bị kinh động đến thừa người, tròn mắt của hắn tràn đầy sự hoảng sợ, ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc gần ngay trước mắt.

Giờ phút này, Hàn Nguyên tựa như một người trải qua vô số khó khăn nguy nan, sắp chết đến nơi thì gặp được người thân nhất của mình. Vành hán mắt đỏ lên, nắm thật chặt lấy cánh tay của Hàn Mạc. Đột nhiên, "A...", kêu lên một tiếng thê thảm, nhưng ngay sau đó giống như một đầu sói hoang gặp phải đau đớn thật lớn, tê tâm liệt phế mà khóc ra thành tiếng, tiếng khóc kia, tựa giống như tiếng tru lên thê thảm của lang sói bị thương nơi đồng trống, làm cho lòng người không kim được thương xót, rồi lại làm mọi người thấy kinh sợ.

Hàn Mạc biết, khóc như thế này, là một loại bệnh về tâm thần, phát tiết ra sự bi thương, chỉ cần có thể khóc được, loại bi thương này sẽ không thể đánh gục Tứ ca được lần nào nữa.

- Khóc đi...! Hàn Mạc ôm bả vai Hàn Nguyên, trong con người lộ ra quang mang sắc bén. Hắn thì thầm:

- Chỉ có nam nhân trụ vững sau những đả kích khủng khiếp của cuộc đời mới có khả năng trở thành nam nhân chân chính! Sau này cũng không thể nào dễ dàng bị đánh bại nữa!

Hàn Thanh đi từ trong phòng ra ngoài, trong tay cầm một mảnh lụa vuông vắn, thần sắc hắn rất tệ, không nói gì mà đưa nó cho Hàn Mạc. Hàn Mạc nhận lấy rồi nhìn qua, liền thấy mảnh lụa này được mảnh lụa này chính là một bức tranh rất nhòe nhòe, nội dung cực kỳ đòi bại tục tằn. Trên đó được vẽ bốn năm tên hán tử thân thể trần truồng đang dày vò một thiếu nữ cũng xích lửa toàn thân đang phô ra một tư thế thật hấp dẫn kịch liệt. Đầu mày cuối mắt của thiếu nữ còn mang theo nét phong tình mời mọc. Phía bên trái gian phòng, có một gã cầm y công tử đang ngồi trên ghế cười híp mắt đang xem bộ phim mang đầy mùi vị xú uế dâm dục này. Bộ mặt gã công tử kia có đến bảy tám phần giống như Tiểu Diêm Vương, bên cạnh viết một dòng chữ nhỏ: "Hoa tàn vạn người hái!"

Đây là một sự khiêu khích trần trụi, ý tứ tỏ ra không kiêng kị bất cứ một chuyện gì! Tiểu Diêm Vương dĩ nhiên hiểu được, cho dù hắn lưu lại vuông khăn lụa này, Hàn gia cũng không thể lấy đây làm bằng chứng mà đi kiện hắn. Dù sao với bức tranh như thế này thì nhiều người có thể vẽ được. Huống chi Tiểu Diêm Vương đánh giá rằng, Hàn Nguyên cũng không thể không để ý tới danh vọng của Hàn gia mà công khai việc này ra ngoài.

Kỳ tâm như xà, kỳ nhân đại ác (tâm ngoan độc như xà, người làm chuyện đại ác) Hàn Nguyên đã tỉnh táo lại, giật phắt lấy khăn lụa. Gầm lên đầy giận giữ, hắn xé nát bảy khăn lụa vuông, giống như từng con bướm bay múa, rơi trên mặt đất. Mất hán đồ ngẫu, tê liệt, mang theo oán hận vô tận, gào thét:

- Ta muốn giết hắn, ta muốn bọn chúng nợ máu phải trả bằng máu, ta muốn người của Tiêu gia chết sạch.

Hàn Mạc trầm ngâm, cuối cùng đáp một cách thần nhiên:

- Đúng, chúng ta muốn giết người!

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mưu Kế.

Tiêu Cảnh xuất thủ ác độc, làm ra chuyện ác đến ngần này, cho dù Hàn Mạc có tính nhẫn nại tốt đến mấy cũng không kèm nổi cơn giận dâng lên như núi lửa phun trào, cảm giác mình sắp ra tay giết hắn đến nơi rồi. Đã là đệ tử Hàn gia, tự nhiên là không muốn người khác xem là một con rùa đen rút đầu chút nào.

Nhưng, trong lòng hắn cũng hiểu được, giết Tiêu Cảnh và giết Hoàng bộ đầu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, không phải nói làm là làm được ngay. Đẳng cấp và vị trí của hai tên dã thủ này thật sự khác nhau như trời với vực.

Mặc dù, Hoàng bộ đầu là thân tín của Tiêu Mạc Toàn, nhưng tên này chỉ là một con chó săn, không hơn không kém. Cho dù, tận trong thâm tâm của Tiêu Mạc Toàn nhận định rằng cái chết của con chó dữ kia có liên quan đến Hàn gia, thì cũng chỉ ôm hận trong lòng, âm thầm động thủ cước một ít để

cẩn lại. Nhưng Tiêu Cảnh lại là đứa con trai độc nhất của tên lão gian ác hắc, nếu một khi nhi tử bị giết, Tiêu Mạc Toàn sẽ lập tức làm chuyện cho cùng rứt đầu, phát động trả thù Hàn gia một cách toàn diện. Nói kiểu gì chẳng nữa, hắc cũng là Quận thủ của Đông Hải Quận. Tuy thực lực của hắc không đủ phát ra những đả kích mang tính hủy diệt cho Hàn gia, nhưng lại có thể thông qua một số tên quan phủ, huyện dưới trướng bức Hàn gia phải phản ứng. Một khi Hàn gia phản ứng, thì chẳng khác nào đang đối phó với quan phủ. Lúc ấy, Tiêu Thái Sư tại Yên Kinh vẫn luôn một như con rắn độc chực chờ nhược điểm của Hàn gia hiện ra, sẽ há miệng cắn một nhát trí mạng, dùng ảnh hưởng chính trị của lão tạo cho Hàn gia một đả kích trầm trọng.

Hàn gia mặc dù là Đệ nhất thế gia của Đông Hải Quận, nhưng thực lực so với Tiêu gia thì còn kém hơn một ít. Nếu bị Tiêu gia nắm được nhược điểm, tiến hành đả kích, thì nguyên khí của Hàn gia nhất định sẽ bị tổn thương nặng nề. Chính vì vậy, trước tiên Hàn Mạc mới phản đối, không cho Hàn Nguyên thực hiện kế hoạch ám sát Tiêu Cảnh, sau đó lại giải thích với hắc đôi đường lợi hại, sáng tỏ trong ngoài. Dù sao, hắc cũng không thể vì những chuyện tương tự thế này làm tổn hại đến căn cơ của Hàn gia. Đã nhiều năm, Hàn gia cố ẩn nhẫn, thực hiện chiến lược âm thầm củng cố thế lực cho lớn mạnh vô thanh vô tức, rồi sau đó mới “Tọa sơn quan hổ đấu” trong cuộc chiến giữa các đại thế gia Yên quốc. Nếu chỉ vì chuyện Hương Ngọc Nhi chết đi mà ảnh hưởng đến đại sự nhiều năm nay thì bất kỳ ai trong cả dòng họ Hàn gia cũng sẽ lập tức không tán thành.

- Chúng ta không thể giết tên khốn đó trong Đông Hải Thành, thậm chí là trong cả Đông Hải Quận cũng không được!

Hàn Mạc nói với giọng bình tĩnh:

- Nếu như là ta của mấy năm trước, con chó Tiêu Cảnh này ắt sẽ chết ngay lập tức!

Đầu lĩnh “Hắc Báo” là Hàn Thanh có khả năng trong một ngày, tại Đông Hải Thành này, giết chết hắc cả trăm lần. Hàn Nguyên siết chặt quả đấm. Bởi quá giận dữ nên khuôn mặt hắc đã trở nên vằn vện, méo mó thành ra dị dạng, nói:

- Vậy chẳng lẽ chúng ta lại dùng tay ở đây à? Tiểu Ngũ, chuyện gì ta cũng không sợ! Ta nhất định phải giết con chó Tiêu Cảnh! Nhất quyết vì Hương Ngọc Nhi báo thù!

- Ý nghĩ này của huynh tốt nhất là đừng để cho Đại gia gia và những người khác trong gia tộc biết được! Hàn Mạc nghiêm túc nói:

- Hào nhân bất trường mệnh, họa hại di thiên niên (Người tốt thì chết sớm – Họa gây ra thì có hậu quả ngàn năm)! Tứ ca, trong thế giới này, cũng không phải kẻ đáng chết sẽ lập tức chết ngay. Vì rất nhiều nguyên nhân, những kẻ ấy vẫn còn đang hão hão hưởng thụ cuộc sống!

- Nhưng, Tiêu Cảnh phải chết! Đây là chuyện ta nhất định sẽ làm!

Hàn Nguyên nghiêng răng trèo treo, nói tiếp:

- Ta lấy tính mạng chính mình ra thế! Nếu lần này ta không giết chết hắc, thì ta không xứng đáng là con cháu của Hàn gia, ta sẽ nhảy xuống Đông Hải làm mồi cho cá là xong!

Hàn Nguyên lại cười khỏ, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Tiểu Ngũ, ngươi có biết không, Hương Ngọc Nhi là người con gái đầu tiên mà ta yêu thật sự, cũng là nữ nhân duy nhất! Ở bên cạnh nàng, ta mới hiểu được và cảm nhận được cái gì gọi là ôn nhu như nước. Khi được nàng quan tâm chăm sóc, ta cảm nhận được sự ấm áp sâu thẳm trong tim của mình lớn nhiều đến nhường nào! Nhưng giờ đây, tất cả đều đã bị hủy đi! Hương Ngọc Nhi là một cô gái tốt, lại bị súc sinh Tiêu Cảnh kia lăng nhục rồi giết chết! Ngươi không rõ lòng ta đau đớn đến thế nào đâu...!!!

Lúc này, nắm tay của hắc đã siết lại thật chặt, gân xanh nổi vòng lên, móng tay sắc bén đã cắm sâu vào trong da thịt, máu tươi cứ ứa ra thành dòng, chảy qua các kẽ tay, nhưng Hàn Nguyên vẫn không có cảm giác đau đớn chút nào, hắc nói tiếp:

- Ta biết, Tiêu Cảnh nhất định là đã phái người theo dõi ta nên mới biết được nơi ẩn thân của Hương Ngọc Nhi! Đây là ta đã hại chết nàng mà! Cho nên... Ta... phải... đòi... lại... công... đạo... cho... nàng...!!!!

Câu cuối cùng, hắc gần từng chữ một, đoạn lại quay sang nhìn Hàn Mạc với vẻ chờ mong, nhẹ giọng thiết tha nói:

- Tiểu Ngũ, từ trước đến giờ, ngươi thông minh hơn Tứ ca nhiều! Lần này, nhất định ngươi phải giúp Tứ ca! Chỉ cần giết được Tiêu Cảnh, Tứ ca sẽ đáp ứng làm bất cứ chuyện gì cho ngươi cũng được!

- Ta và huynh là anh em mà! Thù của huynh chính là thù của ta! Đây là chuyện huynh không cần phải nói!

Hàn Mạc chống cằm, nói:

- Tứ ca, mấy ngày sau này huynh phải cố gắng khống chế tâm trạng bi phẫn và đau thương của mình, không thể để hiện ra trên mặt! Về chuyện giết Tiêu Cảnh súc vật kia, một chút phong thanh cũng không thể tiết lộ ra ngoài!

Hàn Nguyên về mặt ngờ ngạc như không hiểu gì, nghiêng răng nói:

- Nhưng bây giờ ta đang chuẩn bị đi giết hắc lập tức!

- Dục tốc bất đạt...!

Hàn Mạc thân nhiên nói:

- Khi Tiêu Cảnh còn trong Đông Hải Quận thì chúng ta không thể nào động thủ với hắn được! Một khi Tiêu Cảnh chết ở trong Đông Hải Quận, cho dù không phải do Hàn gia chúng ta gây ra, Tiêu gia cũng mang chuyện này đổ tất cả lên đầu Hàn gia ta!

- Chẳng lẽ chúng ta phải buông tay, không làm gì được hắn ư?

- Buông tay?

Hàn Mạc cười lạnh nói:

- Ta nói rồi, lần này ta muốn giết hắn, không thể ngừng lại. Thế nhưng, phải chờ dịp Tiêu Cảnh ra khỏi Đông Hải Quận mới động thủ!

Hàn Nguyên cau mày, nói như gào lên:

- Chờ hắn ra khỏi Đông Hải Quận sao? Lúc nào? Lúc nào đây...? Tiểu Ngũ, phụ tử tên Hắc Diêm Vương chó má kia đến Đông Hải Quận bao năm nay cũng rất ít khi rời khỏi. Hơn nữa, mấy lần trước đi khỏi cũng là len lén chuồn đi! Chẳng lẽ chúng ta phải luôn phải người túc trực dòm bọ chúng lom lom, đợi khi hắn đi khỏi đây được ư? Vậy, phải chờ tới năm nào, tháng nào đây? Nếu như cả đời thăng bực Tiêu Cảnh khốn kiếp kia cứ ở lý mãi nơi này thì chúng ta không được xuất thủ à?!

Hàn Mạc nghiêm mặt nói:

- Từ ca, lời này của huynh rất chính xác! Từ trước đến giờ, đúng là Tiêu Cảnh rất hiếm khi nào rời khỏi đây. Vì Hàn gia, chúng ta nhất định không thể động thủ!

Nhìn thấy sắc mặt của hàn Nguyên tái nhợt lại, hắn cười nhạt, nhẹ nhàng nói:

- Thế nhưng, huynh yên tâm! Theo ý ta, chỉ sau mấy ngày, con khốn chó má Tiêu Cảnh kia sẽ tự động muốn cấp đất ra khỏi Đông Hải Quận ngay thôi mà!

- Thật ư...?

Trong mắt Hàn Nguyên lập tức lóe lên sát cơ, rồi sáng bừng lên như nam nhân thấy mỹ nữ.

Hàn Mạc thân nhiên nói:

- Hoàng bộ đầu đã chết, người phụ trách vận chuyển bạc thuế vẫn chưa chọn được. Ta nghĩ, lão cẩu Tiểu Mạc Toàn kia còn có thể tin tưởng phải ai khác làm chuyện này nữa? Trừ Hoàng bộ đầu, con chó già ấy còn có thể tin tưởng được ai đây?

Trong bóng đêm thê lương mà sâu thẳm, ở tại ven rừng hiện lên một nắm đất vàng, bên dưới chôn vùi một mạng sống đáng thương đã lìa khỏi nhân thế, cũng là đã chôn vùi đoạn tình cảm đầu tiên trong đời Hàn Nguyên. Phụng bồi bên cạnh hắn, Hàn Mạc lặng lẽ nhìn vào nắm đất vàng còn mới kia, đó chính là nơi Hương Ngọc Nhi gửi thân cuối cuộc đời nàng.

Một nữ nhân thật đáng thương...

Làn gió từ Đông Hải dịu dàng thổi đến mang theo mùi đặc trưng xen lẫn vị mặn của biển, cũng là vị nước mắt trong lòng người có tình... (câu này chém thêm - DG).

Sau đó, tiếng vó ngựa vang lên. Mấy con khoái mã dần dần rời khỏi rừng cây, rồi khuất dạng trong đêm đen thăm thẳm.

Khi ban ra những bố cáo thiên hạ, triều đình nước Yên rất thích đưa thêm một câu “Thiên hạ thái bình – Quốc thái dân an” vào đó. Loại kiểu cách ưa thể hiện sỹ diện hão này làm cho người ta thấy được sự châm biếm ẩn chứa bên trong. Cừu đại thế gia lừa gạt đầu đá lẫn nhau đã làm thiên hạ quá “Thái Bình” rồi. Thêm vào đó, thuế ngày càng cao, sưu ngày thêm nặng làm cho nạn dân hiểu sâu sắc hơn hai chữ “Quốc Thái” là như thế nào?! Bởi vậy, những câu này, hiện giờ khi vào tai người dân, ai cũng muốn tụt quần ra phệt vào một bãi.

Nhưng thật kỳ quái! Dù trong chế độ chính trị lạ đời như thế này, nói trên phương diện nào đó, thu nhập từ thuế của Yên quốc cũng là vô cùng thuận lợi. Trừ đi Bột Hải châu quận do hai nhà Diệp, Ngô khống chế, những nơi khác dưới sự khống chế của các Đại thế gia còn lại, trong tình huống bình thường đều nộp thuế rất đầy đủ và đúng hạn.

Rất hiển nhiên, các Đại thế gia trong quá trình tranh đấu cũng muốn giữ lại thực lực để bảo vệ nguyên khí cho gia tộc mình. Đầu năm nay, trừ hai Đại thế gia Diệp Ngô có tài đại khí thô (giàu nứt đố đổ vách), còn những nhà khác đều không muốn vì chuyện bê trễ thuế má của mình mà trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của triều đình. Dù là bất kỳ thế gia nào phạm phải sai lầm, triều đình hoàn toàn có thể hiệu triệu những thế gia còn lại đánh cho một trận, hủy diệt hoàn toàn gia tộc đó, đến cái khó cũng không còn để mặc. Thu nhập từ thuế của Yên quốc chia làm hai mùa Xuân và Thu. Trong hai mùa này, các quận cũng có thể ứng trước thuế khóa cho Yên Kinh. Dưới tình huống bình thường, những quận, phủ cách xa Yên Kinh sẽ dùng binh lực hộ tống bạc thuế đi nộp cho kịp lúc. Hơn nữa, đi ngang qua địa phương nào, thì nơi ấy cũng phải điều động nhân mã cùng hộ tống một đoạn đường đến khi hết địa phương của mình.

Dù Đông Hải Quận và Hội Kê Quận của Yên Kinh tiếp giáp nhau, nhưng do diện tích hai quận này quá to lớn, từ Đông Hải Thành đến Yên Kinh Thành cũng phải mất năm sáu trăm dặm đường. Bởi vì tình hình trị an của Đông Hải Quận cũng không tệ, nên đội ngũ hộ tống xe bạc cũng không quá nhiều. Ngoại trừ 150 tên Thành vệ quân, cũng chỉ có hơn mười tên Nha sai và cộng thêm khoảng mười Võ sư hộ vệ cùng nhau hộ tống mà thôi.

Sáu quận của Yên quốc, quận nào cũng có Thành vệ quân, về số lượng đã nằm trong biên chế. Cứ đến gần những quận sát biên giới của Yên quốc, ngoài Biên quan thủ vệ quân, số lượng Thành vệ quân cũng lên tới một hai vạn người. Vì Đông Hải Quận tiếp giáp với Đông Hải, cách xa biên giới, nên số lượng Thành vệ quân cũng chỉ được duy trì trong biên chế khoảng ba bốn ngàn người. Đây cũng chỉ là đủ số để đề phòng nạn trộm cướp cũng như dân biến. Về phần bọn hải tặc ở Đông Hải, đã có Đông Hải Trấn Phủ Quân đối phó, Thành vệ quân không có đủ tư cách để xen vào chuyện này.

Quyền chỉ huy cao nhất của Thành vệ quân mặc dù trên danh nghĩa là do Quận thủ mỗi quận đảm nhiệm, nhưng quyền không chế trên thực tế lại nằm trong tay của Chỉ Huy Sứ Thành vệ quân. Mà tước vị Chỉ Huy Sứ và các võ quan của Thành vệ quân từ nhiều năm trước do nguyên nhân các Đại thế gia thống nhất là không thể giao cho đệ tử gia tộc đảm nhiệm, mà phải tuyển chọn nhân tài ưu tú từ cuộc thi Võ trạng nguyên hằng năm, rồi mới phân công đảm nhiệm các vị trí này.

Đây đương nhiên chỉ là bề ngoài để che mắt mọi người. Bởi các Võ trạng nguyên trong một thời gian ngắn đều sẽ được các Đại thế gia mượn sức, mà bản thân các Võ trạng nguyên này cũng hiểu được, ở trong quốc gia này, nếu không có các Đại gia tộc chống lưng thì tuyệt đối không có tiền đồ gì. Cho nên, bọn họ cũng dần dần mà đến với nhau như trai đon gặp gái chiếc, đều mang lại cho hai bên lợi ích lớn nhất, mà các Trạng nguyên kia cũng có thể trở thành môn hạ của một thế gia.

Ngoại trừ hai nhà Diệp Ngô đã hoàn toàn nằm trong tay Bột Hải châu quận, Chỉ Huy Sứ của năm quận còn lại của Yên quốc thì đã hết ba người đã là môn hạ của Tiêu gia. Từ đó, có thể thấy được thế lực của Tiêu gia kinh khủng đến cỡ nào. Nhưng, Chỉ Huy Sứ của Đông Hải Quận lại là thân tín của Yên vương, không đâu nhập làm môn hạ của bất kỳ thế lực nào. Dù sao, là vua một nước, Yên vương cũng có thủ đoạn thu phục nhân tài của riêng mình. Cho nên, nhìn từ góc độ này mà nói, Đông Hải quận thủ và Chỉ Huy Sứ Thành vệ quân cũng không nằm cùng một phe.

Thuế bạc do Hàn gia thu được cũng đến mười mấy chiếc xe ngựa, do Thanh Ti Lại Hàn Huyền Xương và phủ nha thuế bộ cùng nhau tiến hành kiểm kê, rồi mới bẩm báo lên Phủ Quận Trưởng. Sau đó mới cùng với xe ngựa chở bạc của Phủ nha tập trung cùng nhau chuẩn bị mấy ngày sau vận chuyển lên Yên Kinh. Mặc dù quan hệ giữa Hàn gia và Tiêu Mạc Toàn đã căng như dây đàn, nhưng chuyện nộp thuế thì không bên nào dám chậm trễ. Chỉ ít trong việc xử lý thuế bạc, Hàn Huyền Xương và Tiêu Mạc Toàn chưa nhìn mặt nhau cười được lần nào. Cả hai người đều rõ trong bụng nhau đang nghĩ cái gì, và những suy nghĩ đó càng hiện rõ lên mặt mỗi người.

- Hàn đại nhân, bây giờ đã xong việc!

Tiêu Mạc Toàn mỉm cười đều, nói:

- Quốc thái dân an, quốc thái dân an a!

Hàn Huyền Xương cũng cười cười, mang theo hàm ý rất sâu, đáp:

- Không sai, chính là quốc thái dân an!

Trầm ngâm một lúc, ông mới hỏi:

- Lần này phía ngài cử ai hộ tống thuế bạc vào kinh?

Ông là Thanh Ti Lại có quyền được biết quân sự hộ tống thuế bạc vào kinh.

- Tiểu nhi Tiêu Cảnh!

Tiêu Mạc Toàn nở nụ cười như hoa cắm vào bãi phân (đẹp nhưng thối) nói:

- Hắn đã sớm muốn làm nên đại sự! Cho hắn lịch lãm thu thập kinh nghiệm cũng tốt!

Hàn Huyền Xương dường như đang chìm trong suy nghĩ, cũng gật đầu nói:

- Thiếu niên nhân, lịch lãm nhiều thì mới tốt.!!!

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Hữu Gian Khách sạn.

Từ Đông Hải tới Yên Kinh thành có tới hơn năm trăm dặm, trên đường còn phải đi qua hai huyện Cốc Dương và Lạc Tông thuộc Đông Hải quận, trong đó địa thế của huyện Lạc Tông vô cùng khó đi. Mặc dù nơi đó cũng có quan đạo, nhưng do lâu năm không có tu sửa, cho nên quan đạo đã bị hư hỏng khá nặng. Quan đạo đó xuyên qua hơn ba bốn mươi dặm rừng phong dày đặc, là có thể rời khỏi Đông Hải quận, tiến vào Hội Kê quận.

Giáp ranh giữa Đông Hải quận cùng Hội Kê quận không hề có tường thành, chỉ có một hẻm núi không quá dài ngăn trở, được triều đình gọi là hẻm núi Hạ Dương, mà dân chúng lại quen gọi là Tiểu Xà Cốc, bởi vì khe núi đó có hình dáng uốn lượn tựa như một con rắn nhỏ. Dọc đường cảnh xuân tươi đẹp khiến cho Tiểu Cường cũng nổi lòng xuân. Cỗ xe đất tiền này khá rộng rãi, có thể chứa tới ba bốn người, mà Tiểu Cảnh cũng không hề lãng phí nó, trước khi ra khỏi thành đã sớm an bài sẵn hai danh kỹ trên xe, trái phải ôm ấp tận sức hưởng thụ.

Mặc dù chỉ cách năm sáu trăm dặm đường, nhưng đoàn xe vốn không nhẹ, cho nên lộ trình mỗi ngày sẽ không quá dài, không mất thời gian ba bốn ngày thì không thể tới nơi được. Mà Tiểu Cảnh vốn là người vô nữ bất hoan (không có gái thì không chịu được), nếu không mang theo hai nữ nhân để giải khuây trên đường thì đã sớm nổi khùng rồi. Bên trong buồng xe loáng thoáng truyền ra âm thanh dâm dật, rên rỉ liên tục khiến cho đám binh sĩ bên ngoài nổi lên dục hỏa bùng bùng nhưng bên cạnh đó cũng kèm theo vài phần oán giận. Cái tên công tử ăn chơi này, ra ngoài làm việc mà còn lên hưởng thụ, đúng là tập tính điển hình của những tên công tử nhà giàu.

Đoàn xe giống như một con rắn dài, uốn lượn đi về phía trước, hai ngày sau khi rời khỏi Đông Hải thành thì đoàn xe đã tới cửa khẩu Tiểu Xà Cốc. Tiểu Cảnh đang ở trong xe chơi trò nhất Long nhị Phượng, đang chuẩn bóp lấy chiếc móng trắng bóc bên cạnh thì cảm giác được xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, thấy hơi kỳ quái, khẽ vỗ vỗ lên chiếc móng trước mặt rồi vén rèm cửa bên cạnh lên, hỏi:

- Sao lại không đi tiếp, đã tới đâu rồi?

-Bẩm Tiểu thiếu gia, đã đến cửa khẩu của Tiểu Xà Cốc rồi, chỉ cần đi qua cốc là sẽ gặp được khách điểm nghỉ ngơi. Có một người chạy tới trả lời:

-Bất quá, không biết từ bao giờ mọc lên một trạm kiểm soát ở đằng trước, có hai tên quan sai ngăn đường chúng ta lại.

-Trạm kiểm soát? Tiểu Cảnh lạnh lùng nói:

-Không phải chỉ là hai tên quan sai nhỏ nhỏ thôi sao, kêu bọn chúng mở cửa trạm, cho chúng ta qua là được rồi.

-Bọn họ không cho chúng ta qua, nói là đường trong Tiểu Xà Cốc đã bị chặn. Không qua được.

Tiểu Cảnh cá giận nói:

-Vậy thì phái người vào cốc xem có chuyện gì xảy ra. Có gì cản đường thì dọn nó đi, chúng ta có vài trăm người, sợ gì thiếu người. Trời sắp tối rồi, nếu không qua cốc thì ban đêm nghỉ mệ nó ở đâu?

Đúng lúc này, một tên quan sai mặc quần áo màu đen đi ra từ trong đám người, hướng về Tiểu Cảnh thi lễ, nói:

-Tiểu thiếu gia, tiểu nhân thỉnh an người!

Tiểu Cảnh đánh giá hần vài lần, hỏi:

-Ngươi là thiết tặc quan sai (quan sai kiểm tra) sao? Trong cốc rốt cuộc có chuyện gì?

-Bẩm Tiểu thiếu gia, tiểu nhân là quan sai của Lạc Tông huyện, hôm nay có người báo tin lên nha môn, báo là bên trong tiểu xà cốc có đá lở lấp đường, không thể qua được. Quan sai lộ ra vẻ rất cung kính:

-Ngày mai nha môn sẽ phái người tới để dọn dẹp thông lộ, ước chừng hai ngày sau mới xong. Cho nên huyện thái gia mới để cho hai huynh đệ chúng tôi ở đây dựng nên trạm, cảnh báo người đi đường, nếu chỉ một người một ngựa thì có thể miễn cưỡng đi qua, nhưng nếu là đoàn xe thế này thì không được rồi, vậy nên tiểu nhân mới đến đây báo một tiếng.

-Đúng là xui xẻo.

Tiểu Cảnh gất một tiếng, kêu một gã hạ bên cạnh lên, nói:

-Ngươi dẫn theo hai người đi xem xét một chút, coi trong cốc có đúng là bị tắc rồi không.

Người nọ dạ một tiếng, rồi dẫn theo hai người đi theo tên quan sai áo đen vào cốc, đoàn xe tạm thời dừng lại trước cốc khẩu.

-Tiểu thiếu gia, có chuyện gì thế? Nô gia thấy ngài dường như không được vui lắm.

Tiểu Cảnh vừa hạ rèm xuống, thì hai nữ nhân bên cạnh đã quần lấy hần tựa như hai con bạch tuộc, thân thể nóng bỏng mà đầy đặn. Tiểu Cảnh bóp mạnh chiếc móng đầy đà của nữ nhân bên cạnh, mắng:

- Đường trong cốc bị chặn bở rồi, không qua được!

- Vậy làm sao bây giờ?

- Làm sao bây giờ? Tiêu Cảnh chau mày:

- Lão tử cũng muốn biết làm sao bây giờ đây. Đúng là gặp quỷ, sớm không ngăn muộn không lấp, lại chặn ngay lúc thiếu gia ta muốn qua cốc. Nói chừng lại do hai con lằng lự các người mang vận rủi cho lão tử.

Hai nữ nhân lập tức gắt giọng:

- Thiếu gia, ngài đứng là xấu, rõ ràng ngài muốn mang tỷ muội chúng ta đi mà.

Một ả biết được Tiêu Cảnh vẫn chưa hết tức giận, cười quyền rũ nói:

- Thiếu gia đừng nóng, để Mị nhi giúp người hạ hỏa. Sau đó liền hé miệng ra, cúi xuống phục vụ hần. Lửa giận của Tiêu thiếu gia vừa giảm xuống nhờ vào chiếc miệng Mị nhi, thì thanh âm của bộ hạ đã truyền đến từ ngoài xe:

- Thiếu gia, quả thật đường bị kẹt, đá lở từ trên núi xuống đã lấp đầy một đoạn đường, trong thời gian ngắn e rằng khó mà dọn sạch được, con đường này đi không được rồi.

Tiêu Cảnh ngay cả rèm cũng không vén, tức giận trầm giọng nói:

- Vậy làm sao đây? Chẳng lẽ chờ ở chỗ này?

- Thiếu gia, quan sai của Lạc Tông huyện nói, nếu chúng ta quay ngược lại, đi về phía bên trái sẽ có một con đường, mặc dù không dễ đi lắm nhưng cũng có thể vòng qua sơn cốc, đi tới cảnh nội Hội Kê quận.

Tên bộ hạ kia cẩn thận nói:

- Con đường đó nghe qua cũng có nhiều người đi, trên đường còn có cả chỗ ăn cơm nghỉ ngơi.

- Có xa không?

- Không xa lắm, chỉ tầm nửa ngày đi đường.

Ngồi trên chiếc xe ngựa hoa lệ tứ bình bát ổn (ý nói chạy rất êm), Tiêu Cảnh tự nhiên sẽ không quan tâm tới việc con đường có dễ đi hay không, cho nên lập tức nói:

- Kêu bọn chúng quay đầu lại, đi con đường kia đi... Đi hỏi tên quan sai kia cho rõ ràng, rốt cuộc có con đường đó hay không? Nếu nghe lời xằng bậy hại chúng ta đi đường vô ích, lão tử giết cả nhà hần.

- Đã hỏi rõ thưa thiếu gia!

Đoàn xe quay đầu lại, trong lòng đám binh sĩ hộ vệ quanh đoàn xe tràn đầy oán hận, miệng lầm bầm mắng nhảm môn Lạc Tông huyện làm việc vô dụng. Trong mắt những binh sĩ sống ở Đông Hải thành này, thì đối với những tiểu huyện địa phương bọn họ tự nhiên cảm thấy mình có sự ưu việt hơn hẳn đối phương, hơn nữa bọn hần cũng biết, có thể được chọn làm hộ vệ cho ngân đội cũng đã chứng minh bản thân mình là tinh binh rồi.

Tiền đội biến thành hậu đội, hậu đội biến thành tiền đội. Đoàn xe quay đầu lại đi được một lúc, quả nhiên thấy được một con đường ở bên trái, thoạt nhìn đúng là không thể so sánh với quan đạo chính quy, nhưng xét ra cũng là một con đường có thể đi được.

Đi trên con đường này, so với tưởng tượng còn tốt hơn nhiều, bốn phía đều là đại thụ, đang đi trên đường còn có thể nghe được tiếng chim quạ kêu lúc hoàng hôn. Tiếng quạ kêu làm cho Tiêu Cảnh rất phiền muộn. May là hai ả nữ nhân hiểu được nên làm thế nào cho Tiêu Cảnh vui vẻ, ra sức tán gẫu về một ít chuyện hương diễm, đơn giản như chuyện về các quan lại quyền quý đi vui chơi trong phố lầu xanh của các nàng, thậm chí nói đến chuyện tuyển chọn hoa khôi lúc trước, lúc Hàn gia tử công tử lên giường với hoa khôi.

- Hương Ngọc Nhi...! Khóe miệng Tiêu Cảnh lộ ra nét cười yêu dị, việc đó làm cho hần rất vui vẻ. Hơn nữa sau khi chuyện phát sinh thì mấy ngày sau Hàn Nguyên cũng không có phản ứng gì. Điều này làm cho Tiêu Cảnh rất đắc ý, bởi hần biết Hàn Nguyên sẽ không dám lộ chuyện đó ra, càng không vì một người kỹ nữ mà làm khó dễ hần. Hi hi nháo nháo bên trong một lúc thì trời đã tối đen rồi, đám hộ vệ bên cạnh lục tục đốt đuốc, tiếp tục đi về phía trước, nhưng chẳng qua do rừng rậm khá um tùm khiến cho không khí hơi âm lạnh. Điều này làm cho đám hộ vệ đi phía sau chốc chốc lại quay đầu lại nhìn, dường như cảm giác thấy đằng sau có cái gì đó bám theo mình.

Không khí quỷ dị này làm cho hai ả nữ nhân trong xe có chút bất an, ngừng nụ nói:

- Tiêu thiếu gia, không phải nói trên đường có chỗ nghỉ ngơi sao? Làm sao còn chưa tới?

- Lão tử cũng muốn ăn cơm, nghỉ ngơi đây. Tiêu Cảnh tức giận nói:

- Đói muốn chết rồi, đừng có đẩy qua đẩy lại nữa. Sau đó vén rèm lên hỏi:

- Đã đến chỗ nào rồi? Có nhìn thấy người nào không?

- Thiếu gia, vừa thấy cột mốc biên giới rồi, chúng ta đã rời khỏi Đông Hải quận, hiện đang ở trong cảnh nội của Hội Kê quận. Bộ hạ trả lời:

- Xem ra đã rời khỏi tiểu xà cốc, đằng trước không xa đã có ánh đèn, chắc chắn là chỗ nghỉ chân rồi.

Sắp rời khỏi cánh rừng, quả nhiên nhìn thấy phía trước có một ánh đèn dầu hiện lên giữa đêm tối, nơi đó chỉ có mấy gian phòng ốc đơn sơ, một lá cờ gắn trên cây trúc dựng đứng, nhờ vào ánh đèn chiếu vào có thể thấy rõ trên lá cờ viết mấy chữ: “Hữu Gian Khách Điểm!”

- Hữu Gian Khách Điểm? Tiêu Cảnh cười nắc nẻ:

- Đám nông dân nhà quê đúng là ngu dốt, thô tục!

Bất quá có chỗ nghỉ chân thì mọi người trong đoàn xe đều thở phào nhẹ nhõm, bởi không ai nguyện ý đi tiếp trong đêm tối u ám thế này.

- Dừng lên ở chỗ hoang vu thế này, có khi nào là hắc điểm không? Một ả kỹ nữ cẩn thận hỏi.

- Hắc con mẹ nhà ngươi! Tiêu Cảnh hung hăng bóp một cái vào ngực ả:

- Người ta nói ngực lớn thì ngu ngốc quả không sai. Con bà ngươi, ngực ngươi to nhưng đầu thì như heo. Lão tử là quan binh, đem theo mấy trăm người, bọn chúng còn dám làm hại chúng ta sao? Lão tử không hại chết bọn chúng là may rồi. À kia cười duyên nói:

- Thiếu gia chuẩn bị buổi tối ăn hiệp Mị nhi sao? Tên là “Hữu Gian Khách Điểm” tuy hơi tục, nhưng tiểu nhị lại rất nhiệt tình, hai tên khách điểm tiểu nhị mặc áo rộng thùng thình vừa thấy đoàn xe đã lập tức chạy tới nghênh tiếp, hỏi:

- Quan gia muốn ở trọ sao? Bao nhiêu người cả thầy, để tiểu nhân chuẩn bị trước một ít thức ăn? Một gã thống lĩnh cười thô tục nói:

- Ở trọ? Con bà nó, mấy gian phòng rách nát này chứa đủ chúng ta sao? Nhanh thu thập một gian phòng cho thiếu gia của chúng ta. Đúng rồi, có bao nhiêu thức ăn thì đem hết lên đây!

- Quan gia, thức ăn có lẽ không còn nhiều lắm nhưng chắc cũng đủ. Điểm tiểu nhị cười hí mắt nói:

- Bất quá nơi này chúng ta có rất nhiều rượu, đều là rượu lâu năm rất thơm, quan gia có muốn thử hay không?

- Có bao nhiêu lấy hết ra đây!

Bọn quan binh rồi rít kêu lên, vốn vào mùa xuân buổi tối vẫn còn lạnh. Thêm vào đó là rừng rậm um tùm không chút ánh sáng, nên âm khí dưới tàng cây khá dày đặc. Nếu có chút rượu mạnh làm ấm người thì không ai có thể từ chối cả. Hai gã điểm tiểu nhị khễ liếc nhau, khoe miệng xẹt qua nụ cười quỷ dị:

- Vâng ạ!

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Kêu Thảm Thiết Như Chó.

Đội ngũ vận chuyển bạc tuy đông đảo, nhưng được sắp xếp rất thích hợp. Ngoài vài chục người bảo vệ xe bạc một bước cũng không rời thì những binh lính khác đều đi đến ngồi bên cạnh đồng lửa trong khoảng đất trống gần khách điểm. Về phần Tiêu Cảnh và vài quan viên cùng với hơn mười võ sư đều đi vào trong khách điểm nghỉ tạm. Tiểu nhị tất nhiên biết rõ Tiêu Cảnh là đại nhân vật nên sắp xếp cho hắn một gian phòng thanh nhã. Nói là gian phòng thanh nhã, nhưng thực chất chỉ có một cái bàn và vài chiếc ghế dựa, cùng với không gian yên tĩnh không người quấy rầy mà thôi.

Tuy Tiêu Cảnh lúc nào cũng hưởng thụ cuộc sống xa hoa, nhưng hắn cũng biết ở địa phương như thế này mà có được một gian phòng như vậy cũng có thể xem là không tệ rồi. Tâm tình hắn trở nên rất tốt, thậm chí còn lấy ra vài lượng bạc khen thưởng cho tiểu nhị. Rượu tồn kho trong Hữu Gian Khách Điểm quả thật có rất nhiều, mọi người đều có phần. Vài chục vỏ rượu được phân phát rất nhanh, đám quan binh chỉ cầm đầu uống, chẳng có ý kiến gì. Về phần Tiêu Cảnh thì tất nhiên cực kỳ khinh thường loại rượu kém chất lượng trong khách điểm. Khi xuất phát từ Đông Hải thành thì hắn đã kịp mang theo vài vỏ rượu ngon, sau khi vào “nhà phòng” thì lấy ra uống mua vui. Tiêu Cảnh uống vào vài chén rượu thì chẳng còn giữ được tính người nữa, hắn cũng để quan tâm đến đây là cái địa phương này là chỗ nào cho một xác. Đợi đến khi rượu làm cho dục vọng của hắn bùng lên dữ dội thì lập tức cùng

hai nữ nhân trong phòng mở cuộc giao hoan (3P à?).

Khi đám người bên ngoài đã hết hứng thú thì bên tai không còn vang lên chút động tĩnh nào. Ngoài phòng vốn ồn ào náo nhiệt tức thì trở nên yên lặng như vùng đất chết, không còn tiếng người nhưng lâu lâu lại truyền đến những âm thanh ngửa hí.

- Đúng là một đám tửu quý mà! Tiêu Cảnh mở miệng mắng, hần đẩy nữ nhân trong ngực ra, mặc y phục lại rồi bỗng dưng cảm thấy lo sợ. Tất cả đám quân binh đều uống rượu say khướt, lỡ có thổ phỉ xuất hiện thì đại sự sẽ không ổn.

Tiêu Cảnh định mở cửa ra ngoài xem, nhưng lúc này hần lại nghe thấy cửa phòng vang lên hai tiếng cộc cộc, bên ngoài truyền đến giọng nói của tiểu nhị:

- Quan gia, có vài vị khách muốn vào phòng uống với ngài vài chén rượu nhạt, không biết ngài có chịu nể mặt không? Tiêu Cảnh tức giận nói:

- Con miệ nó, ai xứng để uống rượu với bốn thiếu gia, ta nhỏ vào... Tiêu Cảnh còn chưa kịp nói dứt lời thì cửa phòng bất thành linh bị người ta đẩy ra, tiểu nhị khách điểm với nụ cười trên môi tiến vào phòng:

- Quan gia, chính là những vị khách kia đã cho ngài mặt mũi mới phải! Ngài chỉ là một con chó ghê mà ai nhìn cũng ghê tởm, thì có mặt mũi cái đék gì hử?

Tiêu Cảnh trở nên sững sờ, hần không tưởng tượng được một tiểu nhị khách điểm nho nhỏ lại dám nói chuyện như vậy với hần, hơn nữa trong lời nói còn công khai nhục mạ hần. Hần bỗng nhiên cảm thấy có chuyện không đúng, trong lòng không khỏi phát lạnh. Sau đó, trước đôi mắt đang trơ ra của hần liền xuất hiện ba người, được gọi là “khách nhân” đang lục tục đi vào phòng. Người đi đầu sau khi vào phòng thì kéo một chiếc ghế ngồi xuống. Người thứ hai cũng làm như vậy, còn người thứ ba thì khép cửa lại đứng ngay tại chỗ, chặn hết cả lối ra.

Hai nữ nhân đã thét lên kinh hoàng. Thân thể của các nàng vẫn còn trần truồng, chỉ biết che lấy hạ thể chạy vội đến góc tường, bốn đôi tuyết trắng không được che lại, lồ lộ ra ngoài theo những bước chạy của hai người tung lên nhảy xuống, cũng rung như các nàng ngồi xồm xuống run rẩy vì lạnh.

Người đầu tiên bỏ nón rom xuống, gương mặt anh tuấn cùng với nụ cười rất ư là thuần khiết hiện ra trên mặt, người này khẽ vẫy vẫy vẫy với Tiêu Cảnh rồi nheo mắt cười nói:

- Ngươi vẫn mạnh khỏe đấy chứ? Tiêu Cảnh vừa nhìn thấy khuôn mặt này thì lập tức hồn bay phách lạc, Tiêu Cảnh vừa nhìn thấy khuôn mặt này thì lập tức hồn bay phách lạc, hần không kìm lòng được phải lui về phía sau hai bước, gương mặt hồng nhuận do tửu sắc quá độ liền trở nên xanh như tàu lá chuối:

- Hần...Hần Tiểu Ngũ!

- Hi hi, thì ra Tiêu thiếu gia vẫn còn nhận ra Hàn mỗ, cảm tạ, thật sự là cảm tạ a!!!!

Hàn Mạc nâng cằm, hần nhìn Tiêu Cảnh từ đầu tới chân rồi cười nói:

- Vài ngày không gặp, cuộc sống của Tiêu thiếu gia càng ngày càng “trót át” a!!!

- Ngươi...Sao nhà ngươi lại ở đây?

Tiêu Cảnh siết chặt nắm đấm, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ cực độ. Hàn Mạc thờ dài, hần thần nhiên nói:

- Tiêu thiếu gia, khi ngươi giết chết Hương Ngọc Nhi thì ngươi phải biết rằng mình chắc chắn sẽ có một ngày như vậy chứ? Chẳng lẽ ngươi cho rằng con cháu Hàn gia sẽ co đầu rút cổ như con rùa đen sao?

- Ngươi muốn thế nào? Tiêu Cảnh đảo mắt nhìn khắp chung quanh, hần ra vẻ bình tĩnh:

- Hàn Tiểu Ngũ, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, bên ngoài vẫn còn hơn hai trăm người ngựa của ta, nếu nhà ngươi mà làm bậy thì đừng trách ta không khách khí.

- Hơn hai trăm người ngựa sao? Hàn Mạc giống như nghe được một câu chuyện cực kỳ buồn cười, hần cười hi hi nói:

- Tiêu thiếu gia của ta ơi, ngươi đừng nên nghĩ ngợi dư thừa làm chi cho mất công, người của ngươi đã không còn dùng được nữa rồi, hiện nay tất cả đều đã say như chết. Đúng rồi, quên nói cho ngươi biết, vì để cho rượu thơm ngon hơn nên ta có thêm vào một chút hương liệu, không qua hai không qua hai canh giờ thì sợ rằng sẽ không thể tỉnh lại đâu. Ngươi cũng đừng nghĩ rằng có người đi ngang qua đây, ta đã sai người giả làm quan sai thông báo Xà cốc bị lở đá, tất nhiên cũng đã phải người chặn con đường này lại rồi.

- Ngươi... ..! Về mặt Tiêu Cảnh lập tức biến đổi lớn, hần tức giận nói:

- Tiểu Ngũ, con miệ nó ngươi muốn gì đây? Ngươi...Ngươi đại nghịch bất đạo, đám quan binh này đều là người của triều đình, Hàn gia các ngươi muốn tạo phản sao?

- Hàn gia có tạo phản hay không thì ta không biết.

Người ngồi bên cạnh Hàn Mạc cuối cùng cũng gỡ nón rom xuống để lộ ra gương mặt vạm vỡ vì tức giận, một cặp mắt đỏ rực nhìn chăm chăm vào Tiêu

Cảnh như đang ngắm Ozawa đang khóa thân:

- Ta chỉ biết Tiểu Diêm Vương hôm nay sẽ như một con nhò bị chúng ta mần thịt mà thôi!

Ánh mắt sắc bén và cực kỳ tức giận như mãnh thú của Hàn Nguyên làm Tiêu Cảnh không rét mà run.

- Thì ra... Thì ra các ngươi đã sớm chuẩn bị kế hoạch! Tiêu Cảnh nghiêng răng nói:

- Không sai, Hương Ngọc nhi là do chính tay lão tử giết chết, hơn nữa lão tử còn cười trên người nàng ta những hai lần, thế nào? Chẳng qua chỉ là một con kỹ nữ mà thôi. Hàn Nguyên, ta nói cho ngươi biết, ông nuôi của ta chính là Tiêu Thái Sư, nếu các ngươi dám giết ta Tiêu Thái Sư nhất định sẽ tiêu diệt Hàn gia, sẽ giết sạch cả đám người Hàn gia, thậm chí gà chó cũng không tha.

- Tiêu thiếu gia, khi nói lời hung ác thì tay và thanh âm không nên run lấy bầy như vậy, nếu không thì kẻ khác sẽ nhìn ra tâm lý khủng hoảng và sợ hãi của ngươi đó. Hàn Mặc nâng cằm, cười nheo mắt nhìn Tiêu Cảnh:

- Thật ra chúng ta muốn giết ngươi thì rất dễ, bây giờ chúng ta không động thủ và nói chuyện với ngươi nhiều như vậy chẳng qua là muốn ngươi từ từ trở nên sợ hãi mà thôi. Nếu giết ngươi chỉ bằng một đao thì tiện nghi cho ngươi quá rồi, ngươi nói thử xem, bây giờ có sợ hãi hay không?

- Ta... ..

Đồng tử trong mắt Tiêu Cảnh co rút lại, hần chụp lấy một chiếc ghế rồi ném về phía Hàn Nguyên, sau đó phóng đến cửa phòng không chút do dự, đồng thời tung ra một quyền về phía kẻ đội mũ rom đang đứng chắn ngay cửa. Người đội mũ rom cũng không né tránh một quyền của Tiêu Cảnh mà chỉ vùng tay lên một cách hời hợt. Hàn quang lóe lên, mạch máu trên cánh tay Tiêu Cảnh bị trủy thủ cắt vào một vết rất sâu, máu tươi trào ra như suối.

- A... ..!!!

Tiêu Cảnh kêu lên một tiếng cực kỳ đau khổ, lúc này Hàn Nguyên đã chụp lấy một chiếc ghế đập mạnh xuống người Tiêu Cảnh từ phía sau. Một tiếng ầm vang lên, chiếc ghế vỡ tan tành, trên đầu Tiêu Cảnh chảy đầy máu tươi, hần liền ôm cái đầu bị thương ngồi xồm xuống đất.

- Đứng lên!!! Hàn Nguyên giữ chặt lấy người Tiêu Cảnh, hần lạnh lùng nói:

- Con cháu Hàn gia không muốn ý mạnh hiếp yếu, ngươi cùng lão tử đường đường chính chính đánh một trận, lão tử sẽ chậm rãi lột da chó của ngươi!

Tiêu Cảnh biết rõ mình ngày hôm nay mình sẽ không còn mạng để về nhà, hần đứng thẳng người lên cố gắng dùng hết tất cả sức lực của hần tung một cước về phía Hàn Nguyên, hần gào lên:

- Lão tử phế ngươi!!!

Một cước của Tiêu Cảnh tuy nhanh và khí lực cũng không nhỏ, nhưng không thể so sánh với Hàn Nguyên vốn xuất thân là võ tướng của Hàn gia. Hàn Nguyên chỉ khẽ lách sang một bên đã tránh được một cước của Tiêu Cảnh, hần thuận tay chụp lấy mắt cá chân rồi gài lên một tiếng. Những tiếng rắc rắc chọt vang lên, xương chân của Tiêu Cảnh đã hoàn toàn vỡ vụn.

-A.. ..!!!

Tiêu Cảnh giống như một con heo đang bị thọc tiết gào lên thảm thiết. Nếu là trước kia, Hàn Nguyên chỉ cần nghe tiếng kêu thảm thiết như vậy chắc chắn sẽ mềm lòng, nhưng lúc này trong lòng hần chỉ còn lại nỗi hận thù, trong đầu hần chỉ có một ý niệm “Giết chết Tiêu Cảnh báo thù cho Hương Ngọc Nhi.”

Hàn Nguyên liên tục hạ thủ, hai tay và chiếc chân còn lại của Tiêu Cảnh đã hoàn toàn nát bấy. Tiêu Cảnh đau đến mức gần như muốn hôn mê, Hàn Nguyên dùng rượu đỏ lên đầu bắt hần phải bừng tỉnh. Trong mắt Tiêu Cảnh ngoài tức giận thì chỉ còn lại sự sợ hãi, xương cốt hần đã vỡ vụn, thân thể không thể động đậy, hần cố gắng nhịn đau nói:

- Ngươi... Các ngươi không thể giết ta... Ông nuôi của ta là Tiêu Thái Sư...

- Hài tử ngọc!

Hàn Mặc thở dài:

- Nơi này là Hội Kê Quận, là vùng đất hoang dã, vì vậy không kẻ nào có thể biết được chúng ta giết ngươi, ngươi cứ yên tâm mà lên đường đi. Ngươi hãy ngoan ngoãn mau nói cho ta biết, lần này thượng kinh phụ thân ngươi đã giao cho ngươi những đồ vật gì, nói cho ta nghe là những thứ gì?

- Không... Không có... ..

Đến lúc này những lý trí cuối cùng của Tiêu Cảnh đã hoàn toàn bị đánh tan, giọng của hần trở nên nức nờ:

- Tứ... Tứ ca, Ngũ ca... Không, Tứ gia gia, Ngũ gia gia, các ngài... Xin các ngài tha cho ta... ..

- Tha cho ngươi? Hàn Nguyên giẫm chân lên cổ họng của Tiêu Cảnh, cặp mắt hần vẫn đỏ như máu:

- Vậy tại sao ngươi không buông tha cho Hương Ngọc Nhi? Ngươi là loại cầm thú, nằng chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương, sao ngươi lại nhẫn tâm ra tay tàn độc đến như vậy? Lúc này trên mặt Tiêu Cảnh chảy đầy nước mắt nước mũi:

- Từ gia gia, tha cho ta, ta... Ta sẽ dâng tặng ngài một... Không, sẽ dâng tặng ngài mười mỹ nữ. Ngài... Lần này xin ngài tạm tha mạng cho ta, quả thật ta không bằng cả heo chó... Ta sai rồi. Phụ thân ta... Không, xin hãy nể mặt ông nuôi của ta, van xin các ngài tha cho ta!

Hàn Nguyên cực kỳ tức giận, hấn điên cuồng tát vào mặt Tiêu Cảnh. Khoảnh khắc sau gương mặt của Tiêu Cảnh đã sưng vù hoàn toàn, răng rơi ra khỏi miệng, trong miệng xộc lên mùi máu tanh. Hàn Mạc thờ dài ngao ngán, hấn không hỏi nhiều mà lập tức vươn tay lục lọi trên người Tiêu Cảnh, một lúc sau đã tìm được hai phong thư.

Một phong thư ghi rõ “Danh mục quà tặng”, một phong thư ghi “Kính gửi Thái Sư”. Hàn Mạc mở bức thư danh mục quà tặng ra thì chỉ thấy bên trong liệt kê rõ ràng các loại hàng hóa và số lượng. Chỉ riêng trân châu đã là một trăm viên, mà lần này Hàn gia đưa lên có ba trăm viên, một phần ba trong số đó bị Tiêu Mạc Toàn dâng lên cho Tiêu Thái Sư. Nếu tính vàng bạc bảo vật thì không cần phải nói, dựa theo phong thư thì tất cả tiền thuế lần này có hơn một phần năm chuyển lên cho Tiêu Thái Sư. Tuy phong thư không ghi rõ sẽ chuyển cho ai nhưng dù là một tên đầu heo cũng biết được những thứ này sẽ đến tay người nào. Phong thư còn lại do chính tay Tiêu Mạc Toàn viết, bên trong chủ yếu nói đến những hành động nghi ngờ của Hàn gia trong Đông Hải quận, rất nhiều chi tiết nói quá sự thật, hơn nữa cũng có rất nhiều thứ vu khống và hãm hại Hàn gia. Tuy những gì được ghi bên trong vẫn còn khá mờ mịt nhưng tin tức thì rõ ràng vu khống Hàn gia ngang ngược kiêu ngạo, không coi triều đình và Tiêu gia ra gì cả.

- Ngươi xem! Hàn Mạc chia hai phong thư đến trước mặt Tiêu Cảnh đang run rẩy:

- Cha ngươi muốn hại chết Hàn gia chúng ta, như vậy thử nghĩ xem ngươi còn có thể sống ở trên đời được nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Bố Trí Mê Cục.

Thời điểm Hàn Thanh đẩy cửa tiến vào nhà gian, Tiêu thiếu gia đáng thương đã ngừng hô hấp. Nếu hấn có thể dùng chủy thủ đâm xuyên trái tim của Hương Ngọc Nhi, vậy Hàn Nguyên tự nhiên cũng có thể dùng chủy thủ đâm rách cổ họng của hấn. Không biết bởi vì kích động hay vì cảm giác khản trương sau khi giết người, đôi tay Hàn Nguyên run lên nhẹ nhẹ. Hàn Mạc tiến lên vỗ nhẹ nhẹ vào bờ vai của hấn, ra chiều an ủi.

- Tiểu Ngũ, đây là lần đầu tiên huynh giết người!

Cổ họng Hàn Nguyên khô khốc. Mặc dù giết chết Tiêu Cảnh làm cho sự phẫn nộ trong lòng hấn được phát tiết một cách thống khoái, nhưng mà nội tâm vẫn có sự khản trương như thường. Nhìn Tiêu Cảnh sau khi chết vẫn mở to con ngươi, trong lòng hấn không kiềm được run rẩy.

Hàn Mạc ôn nhu nói:

- Từ ca, chuyện gì cũng đều có lần đầu tiên. Huống chi là con cháu của Hàn gia, số phận vốn được định phải trải qua một lần như vậy!

Trước kia, từ rất sớm, khi đã biết rõ ràng về thân phận cùng vị trí hoàn cảnh một đời, ở sâu trong nội tâm Hàn Mạc đã hiểu được, làm con cháu thế gia của Yên Quốc không hề yên bình, chuyện giết người chỉ là sớm hay muộn thôi, cho nên thực ra từ sớm hấn đã có sự chuẩn bị tâm lý cho mình.

Ta không giết người, ắt người sẽ giết ta! Nhìn thấy Hàn Thanh đi vào, Hàn Mạc hỏi thần nhiên:

- Đã xử lý tốt rồi sao?

- Uống hết rượu, tất cả đều đi ngủ!

Hàn Thanh cung kính trả lời:

- Có mấy người uống ít, nhất thời không ngủ, các huynh đệ đã giúp bọn hấn ngủ ngon rồi.

Hấn cười hi hi nói:

- Thiếu gia, Hạc Thanh Phong (một loại mê dược) kia thật sự lợi hại a, món lòng chó kia sau khi ăn xong, liền giống như bị gió thổi qua, tất cả đều ngã xuống. Hàn Mạc bĩu môi, thầm nghĩ trong lòng

- Không nghĩ tới thiếu gia của người kiếp trước làm gì à!

Kiếp trước làm một gã nhân tài chuyên nghiên cứu chế thuốc, thủ đoạn phối được vô cùng tinh anh, chế tạo một chút thuốc làm người ta hôn mê quả thực dễ như trở bàn tay, thuốc để cứu người thì hiệu quả không cao, còn thuốc hại người thì không phải cứ tới một người là xong một người hay sao.

- Thiếu gia, mấy xe bạc kia làm sao bây giờ? Hàn Thanh nhẹ giọng hỏi Hàn Mạc trầm ngâm, chậm rãi nói:

- Thời gian tới lúc trời sáng không còn mấy canh giờ nữa, mấy chiếc xe bạc này quá lộ liễu, người đã nói Vi Minh Hồ ở cách nơi này không xa mà, trước đem hết đồng châu báu quý giá này vận chuyển tới đó đi, chuyển được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu, thật sự không được ném chúng ở chỗ này.

Hàn Nguyên có chút giật mình nói:

- Tiểu Ngũ, chúng ta... chúng ta cướp thuốc bạc này? Đây.. đây chính là vận chuyển cho triều đình a...!

Hàn Mạc cười ha hả nói:

- Từ ca, nơi này là Hội Kê Quận, nói chính xác hơn là thuộc Thanh Phổ Huyện, chính là địa bàn của Tô gia. Chúng ta giết Tiêu Cảnh, vì Hương Ngọc Nhi báo thù, việc này không hề sai, nhưng mà có thể làm cho Tô gia gánh lấy trách nhiệm cho chúng ta, tự nhiên là việc hảo hảo đáng làm. Tiêu gia cùng Tô gia, hai con chó cắn nhau, vừa lúc có trò hay cho chúng ta xem.

Tô Gia đứng hàng thứ ba trong cửu đại thế gia, không chế ba huyện Tây Bộ Hội Kê quận, và bốn huyện phía đông Hội Kê quận do Tiêu gia nắm giữ là láng giềng, kiềm giữ lẫn nhau.

- Tô gia?

Hàn Nguyên nhú mày, nhất thời hắn không thể đem những sự việc này liên hệ tới Diệp gia.

Hàn Mạc hướng về phía Hàn Thanh phát tay:

- Đi ra ngoài, trước mang theo các huynh đệ xử lý mấy xe bạc đi! Được tính nhiều nhất chỉ có thể duy trì thêm hai canh giờ nữa, thời gian của các người còn không nhiều đâu.

- Dạ!

Hàn Thanh lập tức đi xuống, dẫn "Hắc Báo" đi thi hành mệnh lệnh.

Trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh trong chốc lát, một sự tĩnh lặng đến đáng sợ.

- Xe bạc đến Thanh Phổ Huyện thì bị cướp, Tô Gia ắt khó trốn khỏi việc có liên quan.

Hàn Mạc ngẩng đầu, xoa xoa cằm, ra chiều suy nghĩ:

- So sánh với sự phòng bị về Hàn gia chúng ta, Tiêu gia đối với Tô gia, tâm lý kiêng kỵ còn nặng nề hơn!

- Vậy chúng ta cần phải làm cái gì đây?

- Cũng không cần phải làm gì cả.

Hàn Mạc cười nhạt:

- Để cho Tiêu Cảnh viết lên một chữ.

- Hắn... đã chết?

Hàn Nguyên cau mày nói:

- Tiểu Ngũ, người chết làm sao có thể viết chữ được đây?

Hàn Mạc cười hi hi một tiếng:

- Để ta dạy cho huynh.

Hắn đi tới, ngồi xổm xuống, nắm lấy tay Tiêu Cảnh, tay hắn làm bút, máu làm mực, trên mặt đất hiện ra một chữ "Hàn" quanh co vận vẹo.

Đôi mắt Hàn Nguyên tròn lên:

- Đây... Vì sao lại viết họ chúng ta? Tiểu Ngũ, đây không phải là càng làm lộ ra Hàn gia chúng ta hay sao?

Hàn Mạc đứng lên, xoa xoa cằm nhìn vào chữ "Hàn", mỉm cười nói:

- Tuyệt bút trước khi chết, cái chữ "Hàn" này, Tiêu thiếu gia viết vô cùng tốt, so với ta còn tốt hơn nhiều!

Hắn ngẩng đầu, hỏi Hàn Nguyên:

- Tứ ca, huynh có thể bóp nát xương cốt tay của hắn không?

- Được.

- Xương tay người bị vỡ vụn, hắn không thể viết ra được chữ nữa.

Hàn Mạc thần nhiên nói:

- Nếu quả thật có quan sai tới đây, bọn họ thấy chữ trên mặt đất, rất nhanh sẽ nghĩ đến việc không phải bản thân Tiêu Cảnh viết, mà là do Tiêu cảnh sau khi chết có người mượn tay của hắn để viết nên.

- Bên trong đám quan sai, đến cùng thì có được bao nhiêu người có đầu óc.

Hàn Nguyên khề gật đầu:

- Nhưng mà viết lên chữ "Hàn", không phải sẽ có bất lợi đối với Hàn gia chúng ta sao?

Hàn Mạc bĩu môi:

- Tứ ca, nói thiệt cho huynh biết, cho dù không có chữ "Hàn" này, Đông Hải Quận cùng Hội Kê Quận gần với nơi xảy ra sự việc, Hàn gia chúng ta ít nhiều sẽ phải chịu một số hiềm nghi. Nhưng mà viết lên chữ "Hàn" này, có thể làm Hàn gia được an toàn hơn.

Dừng một chút, hắn thần nhiên nói tiếp:

- Nếu quả thật là do Hàn gia làm, sao lại có thể lưu lại tên của mình ở đây?

Hàn Nguyên ngẩn ra, nhưng ngay sau đó hiểu rõ được ý đồ sâu xa, thờ dài nói:

- Tiểu Ngũ, đệ... đệ thật là thông minh! Bên ngoài nhìn thấy càng liên lụy nhiều đến Hàn gia chúng ta, Tiêu gia sẽ cảm thấy chuyện này có liên quan tới Tô gia nhiều hơn! Hắn sẽ cảm thấy đây là do Tô gia giả họa cho Hàn gia chúng ta, mục đích là để cho Tiêu Gia cùng Hàn gia tranh đấu gay gắt hơn!

- Tứ ca, huynh cũng rất thông minh!

Hàn Mạc mở miệng cười hì hì.

Hàn Mạc nhìn bên ngoài thì thấy có vẻ thông dong, nhưng mà trong lòng hắn có chút thấp thỏm. Đây giống như hắn khuấy lên một vũng nước đục, cuối cùng sẽ xuất hiện tình trạng gì, đến hắn cũng không thể xác định được.

- Một chiều này, vì sao gia gia bọn họ không cần đến?

Hàn Nguyên thấp giọng hỏi

- Gia gia bọn họ phải lo nhiều việc rồi, cho nên mới ít dùng đi.

Hàn Mạc thờ dài nói:

- Huống chi đây là sự mạo hiểm, nếu không có chuyện tình của Hương Ngọc Nhi, chúng ta chưa chắc sẽ phải mạo hiểm thế này.

...

Người đội nón tre nãy giờ vẫn đứng trước cửa, rốt cuộc mở miệng nói:

- Cần phải đi rồi, hai trăm dặm đường, cho dù ra roi thúc ngựa, đến khi trời sáng cũng chưa chắc có thể chạy tới nơi được!

- Không sai, cần phải đi gấp, để lại một bãi hỗn tạp, xem các đại nhân vật của chúng ta sẽ hốt nó như thế nào đây?

Hàn Mạc cười ha ha.

- Trước khi đi, hai người kia phải xử lý thế nào đây?

Người đội nón tre chỉ vào hai nữ nhân ở góc tường, hai nữ nhân kia bởi vì quá sợ hãi, gần như là bị hù chết rồi, da thịt vốn lộ ra vẻ mềm mại hồng nhuận,

giờ thì nổi lên từng hột như nổi da gà.

Hàn Mạc nhún vai:

- Ta cho ngươi biết một bí mật, kỳ thật ta là một người vô cùng thương hoa tiếc ngọc, ta... rất ít khi xuống tay với nữ nhân!
- Để ta động thủ!
- Chu Tiểu Ngôn, lòng của ngươi thật đúng là dứt khoát a, hai nữ nhân xinh đẹp như vậy, ngươiỡ xuống tay hả?

Hàn Mạc u oán nhìn chăm chăm vào người đội nón tre.

Thanh âm của Chu Tiểu Ngôn giống như tướng mạo của hắn, lạnh như băng, lãnh khốc:

- Nữ nhân còn sống muốn lưu lại thì phải mãi mãi câm lặng!

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói:

- Các nàng còn sống, ngươi có thể gặp nhiều phiền toái, ta về sau phải dựa vào ngươi để có cơm ăn, phiền toái của ngươi càng ít, ta ăn cơm lại càng yên ổn hơn.
- Tổng lại thì trong lời nói của ngươi đã kể cho ta không ít đạo lý!

Hàn Mạc nói một cách thân nhiên, xong ra chiều trầm ngâm, nhẹ giọng nói:

- Đừng làm cho các nàng quá thống khổ là được...

Hắn kéo cánh tay của Hàn Nguyên, đi ra phía cửa.

Trong bóng đêm tĩnh mịch, vạn vật đều yên lặng. Trong đại đường, võ sư cùng với quan viên đều đang ngủ say như chết.

- Tiểu Ngũ!

Hàn Nguyên quét mắt qua mọi người một cái, nhẹ giọng nói:

- Đệ so với Tứ ca, nghĩ ra còn mạnh mẽ hơn nhiều! Ngươi còn có nhiều bí mật mà Tứ ca không biết a!

Hàn Mạc cười ha hả một tiếng, thân nhiên đáp:

- Tứ ca, một chút bí mật trên không thể lộ diện, chỉ có thể đến thời điểm cần kíp mới phải sử dụng đến.
- Đệ nói không sai!

Hàn Nguyên nói:

- Đệ làm việc quyết đoán, không dây dưa dài dòng, điểm này, Tứ ca tuyệt đối không thể bằng được đệ. Hàn gia chúng ta nếu muốn sống sót ở Yên Quốc, cách viết chữ "dứt khoát" như thế nào phải luôn nắm lòng!
- Trừ dứt khoát ra, Hàn gia còn phải nhớ kỹ hai chữ nữa...
- Hai chữ nữa?
- Đoàn kết!

Hàn Mạc nghiêm mặt nói:

- Người Hàn gia chúng ta, cần phải đoàn kết một lòng, như vậy mới sẽ không dễ cho người khác đánh bại dễ dàng.

Hàn Nguyên gật gù đầu mặt lộ vẻ suy nghĩ, hơi trầm ngâm sau vổ nhẹ nhẹ vào bả vai Hàn Mạc:

- Tiểu Ngũ, cảm ơn đệ!
- Tứ ca, vì sao lại nói như vậy?
- Cảm ơn đệ giúp ta báo thù cho Hương Ngọc Nhi!

Lời nói của Hàn Nguyên đầy chân thành:

- Từ nhỏ đến lớn, bất luận Tứ ca có phiền toái gì, đệ cũng đều không chút do dự vì Tứ ca mà ra mặt, Tứ ca cả đời mang ơn của đệ!

Hàn Mạc cười híp mắt nói:

- Tứ ca, huynh quên quan hệ của chúng ta rồi hay sao? Đệ và huynh chính là hảo huynh đệ, là con cháu Hàn gia! Nếu như huynh và đệ, hai người chúng ta không chung sức chung lòng, vậy làm sao có thể đem mấy vạn người Hàn tộc cùng đoàn kết một lòng được đây?

Hàn Nguyên cầm lấy tay Hàn Mạc, lộ ra nụ cười thoải mái:

- Tiểu Ngũ, huynh ghi nhớ những lời này! Chúng ta là huynh đệ, bất luận có gặp nguy nan gì, Tứ ca cũng sẽ luôn kề vai sát cánh với đệ!

- Đệ không phải là khinh thị Hương Ngọc Nhi, nhưng mà huynh có thể vì nàng, không để ý hết thân an nguy của mình làm ra đại sự như vậy, chứng minh Tứ ca của đệ là một nam nhân có tình có nghĩa.

Hàn Mạc mỉm cười nói:

- Đệ tán thưởng những nam nhân như vậy, thực may mắn khi đệ có được huynh đệ như vậy!

Huynh đệ hai người nhìn nhau cười một tiếng, nụ cười vào lúc này bao hàm nhiều ý nghĩa. Nhưng không chút nghi ngờ rằng, hai người bọn họ đều đưa đối phương ngang bằng với bản thân mình, sẵn sàng trả giá hết thảy vì huynh đệ! Chu Tiểu Ngôn lúc đi ra, bước chân vẫn như cũ rất kiên định.

- Xong xuôi rồi hả?

Hàn Mạc hỏi:

Chu Tiểu Ngôn "ạ" một tiếng, tiếp tục nói:

- Các nàng cũng không gặp thống khổ!

- Ngươi so với ta đủ dứt khoát!

Hàn Mạc thờ dãi:

- Có lẽ ngươi từng thật sự giết qua rất nhiều người... bao gồm trong đó rất nhiều nữ nhân?!

- Trước khi tiến vào Hàn phủ, ta không phải hạ nhân của ngươi!

Hơi trầm mặc, Chu Tiểu Ngôn mới chậm rãi nói:

- Hơn nữa, chuyện trước kia của ta, vô hại đối với ngươi!

Hàn Mạc cười một tiếng sáng khoái, xoa cằm nói:

- Thế sự vô thường, ta hi vọng cả đời ngươi đều vô hại đối với ta!

- Chỉ hy vọng như thế!

Giọng nói Chu Tiểu Ngôn lạnh lẽo vang lên.

Lần này mang theo Chu Tiểu Ngôn cùng nhau hành động, có lẽ Hàn Mạc có chút mạo hiểm, dù sao đối với lai lịch Chu Tiểu Ngôn không được rõ ràng lắm, hẳn cũng không dám khẳng định, chuyện này có thể bị Chu Tiểu Ngôn tiết lộ ra ngoài hay không.

Nhưng mà hắn biết, nghi người thì không dùng, dùng người thì không nghi.

Hàn Mạc cảm giác vận khí của mình rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29: Tâm tư nghi ngờ.

Tiêu Mạc Toàn tại giữa trưa ngày tiếp theo thì có được tin tức gấp chuyẹn không may của xe bạc, nhưng cũng không hề biết là Tiêu Cảnh đã bị giết, trong lúc lòng dạ rối bời, liền phái ra vài nhóm nhân mã thăm dò tin tức.

Giờ đây hẳn mới thật sự sợ hãi. Một quý thuế ngân của Đông Hải quận, nếu ở trên đường vận chuyển xảy ra vấn đề gì, thì cho dù là Tiêu Thái sư ở trong triều hết sức bảo vệ thì cũng chỉ có thể giữ được tính mạng hẳn, nhưng mà cái vị trí quận thủ Quận Đông Hải này chỉ sợ là không thể ngồi nổi nữa.

Số bạc này chính là thuế khóa mà Hàn gia dâng lên triều đình. Nếu như Hàn gia biết thuế ngân bị cướp, bọn họ cũng nhất định sẽ mượn cơ hội lần này gây khó dễ, điểm này Tiêu Mạc Toàn liền nghĩ đến đầu tiên. Nếu nói là từ trước tới giờ Hàn gia không có làm khó dễ hẳn là bởi vì chưa có cơ hội nào như vậy. Lần này, ông trời liền ban cho Hàn gia một cơ hội. Nói ra cũng thật kỳ quái, dù biết được thuế ngân bị cướp, trong đầu Tiêu Mạc Toàn trước tiên hoài nghi không phải là Hàn gia, mà là thổ phi, nhưng rất nhanh ý nghĩ này liền bị bỏ đi.

Lần này đội bảo vệ cho xe bạc có hai trăm người, trong Yến quốc mặc dù cũng có thổ phi, nhưng dưới sự khống chế của thế gia đại tộc, thật ra cũng không có tạo ra bất kỳ uy hiếp gì, thổ phi rất ít khi xuất hiện, dưới tình huống bình thường bất quá cũng chỉ là mười mấy tên côn đồ xen lẫn người nghèo tạo thành một cái đoàn thể cướp bóc mà thôi, thỉnh thoảng cướp của người đi đường, đối với đội ngũ quan gia từ trước đến giờ là rất ít hạ thủ. Huống chi đoàn xe có hai trăm người, ngay cả tên lính hộ vệ cũng được coi là tinh binh cường tướng, mười mấy tên thổ phi ô hợp không thể nào có lá gan dám đụng tới.

Đối tượng thứ hai mà hiện tại trong đầu Tiêu Mạc Toàn hoài nghi không phải là Hàn gia, mà chính là Tô gia. Thanh Phố Huyện là địa bàn của Tô gia. Huyện lệnh của Thanh Phố Huyện lại là đệ tử nội môn Tô gia, nếu như Tô gia chính là thổ phi, ở trong bóng tối ra tay với Tiêu gia, thậm chí là giả họa cho Hàn gia cũng không phải chuyện không có khả năng.

Còn về Hàn gia, Tiêu Mạc Toàn tự nhiên cũng không bài trừ hoài nghi, nhưng là hẳn lại cảm giác được khả năng đó sẽ không quá lớn. Dù sao hẳn cũng biết mấy nhân vật đầu não của Hàn gia hiện tại đều rất an tĩnh, cũng không nghe nói sau lưng Hàn gia có hành động gì. Nếu muốn cướp xe bạc, vậy ít nhất phải dùng không ít người.

Còn về Hàn Mạc, Hàn Nguyên, trong mắt Tiêu Mạc Toàn thì hai tên đệ tử thế gia hoàn khổ công tử này, quả là không đáng được quan tâm.

...

Khi huyện lệnh huyện Thanh Phố Tô Định Hải tự thân mang thi thể Tiêu Cảnh về, Tiêu Mạc Toàn chỉ cảm giác hai mắt tối sầm, cơ hồ co quắp sùi bọt mép mà ngã xuống, cũng may mà lúc đó có một viên quan khác tiến lên đỡ lấy, mới để cho hắn dựa cửa nhà môn mà đứng ngơ ngác hồi lâu.

- Hạ quan Tô Định Hải, huyện lệnh huyện Thanh Phố!

Tô Định Hải có vóc người thấp bé, râu dài hình chữ bát, tướng mạo bình thường. Nếu không phải đang mặc quan phục, nhìn thoáng qua thì giống như một vị tiên sinh dạy học mà thôi.

Tiêu Mạc Toàn cố nén sự đau thương trong lòng xuống, chỉ vào xe vận chuyển thi thể Tiêu Cảnh, mang theo thanh âm run run:

- Việc này... việc này... Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Tô Định Hải rất cung kính, chỉ ít trên mặt cũng có sự cung kính của hạ quan đối với thượng quan:

- Bẩm đại nhân, tăng sáng hôm nay hạ quan nhận được tin báo, bốn huyện xảy ra chuyện lớn, giống như là đội xe của quan gia gặp thổ phi, bị cướp bạc. Hạ quan không dám chậm trễ, đuổi đến hiện trường thì thấy phiền hỗn loạn, nguyên lai là đội xe thuế ngân quận Đông Hải bị thổ phi hạ mê được cướp bạc, mà quý công tử... vì việc công mà hy sinh!

Những chữ "vì việc công mà hi sinh" (A Bư: ax, bản gốc ghi bốn chữ mà đệ dịch sáu chữ), Tô Định Hải nói cực kỳ bình thản nhưng Tiêu Mạc Toàn nghe được thì tức đến bở phôi. Lão nhìn vào nhĩ tử bảo bối của mình đã trở thành một khối thi thể, đau đớn thay cho kẻ đầu bạc tiền người đầu xanh lại còn bị người phía sau đâm cho một đao, làm cho cơ thịt trên mặt của hắn trở nên vặn vẹo, thanh âm thậm chí có chút tê lương:

- Thổ phi? Là thổ phi trong Hội Kê quận của ngươi, hay là Thanh Phố Huyện thổ phi? Ngươi mau giải thích hai chữ "lưu phi" rõ ràng cho ta?

Tô Định Hải cũng rất thẳng thắn:

- Hạ quan cũng không thể giải thích rõ ràng được! Sở dĩ hạ quan đến đây, cũng không phải để giải thích. Hạ quan đã phái người bắt tay điều tra vụ án này! Hơn nữa đã đem vụ thuế ngân bị cướp viết sớ trình cho Triều đình!

Tiêu Mạc Toàn biết sự tình thuế ngân bị cướp sớm muộn sẽ truyền đến tai triều đình, nguyên bản trong dự tính của hắn, hẳn phải là Hàn gia đi làm ra sự tình này, nhưng mà không nghĩ đến Tô Định Hải lại tiên hạ thủ vi cường. Không chút nghi ngờ nào chức vụ quận thủ quận Đông Hải của mình đến đây xem như chấm dứt. - Sự việc xảy ra tại Thanh Phố huyện của ngươi, Tô Định Hải ngươi cũng không trốn thoát được liên quan đâu!

Tiêu Mạc Toàn giận dữ thét lên.

Lời này có chút khó hiểu, ngoài mặt xem ra là nói Tô Định Hải cai quản không tốt, xuất hiện thổ phi, nhưng trong ý tứ kia lại ngầm nói rằng sự tình này có

khả năng chính là tông chủ Tô gia làm ra, Tô Định Hải tự thân lĩnh người làm ra sự tình này.

- Việc ấy phát sinh tại địa bàn Thanh Phổ huyện ta! Hạ quan tắc trách, tội ắt không nhẹ!

Tô Định Hải bình tĩnh nói:

- Vì vậy hạ quan đã hướng Lại bộ từ quan, có lẽ ngày mai, hạ quan sẽ cưỡi ngựa từ quan!

Tiêu Mặc Toàn ngăn ra.

Chính tại lúc ấy, có một gã quan viên vội vã chạy tới, chính là Thanh Lại Ty Hàn Huyền Xương nghe được tin liền tức tốc chạy tới. Ông trước tiên chấp tay đối với Tiêu Mặc Toàn, nhìn thấy xe trên thi thể xe, liền nhíu lông mày lại, chột nói:

- Quận trưởng đại nhân xin bớt đau buồn...

Nếu nói trước kia Tiêu Mặc Toàn đối với Hàn gia còn có ba phần hoài nghi, thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Hàn Huyền Xương, ba phần hoài nghi này nhất thời cũng tan thành mây khói.

Hàn Huyền Xương không có làm bộ bi thương, lại càng không có biểu hiện ra cảm xúc hả hê, mà Hàn Huyền Xương mới gặp thi thể Tiêu Cảnh lại biểu hiện giật mình, Tiêu Mặc Toàn nhìn trong ánh mắt kia, cũng hiểu được đó không phải là giả bộ.

Hàn Huyền Xương đối với cái chết của Tiêu Cảnh, hiển nhiên là giật mình phát ra từ nội tâm.

Nếu như nói việc này thật là Hàn gia làm, Hàn Huyền Xương tất định cũng sẽ biết rõ nội tình, một người đã biết rõ nội tình thì cho dù diễn trò thế nào, cũng không thể có một loại giật mình phát ra từ trong nội tâm như vậy.

Tiêu Mặc Toàn lại càng thêm khẳng định, việc này tám chín phần mười là Tô gia âm thầm gây ra, mà tên Tô Định Hải này, tuyệt đối không trốn thoát được liên quan.

Trong ánh mắt của hắn mang theo sát khí âm lãnh, nhìn chăm chăm Tô Định Hải.

- Tô đại nhân, tình huống hiện nay như thế nào rồi? Xe bạc đều bị cướp đi hết sao?

Hàn Huyền Xương thần sắc nghiêm túc hỏi. Hàn Huyền Xương, Tiêu Mặc Toàn, Tô Định Hải, ba người trong trường hợp này, chính là đại biểu cho gia tộc mình, nếu như từ góc độ quan trường mà nói, lúc này ba người tự nhiên là muốn đồng tâm hiệp lực truy bắt thổ phỉ, nhưng tâm tư mỗi người mỗi khác, đến tột cùng là có tính toán cùng tâm tư gì, cũng đều đặt ở trong lòng mà thôi.

- Thật ra xe bạc cũng không bị cướp đi toàn bộ, có một số xe lưu lại! Ta đã sai người trông giữ tại chỗ.

Tô Định Hải chậm rãi nói:

- Xem ra nhân thủ thổ phỉ cũng không đủ nên trong nhất thời, không có nhiều người để vận chuyển xe bạc đi?

Tiêu Mặc Toàn siết chặt nắm tay, nói:

- Thực chính là hư, hư chính là thực, ta nhìn ra chưa hẳn là chúng không đủ nhân thủ, mà là để chứng minh là bọn thổ phỉ này nhân số ít, chúng mới nhịn đau lưu lại mấy xe thuê ngân chứ?

Hắn nói lời này kỳ thực đã rất rõ ràng, đó là ngầm nói Tô gia không thiếu người, có vờ vịt này nọ, chẳng qua là giả họa cho thổ phỉ mà thôi.

- Quận thủ đại nhân nói không sai!

Tô Định Hải bất động thanh sắc, đáp:

- Có lẽ thổ phỉ là cố ý làm vậy! Nếu là nhân số nhiều, nếu chuyển hết đi, nhất định là thổ phỉ sợ hãi bị quan quân đuổi theo tiêu diệt! Vì vậy nên chúng cố ý chứng minh là mình ít người, điều này cũng không phải là không có khả năng.

- Người...!

Tiêu Mặc Toàn vừa tức vừa cáu, hung hăng phát ổng tay áo, bước chậm đến bên cạnh xe, ôm chầm lấy thi thể của Tiêu Cảnh, nước mắt nhất thời rơi xuống. - Nếu quả thật là thổ phỉ làm, Đông Hải quận, Lạc Tông huyện sẽ hiệp trợ Tô đại nhân toàn lực điều tra việc này. Nhất định phải tìm ra hung thủ phía sau đòi lại công đạo!

Hàn Huyền Xương lạnh lùng thốt ra, theo hắn mà nói, việc này thật có khả năng chính là Tô gia làm, dù sao có khả năng làm ra chuyện như vậy thì sự gan dạ, sáng suốt cùng thực lực cũng không thể thiếu. Mà người có thể có sự gan dạ, sáng suốt cùng thực lực như vậy, ở một khu vực này, đơn giản chỉ có Hàn gia cùng Tô gia.

Hàn Huyền Xương tự cho là Hàn gia mình nhất định không có động thủ, vậy việc này chỉ có thể là Tô gia làm mà thôi. (A Bư: hắc hắc. trật rùi cung ui).

Hắn tự nhiên sẽ không để ý đến việc Tô gia giết chết Tiêu Cảnh, tuy nhiên hắn cũng minh bạch hậu quả của việc này, nhất định có thể làm cho Tiêu Mạc Toàn mà mình trước tới giờ cực độ chán ghét từ vị trí Đông Hải Quận thủ rơi đài, nhưng là hắn lại lo lắng sâu hơn hậu quả trong đó. Một quý thuế Ngân của Đông Hải Quận bị cướp hơn phân nửa, như vậy ngân lượng thiếu hụt phải làm sao để bổ sung chứ? Hộ bộ của triều đình không có liên quan tới thuế ngân, cho dù Hộ bộ thượng thư Hàn Huyền Đạo có tâm vì Đông Hải quận giảm nhẹ áp lực, nhưng mà những đại thần nội các kia tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhượng bộ để cho Hàn gia được dễ chịu, nhất định sẽ đạt thành hiệp nghị, buộc Đông Hải quận phải nhanh chóng giao thuế ngân lên trên, bọn hắn mới không quản đường xá phát sinh sự tình gì, không thấy bạc, nội các sẽ bức bách Hộ bộ thúc ngân thuế, không thì Hàn Huyền Đạo ngồi lên cái ghế Hộ bộ thượng thư này, mong đất nhất định sẽ bị thiêu đến khó chịu.

Vì vậy Hàn Huyền Xương nghe nói thuế ngân bị cướp, cũng không hề bởi vì Tiêu Mạc Toàn sắp sửa sửa bởi vì việc ấy mà biến đi mà cao hứng. Ngược lại phải làm như thế nào để một lần nữa kiếm được thuế ngân mà cảm thấy lo lắng. Quả thật, một khi tra thực xác thực xe bạc bị cướp, Hàn Huyền Đạo tại Yên kinh hết sức chu toàn, xoay sở bổ sung thuế ngân để có khả năng sẽ giảm nhẹ một chút, nhưng là cho dù có giảm nhẹ, thuế thu một quý của một quận, cũng không phải là một con số nhỏ. Cũng không thể lại tìm lão bách tính thu thuế một lần nữa. Nếu việc đó làm không tốt sẽ dẫn tới phát dân chúng nổi loạn, tộc nhân Hàn gia nói không chừng vì thế mà hướng tới Đại Tông Chủ đòi yêu sách, sẽ phản bả nó mất!

Nhưng mà phải biết rằng vào lúc này gia tộc Hàn gia căn bản không thể đối phó với thế lực của triều đình, một khi khởi sự làm phản sẽ làm cho các đại thế gia khác thừa cơ đem Đông Hải Hàn gia tiêu diệt tận gốc, xóa bỏ một đối thủ. Hàn Huyền Xương càng nghĩ càng cảm giác được việc ấy rất là kỳ quặc, rất có khả năng đích thật là Tô gia ngầm ngầm bày ra, bởi vì như vậy, Tô gia được bạc, lại hung hăng đánh Tiêu gia một cái tát, càng là cấp cho Hàn gia một nan đề thu thuế, quả là nhất tiễn hạ tam điêu (một mũi tên trúng ba con trăn).

Trong ánh mắt hắn ẩn giấu một tia sát khí, lạnh lùng nhìn Tô Định Hải, nhàn nhạt hỏi:

- Tô đại nhân, còn binh sĩ hộ vệ xe bạc? Sao ta không thấy có người trở về?
- Xe bạc bị cướp tại địa bàn bí huyện, sự việc quá lớn, sở dĩ hạ quan đã phân phó bộ hạ đem binh sĩ hộ vệ xe bạc tạm thời giam giữ!

Tô Định Hải chậm rãi nói:

- Đây là một vụ án lớn, phải chờ triều đình hạ ý chỉ xuống, hạ quan mới biết được bước tiếp theo nên đi như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Có Khách Đến Nhà.

Tây phủ Hàn gia.

Hàn Mạc cũng không biết hành động của mình sẽ mang đến cho Tiêu gia cùng Tô gia một đả kích nhất định, nhưng cũng làm cho việc nộp thuế ngân của Hàn gia lên triều đình có chút phiền toái. Đối với hắn mà nói, hiện tại việc cần phải làm, là quên chuyện vừa mới làm đó đi. Còn chưa vào hoa viên liền bị Hàn phu nhân nhìn thấy, nàng cười híp mắt kéo hắn vào sân tìm một chỗ ngồi yên lặng mới dừng lại, chống hông nói:

- Con trai, mấy ngày qua cảm thấy vui vẻ chứ?

Hàn Mạc tròn tròn hai mắt, có cảm giác nhìn Hàn phu nhân như một tên trộm. Hắn mỉm môi lên lên cười, không nhịn được nói:

- Mẹ, người tốt cuộc là muốn nói cái gì? Cảm thấy vui vẻ? Cũng không thể nói không vui vẻ, cũng như ngày thường thôi mà!
- Trong nhà có một mỹ nhân như hoa như ngọc như vậy, nếu là ta, ta sẽ vui đến chết mất...!!!

Hàn phu nhân cười hì hì nói:

- Con trai à, con cùng nàng hiện tại có quan hệ như thế nào rồi?
- Mẹ...???

Hàn Mạc nhìn chung quanh một chút rồi thấp giọng nói:

- Đại gia gia cũng đã có nói, chuyện về Như Mộng tỷ, chúng ta cũng không thể tùy ý nhắc tới, nếu không sẽ xảy ra chuyện đó!

- Hai mẹ con ta nói một chút thôi, có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Hàn phu nhân tròn mắt nhìn nhi tử một cái. Hàn Mạc cười khổ nói:

- Mẹ à, người muốn nói chuyện với con thì nói ba ngày ba đêm cũng không sao, nhưng mà đừng nói chuyện về Như Mộng tỷ nữa!

- Con trai ngốc ơi...!!!

Hàn phu nhân đậm chân, bộ dáng giống như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhẹ giọng nói:

- Cô nương kia ta đã nhìn rồi, bộ dáng lớn lên rất đẹp, giống như tiên vậy, cùng vì nương lúc tuổi còn trẻ giống nhau như đúc! Hơn nữa ta xem nàng ngực lớn mông lớn sẽ rất dễ sinh con trai... Nè, con trai, con làm sao vậy?

Hàn Mạc kì quái nhìn Hàn phu nhân, bỗng nhiên hít một hơi thật dài rồi thấp giọng hỏi:

- Mẹ, người sẽ không tính toán là để cho Như Mộng tỷ trở thành con dâu của người đó chứ?

- Vậy thì có gì là không tốt sao?

Hàn phu nhân chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, nắm lấy tay Hàn Mạc rồi thấp giọng hỏi:

- Con trai, con nói thật cho mẹ biết, con có thích nàng hay không? Con cùng nàng buổi tối ngủ trong cùng một phòng, cũng chưa có... Hi hi...! Trên đầu Hàn Mạc đỏ mồ hôi lạnh, mẹ ruột của mình thật là cường hãn a, lại dám nói như vậy.

- Như Mộng tỷ quả thật rất xinh đẹp, là nam nhân ai cũng sẽ yêu thích! Con trai của mẹ cũng là nam nhân, đương nhiên sẽ không ghét nàng rồi!

Hàn Mạc nhẹ giọng tiếp:

- Bất quá mẹ à, người phải biết rằng thích một người cũng không nhất định phải cưới nàng mà!

- Thích thì cứ cưới! Nam nhân làm việc, sao có thể lè mề giống như đàn bà con gái được!

Hàn phu nhân bĩu môi hướng nơi xa nói:

- Con trai à, nếu không thì trước cứ cưới về làm thiếp đã, sinh cho mẹ một đứa cháu để mẹ bế!

Hàn Mạc xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán nói:

- Mẹ, người biết nàng là ai sao?

Hắn hỏi xong những lời này cũng có chút hối hận, gia chủ lúc ấy đã thông báo rõ ràng, về việc của Liễu Như Mộng không nên hỏi cũng không cần phải biết chuyện gì, gia chủ đã không cho câu trả lời hắn cũng không tâm tư có đi hỏi. Bất quá Liễu Như Mộng thân phận bí ẩn, sợ rằng sau đó Hàn phu nhân cũng không rõ ràng lắm lại lịch.

Quả nhiên, Hàn phu nhân lắc đầu, mở to hai mắt thấp giọng nói:

- Mẹ cũng không phải là biết rõ ràng. Bất quá cha con đã thông báo là gia chủ tự mình tìm cho người một thị tì nhà hoàn phù hợp. Chà, tuổi nàng ta so với con thì lớn một chút, nhưng người tuổi lớn một chút mới có thể hiểu tình yêu chứ... Chỉ là cha con cũng đã nói, nhà hoàn này thân phận không tầm thường, hơn nữa gia chủ đã phân phó không thể tiết lộ hành tung của nàng!

Ghé sát tai Hàn Mạc, nàng thấp giọng cười hỏi:

- Con trai, con biết nàng là ai chẳng? Thần thần bí bí thật làm mẹ thật là tò mò nha!

- Con cũng không biết!

Hàn Mạc nói rất dứt khoát:

- Con chỉ biết là khả năng để nàng trở thành vợ của con là rất nhỏ ... À, mà hẳn là không thể nào!!!

Hàn phu nhân ngẩn ngơ, lắc đầu thờ dài nói:

- Đáng tiếc... đáng tiếc thật! Vừa nhìn hàng thì biết là có thể sinh con trai rồi! Đáng tiếc a...!!! Con trai à, nếu con cảm thấy tuổi của nàng so với con lớn hơn, không thích hợp cưới nàng thì để mẹ quay về hỏi thăm một chút rồi cưới cho con một người vợ tốt vậy. Con đã mười tám rồi cũng nên tìm vợ để coi quản con chứ?

- Từ ca còn chưa có cưới mà mẹ?

Hàn Mạc cười ha hả nói:

- Không vội, tóm lại sẽ có một ngày mẹ được ôm cháu là được!

Hàn phu nhân nói:

- Mẹ không đợi quá lâu được đâu! Hiện giờ, mẹ đã muốn có cháu để ôm rồi!

Nghĩ tới đây nàng ghé sát tai Hàn Mạc nói:

- Con trai à, nếu con cùng Liễu Như Mộng kia trong vòng nửa năm không có động tĩnh gì thì lão nương ta sẽ tìm cho con một người vợ xứng đáng. Con có chạy cũng không thoát được đâu!

Nói xong liền hi hi cười nắm lấy khăn tay rồi uyển chuyển lách eo rời đi, chỉ để lại Hàn Mạc trợn mắt há mồm.

...

Hàn Mạc sờ sờ cằm, đang muốn trở về phòng của mình nhưng chỉ mới đi được vài bước, đã nghe thanh âm của Hàn bá từ phía sau vọng đến:

- Ngũ thiếu gia, có một vị khách nhân đang ở bên ngoài phủ cầu kiến, bảo là muốn tìm Ngũ thiếu gia! Cậu xem có nên cho hắn đi vào hay không?

- Có người tìm ta?

Hàn Mạc mày nhú lại còn tưởng rằng là mấy tên công tử quý tộc mà hắn đã trêu chọc trước kia, bèn hỏi:

- Là công tử nhà nào vậy? Có biết tìm ta có chuyện gì không?

- Hắn tự xưng là ông chủ của Quan thị Mậu dịch hành (Thương đoàn mua bán), tên là Quan Thiếu Hà! Hắn chỉ nói nhắc tới tên của hắn thì thiếu gia sẽ biết!

Hàn bá cung kính nói:

- Thiếu gia, có muốn để hắn vào không?

- Quan Thiếu Hà?

Hàn Mạc nhanh chóng từ trong đầu lấy ra tư liệu về người này, rất nhanh liền nhớ lại mấy ngày trước đây ở Bát Trân Các gặp chính là cái tên thương nhân ôn văn nho nhã, không nghĩ tới hôm nay hắn lại tìm tới cửa tới.

Hàn Mạc hơi trầm ngâm rồi phát tay nói:

- Đưa hắn đến Trà Các gặp ta đi!

Trà Các cũng không phải là chính sảnh mà là thiên sảnh ở phía Tây phủ, một chỗ là địa phương thanh nhã mà Hàn gia hay gặp mặt những khách nhân bình thường.

Mặc dù là nơi gặp mặt khách nhân này không phải là cao tăng, nhưng cách bố cục Trà Các cũng là cực kỳ tinh xảo, toát ra nét cổ kính, trên mặt tường cũng treo rất nhiều tác phẩm mà văn nhân mặc khách tự tay viết. Thậm chí có cả bức tranh “Thập Tử Niên Thu” của danh họa Hồng Dịch Hoàn người Khánh quốc. Nhìn thấy Hàn Mạc đi vào Trà Các, Quan Thiếu Hà vội vàng đứng dậy tiến lên nghênh tiếp đoạn thi lễ thật sâu:

- Thiếu Hà bái kiến Ngũ thiếu gia! Đa tạ Ngũ công tử đã tiếp kiến! Thiếu Hà mạo muội quấy rầy! Thật thất lễ... thất lễ!

Hàn Mạc chấp tay trả lễ, cười nói:

- Ngươi là khách nhân, hơn nữa đã mời ta một bữa cơm, ta sao có thể từ chối không gặp ngươi chứ!

Thấy nha hoàn đã pha trà xong bèn phát tay, ý bảo bọn nha hoàn lui ra sau đó mời Quan Thiếu Hà ngồi xuống, Hàn Mạc mới cười nói:

- Quan chương quý hôm nay đại giá quang lâm, không biết có chuyện gì muốn làm?

Quan Thiếu Hà lần nữa đứng dậy thi lễ một cái, mỉm cười nói:

- Thật ra thì cũng không có đại sự gì, chỉ là tới đây thăm viếng Ngũ thiếu gia và xin được nghe vài lời chỉ bảo! Hơn nữa Thiếu Hà gần đây tìm được một kiện đồ vật, tự hỏi không có tư cách kia sử dụng nên trước tiên để dâng cho Ngũ thiếu gia!

Hàn Mạc cười ha hả, ngẩng đầu lên, nói:

- Quan chương quỹ, ngươi có biết hay không. Tiểu Ngũ không thích nói chuyện với người dối trá!

Quan Thiếu Hà mặt không đổi sắc, vẫn duy trì xuân phong như cũ mỉm cười:

- Ngũ thiếu gia cho là ta nói chuyện rất dối trá ư?

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Hàn Mạc cười híp mắt cầm lấy chén trà, nhẹ nhàng nhấp một miếng rồi thản nhiên nói:

- Ngươi quả thật là cho ta một đứa con nít chưa mọc râu sao? Trong lòng Quan chương quỹ ngươi, chỉ sợ cảm giác mình hiểu biết nếu so với Tiểu Ngũ ta hơn rất nhiều đó!

Quan Thiếu Hà sừng sốt rồi chợt cười nói:

- Ngũ công tử thật là tài giỏi, không thể không nói ngươi quả thật cùng người khác bất đồng. Thiếu Hà thật khâm phục! Bất quá Thiếu Hà tự xưng là đến đây lắng nghe Ngũ công tử dạy bảo, nhưng tuyệt không phải dối trá nói như vậy mà là thành tâm thành ý, mong rằng Ngũ công tử vui lòng chỉ giáo?

Trong phòng tràn ngập hương trà, cổ hương trà nhẹ này vẫn vương ở chớp mũi Hàn Mạc, làm tâm tình của hắn thật cũng không tệ, liền cười hắc hắc nói:

- Quan chương quỹ, những lời dạy bảo không thể nói ở đây. Nơi này không phải là tửu lâu, Hàn phủ chúng ta cũng không phải là Bát Trần Các! Cho nên ở chỗ này ngươi cần phải chú ý ngôn từ, cũng đừng nói sai cái gì để những người khác nghe thấy! Đến lúc đó bọn họ đi báo quan thì ngươi có thể sẽ có phiền toái đó!

Quan Thiếu Hà cười ha ha nói:

- Ngũ công tử, điều này thật không cần phải lo lắng! Cho dù giờ phút này Thiếu Hà nói một lời mà ở bên ngoài xem là lời đại nghịch bất đạo thì thậm chí nếu bị báo quan phủ, chỉ sợ hiện tại trong nha môn cũng không có người đi xử lí ta!

Hàn Mạc vẫn ngồi uống trà, bất động thanh sắc nói:

- Chà, lời này nói nghĩa là như thế nào?

Quan Thiếu Hà nhìn chung quanh một chút, xác định bốn phía không có ai mới nhẹ giọng nói:

- Ngũ công tử, chẳng lẽ ngài không biết trong Nha môn mới vừa rồi có chuyện đại sự sao?

Hắn thật ra thì cũng không cần phải lo lắng sẽ có người ở bốn phía nghe lén, quy củ Hàn gia rất nghiêm. Hàn Mạc nếu cho người dưới lui xuống, trên thực tế chính là cho hắn cơ hội nói chuyện. Những hạ nhân kia có cho cũng không dám có lá gan nghe lén Ngũ thiếu gia cùng khách nhân nói chuyện. Quy củ Yên quốc, chủ tử nói chuyện thì không có cho phép hạ nhân ở bên cạnh nghe lén. Nếu như bị phát hiện thì có thể dùng loạn côn đánh chết.

- Đại sự?

Hàn Mạc thản nhiên nói:

- Tiểu Ngũ ở trong phủ chỉ chú ý học hành cũng ít đi ra ngoài, thật đúng là không biết xảy ra chuyện gì? Quan chương quỹ, ngươi là người làm ăn hẳn tin tức rất linh thông. Trong nha môn xảy ra đại sự gì, ngươi mặc dù không phải là người của quan gia, chỉ sợ cũng biết là chuyện gì xảy ra chứ? Thật ra thì ta cũng không muốn biết, dù sao chuyện quan phủ là chuyện mà ta không thích quan tâm!

Quan Thiếu Hà nhìn Hàn Mạc nhẹ giọng nói:

- Ngũ công tử, cậu cũng đã biết Đông Hải Quận hướng triều đình nộp thuế ngân nhưng ở Hội Kê Quận đã bị cướp rồi! Hơn nữa Tiều Cảnh chịu trách nhiệm vận chuyển thuế ngân, cũng bị thổ phỉ đâm xuyên qua cổ họng mà chết!

Tròng mắt Hàn Mạc bình tĩnh vô cùng, tựa như mặt hồ tĩnh lặng dù gợn sóng cũng không sợ hãi cũng không có một tia kinh ngạc, chẳng qua chỉ thản nhiên nói:

- Bị cướp rồi à? Chà, quả thật đúng là đại sự nha!!!

Chương 31: Trong Họa Có Phúc.

Quan Thiệu Hà mỉm cười, nâng chung trà lên thưởng thức, đoạn bình phẩm:

- Thật là trà ngon!

Chợt hần nhẹ giọng nói:

- Ngũ thiếu gia tựa hồ đối với chuyện này cũng không kinh ngạc lắm thì phải?

- Có gì đáng để ta kinh ngạc sao?

Hàn Mạc cười híp mắt, nói:

- Chuyện này chẳng có liên quan gì với ta cả! Hắc... hắc... Nói thật với ngươi, Tiêu Cảnh kia bị giết làm trong lòng ta rất ư là vui sướng đó!

Lúc này, Hàn Mạc co hai chân gác hần lên bàn, giọng điệu mang ý hả hê thấy rõ. Nhìn rất bộ dáng của hần thật là giống một thiếu gia con nhà giàu, chơi bời trác táng độc nhất vô nhị.

Quan Thiệu Hà ngẩn người, trong mắt hiện ra sự nghi hoặc. Tựa như hần cảm thấy rất kỳ quái về phản ứng của Hàn Mạc, bèn không nhịn được, nhẹ giọng hỏi:

- Ngũ công tử, thoát nhìn cậu dường như chẳng có gì lo lắng a?

- Lo lắng? Hàn Mạc cau mày, hỏi:

- Lo lắng cái gì?

Đối với chuyện giữ bí mật về hành động kia, Hàn Mạc rất tự tin. Hần tin rằng hành động của hần trong đêm đó như gió thổi mây trôi, bất luận là ai cũng không thể biết được. Nhưng Quan Thiệu Hà đột nhiên nói một câu, tựa như có ý ám chỉ, làm cho trong tâm của Hàn Mạc dấy lên một nghi vấn. Chẳng lẽ Quan Thiệu Hà biết được manh mối gì sao? Dĩ nhiên, đó chỉ là nghi vấn trong lòng, hần cũng không lộ ra mặt nửa phần.

Quan Thiệu Hà trầm tư một lát, dường như nghĩ đến điều gì đó, bèn cười, nói:

- Chuyện này thật sự là chưa hề phát sinh ra rồi! Chẳng qua, không biết Ngũ thiếu gia có nghĩ đến hậu quả của việc thuế ngân bị mất trộm hay không...? Ồ... Thiệu Hà đã lỡ lời, Ngũ thiếu gia chớ trách!

- Hậu quả?

Hàn Mạc nâng chung trà lên, lắc lắc với Quan Thiệu Hà, ra hiệu bảo hần uống trà, lại tươi cười, nói:

- Ngươi hãy khoan nói ra! Tiểu Ngũ xưa nay chỉ biết vui chơi hồ nháo, đối với việc thuế ngân bị mất trộm, hậu quả thật đúng là không minh bạch? Quan chương quỹ, không bằng ngươi hãy chỉ điểm một lần để cho tiểu Ngũ được mở rộng tầm mắt?

- Không dám...! Không dám...!

Quan Thiệu Hà lập tức khiêm tốn, cười nói:

- Ngũ thiếu gia, thật ra thuế ngân lần này bị trộm cũng chưa hẳn là chuyện xấu a!

- Quan chương quỹ nói chuyện không rõ, lời nói ẩn chứa huyền cơ, làm tiểu Ngũ nghe mà chưa hiểu!

Hàn Mạc thần nhiên đáp.

Quan Thiệu Hà vội xua tay, nói:

- Không có huyền cơ! Không có huyền cơ! Ngũ thiếu gia, thuế ngân bị mất một lượng lớn đến như thế, triều đình không thể nào bỏ qua được! Thuế ngân của Đông Hải Quận các người không nộp lên Hộ bộ, bọn họ cũng không quan tâm, không để ý đến vấn đề là có bị cướp hay không?! Điều quan trọng nhất là triều đình muốn nhìn thấy bạc chảy vào đầy ngân khố là được! Không có bạc, bộ máy bên trong triều đình Yên quốc là các Ty, Nha, Môn làm thế nào có thể hoạt động? Cho nên, Thiệu Hà nghĩ là, triều đình sẽ rất nhanh sẽ hạ ý chỉ xuống, cưỡng chế Đông Hải Quận nộp thuế ngân bổ sung!

- Nộp thuế bổ sung? Hàn Mạc nhú mày. Thật sự là hần chưa hề nghĩ đến chuyện này!

Dù sao, Đông Hải Quận từ trước đến nay chưa bao giờ xảy ra chuyện bị cướp thuế ngân như thế này. Đây cũng là chuyện tình Hàn Mạc cũng chưa có

kinh nghiệm trước nay. Hắn chỉ nghĩ rằng, khi thuế ngân bị cướp, triều đình tự nhiên là sẽ tra đến Tiêu Mạc Toàn trước tiên. Dù sao, cũng là do lão cầu làm việc thất trách, mới dẫn đến hậu quả như thế này. Sau đó, cũng sẽ tra đến quan lại huyện Thanh Phổ. Chuyện này đã phát sinh thì bọn họ cũng không tránh khỏi liên quan.

Nhưng hắn không ngờ được, triều đình sẽ không quan tâm đến tình huống xảy ra như thế nào, mà sẽ ra lệnh cưỡng chế Đông Hải Quận phải nộp bổ sung thuế ngân một lần nữa. Nếu như vậy, thì hành động âm thầm xuất thủ của hắn trước kia đã mang đến cho Hàn gia mấy phần phiền toái.

- Ngũ thiếu gia, cậu là người thông minh đỉnh ngộ, ta nói vậy thì đã rất rõ ràng! Nếu lần này triều đình hạ lệnh cưỡng chế nộp thuế, dưới tình huống bình thường thì sẽ lại thu bạc của dân thêm một lần nữa!

Sắc mặt của Quan Thiếu Hà vẫn bình tĩnh, chậm rãi nói tiếp:

- Nhưng Đông Hải Quận vừa thu thuế của dân. Hiện giờ, e rằng ngay cả tiền túi để chi dụng cho cuộc sống họ còn không có, đừng nói chi đến phải nộp thuế thêm lần nữa! Quan gia lười biếng, làm việc tắc trách, nhưng hậu quả thì lại do dân chúng chịu. Liệu rằng, họ có cam tâm tình nguyện hay không? ngẩng đầu, nét mặt đăm chiêu, nhưng vẫn thản nhiên nói:

- Nếu như là để ta gánh chịu sai lầm tắc trách của quan phủ như vậy, ta cũng không cam lòng!

Lúc này, hắn cũng không muốn chơi trò đuổi câu bắt chữ với Quan Thiếu Hà thêm nữa. Hôm nay, Quan Thiếu Hà đến đây, tất nhiên là có chuyện muốn thương lượng, cho nên Hàn Mạc cũng sẽ xuôi theo ý của hắn, xem rốt cục là hắn có kế hoạch gì.

- Ai nha!

Quan Thiếu Hà đưa ngón cái lên, cười nói:

- Ta cũng đã nói Ngũ thiếu gia là một người thành thật! Xem ra, nhãn lực của Thiếu Hà cũng không lầm!

Hắn ngừng lại một chút, rồi nhẹ giọng nói tiếp:

- Ngũ thiếu gia, cậu nói không sai! Nộp bổ sung thuế ngân thì dân chúng sẽ không còn đường sống! Nếu thật sự làm vậy, thì tám chín phần sẽ gây ra dân biến! Dân cư Đông Hải lúc bình thường thì ngoan ngoãn lương thiện, nhưng một khi đã khởi sự thì chính là người hung hãn nhất Yến quốc! Hàn gia là Đông Hải đệ nhất thế gia, đến lúc dân chúng thành Đông Hải làm phản, thì Hàn gia các người cũng phải có động thái phù hợp. Dù biết hậu quả sẽ mang tính hủy diệt rất lớn, nhưng trong tình thế bất buộc, cũng không thể không dùng vũ lực đàn áp bọn họ!

Trong mắt Hàn Mạc chợt lóe lên một tia sáng rồi biến mất, lạnh lẽo cười rồi nói:

- Quan chương quý, người cứ lần lượt nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy, ta hiện giờ đang suy nghĩ có nên ngăn cái miệng của người lại hay không đây?

- Ha...ha...

Quan Thiếu Hà cười lớn:

- Ngũ thiếu gia muốn bịt miệng ta lại, Thiếu Hà không dám dị nghị! Thế nhưng, mong Ngũ công tử đợi ta nói hết thì mới quyết định có bịt miệng ta hay không?!

- Đừng nên nói những câu thiếu suy nghĩ!

Quan Thiếu Hà nghiêm mặt nói:

- Quan bức dân phản! tình huống như vậy, triều đình tự nhiên biết rõ! Tuy là trong triều đình có rất nhiều người rất mong chờ Hàn gia người lâm vào tình huống này, cũng hy vọng dùng chuyện này bức bách cho dân chúng quận Đông Hải oán than, làm loạn tứ phía. Nhưng, Hàn gia các người trong triều tự nhiên cũng có thể lực và họ cũng sẽ cố gắng làm chuyện này dịu xuống!

Hàn Mạc trầm ngâm, cũng không xen vào, chẳng qua trên môi vẫn nở một nụ cười quái dị nhìn thẳng vào Quan Thiếu Hà. Thật ra khi mới gặp, trong lòng Hàn Mạc đã có hứng thú với Quan Thiếu Hà này rồi. Hàn gia là thế gia quý tộc lâu đời của Yến quốc, cách làm việc thường ngày rất cẩn thận và chặt chẽ. Đúng là những gia tộc khác vẫn công kích Hàn gia, bức bách Hàn gia phản ứng. Nhưng cho đến bây giờ, Hàn gia vẫn trung ra bộ mặt trung quân ái quốc của một đại gia tộc điển hình, không có những phản ứng gì thái quá.

Những thương nhân bình thường không bao giờ dám phá vỡ quy luật ngầm này, cũng không dám có ý nói về những chủ đề đại nghịch bất đạo trước diện mạo trung thần của Hàn gia. Nhưng, Quan Thiếu Hà này lại cực kỳ khác người, chẳng những đã nói ra nhiều vấn đề đại nghịch bất đạo như vậy, hơn nữa đối với thế cục của Yến quốc lại hiểu rõ ràng. Người này thật sự không tầm thường chút nào. Chỉ ít, cũng không phải là một thương nhân tầm thường! Đàm lượng của hắn cũng thật sự không nhỏ!

Hơn nữa, điều làm cho Hàn Mạc nghi ngờ nhất chính là, nếu Quan Thiếu Hà muốn mua bán với Hàn gia, sao không tìm đến Hàn đương gia, cũng không tìm Đại tông chủ, Hàn Nhị tông chủ hay Hàn Huyền Xương, mà lại tìm đến mình, một tiểu bối không có thực quyền trong Hàn thị gia tộc. Điểm này làm Hàn Mạc nghĩ đến vỡ đầu cũng không ra. Chẳng lẽ, Quan Thiếu Hà cho rằng, tìm một tiểu bối của Hàn gia, so với một Chủ sự thì còn hữu dụng hơn? Hay, hoặc giả Quan Thiếu Hà biết người Chủ sự ấy sẽ từ chối hợp tác làm ăn với hắn, cho nên mới sử dụng chiến thuật vu hời (đánh bọc từ sau lưng – đi

cửa sau), bắt đầu tạo vây cánh từ Hàn Mạc ta?

- Ngươi vừa nói thuế ngân bị cướp hẵn chưa chắc đã là chuyện xấu à?

Hàn Mạc cười híp mắt, nói:

- Quan chương quỹ, những lời này của người tiểu Ngũ nghe cũng không hiểu được?

Quan Thiều Hà mỉm cười:

- Như tại hạ đã nói, Đông Hải quận không nộp bổ thuế ngân cho triều đình là chuyện không thể! Mà nguồn bạc này, nếu không muốn dân biển thì không thể thu thuế từ dân chúng được nữa! Trong tình hình như vậy, Đông Hải quận chỉ có thể nghĩ được biện pháp khác để giải quyết mà thôi! Ngũ thiếu gia cũng biết, tài nguyên lớn nhất của quận Đông Hải chính là Đông Hải! Nói trắng ra, đó chính là những bảo vật trân châu, mã não, ngọc trai... dưới biển. Thiều Hà mạo muội suy đoán, cuối cùng triều đình Yến quốc sẽ đặc chuẩn cho Hàn gia xuống biển khai thác bảo vật để bổ khuyết cho thuế ngân bị cướp! Từ đó, cơ hội của Hàn gia cũng đã tới, và Quan thị Mậu dịch hành của Thiều Hà cũng sẽ được hưởng một chén canh!

Hàn Mạc dĩ nhiên không phải là một thằng ngốc, nếu bàn về sự thông minh, hẵn tuyệt đối sẽ nằm trên đỉnh của chóp. Cho nên, khi Quan Thiều Hà nói ra những lời này, hẵn lập tức hiểu ngay ý đồ chân chính của Quan Thiều Hà hôm nay đến đây, cũng hiểu được vì sao “Thuế ngân bị cướp chưa hẵn đã là chuyện xấu”. Bởi vì, dưới sự phân tích của Quan Thiều Hà, chuyện này đã vạch ra một con đường để Quan thị có thể giao dịch với Hàn gia, cũng chính là một cơ hội vô cùng tốt.

Đây chính là câu nói “Trong họa có phúc”!

Nhưng mà, Hàn Mạc bình thường đối với chính sự của gia tộc cũng không hiểu nhiều, cho nên hẵn cũng không rõ vì sao Hàn gia lại cần triều đình đặc chuẩn mới có thể khai thác bảo vật dưới biển, cũng sẽ mang đến cho Hàn gia những cơ hội tốt nào?

- Quan chương quỹ, hôm nay ngươi nói nhiều như vậy, ý là muốn tiểu Ngũ làm chuyện gì đây?

Hàn Mạc nhìn thẳng Quan Thiều Hà hỏi. Quan Thiều Hà cũng không dài dòng, bèn đứng lên đi đến bên cạnh Hàn Mạc, thấp giọng:

- Ngũ thiếu gia, một khi triều đình đã cho phép khai thác, như vậy một khi dù có khâm sai đến giám sát, với bản lĩnh của Hàn gia, ta tin tưởng rằng sẽ có thể giữ lại vài phần... Cho nên, Thiều Hà lo lắng rằng, lúc đó Hàn gia sẽ rất khó có thể đối trản châu trong tay thành bạc trắng một cách an toàn! Đến khi đó, Thiều Hà nhất định sẽ dốc sức tương trợ Hàn gia giải quyết phiền muộn ở trong lòng!

Hàn Mạc lập tức nở nụ cười quỷ dị, tựa như đã nhìn thấy toàn bộ tâm can tỳ phế của Quan Thiều Hà. Hẵn thân nhiên nói:

- Quan chương quỹ vừa được ăn nói, vừa được kiếm lợi, còn mang danh là trợ giúp Hàn gia ta một cách đường hoàng! Thật không hổ là người kinh doanh a! Quan Thiều Hà cũng không cho đấy là một lời khen ngợi, nhưng vẫn cười ha hả, chợt chuyển thân đến gần Hàn Mạc và lấy ra một vật rất lớn.

Vật này nằm dưới một lớp sa tím, Quan Thiều Hà dùng hai tay cung kính dâng lên trước mặt Hàn Mạc rồi nói:

- Ngũ thiếu gia, đây là một vật Thiều Hà vô tình có được, nhưng tự biết bản thân không có phúc để dùng, nay dâng tặng cho Ngũ thiếu gia, kính mong vui lòng nhận cho!

- Tìm người giúp đỡ, phải luôn có lễ vật a!

Hàn Mạc cười hi hi, đưa tay tiếp lấy rồi vén lớp sa lên. Hẵn chợt ngẩn người, không nghĩ được vật trên tay của Quan Thiều Hà là một cây dao cầm bằng Đàn ngọc cực kỳ trân quý!

- Kim đồng đầu, ngọc nữ yêu, tiên nhân bối, long trì, phượng chiếu, ngọc chấn, kim huy, ngũ huyền! (ý tả cây dao cầm: đầu nhỏ mà tinh xảo, thắt eo như mỹ nữ, sống đàn như núi tiên, chạm long khắc phượng, năm dây đàn phát ánh sáng vàng rực rỡ)!

Quan Thiều Hà nhìn lại dao cầm, mỉm cười nói:

- Cực phẩm dao cầm, kim ngọc mãn hoài! (Dao cầm bằng đàn ngọc – Vàng ngọc đầy nhà)

Hàn Mạc lộ ra một ánh nhìn kỳ quái, nhưng chỉ trong chốc lát, hẵn thờ dài, nói:

- Ta...không biết đánh đàn!

Quan Thiều Hà sững sốt, nhưng lập tức khôi phục vẻ cười, đáp:

- Chỉ là một vật trang sức mà thôi!

Ánh mắt của hai người chạm nhau, hai bên cùng lộ ra một nụ cười xảo quyệt!

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Sự mập mờ vô ý.

Chuyện thuế ngân bị cướp tự nhiên sẽ không dễ dàng rơi vào yên lặng, Quận thủ Đông Hải Tiêu Mạc Toàn bởi vì chuyện này mà mất con, hơn nữa tiền đồ chỉ còn một màu âm đạm, trong tình huống như thế này, hẳn nhất định kéo một số người cùng xuống nước với hắn. Hắn nhận định chuyện này là Tô gia gây nên, cho nên sau khi tạm thời an trí tốt thi thể của Tiêu Cảnh, liền dẫn mười mấy tên nha ty của Đông Hải quận chạy tới hiện trường vụ án ở Thanh Phổ huyện, bắt luận thể nào cũng muốn từ đó tìm ra dấu vết để vạch vãi nhát dao lên người Tô gia.

Thực ra chuyện này nếu trong tình huống bình thường, chỉ cần phái ra vài nha môn Lạc Tông huyện của Đông Hải quận đi xử lý là tốt rồi, nhưng Tiêu Mạc Toàn biết Huyện lệnh của Lạc Tông huyện là người của Hàn gia, cho dù là đi xử lý, suy tính đến thế lực của Tiêu gia, Hàn gia cũng sẽ không thể xử lý nhanh chóng được, mà cũng chưa chắc tra ra kết quả gì, cho nên Tiêu Mạc Toàn chỉ có thể tự mình đi, chỉ có như vậy mới có thể đảm bảo cho người Hàn gia một đao được. Sự vụ ở Đông Hải thành tự nhiên là tạm thời do Hàn Huyền Xương xử lý.

Hàn Huyền Xương mặc dù biết rõ việc Tiêu Mạc Toàn đi đến Thanh Phổ huyện, tất nhiên muốn dẫn đến một phen tranh đấu giữa hai nhà Tiêu – Tô, nhưng ông không có tâm tình tọa sơn quan hổ đấu, hiện tại ông phải chuẩn bị để đợi thánh chỉ từ Yên kinh truyền xuống. Sau khi triều đình biết được tin thuế ngân bị cướp, thế lực Hàn gia ở Yên kinh tất nhiên sẽ bắt đầu hành động, ra sức thúc bách để Hàn gia có thể xuống biển tầm bảo để bổ sung chỗ thuế ngân thiếu hụt. Bọn họ dĩ nhiên phải đối mặt với mưu đồ của những gia tộc khác, những gia tộc có địch ý với Hàn gia chắc chắn sẽ yêu cầu triều đình ra lệnh cưỡng chế dân chúng Đông Hải quận giao nộp thuế ngân một lần nữa, không cho xuống biển tầm bảo quy mô lớn, từ đó sinh ra dân biến, đẩy Hàn gia đến chỗ vạn kiếp bất phục.

Dĩ nhiên, Hàn Huyền Đạo dù sao cũng là Hộ Bộ Thượng thư, ở phương diện thuế ngân này, mặc dù rất nhiều chuyện đáng lẽ phải thông qua thảo luận của Nội các, nhưng cái chức kia dù sao cũng mang đến rất nhiều lợi ích tích cực.

...

Bữa tối hôm đó, Hàn Mạc cũng không trở về hoa viên dùng cơm với Liễu Như Mộng, mà bày ra vẻ nghịch ngợm của trẻ con, quán quýt lấy Hàn phu nhân, cùng dùng cơm với mọi người trong đình các. Tuy nói Đại tông chủ đã phân phó xuống, Hàn Mạc phải khắc khổ chăm chỉ đọc sách luyện võ, tận lực dùng cơm trong hoa viên, nhưng Hàn phu nhân sao lại không muốn cùng hưởng thụ thiên luân chi nhạc (niềm vui gia đình), nên khi Hàn Mạc đẩy đưa vài lần liền lập tức đáp ứng.

Một lần nữa ngồi phía dưới Bích di nương, ngửi được mùi vị ở trên người của Bích di nương, Hàn Mạc cảm giác rất thoải mái. Hàn Huyền Xương chưa về nên rượu và thức ăn chưa được dọn lên, mấy mẹ con chỉ là nói chuyện phiếm với nhau. - Ca ca, huynh gần đây bề bộn nhiều việc lắm sao?

Hàn Thâm nháy mắt hỏi tiếp:

- Phụ thân nói huynh gần đây phải luyện công, ngay cả ăn cơm cũng không dùng chung với chúng ta, đã mấy ngày nay muội không được dùng cơm chung với huynh rồi.

Hàn Mạc cười hề hề nói:

- Ca ca phải luyện công, nếu không đến lúc đó Đại gia gia thấy ta không có tiến bộ, chắc phải chịu gia pháp a.

- Ai..

Hàn Thâm thở dài, vẻ mặt như đưa đám:

- Huynh luyện công, ngay cả hoa viên cũng bị niêm phong, không cho ai quấy rầy, huynh không phải len lén lười biếng trong đó chứ?

Bích di nương ôn nhu nói:

- Thâm nhi, sao không biết trên dưới gì thế. Ca ca ngươi là người lớn, phải làm chuyện của người lớn, hẳn luyện công mới có lợi, ngày sau hẳn còn phải chống đỡ gia tộc này! Ánh mắt long lanh như nước của nàng nhìn Hàn Mạc hết sức từ ái.

Hàn phu nhân cười hi hi nói:

- Đúng thế, Mạc nhi, ngươi phải luyện công cho tốt, nếu không lão nương sẽ đánh cái mông của ngươi. Ngươi nhìn mọi người ở cái nhà này xem, chờ đến lúc cha ngươi già đi, ngươi phải có trách nhiệm chiếu cố họ. Cha ngươi, ta – lão nương ngươi, còn có Bích di nương, đương nhiên còn gia gia của ngươi nữa, mọi người ở cái nhà này sẽ phải dựa vào ngươi đấy. Nếu không có tiền đồ, đến lúc đó dù lão nương chịu khổ cũng sẽ không cho ngươi được

thoải mái đâu.

- Đại nương, còn con thì thế nào?

Hàn Thấm giương đôi mắt mong chờ nhìn Hàn phu nhân nói:

- Ca ca không cần chiều cổ con sao?

Hàn phu nhân cười hì hì nói:

- Thấm nhi, chờ đến lúc chúng ta già, người cũng đã sớm già ra ngoài rồi, hì hì...!

- Con không muốn lấy chồng đâu!

Hàn Thấm vênh môi lên nói. Nàng mặc dù là con thứ, nhưng Hàn phu nhân từ trước đến giờ đối với nàng cực kỳ yêu thương, cho nên trước mặt Hàn phu nhân, Hàn Thấm chưa bao giờ phải nơm nớp lo sợ như con gái dòng thứ của gia tộc khác, nên lúc làm nũng, nàng cũng không hề e dè điều chi.

Hàn Mạc cười híp mắt nói:

- Tiểu muội, muội nếu không muốn gả ra ngoài thì cũng không sao.

- Thật sự?

Ánh mắt của Hàn Thấm long lanh như nước nhìn Hàn Mạc, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, nhưng chợt như nhớ tới cái gì, nàng bĩu môi nói:

- Huynh nói không lấy chồng thì sẽ không xuất giá sao? Ca ca, huynh không có lợi hại như vậy a.

Hàn Thấm mặc dù ngoài miệng nói không lấy chồng, nhưng trong lòng hiểu rất rõ tương lai của một nữ nhi thế gia vọng tộc, cuối cùng cũng sẽ vì quan hệ lợi ích nào đó mà được gả ra ngoài, hoặc là vì kết minh, hoặc là vì thỏa hiệp, bất luận thế nào, cái loại vận mệnh trở thành công cụ chính trị là không cách nào thay đổi.

Thần sắc của nàng rất nhanh trở nên âm trầm, mà mẹ con liên tâm nên mặt mày Bích di nương cũng trong nháy mắt đã hiện đầy ưu thương. Hàn Mạc thấy khuôn mặt xinh đẹp của Bích di nương mang theo vẻ ưu thương nhàn nhạt, trong lòng cảm khái khôn xiết, cũng biết mình đã nói điều không nên nói, liền giống như một người lớn an ủi một đứa trẻ, đưa tay xuống găm bàn, vỗ nhẹ lên bàn tay xinh đẹp của Bích di nương. Bàn tay trắng mịn hương nhuận, tựa như đụng vào ôn ngọc ấm áp vậy. Bích di nương hiển nhiên có chút giật mình, nàng căn bản không có nghĩ đến Hàn Mạc sẽ vỗ bàn tay nhỏ bé của nàng, từ một góc độ nào đó mà nói thì điều này đã phạm vào cấm kỵ, nàng nhanh chóng rút tay lại, trên mặt vẫn giữ được nét bình tĩnh. Thật ra sau khi đụng vào, Hàn Mạc cũng lập tức tỉnh ngộ, con trai trưởng cùng với thứ mẫu không thể có loại tiếp xúc như vậy, trái tim hắn đập loạn lên, không khỏi chợt dạ len lén liếc nhìn Bích di nương, thấy nàng phảng phất như không có chuyện gì xảy ra, cũng không thấy cái gì khác thường, chẳng qua trên gò má hiện lên một tia đỏ ửng nhàn nhạt. Hàn Mạc không dám suy nghĩ nhiều, chỉ suy đoán nguyên nhân có phải là trong nhà nóng quá mức hay không!

Việc tiếp xúc này chỉ xảy ra trong nháy mắt, Hàn Thấm trong lúc này còn đang mải mê than thở một mình không chú ý đến, Hàn phu nhân lại dõi nhìn hàng đá xanh bên ngoài đình chờ Hàn Huyền Xương về, nên cũng không có nhìn thấy. Một sự mập mờ vô ý mà thôi. Để phá vỡ loại trình trạng quái dị làm cho nội tâm của con người rất hưng phấn này, Hàn Mạc quay đầu về phía Hàn Thấm, cười híp mắt nói:

- Tiểu muội, người không muốn gả ra ngoài, chi bằng tuyên rở về đây, như thế cũng giống nhau mà.

Hàn Thấm nhàn tình sáng lên, nhưng lập tức lắc đầu, nói:

- Huynh nói cứ như muội là công chúa không bằng!

Nói xong, nàng mới phát hiện lời nói của mình phạm vào kiêng kỵ, nên không dám nói nữa.

- Tại nhà của chúng ta, người chính là công chúa.

Hàn Mạc vuốt cằm, nhẹ nhàng nói.

Hàn Huyền Xương khi về tới nhà, lộ ra vẻ cực kỳ mệt mỏi, ngồi xuống ở chính giữa, Bích di nương lập tức đứng dậy tiếp lấy trà ngon trong tay nha hoàn đứng bên cạnh, dâng lên cho Hàn Huyền Xương cùng với Hàn phu nhân, xong đầu đó mới trở lại ngồi xuống vị trí của mình. Hàn Huyền Xương xem ra thật sự rất khát, uống một ngụm hết non nửa chén, sau đó mới đặt chén trà xuống nói:

- Mấy ngày nay chuyện của ta rất nhiều, nói không chừng sẽ về muộn, nên sau này mọi người cứ ăn cơm không cần chờ ta.

Chờ rượu và thức ăn toàn bộ được đem lên, Hàn phu nhân lệnh cho bọn hạ nhân xung quanh tất cả đều lui ra, mới tự mình rót rượu cho Hàn Huyền Xương, hỏi:

- Lão gia vẫn lo lắng chuyện thuế ngân bị cướp sao? Có tra ra kết quả gì không?

Hàn Mạc nghe được chuyện liên quan đến thuế ngân bị cướp, giả vờ dùng com nhưng lại dùng lỗ tai lên nghe ngóng. Hàn Huyền Xương thấy bốn bề vắng lặng, tất cả mọi người đang ngồi là những người thân nhất của mình, trầm ngâm một lúc mới nói:

- Có thể tra ra kết quả gì? Tiêu gia cùng với Tô gia quần thành một khối, chỉ biết chó cắn chó, mà đồng bạc kia cũng không biết đi nơi nào.

- Vậy phải làm như thế nào cho đúng?

Hàn phu nhân có chút lo lắng nói:

- Thuế ngân lần này chưa chuyển được đến kinh đưa cho Hộ bộ, vậy thì coi như là chưa nộp. Chỉ sợ... Chỉ sợ triều đình bắt buộc Đông Hải quận chúng ta nộp bổ sung thuế ngân a.

Hàn Huyền Xương gật đầu nói:

- Đó là điều không thể tránh khỏi.

Hàn phu nhân dậm chân, oán hận nói:

- Tiêu Mạc Toàn kia thật đáng chết, phải đưa con vô dụng kia hộ tổng thuế ngân, cái tên giá áo túi com kia có thể làm tốt được chuyện gì, làm liên lụy đến Đông Hải quận chúng ta.

Hàn Huyền Xương khoát tay, nói:

- Phu nhân chớ nói lung tung, khoan vội nói đến cái này, ăn com đi.

Hàn phu nhân mặc dù trong lòng tức giận, nhưng Hàn Huyền Xương đã nói như vậy, cũng không dám nói tiếp nữa. Ngay sau đó, cả nhà bắt đầu dùng com, chờ dùng xong bữa com chiều, Bích di nương rất dịu dàng dẫn Hàn Thẩm lui xuống trước, Hàn Huyền Xương thấy Hàn Mạc dựa vào ghế ợ một cái, không có ý tứ rời đi, cau mày nói:

- Mạc nhi, trời tối rồi, ngươi cũng lui xuống trước đi, nghỉ ngơi sớm đi. - Cha!

Hàn Mạc suy nghĩ một chút, rồi cuộc nói:

- Hôm nay có người tìm con.

Hàn Huyền Xương thần nhiên nói:

- Những thứ hồ bằng câu hữu của ngươi có rất nhiều, có người tìm ngươi cũng không có gì lạ.

Hàn Mạc cười hi hi một tiếng nói:

- Cha, con có một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo phụ thân.

- Chưa bao giờ thấy ngươi khiêm tốn như vậy.

Khóe miệng Hàn Huyền Xương nổi lên một nụ cười thần nhiên, hơi ngồi thẳng lại, nói:

- Ngươi muốn hỏi cái gì?

Hàn Mạc hơi trầm ngâm, rồi cuộc hỏi:

- Con nghe người ta nói, lần này triều đình có thể đặc biệt cho phép Hàn gia chúng ta xuống biển tầm bảo, bổ sung thuế ngân thiếu hụt. Nhưng con chưa rõ, Đại Đông hải là địa bàn của Hàn gia ta, vì sao qua nhiều năm như vậy, chúng ta lại không thể công khai tầm bảo? Vì sao Hàn gia ta xuống biển khai thác châu còn phải được triều đình cho phép?

Hàn Huyền Xương cau mày, sắc mặt cũng trở nên âm trầm, lạnh lùng nói:

- Ai nói cho ngươi biết những lời hỗn trướng này?

Hàn Mạc cũng không vì nhìn thấy sắc mặt khó coi của Hàn Huyền Xương mà sợ hãi, đứng dậy cung kính nói:

- Cha, con đã mười tám tuổi rồi!

Hàn phu nhân đột nhiên đứng lên, liếc Hàn Huyền Xương một cái, lại nhìn con của mình một chút, cười hi hi nói:

- Lão gia, Mạc nhi nói đúng, hôm nay hần đã mười tám tuổi rồi, không phải tiểu hài tử nữa.

Nàng cũng không nói nhiều, lắc mông rồi đi, để lại Hàn Huyền Xương phụ từ hai người. Gió đêm thổi nhẹ nhàng, cách đó không xa, bên cạnh ao, đôi ngỗng trắng đang lạch bạch bên bờ, màu trắng càng tôn thêm vẻ đẹp của cái ao bên cạnh.

- Ngồi xuống đi!

Hàn Huyền Xương thở dài, đưa tay chỉ, ý bảo Hàn Mạc ngồi xuống. Chờ sau khi Hàn Mạc ngồi xuống, Hàn Huyền Xương mới từ ái nhìn Hàn Mạc, trên mặt thậm chí lộ ra một nụ cười vui mừng, nói:

- Mạc nhi, bất tri bất giác, ngươi cũng đã mười tám tuổi rồi, nhưng cha vẫn xem ngươi như một hài tử không biết thế sự.

Dừng một chút, ông ngừng đầu nhìn ánh trăng mờ ảo chưa đến rằm trên trời, nhẹ nhàng cảm thán:

- Có một số việc, ngươi cũng có thể biết đến.

- Hài nhi lắng nghe phụ thân dạy bảo!

Hàn Mạc cung kính nói.

- Ước định!

Hàn Huyền Xương tựa hồ như đang nhớ lại chuyện cũ, thần sắc lúc này mang theo một tia cảm khái:

- Đó là ước định của Hàn gia chúng ta với Yên quốc!

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cố Sự Của Hàn Gia.

- Ước định của Hàn gia và Yên quốc? Hàn Mạc nhíu mày trầm ngâm, nhưng rất nhanh liền nở một nụ cười, hỏi:

- Cha, ý của người là tổ tiên chúng ta, Thiên Nhai Công, cùng Yên quốc có ước định ư? Hàn Huyền Xương trong mắt lóe lên quang mang mỗi khi nhắc tới cái tên “Hàn Thiên Nhai” này, mỗi người của Hàn thị gia tộc cũng sẽ cảm thấy vinh quang vô hạn. Đông Hải Vương, Hàn Thiên Nhai, trăm năm trước chính là tổ tiên của Đông Hải Hàn gia hôm nay, ở trong lòng mỗi người của Hàn thị gia tộc, ông chính là một vị thần!

- Mạc Nhi, con cũng xem nhiều sách sử, vậy con có biết tại sao thiên hạ hôm nay lại chia làm bốn phần hay không? Hàn Huyền Xương và Hàn Mạc có cùng một thói quen, đó là thích đưa tay chống cằm. Bộ dáng này làm cho người ta có cảm giác bọn họ lúc nào cũng đang trầm tư suy nghĩ. Hàn Mạc ngồi thẳng lên, nghiêm mặt đáp:

- Nhà Tần thống nhất tam quốc, phân ra Nam Bắc triều. Sau đó, nhà Tề thống nhất thiên hạ kéo dài được hai trăm năm. Về sau thiên hạ hỗn loạn, bốn nước quật khởi, cho đến nay đã tồn tại được trăm năm mà không thể nhất thống được.

Những điều này do “Hán sử” ghi lại. Lúc Hàn Mạc ba tuổi đã biết rõ ràng, đối với sự thay đổi lịch sử này làm cho hắn khi đó cực kỳ khiếp sợ. Nam Bắc triều không phải thống nhất ở trong tay Tùy triều Dương Kiên, mà lại do Tề quốc thống nhất. Nam Bắc triều kéo dài được hai trăm năm, sau Tề quốc sụp đổ, thiên hạ hỗn loạn, chư hầu bốn phía nổi lên tranh giành chém giết lẫn nhau tạo thành thế cục bốn nước ngày hôm nay. Quốc gia Tây Ngụy là do hậu duệ của Vương tộc Tần quốc thành lập vì mục tiêu cuối cùng là để khôi phục thiên hạ Tần quốc, mà Khánh quốc ngày nay thực tế chính là do Tề quốc lưu lại. Vương tộc Khánh quốc ban đầu chính là ngoại thích (họ bên ngoại) của Yên quốc thay thế Tề quốc, đã làm cho thiên hạ càng thêm hỗn loạn. Về phần Nam Phong quốc có địa thế hiểm trở, là một nơi khi ho cò gậy. Ban đầu cũng chẳng ai thèm để ý đến, nhưng ngày nay do khí hậu và gió phurong Nam tạo thành hiểm địa, vì vậy cư dân tụ tập lại và tự lập nên quốc gia.

Nói đến Yên quốc, thì do Hoàng đế khai quốc Yên quốc Yên Vũ Vương tập hợp lực lượng các thế gia đại tộc trong thời loạn thế, khai sáng nên cơ nghiệp Yên quốc. Chính là vì do các thế gia đại tộc này phù trợ mà khai sáng nên nghiệp lớn, nên quốc gia Yên quốc mạnh mẽ thế nhưng quyền lực lại nằm trong tay các thế gia đại tộc.

...

Hàn Huyền Xương hài lòng gật đầu nói:

- Một người có thể cái gì cũng không biết, nhưng không thể quên mất tổ tông của mình, không được quên nguồn gốc của chính mình!

- Phụ thân dạy chí phải! Hàn Mạc cung kính nói:

- Hai nhi cả đời khắc ghi mình là người của Đông Hải, là tử tôn của Đông Hải Vương Thiên Nhai Công! Hàn Huyền Xương chậm rãi nói:

- Con tất cũng đã được nghe nói, Thiên Nhai Công bắt quả chì là một ngư dân đánh cá ở Đông Hải! Khi đó, triều đình Tề quốc hoang dâm vô đạo, suu cao thế nặng nhiều vô số kể, không hề quan tâm đến sự sống chết của dân chúng. Các vị lão nhân có nói, khi đó phải bán vợ đợ con, ăn lá cây lót dạ cho đỡ đói, thậm chí so với cái chết còn khổ hơn!

Hàn Mạc khóe mắt khẽ giật, ánh mắt hiện ra một tia âm đạm. “Hán sử” là lịch sử do Khánh quốc biên soạn, cho nên cũng không kiêng kỵ mô tả kỹ lưỡng hình ảnh chân thật của Tề quốc, thậm chí còn thật chân thật hơn so với lịch sử nhiều. Lúc đầu, Tề quốc dùng chính sách tàn bạo, trong “Hán sử” có miêu tả thường rõ ràng. Bởi vì Hàn Mạc cũng đã từng thấy rõ cuộc sống khó khăn của dân chúng, giống như ở trong nước sôi lửa bỏng, sống không bằng chết như thế này mà chảy nước mắt.

- Thiên Nhai Công lúc đó đánh bắt cá ở Đông Hải, thuộc địa phận Tề quốc, đương nhiên cũng không có thể may mắn thoát khỏi chính sách tàn bạo như vậy... Hàn Huyền Xương trên mặt khẽ mang theo sắc mặt giận dữ:

- Phụ thân của Thiên Nhai Công của bị nha sai Tề quốc đánh đến nỗi phải bỏ mình! Thiên Nhai Công mèn ang theo ba huynh đệ, đang đêm xông vào nha môn vung đao chặt đầu tên cầu quan, còn giết mười ba tên cầu quan khác sau đó bốn người lên một chiếc thuyền chạy ra Đông Hải!

Nói tới đây, chẳng những sắc mặt Hàn Huyền Xương trở nên đỏ bừng, mà trong mắt ông còn lóe lên từng luồng sáng kích động. Cho dù là Hàn Mạc cũng không khỏi trở nên nghiêm trang hướng về phía xa, nhớ lại năm đó Hàn Thiên Nhai có tư thế oai hùng đứng cầm, anh hùng ra sao!

- Chính sách tàn bạo Tề quốc không giảm, càng ngày càng nhiều. Cư dân Đông Hải liền ra biển đi theo Thiên Nhai Công. Hai năm sau, dưới trướng Thiên Nhai Công đã có hơn năm mươi chiếc chiến thuyền, bộ hạ có hơn sáu vạn người. Toàn bộ Đông Hải hải tặc đều buông cờ quy hàng, tất cả gọi Thiên Nhai Công là Đông Hải Vương hùng bá Đông Hải! Hàn Huyền Xương vung bút trong tay, tựa hồ trở về thời điểm trước kia Hàn gia uy phong bát diện:

- Khi đó, Đông Hải Vương thuận theo lòng dân mà nắm lấy Đông Hải Quận, nghiêm nhiên trở thành chư hầu nhất phương, hào khí cùng anh hùng thiên hạ tham gia đuổi hươu, tranh giành để nghiệp!

- Phía Tây có hậu duệ của Vương tộc Tấn quốc. Phía Bắc thì đầu phục ngoại thích của Khánh quốc. Phía Nam là vùng khi ho cò gậy. Phía đông là vùng đất rộng người đông, sản vật phong phú, Yến Vũ Vương một đời kiêu hùng muốn mưu đồ phía Đông bèn liên hiệp với mấy đại thế gia, chiếm cứ phía vài quận phía Đông, đã cùng cùng Thiên Nhai Công giao thủ mấy lần bất phân thắng bại. Nói đến Yến Vũ vương kia cũng coi như chính là nhân vật một đời hùng tài vĩ lược, tự biết đằng sau Thiên Nhai Công có Đông Hải, lại còn có thủy sư cường đại, cho dù bị bại trên đất liền thì cũng có thể rút lui tới Đông Hải tùy thời phản công lên lục địa.

Hàn Mạc ha ha cười nói:

- Yến Vũ Vương kia nếu thông minh thì hẳn phải biết Hàn gia chúng ta không sợ hấn đánh, cho nên hẳn mới nghĩ tới việc hòa đàm với Thiên Nhai Công! Hàn Huyền Xương đắc ý gật đầu nói:

- Không sai! Yến Vũ Vương phái sứ thần đến Đông Hải thương thảo chuyện hòa đàm. Thiên Nhai Công thương xót dân chúng chịu nhiều năm chiến tranh lâm than, cũng nguyện ý tạm dừng việc binh đao, để cho bách tính hưởng thụ một cuộc sống thái bình. Năm đó ở Đông Hải mừng năm mới, Yến Vũ Vương tự mình nâng cốc chúc mừng cùng Thiên Nhai Công, trong nửa ngày liền coi nhau như tri kỷ! Từ đó Thiên Nhai Công cũng theo Yến Vũ Vương đánh dẹp phía Đông. Chỉ ba năm sau, sáu quận phía Đông đã thuộc về Yến Vũ Vương, mà tổ tiên Thiên Nhai Công ta đứng đầu trong chín đại công thần khai quốc, Hàn gia trở thành một trong cửu đại thế gia chiếm một vị trí quan trọng trong triều, cai quản Đông Hải Quận và thân phục triều đình! Đó là thời khắc huy hoàng nhất của Hàn gia cũng là thời đại mà tộc nhân Hàn thị ta tự hào nhất. Đông Hải chỉ mình làm cho Hàn gia chính thức đi lên võ đài để quốc và trở thành thế gia vọng tộc! Trong lòng mỗi người trong Hàn thị gia tộc, trong lòng dân chúng Đông Hải Quận, ai cũng không thể quên mất trăm năm trước Hàn Thiên Nhai tung hoành Đông Hải, khẳng khái vùng thương. Sâu trong nội tâm, có biết bao người luôn muốn quay về thời đại Hàn gia vẫn còn uy phong bát diện.

- Nhưng mà nếu Hàn gia ta nắm giữ Đông Hải Quận, vì sao xuống biển khai thác ngọc, còn phải được sự cho phép của triều đình chứ? Hàn Mạc có chút không hiểu, hỏi tiếp. Nhưng sâu trong lòng, hẳn mơ hồ đoán được chút nguyên nhân, chuyển người đến sát cha hấn, thấp giọng nói:

- Cha, sẽ không phải là triều đình sợ Hàn gia ta lớn mạnh mà lật đổ triều đình chứ? Hàn Huyền Xương nhẹ nhàng khoát tay áo, nhẹ giọng nói:

- Lần sau chớ nói những lời phạm huy kiêu kị đó nghe chưa!

- Dạ!

- Thật ra thì con nói cũng cũng không sai!

Hàn Huyền Xương thở dài nói:

- Nếu bàn về tài nguyên phong phú thì cả Yến quốc, chỉ sợ Đông Hải ta chính là nhất đẳng. Sự cường thịnh cùng suy yếu của một gia tộc trừ bên trong gia tộc có sự đoàn kết cùng vũ lực thì quan trọng nhất chính là bạc, một số bạc khổng lồ! Hàn Mạc gật đầu nói:

- Con hiểu! Ăn uống bình thường cũng không thể bỏ qua bạc chó đùng nói chi là một gia tộc cường thịnh!

- Nếu như Hàn gia ta tùy ý xuống biển khai thác ngọc, san hô lấy những vật phẩm quý báu từ dưới biển. Một khi chúng ta bán ra, như vậy chúng ta không phải lo về bạc nữa sẽ một có lượng lớn bạc tràn vào gia tộc của chúng ta hay sao? Chúng ta vốn là một trong chín đại gia tộc thâm căn để cố ở Đông Hải Quận, có bạc mà ngồi xem chính sự thì triều đình há có thể không sợ hãi ư? Hàn Huyền Xương nghiêm mặt nói:

- Cho nên lúc Thiên Nhai Công còn sinh tiền, Yến Vũ vương đã nghĩ đến vấn đề này, và Thiên Nhai Công cũng không muốn tạo nên sự phân tranh nên đã đặt thành hiệp nghị. Hàn gia ta không được tự tiện xuống biển khai thác trân châu, san hô, hải bảo, hàng năm chỉ có thể xuống biển mấy lần, chọn lựa một nhóm làm công phẩm nộp cho triều đình mà thôi. Thiên Nhai Công đáp ứng yêu cầu này nhưng cũng nói trừ hàng năm nộp lên trên chút ít hải bảo công phẩm, triều đình cũng không được tùy ý hạ chỉ lệnh cưỡng chế Đông Hải Quận khai thác châu ngọc nộp lên triều đình để tránh hao tài tổn của làm cuộc sống dân chúng Đông Hải Quận không được yên ổn!

- Bởi vì nguyên nhân này mà Hàn gia chúng ta không được xuống biển sao? Hàn Mạc mở tròng hai mắt hỏi. Hàn Huyền Xương gật đầu nói:

- Đúng là như thế! Thứ nhất, Hàn gia đệ tử chúng ta không thể vi phạm ước định của tổ tiên cùng triều đình. Thứ hai, triều đình vẫn âm thầm phái người quan sát động tĩnh Hàn gia ta, nếu tự mình khai thác châu ngọc, khi bị triều đình hoặc là thế lực đối nghịch biết, đối với Hàn gia ta cũng không có chỗ tốt gì mà còn mang đến những phiền toái không nhỏ.

- Thì ra là như vậy!

Hàn Mạc như đang chìm vào trầm tư. Thì ra là Hàn gia không lên khai thác châu ngọc, sau lưng còn có nguyên nhân như vậy, một bên là Tổ huấn, mà một bên là phải lo rằng triều đình cùng các thế lực khác đã kích vào nhược điểm của mình. Hai cha con trở nên trầm ngâm một lúc lâu. Cả hai đều chống cằm lên cùng một lượt. Đường như bởi vì Hàn gia bị vây trong tình cảnh pó tay pó chân mà cảm thấy phiền muộn.

- Như vậy lần này phụ thân cho là triều đình có cho chúng ta xuống biển không? Hàn Huyền Xương cầm lấy bầu rượu rót đầy rượu, uống một hơi cạn sạch sau đó thở dài nói:

- Cũng chính là chuyện này mà hôm nay cha cảm thấy phiền muộn!

Hàn Mạc lập tức tiến lên cầm lấy bầu rượu, một lần nữa rót rượu cho Hàn Huyền Xương, sau đó ngồi xuống bên cạnh ông, khuỷu tay đặt trên mặt bàn nâng má nhìn Hàn Huyền Xương nói:

- Phụ thân phiền muộn vì điều gì? Hàn Huyền Xương thấy đôi mắt của Hàn Mạc ngời sáng như sao, giống như bộ dạng hiểu thấu mọi việc, trong lòng cũng trấn tĩnh, nhẹ giọng nói:

- Là trong lòng cha đương nhiên là hi vọng triều đình có thể đặc biệt cho phép Hàn gia chúng ta xuống biển khai thác châu, lấy trân châu bổ sung nộp cho vụ cướp thuế ngân. Đại bá của con và thế lực của Hàn gia đang làm quan ở Yên Kinh nhất định sẽ dùng toàn lực để cho triều đình hạ chỉ làm như vậy! Hắn đột nhiên nắm hai tay lại, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh, cười lạnh nói:

- Thế nhưng Tiêu gia, Tô gia những thế gia đại tộc kia chắc chắn không để cho Hàn gia ta vừa lòng! Bọn họ nhất định sẽ viện đủ các loại lý do để cản trở triều đình hạ chỉ cho phép Hàn chúng ta gia xuống biển khai thác châu, mà sẽ thuyết phục triều đình để cho dân chúng Đông Hải Quận gánh chịu thuế ngân bổ sung! Nếu thật là như vậy... Hắc hắc, đó chính là đang ép dân chúng Đông Hải Quận ta tạo phản, ép Hàn gia ta tạo phản! Sau đó mượn cơ hội diệt trừ Hàn gia chúng ta. Có cái cơ quang minh chính đại đó, những gia tộc kia nếu liên hợp lại núp dưới cờ triều đình đánh Đông Hải Quận ta thì Hàn gia chúng ta quả thật là ngàn cân không nổi!

Hàn Mạc nghe được mà sợ hết hồn hết vía, hắn thật sự không nghĩ tới mình đánh chết Tiêu Cảnh cướp đi thuế ngân, cố tình bố trí mê trận mà mang lại cho Hàn gia phiền toái lớn như vậy. Hắn cơ hồ muốn đem chuyện tình đêm đó nói ra, sau đó lấy ra bạc đã cướp đi bổ sung vào thuế ngân. Nhưng là rất nhanh hắn liền hiểu được đây là không thực tế. Một khi lấy ra thuế ngân, lập tức những người khác sẽ biết chuyện này do Hàn gia gây nên. Như vậy tình cảnh Hàn gia càng thêm nguy hiểm hơn. Trong lòng hắn cực kì âm trầm.

- Thật ra thì cũng không cần phải lo lắng. Thấy vẻ mặt âm trầm của Hàn Mạc, Hàn Huyền Xương còn tưởng rằng hắn vì lo lắng tương lai Hàn gia, lão vỗ nhẹ vào bả vai Hàn Mạc hòa nhã nói:

- Đại bá phụ của con rất có thế lực ở Yên Kinh! Hơn nữa, chưa chắc tất cả đại gia tộc đều nghĩ tới Hàn gia chúng ta nhanh chóng suy sụp như vậy. Hiện tại, hai nhà Diệp, Ngô ở châu quận Bột Hải ngu xuẩn nổi loạn, triều đình cũng không dám bức bách Hàn gia chúng ta liên minh cùng hai nhà Diệp, Ngô. Tám chín phần mười là triều đình sẽ đặc biệt cho phép chúng ta Hàn gia xuống biển. Mạc Nhi, phụ thân nói cho con biết những thứ này, bất quá là để cho con biết, Hàn gia chúng ta nhìn như bình an vô sự nhưng thật ra thì mỗi một khắc đều gặp phải những thách thức cực lớn! Đệ tử Hàn gia như các con, nhất định phải chuyên tâm học tập và luyện võ cho thật tốt, để cho Hàn gia ta có thể duy trì đầy đủ trí lực cùng võ lực. Như vậy, mới có thể bảo vệ tốt Hàn thị gia tộc, bảo vệ tốt dân chúng Đông Hải! Hàn Mạc nghiêm nghị nói:

- Hải nhi kính cẩn nghe lời phụ thân dạy bảo không dám chậm trễ! Hàn Huyền Xương mỉm cười, vẻ mặt trở nên vui mừng.

Chương 34: Tiếng Đàn Quanh Quẩn.

Phụ tử đàm đạo với nhau cả đêm, nói đến lúc trăng đã lên đến trên đỉnh đầu mới hài lòng trở về nghỉ ngơi. Với Hàn Huyền Xương thì hiển nhiên bởi vì nhĩ tử của mình đã tiến bộ, thành thực nên hết sức vui mừng. Còn về phần Hàn Mạc, vì có thể biết được nhiều công việc của gia tộc hơn, đồng thời được phụ thân ngầm thừa nhận, cho hẳn tham dự vào việc gia tộc nên cảm thấy hưng phấn. Mặc dù hiện tại, hẳn vãn vẹn chỉ là hy vọng của phụ thân mà thôi.

Trong hậu hoa viên u tĩnh dị thường, ngay cả con gió nhẹ trong không khí gần như cũng có thể cảm nhận được. Thính phong (ngồi đón gió đàm đạo), vốn và chuyện cực kỳ ưu nhã. Thế nhưng lại thấy tay Liễu Như Mộng đặt nơi mép bàn, chống lên má phẫn, đang ngồi dưới ánh đèn đọc sách. Cảnh tượng ưu nhã thanh tao kia làm cho Hàn Mạc phải động tâm. Đó rõ ràng là một bộ "Mỹ Nhân Dạ Phẩm Thư" (mỹ nhân đọc sách trong đêm), phong cách cổ xưa vô cùng đậm nhã không thể tả được.

Khi Liễu Như Mộng chăm chú xem sách, Hàn Mạc rón rén bước vào. Từ đầu đến cuối nàng cũng không phát giác ra được, thậm chí khi Hàn Mạc tiến tới phía sau nàng, nàng vẫn đắm chìm trong những trang giấy, hơn nữa còn nhẹ nhàng lâm bầm:

- Cái tên Mi Thương Quốc này thật gây nhiều hứng thú a, Mi quốc, cộng thêm chữ Thương, vậy chẳng phải mang ý nghĩa tất cả nai đều chết sao? (Mi: con nai, thương: chết - Biền). Hàn Mạc nghe nàng tự nhủ như vậy, liền biết được rằng nàng đang đọc "Đông Hải Địa Chí".

- Như Mộng tỷ, nếu có chữ Thương, vậy cũng chưa hẳn mang ý nghĩa tất cả nai đều chết đi?

Hàn Mạc quay người lại, ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh, cười híp cả mắt nói:

- Thương là bị thương nặng, có lẽ do người trong nước đó muốn nhắc nhở bản thân, bất kì ai lúc nào cũng có thể gặp phải các loại khó khăn, không nên lười biếng, không nên buông thả, luôn có tinh thần cầu tiến!

Hàn Mạc đột nhiên xuất hiện làm Liễu Như Mộng cả kinh, thân thể mềm mại run lên nhẹ. Nàng không kim được vỗ nhẹ lên bộ ngực đầy đặn của mình, ra vẻ tự trấn tĩnh. Bộ ngực đầy đặn không ngừng rung đưa tạo nên màn nhũ hoa vồn sóng cực kỳ đẹp mắt.

- Vì sao người vào cửa lại không có chút tiếng động gì thế hả? Liễu Như Mộng đứng dậy, để quyển sách xuống, lui về phía sau hai bước. Khuôn mặt xinh đẹp lộ ra mấy phần không vui, nhưng nàng vẫn còn nhớ thân phận của mình:

- Là một thiếu gia, chính là người đưa ra quyết định, có thể cùng với nô tài làm ra trò cười như vậy hay sao?

- Đệ trước giờ chưa lúc nào xem tỷ là một nô tài cả! Hàn Mạc cười híp mắt nói, tay vòng ra sau gối đầu, tựa vào ghế, thản nhiên nói:

- Như Mộng tỷ, nữ hài tử cũng thích xem sách sao?

- Vì sao nữ tử thì không thể thích hả?

Liễu Như Mộng bĩu môi, bộ dạng khá ái đến cực điểm. Về mặt của nàng cộng với khuôn mặt quyền rũ tuyệt luân, đã kiều mị lại mang theo nét thanh thuần khá ái. Hai điểm đặc biệt cùng xuất hiện trên một người, quả nhiên làm điên đảo chúng sanh.

- Không phải đều là người hay sao? Điều giống nhau ăn cơm, ngủ, vì sao lại không thể đọc sách? Thật đúng là tư tưởng nữ quyền a!

- Thật sự không phải nói là nữ hài tử không thể xem sách! Hàn Mạc mỉm cười, thật ra thì hẳn cũng không biết phải miêu tả Liễu Như Mộng như thế nào. Nếu nói nàng là nữ nhân, với dung mạo của nàng chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, thậm chí đôi khi còn xuất hiện động tác cùng vẻ mặt nghịch ngợm khá ái, vốn chỉ gặp ở những nữ hài tử mà thôi. Còn nếu xem nàng là một cô bé, thì loại khí chất quyền rũ thành thực kết hợp với động tác nhuốm mảy phong tình vạn chủng, không thể nào có ở một nữ hài tử cả. Thực sự là một nữ nhân yêu quái, mị hoặc chúng sanh đồng thời là một cô bé đầy khả ái đáng yêu.

- kia của Ngủ thiếu gia có ý gì vậy?

- Đây là sách dư địa chí phải không? Hàn Mạc cười nói:

- Trước giờ ta luôn cho rằng, nữ hài tử chỉ thích xem những cổ sự phẫn hồng, đàm tình thuyết ái, phong hoa tuyết nguyệt mà thôi. Còn đây là một loại sách mà hầu hết nữ hài tử không chọn để đọc? Liễu Như Mộng thản nhiên nói:

- Thực sự đúng như vậy sao?

- Như Mộng tỷ, tỷ ngồi đi! Hàn Mạc cầm lấy quyển Đông Hải Địa Chí, tiện tay lật vài trang, nói tiếp:

- Trong thư phòng có không ít sách, nếu Như Mộng tỷ thích, ta có thể đi tới đó cầm một vài cuốn mang tới đây. Có "Hoa Minh Thập Tam Nguyệt" của Khánh quốc tài tử Đường Thục Hồ, "Thải Tang Bộ Tập" của Đỗ Ngọc Tuyền, còn có "Cô Phương Tràn", "Mạc Văn Tĩnh", "Luyện Ngữ Hải Thu Đường"... Cười hi hi một tiếng, trên mặt biểu hiện có chút quý dị:

- Còn có độc bản của "Nhục Bò Đoàn"... Đôi mắt Liễu Như Mộng đảo nhanh qua, lộ vẻ khinh thường, nói:

- Những bộ sách mà này giờ người nói kia, khi ta mười ba tuổi đã xem hết rồi, cũng không có gì, đơn giản là loại vô bệnh thân ngâm (những tác phẩm văn chương ủy mị, tình cảm bi lụy), những chuyện hoa nguyệt vụn vặt. Còn "Nhục Bò Đoàn" kia mặc dù chưa xem, có lẽ cũng chung một giuộc, thấy qua đã nhiều rồi, chưa có cái gì thú vị cả!

- Cái Nhục Bò Đoàn kia...! Hàn Mạc cười hắc hắc, ánh mắt từ từ quét qua trước sau thân thể nóng bỏng của Liễu Như Mộng, lời lờm có đủ cả, thần nhiên nói: - Sặc, cũng đều một loại cả...!!! Suy nghĩ một chút, hân đột nhiên nói:

- Tỷ đã nhìn qua bộ sách yêu ma chưa?

- Bộ sách yêu ma? Liễu Như Mộng đi tới, chậm rãi ngồi xuống, hỏi:

- Bộ sách yêu ma là cái gì vậy? Hàn Mạc đứng dậy, từ bên trên bàn đọc sách của mình lấy ra hai tờ giấy, đó là những câu chuyện hân viết chuẩn bị cho Hàn Thẩm "Liêu Trai Chí Dị" cùng với "Hoa Cô Tử", đưa cho Liễu Như Mộng, đoạn nói tiếp:

- Tỷ xem qua thử đi, có thích loại truyện xưa như thế này hay không? Liễu Như Mộng đưa tay ra nhận lấy, trong chốc lát Hàn Mạc nhìn thấy được bàn tay trong suốt như ngọc không chút vết kia của nàng, thật sự muốn nhẹ nhàng sờ lấy một cái.

Dễ nhận thấy, "Hoa Cô Tử" làm cho Liễu Như Mộng phải trầm mê trong đó, nhìn rất chăm chú. Vành mắt dần dần xuất hiện vẻ ửng hồng. Còn Hàn Mạc thì từ đầu đến cuối, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Liễu Như Mộng, ngắm mỹ nhân đọc sách dưới ánh đèn, thích ý vô cùng.

- Chuyện xưa này xuất xứ từ nơi nào vậy?

Liễu Như Mộng thở dài, nhẹ nhàng nói:

- Thật là vô cùng cảm động, không nghĩ tới hồ ly có thể hóa thành hình dạng con người, mà lại còn có tình có nghĩa nữa!

- Dường như nếu so với một số người còn có tình nghĩa hơn? Hàn Mạc cười ha hả, vô cùng đắc ý nói:

- Về phần xuất xứ của quyển sách kia, Như Mộng tỷ, đệ đây còn muốn có chút khiêm tốn a! Đây là chuyện xưa trong giấc mơ của đệ, dựa vào ký ức vẫn còn nhớ rõ sau khi tỉnh lại mà viết thành. Thế này không tính là trộm sách, với người có học thức, có thể gọi là trộm hay sao?

Liễu Như Mộng ngăn ngừa cả người, nhưng hiển nhiên là không thể tin được, đứng lên thần nhiên nói:

- Ta thấy một môi trong người! Ngũ thiếu gia, nếu như không còn phân phó gì, ta đi ngủ trước?

- Như Mộng tỷ không tin sao? Cho rằng đệ đang khoác lác hả? Hàn Mạc cũng thần nhiên đáp:

- Như Mộng tỷ, tỷ từ lúc mười ba tuổi đã xem rất nhiều sách, cho đến hôm nay có thể đoán được vốn liếng chắc không dưới con số ngàn nhỉ?

- Ngũ thiếu gia muốn biết sao?

- Đệ cũng không cần biết Như Mộng tỷ đến giờ đã xem qua bao nhiêu sách! Đệ chỉ muốn hỏi, chuyện xưa đến ngay cả Như Mộng tỷ nhìn cũng có cảm giác rất khả như vậy, thậm chí có thể rơi cả nước mắt. Nếu như đã có người viết từ trước, vậy chẳng phải sớm nổi danh, chứ không phải là không có chút tiếng tăm gì như thế này hay sao? Hàn Mạc giữa người, gối đầu lên hai tay, bộ dạng nhàn nhã nói:

- Không biết trước giờ với Như Mộng tỷ, đã nhìn thấy chuyện xưa nào tương tự như vậy chưa? Hiển nhiên là không rồi. Nếu như có, vậy Bò Tàng Linh lão tiên sinh chỉ sợ cũng đã xuyên việt rồi.

Liễu Như Mộng trầm mặc. Tư tưởng của nàng vốn bảo thủ, đối với đệ tử thế gia, từ trước đến nay luôn luôn cho rằng toàn bộ chỉ là hạng người bất học vô thuật (không có học vấn), làm gì viết ra được những chuyện xưa thê mĩ, lại có thể đặc sắc đến vậy. Nhưng mà sau khi suy nghĩ cẩn thận, quả thật từ trước tới giờ chưa từng thấy qua chuyện xưa nào như vậy. Thật sự thì nếu như có bộ sách như vậy, hân đã sớm lan truyền khắp nơi rồi, bản thân há có thể không biết gì?

- Thật sự do người viết sao? Liễu Như Mộng vẫn còn chút hoài nghi.

Hàn Mạc cười hắc hắc nói:

- Hôm nay tỷ không tin cũng không sao cả! Gần đây đệ thường xuyên gặp loại mộng như thế này, tới nay chỉ sợ cũng sẽ có thể như vậy, chớ sáng mai tỉnh lại, viết cho tỷ xem, đến lúc đó ắt có thể biết thật hay giả thôi!

Chuyện tình thế này có chút hoang đường. Dường như Liễu Như Mộng đã có phần tin tưởng, gật đầu nói:

- Tốt, vậy ta sẽ chờ Ngũ thiếu gia ngày mai vung bút a! Chợt nhớ tới gì đó, nàng chỉ về phía bên cạnh cái bàn nói:

- Hàn bá đưa tới, nói rằng người phân phó người mang tới đây. Hàn Mặc nhìn lại, là cây đàn ngọc do Quan Thiếu Hà đưa đến, vật này được bọc trong bao gấm, cho nên hắn đứng dậy tiến tới vén nó lên, cười nói:

- Tìm một chỗ để trưng nó đi?

- Người biết đánh đàn sao? Liễu Như Mộng có chút giật mình.

Vị Ngũ thiếu gia này có thể tự mình chế tiền được cho nàng, lại còn nghĩ ra được ống hút bằng cỏ, làm cho nàng thích thú không rời tay, lại có thể giảng giải "Đồng Hải Địa Chí", viết được "Hoa Cô Tử". Hết thấy những chuyện đó đối với đệ tử thế gia bình thường thì có sự khác biệt rất lớn, làm cho trong lòng Liễu Như Mộng ban đầu còn hơi bài xích, từ từ đã tiếp nhận việc ở cùng một chỗ với nam nhân này. Nếu như còn có thể đánh được đàn, vậy thì thật là một công tử vô đối rồi.

- Kim Đồng Đầu, Ngọc Nữ Yêu, Tiên Nhân Bối, Long Trì, Phượng Chiếu, Ngọc Chấn, Kim Huy, Ngũ Huyền Cung! Hàn Nhạc học theo cách giải thích của Quan Thiếu Hà, mỉm cười nói:

- Cực phẩm dao cầm, kim ngọc mẫn đường!

- Đây là Thất Phượng Cầm trong Huyền Phượng Cầm. Liễu Như Mộng nói: - Âm sắc như mộng như ảo, xếp hạng thứ năm.

- Huyền Phượng Cầm? Thất Phượng Cầm? Hàn Mặc sừng sốt:

- Thế là có ý gì? Liễu Như Mộng nhún mày, thần thái có chút khinh bỉ:

- Không rõ Thất Phượng Cầm, cầm kỹ Ngũ Thiếu gia hẳn là không tốt lắm a!

- Đệ ...không biết đánh đàn!

Hàn Mặc lắc đầu, thờ dãi, lộ ra bộ mặt đưa đám. Dù sao với chuyện này cũng liên quan tới mặt mũi mà.

Liễu Như Mộng nổi giận, cảm phần trào dâng:

- Người...người không biết đánh đàn, vì sao phải đoạt lấy nó?

Thời điểm này Liễu Như Mộng không còn bộ dạng xinh đẹp điềm tĩnh, giống như loại không chút bận tâm, nhã nhặn lịch sự. Lúc nàng cười thì quyến rũ sáng chói, tựa như ngôi sao rực sáng nhất trong bầu đêm. Rồi đến khi nàng giận, lại mang theo một vẻ đẹp khác hẳn. Mỹ nhân dù sao cũng là mỹ nhân! Bất luận nét mặt có như thế nào đi nữa, chung quy vẫn làm thỏa lòng những người đam mê cái đẹp.

- Chỉ là một món trang sức mà thôi... Hàn Mặc thần nhiên nói. Hắn ôm lấy đàn ngọc, đặt bên này, xếp bên kia, nghĩ cách để bày trí món trang sức này vào một vị trí tốt nhất.

- Cửa trời rơi xuống do sưu cao thuế nặng... Liễu Như Mộng dậm chân, giọng nói đầy oán hận, liếc xéo Hàn Mặc, bộ dạng như muốn trở về phòng của mình.

- Chờ một chút! Hàn Mặc kêu lên. Bước chân Liễu Như Mộng dừng lại:

- Ngũ thiếu gia còn gì cần phân phó nữa?

Thanh âm này vô cùng lãnh đạm.

- Đệ không biết Thất Phượng Cầm là cái gì, cũng không biết Huyền Phượng Cầm ra sao? Tỷ có thể chỉ cho đệ biết không? Hàn Mặc thần nhiên nói:

- Đệ không biết đánh đàn, nhưng nhìn bộ dạng của tỷ hẳn biết không ít! Tỷ có thể dạy cho ta, nhưng vậy sẽ không còn do sưu cao thuế nặng trên trời nữa rồi!

- Ta vì sao phải nói cho người biết, việc gì phải dạy cho người?

Hiển nhiên Liễu Như Mộng đối với việc Huyền Phượng Cầm rơi vào tay một tên đệ tử quần áo lụa là như vậy, trong lòng vô cùng tức giận.

- Đệ vốn là chủ tử của tỷ, hẳn tỷ sẽ không quên chứ? Hàn Mặc cười hí mắt nói:

- Chủ tử để cho bồi phòng nha hoàn dạy hắn đánh đàn, đây tính ra không phải là việc quá đáng a? Hơn nữa, sau này đệ ngày ngày nằm mơ, ngày ngày viết chuyện xưa cho tỷ xem, tỷ dạy đệ đánh đàn, đây xem như không ai thiếu nợ ai a!

Liễu Như Mộng quay đầu lại, trợn mắt hung hăng nhìn Hàn Mặc, sắc mặt giai nhân giận dữ đẹp như Điêu Thuyền nhún mày. Nàng vén rèm lên, không hề để ý, đi thẳng vào bên trong.

- Không chút thú vị! Hàn Mạc thờ dài, lắc đầu, lẩm bẩm nói:
- Bị một nữ nhân khinh bỉ, thật khó chịu vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Đàn và Sách - Duyên và Phận.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Mạc còn chưa ngủ dậy, đã nghe ở phòng trong vang lên tiếng bước chân, nhẹ nhàng êm ái. Hắn nghe được thanh âm Liễu Như Mộng nói thản nhiên:

- Ngũ thiếu gia, người nếu muốn luyện đàn thì nên dậy sớm đi. Những lúc khác người bận nhiều việc chính sự, về sau tranh thủ khoảng thời gian lúc sáng sớm, bồi phòng nha hoàn ta đây sẽ dạy người luyện đàn! Hàn Mạc dụi dụi mắt ngồi dậy, chỉ thấy Liễu Như Mộng đang bụng chầu nước ấm tiến vào, ngay cả muối ăn cũng đã chuẩn bị xong, hiển nhiên là để hầu hạ mình làm vệ sinh buổi sáng đây mà.

Nàng mặc một bộ y phục trắng tinh khiết, mái tóc vốn được búi lên giờ xõa ra như dòng suối, những sợi tóc mềm mại rũ xuống ở một bên má. Dưới ánh nắng mai chiếu rọi, càng làm cho da thịt Liễu Như Mộng vốn đã như tuyết ngọc thêm nổi bật, trắng nõn mịn màng vô cùng. Sáng sớm, mùi hoa mới nở từ trong vườn phiêu đảng lượn lờ, hợp với mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra từ cơ thể của Liễu Như Mộng chui vào trong mũi Hàn Mạc. Mùi thơm đột kích bất ngờ, thấm sâu vào ruột gan, làm hắn thích ý không thể nói nên lời.

- Như Mộng tỷ, tỷ thay đổi chủ ý rồi à? Hàn Mạc đứng dậy, duỗi lưng một cái, cười nói:

- Đa tạ tỷ!

- Ta chỉ là không muốn viên minh châu Huyền Phượng Cầm có số phận long đong. Liễu Như Mộng để khay nước xuống, trừng mắt nhìn Hàn Mạc, đột nhiên hét lớn:

- Y...A...A...A...A...! Nàng lập tức xoay người đi chỗ khác, thân thể mềm mại run lên kịch liệt, che đôi mắt lại:

- Người...!!!

Đây cũng không phải do Hàn Mạc không mặc quần áo, trên dưới người hắn đều có bộ y phục trắng tinh, cực kì kín đáo, không hề có tí lộ hàng nào. Hàn Mạc thấy Liễu Như Mộng như thế, có chút kì quái, kiểm tra lại một vòng, liền rất nhanh phát hiện ra được vấn đề cực kì xấu hổ.

Thời điểm nam hài tử thức dậy vào sáng sớm, đều sẽ xuất hiện một hiện tượng có tên khoa học "Sáng sớm bùng bùng", phản ứng cụ thể là tiểu đê đê sẽ cứng rắn như sắt, dựng thẳng đứng như cái cột cờ. Thêm nữa do quần áo của Hàn Mạc rộng thùng thình, không thể nào che dấu được một màn hoành tráng ấy. Tiểu JJ của hắn làm đứng quần nhô cao như muốn bật nóc nhà, cảnh tượng thật hoành tráng và đồ sộ.

Ánh mắt Liễu Như Mộng dừng lại ở nơi đó. Cho dù là người cực kì thanh thuần, có vô tâm đến mức nào đi nữa, cũng không thể không biết được đó là cái gì.

- Vô sỉ! Mặt Liễu Như Mộng vốn trắng mịn giờ đỏ bừng lên, sánh với hoa đào. Trong lòng oán hận, không thể ngờ được sẽ xuất hiện tình huống như vậy. Tim nhảy loạn cả lên, bộ ngực sữa vốn đã đầy đặn cứ phập phồng lên xuống, gần như muốn phá xiêm y nhảy ra ngoài.

Trên mặt Hàn Mạc đầu tiên xuất hiện một trận xấu hổ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, mang theo nụ cười quỷ dị, nói thản nhiên:

- Như Mộng tỷ, đây là biểu hiện khí huyết thông suốt, tinh lực tràn đầy, chứng minh thân thể của đệ cực kì ổn. Tỷ hẳn không hi vọng ta là một con ma ốm, không dậy nổi chứ?

- Người...! Liễu Như Mộng hung hăng dậm chân:

- Người còn nói nữa hả? Còn không mau mặc quần áo vào đi!

Nàng phát tay áo tiến vào buồng trong, trong lòng vẫn nhảy loạn lên mãi không dứt. Hàn Mạc ngẩng đầu lên, nhìn Liễu Như Mộng mở ra một đoạn mỹ sắc hương diễm. Kiều đoàn lác lư tiến vào phòng trong, lưu lại một màn sóng vỗ dập dồn, làm hắn không thể nhịn được cười nắc nhe.

- Tỷ nếu đã là bồi phòng nha đầu, nhìn thấy chủ tử cương mãnh hùng vĩ như thế, phải lấy làm cao hứng mới đúng chứ?! Hàn Mạc xoa xoa cằm, trong

lòng nổi lên ý râm, vỗ nhẹ nhẹ vào Tiểu Hàn Mạc, miệng lẩm bẩm:

- Có đôi khi phải thu liễm lại a! Phong mang lộ liễu thế này dễ gặp chuyện không may lắm đây! Vệ sinh sạch sẽ xong, Hàn Mạc mới nói to lên:

- Như Mộng tỳ, đệ tẩy rửa xong rồi! Ra đi a, đệ đánh đàn nè!

Qua một hồi, Liễu Như Mộng mới bước nhẹ ra ngoài, bên tai vẫn còn chút nóng rần lên. Trên mặt nét đỏ ửng vẫn còn chưa hết, khẽ nhìn Hàn Mạc một cái, thấy hắn đã mặc xiêm y vào, thờ phào nhẹ nhõm. Không biết ma xui quỷ khiến như thế nào mà ánh mắt của nàng lại nhìn xuống phía dưới, giống như muốn xác định phía dưới của Hàn Mạc đã khôi phục lại bình thường hay chưa. Vừa nhìn một cái, nàng đột nhiên cảm giác được Hàn Mạc kia đang cười híp mắt, ánh mắt tập trung vào mình. Nàng vừa thẹn vừa xấu hổ, thiếu chút nữa đã chạy trở vào phòng. Hàn Mạc bước tới ôm lấy đàn ngọc, cười ha hả:

- Như Mộng tỳ, chúng ta bắt đầu như thế nào đây a?

- Ngươi tối hôm qua có nằm mơ không? Liễu Như Mộng thân nhiên hỏi.

Hàn Mạc sững sốt, nhưng ngay lập tức hiểu được ý của nàng, gật đầu lia lịa:

- Có có, một giấc mộng rất kỳ quái!

- Để đàn ở chỗ này! Liễu Như Mộng chỉ vào cái bàn nhỏ bằng gỗ lim

- Huyền Phụng Cầm còn cần phải điều cầm nữa. Trước tiên, ta so dây lại một chút. Ngũ thiếu gia, tối hôm qua ngươi nằm mộng cái gì, vừa vặn có chút thời gian ngươi hãy viết nó đi a! Trong đôi mắt của nàng mang theo vẻ chờ mong, hiển nhiên đối với những cảnh trong giấc mơ của Hàn Mạc cảm thấy rất hứng thú.

- Điều tình? (“Điều cầm” và “Điều tình – Tán tình” là hai từ đồng âm - Biến). Hàn Mạc có chút giật mình, nói:

- Như Mộng tỳ, đây... đây không được tốt sao?

- Dây đàn nếu không điều, âm sắc sẽ không được chuẩn, hiển nhiên là phải chỉnh rồi. Liễu Như Mộng đáp thân nhiên, đột nhiên hiểu được cái gì đó, mặt đỏ lên, trừng mắt hung hăng nhìn Hàn Mạc, giọng nói đầy giận dữ:

- Ngũ thiếu gia, ngươi... ngươi đây nghĩ cái gì vậy hả? Thần sắc Hàn Mạc cực kì bình tĩnh, đáp:

- Đệ không nghĩ cái gì hết a. Đệ vốn không biết điều tình là gì cả, cho nên nghĩ là không cần điều... điều cầm. O, Như Mộng tỳ, tỳ kích động như thế, có phải vì ta lại gây ra chuyện gì không?

Tán tình cùng với điều cầm, Liễu Như Mộng thật sự không biết làm sao để nắm lấy nhược điểm của hắn. Liếc xéo Hàn Mạc, nàng biết rằng cùng hắn ăn miếng trả miếng sẽ chỉ càng bị hãm vào vực sâu mà thôi, đáp thân nhiên:

- Ngũ thiếu gia, lúc sáng sớm cực kì tốt cho việc luyện cầm, cố gắng tận dụng thời gian đi a!

Hàn Mạc đặt Huyền Phụng Cầm lên bàn, tùy ý Liễu Như Mộng điều cầm, còn bản thân thì đến bên bàn sách viết tiếp "Niếp Tiểu Thiện". Trong quá trình điều cầm, thỉnh thoảng phát ra tiếng đàn đầy ưu mỹ, làm cho Hàn Mạc hiểu được, khối đàn ngọc này không phải là vật tầm thường, trong tiếng đàn du dương kia còn xen lẫn hàm ý hư hư thật thật, nếu như chính thức khảy đàn, chỉ sợ sẽ làm cho ngươi ta say mê không thôi. Giai nhân điều cầm, công tử ngồi bên bàn sách, ngoài cửa sổ phong cảnh tươi đẹp, lại thêm tiếng hót thánh thót của chim oanh tước vào sáng sớm, tổng hợp lại thành một bức họa cực kì thanh nhã.

Đợi cho Liễu Như Mộng điều cầm chuẩn rồi thì Hàn Mạc cũng đã viết xong “Niếp Tiểu Thiện” với giọng văn đầy lời cuốn, ưu nhã và mỹ diệu. Hắn đi tới bên cạnh Liễu Như Mộng, đưa cho nàng:

- Như Mộng tỳ, đây chính là giấc mộng của đệ ngày hôm qua, để tỳ chê cười rồi. . Liễu Như Mộng nhận lấy bản thảo, cuối cùng đặt nó ở một bên, nhẹ nhàng nói:

- Ngũ thiếu gia, ngươi đã biết ngũ âm bao gồm những cái nào rồi nhỉ?

- Cung, Thương, Giác, Trung, Vũ! Hàn Mạc cười hi hi nói, vấn đề này không tính là quá khó với hắn. Liễu Như Mộng gật đầu nói:

- Gảy Huyền Phụng Cầm, đó là chuyện tu thân dưỡng tính đầy cao nhã, còn có lục kỳ, bảy loại không được gảy, ngươi cũng biết hết?

Hàn Mạc thấy vẻ mặt Liễu Như Mộng trang trọng. Dáng vẻ dị thường nghiêm túc này của nàng làm cho đáng vẻ quyền rừ từ trong xương thêm phần đoan trang. Hàn Mạc khoanh chân ngồi xuống vị trí đối diện Liễu Như Mộng, lắc lắc đầu, vô cùng chân thành nói:

- Đệ không biết.

- Cái được gọi là lục kỳ, bao gồm kỳ cực lạnh, gió lớn, cực nóng, mưa to, bão tuyết, sét đánh. Liễu Như Mộng chậm rãi nói:

- Những tình huống đó sẽ phá hư cổ cầm, không thích hợp để đánh đàn. Hàn Mạc suy nghĩ một chút rồi nói:

- Thế nhưng đệ nghe nói cũng từng có người ở trong mưa to gió lớn khảy đàn ngọc, hơn nữa còn có người trong trận chinh chiến sát phạt trên chiến trường đánh đàn rất tự nhiên, vậy thì phải giải thích như thế nào đây? Hiển nhiên là Liễu Như Mộng với vấn đề Hàn Mạc đặt ra vô cùng hài lòng, mỉm cười nói:

- Lục ký này, là những âm gây ra lúc bình thản. Còn những thứ người nói khi gây ra trong lục ký, cũng không phải là bản tính vốn có của cầm, mà gây ra từ lòng người. Dừng một chút, nàng thờ dài một cách lặng lẽ:

- Nếu như có thể ở bên trong lục ký mà gây ra được tiếng đàn tuyệt vời, vậy chính là thánh thủ trong cầm vận, hạng phạm phu tục tử như chúng ta không thể nào đi so sánh được đâu. Hàn Mạc cái hiểu cái không, gật gật đầu:

- Thì ra là như thế! Hấn lại hỏi tiếp:

- Còn thất cầm không được gây thì như thế nào?

- Nghe được tin buồn không gây, tấu nhạc không gây, gặp chuyện rắc rối không gây, y quan không chính chu không gây, không lau chùi trước không gây, không dâng hương, không gây, không gặp được tri âm... không gây.

Liễu Như Mộng nhẹ nhàng nói:

- Hàn Mạc cười nói:

- Quy củ thực sự nhiều a.

Đánh giá lại quần áo của mình một chút, thấy cũng đủ chỉnh tề, hấn đứng dậy, mỉm cười:

- Đề đệ đi đốt đàn hương! Liễu Như Mộng lắc đầu nói:

- Hôm nay chúng ta không thực sự khảy đàn đâu, tuy rằng là tập luyện nhưng không phải chú ý đến những thứ kia.

Hàn Mạc gật đầu, một lần nữa ngồi xuống ghế.

Lúc này, Liễu Như Mộng liền bắt đầu giảng giải cho Hàn Mạc các điểm mấu chốt khi đánh đàn, vô cùng kiên nhẫn. Hàn Mạc một bên cảm nhận được mùi thơm, một bên nghe được thanh âm mềm mại êm dịu của Liễu Như Mộng, vô cùng thích ý.

Lúc Hàn bá đưa bữa sáng đến, thấy Hàn Mạc vậy mà lại có hứng thú học đánh đàn, hơi có chút kinh ngạc, nhưng khi hấn nghĩ kỹ lại thì mỉm cười, suy nghĩ kia tiêu tan. Có được một nữ tử xinh đẹp quyến rũ như Liễu Như Mộng ở bên cạnh làm cố giáo dạy đánh đàn, thì có ai đành lòng mà cự tuyệt được đây?

- Huyền Phượng Cầm kia là danh cầm trong thiên hạ!

Dùng xong bữa sáng, Liễu Như Mộng giải thích:

- Trong thiên hạ có thất đại danh cầm trân quý nhất, Huyền Phượng Cầm này bài danh thứ năm, ngàn vàng khó cầu, không biết có bao nhiêu quan lại quyền quý truy tìm nhưng không chiếm được, là bảo vật chính tông!

Trở về chỗ cũ, Liễu Như Mộng lấy ra cái ống hút bằng cô húp nước canh. Lúc này thì Hàn Mạc mới hiểu được, Quan Thiếu Hà vì muốn mượn sức của mình mà không tiếc xuất ra vốn lớn đến thế. Nguyên cả ngày, Hàn Mạc không hề đi ra ngoài, liên tục ở bên cạnh Liễu Như Mộng, học đánh đàn từ sáng sớm cho đến hoàng hôn, coi như cực kì chăm chỉ. Càng về sau, khi nàng lộ ra dáng vẻ mệt mỏi, Hàn Mạc mới tự mình thử khảy đàn vài cái, âm vận như chó sủa mèo kêu, kém năng không chỉ là ba bốn bậc.

Liễu Như Mộng chống tay đọc “Niếp Tiểu Thiên”. Sau khi xem xong, nàng không ngừng cảm thán, đáng vẻ rất hứng thú. Nàng cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi, thâm nghĩ trong lòng:

- Hấn làm sao có thể miêu tả được khung cảnh trong mơ vừa xinh đẹp lại không kém phần hư ảo như thế nhỉ? Cũng không biết là thật hay giả đây. Nghĩ ra thì trong bụng hấn cũng còn chút tài năng văn chương, so với đám con nhà giàu ăn chơi trác táng thì khác nhau hoàn toàn.

Lúc này, Hàn Mạc đang dùng ánh mắt thương thức nhìn toàn bộ trên dưới Liễu Như Mộng vốn đang đắm chìm trong ảo tưởng, bộ ngực phong long (đồ sộ), eo thắt lưng ong, kiều đồn thì tròn lẳn, đôi chân trắng tấp, vừa vô cùng ôn nhu, quyến rũ mà lại không kém phần mị hoặc như hồ ly làm say đắm lòng người.

Chương 36: Xương Đức Hầu.

Cách mười dặm bên ngoài cửa Tây Đông Hải thành, sau khi từ Thanh Phố huyện trở về, Tiêu Mạc Toàn dẫn mười mấy tên quan lại lớn nhỏ của Đông Hải Quận chờ tại chỗ trường đình. Đội cổ nhạc nghiêm chỉnh chờ đợi, còn có gần trăm tên lính phân biệt đứng thành hai hàng. Dưới ánh mặt trời, những mũi thương nhọn hoắt tỏa ra hàn quang lạnh như băng.

Năm ba tên quan viên đứng tụ tập thành từng nhóm, nghị luận rôm rả. Tiêu Mạc Toàn vẻ mặt âm trầm, hốc mắt trũng sâu, mấy ngày nay tại Thanh Phố huyện, hắn rất muốn động thủ với Tô Định Hải, nhưng đến phút cuối cùng vẫn không thể tìm được chứng cứ gây án của Tô gia. Thật ra khi hắn tới hiện trường xảy ra sự việc, thấy chữ "Hàn" do Tiêu Cảnh viết trước khi chết, đầu tiên là hết sức kinh hãi, về sau Tiêu Mạc Toàn suy nghĩ nhanh nhạy, biết rằng có người cố ý gây ra. Xương cốt bàn tay Tiêu Cảnh đã nát vụn, không thể nào viết được chữ kia trước khi chết. Trong lòng hắn càng thêm khẳng định đây là do Tô Gia muốn châm ngòi xung đột giữa hai nhà Tiêu - Hàn.

Hắn quả thực muốn tiếp tục ở tại Thanh Phố huyện, lấy thân phận Quận thủ đè ép xuống, ít nhất phải từ phía Tô Định Hải tìm được chút dấu vết, đòi lại công đạo cho đứa con đã chết của mình. Chỉ không ngờ hắn lại nhanh chóng nhận được cấp báo, đành bỏ dở mọi việc vội vàng chạy về Đông Hải quận để tâu trình.

Triều đình phái khâm sai đến Đông Hải quận để xử lý chuyện thuế ngân. Thân làm quận thủ Đông Hải quận, là người đứng đầu, hắn đương nhiên phải trở về nghênh đón Khâm Sai đại giá quang lâm, việc này hắn không dám chậm trễ dù chỉ là một giây phút. Trước khi khâm sai tới, Tiêu Mạc Toàn nhận được tin thư gửi từ Yên Kinh nên đã biết trước danh tánh của vị khâm sai sắp đến. Lần này đến Đông Hải quận là đường đệ của Yến Vương, một nhân vật cũng có chút ít ảnh hưởng trong Vương tộc, Xương Đức Hầu Tào Ân. Hơn nữa hắn cũng biết, triều đình còn cử một trợ thủ giúp đỡ cho Tào Ân, Hộ Bộ Thị Lang Tiêu Đồng Quang.

Phía xa xa chân trời, một đội xe ngựa chậm rãi hiện ra trong tầm mắt quan viên Đông Hải quận, lá cờ hiệu mang chữ Tào được giương lên cao, đón gió tung bay phất phới. Tất cả quan viên đi theo Tiêu Mạc Toàn lập tức xếp thành đội hình nghiêm chỉnh, nghênh đón đoàn xe. Dưới trời cao, bốn chiếc xe ngựa với gần trăm tên quân sĩ hộ vệ mặc áo giáp chỉnh chu từ từ tiến đến. Y phục của bọn hộ vệ đã nói lên thân phận của họ, đó chính là một trong năm đại doanh trong Yên Kinh Ngự Lâm quân, Lang Giáp Doanh.

Lang Giáp Doanh là một trong số năm đại doanh của Yên Kinh Ngự Lâm quân. Ba nghìn mãnh sĩ Lang Giáp Doanh chính là vương bài trong tay Xương Đức Hầu Tào Ân. Hắn còn có một thân phận khác, đó là Chỉ Huy Sứ Lang Giáp Doanh, là một trong số rất ít người của vương tộc nắm giữ binh quyền. Đi đầu là một chiếc xe ngựa cao quý và rộng rãi do hai con tuấn mã thượng hạng cùng nhau kéo. Bánh xe to lớn, thùng xe dát vàng, biểu hiện cho thân phận tôn quý của người ngồi trong xe. Xe ngựa dừng lại, Tiêu Mạc Toàn dẫn quan viên lớn nhỏ Đông Hải quận đồng loạt quỳ xuống lạy, cùng hô to:

- Hạ quan cung nghênh Hầu gia. Hầu gia thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế. Một gã hộ vệ bên cạnh xe lập tức tiến tới, nhấc tấm màn bằng gấm che buồng xe lên. Một quý nhân mặc bộ y phục trắng như tuyết từ trong xe rất nhanh đi ra ngoài. Diện mạo của hắn cực kỳ tuấn mỹ, đẹp đến nỗi nữ nhân còn phải ghen tỵ, hơi thở âm nhu như nữ nhân, khuôn mặt thậm chí còn mang theo khí tức đầy quyến rũ, làn da trắng trẻo của hắn không vì bộ y phục trắng như tuyết đang mặc trên người mà lu mờ, ngược lại chính bộ y phục mới tôn thêm vẻ đẹp của làn da hắn. Da thịt trắng như tuyết dễ khiến cho người ta tưởng rằng hắn mắc bệnh Bạch tạng. Nếu không phải ai cũng biết đây đường đường là Xương Đức Hầu, một nam nhân hàng thật giá thật, chỉ sợ sẽ có người nghĩ ngay đến việc một nữ nhân giả trang thành Hầu gia.

Bên hông Hầu gia buộc đai lưng màu hoàng kim cùng với ngọc bội, ngón giữa tay phải đeo nhẫn ngọc bích xanh ròn làm ngón tay vốn mềm mại càng thêm nổi bật, cùng điểm tô cho ánh sáng màu xanh biếc của chiếc nhẫn. Hầu gia đầu đội kim quan, búi tóc bồng bênh, mềm mại vô cùng.

- Tất cả đứng lên đi. Tào Ân nở nụ cười trên môi, thanh âm lạnh lạnh:

- Tất cả đều ở đây nghênh đón sao, thực vất vả cho các người rồi.

- Không dám! Chúng quan đồng thanh kêu lên:

- Hầu gia đi đường khó khăn, mới đứng là vất vả. Tiêu Mạc Toàn dẫn chúng quan đứng dậy. Hắn vung tay lên ra hiệu, đội cổ nhạc lập tức tấu lên khúc nhạc chào mừng, náo nhiệt vô cùng.

Đoàn xe một lần nữa xuất phát. Chỉ có Tiêu Mạc Toàn cùng Hàn Huyền Xương và một số ít quan viên là ngồi kiệu trở về, còn đại bộ phận quan lại cũng chỉ có thể đi theo phía sau đội ngũ, quay lại Đông Hải thành. Lần này đi theo Xương Đức Hầu đến Đông Hải quận có cả bảy bốn chiếc xe ngựa, một chiếc cho Hầu gia ngồi, một chiếc dành cho Hộ Bộ Thị Lang Tiêu Đồng Quang, hai chiếc còn lại không ai rõ người ngồi trong xe thân phận như thế nào. Có người thấp giọng hỏi thăm, liền được một vị quan viên quen biết nhẹ giọng giải thích:

- Ở trong đó không phải chờ người, đó đều là một ít đồ dùng hằng ngày, bao gồm dụng cụ vệ sinh, xiêm y, gương đồng, ngay cả bồn cầu để Xương Đức Hầu dùng cũng có ở bên trong đó.

- Đường xá xa xôi, Xương Đức Hầu mang theo mấy thứ đó làm gì nhỉ? Vị quan viên nọ rụt rè hỏi thăm, vẻ mặt đầy nghi hoặc:

- Chẳng lẽ Đông Hải quận chúng ta thiếu những thứ đó sao?

- Hầu gia yêu sạch sẽ, xuất môn ra bên ngoài đều phải mang theo đồ đạc của mình. Ngài không quen dùng đồ đạc nơi khác, những vật cần phải sử dụng thường xuyên, ngài càng muốn dùng đồ của chính mình, như thế đã thành thói quen rồi.

- Thì ra là như thế, không thể tưởng tượng được Hầu gia còn có loại sở thích này!

- Hừ! Muốn chết phải không? Thận trọng, thận trọng! Cuối cùng đoàn xe cũng được chúng quan hộ tống tiến vào Đông Hải thành, dân chúng trong thành trước đó đã được chủ sự của Hàn gia phái người thông báo, sớm đứng đầy đường lớn trong thành, mặc kệ có nguyện ý hay không đều phải làm như vậy để tăng thêm phần long trọng khi đón tiếp khâm sai.

Tiếng xe lộc cộc vang lên, cuối cùng đoàn xe dừng lại trước phủ quận thủ. Tào Ân vén rèm lên, được hộ vệ nâng đỡ bước xuống xe. Đầu tiên là quan sát một lúc khí thế của phủ quận thủ, sau đó nhìn chung quanh, nở nụ cười nhìn Tiêu Mạc Toàn hỏi:

- Này, Tiêu đại nhân, bản hầu sẽ nghỉ ngơi ở nơi nào vậy?

- Bẩm Hầu gia, hạ quan đã thu xếp xong một nơi rộng rãi, tâu nhĩ ở trong phủ, nếu Hầu gia không chê, xin hãy nghỉ tạm ở trong đó.

Tiêu Mạc Toàn cung kính nói. Tào Ân nhũn mày, trầm ngâm một lúc mới nói:

- Thanh Lại Ty Hàn Huyền Xương Hàn đại nhân có mặt ở đây không? Hàn Huyền Xương lập tức bước ra khỏi hàng, quỳ xuống nói:

- Có hạ quan! Bái kiến Hầu gia! Trên mặt Tào Ân lộ ra nụ cười hòa ái, lập tức tiến lên tự mình nâng Hàn Huyền Xương đứng dậy, hòa nhã nói:

- Hàn đại nhân quả nhiên y như lời đồn, nho nhã ôn hòa, đáng vẻ đường đường chính chính.

- Không dám, không dám! Hàn Huyền Xương khiêm tốn nói:

- Danh bất phù thực (danh tiếng không như thực tế), hạ quan thật hổ thẹn!

Tào Ân nắm lấy cánh tay Hàn Huyền Xương, thân thiết nói:

- Bản hầu lúc tại Yên Kinh đã nghe nói qua, Hàn đại nhân từ nhỏ chính là mỹ nam tử nổi danh Đông Hải thành, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.

Quan viên bốn phía trong lòng đều kinh ngạc, Hầu gia làm sao mà vừa xuống xe đã bàn luận tới vấn đề tướng mạo? Hàn Huyền Xương vẫn nguyên dáng vẻ cung kính khiêm tốn.

- Quý phủ của Hàn đại nhân có chỗ nào cho Bản hầu dung thân không vậy? Tào Ân ôn nhu trong trẻo nói tiếp:

- Ở bên trong nha môn, tác phong quan liêu quá nặng, bản hầu chỉ sợ mình ở không quen. Hàn Huyền Xương lập tức nói:

- Có thể được Hầu gia hạ cố tới tề xá, thật tam sinh hữu hạnh, hạ quan lập tức bảo người nhà trở về phủ chuẩn bị.

- Hào, hào! Tào Ân mỉm cười gật đầu, vỗ nhẹ nhẹ vào tay Hàn Huyền Xương:

- Đã quá rầy rồi! Tiêu Mạc Toàn nhũn mày, hành động này của Tào Ân nếu như không có nguyên nhân khác, hiển nhiên chính là lấy lòng Hàn gia. Cứ như vậy đã đặt Tiêu gia vào tình huống xấu hổ rồi, nhưng Tào Ân đã chủ động đưa ra ý kiến, bản thân mình còn có thể nói gì nữa đây?

Lúc này, từ phía sau có một người mặc quan phục tiến lên, thân hình gầy yếu, tuổi trạc năm mươi. Mặc dù thoạt nhìn hơi có chút khô khan thâm trầm, nhưng trong đôi mắt lại không có chút thần thái, cước bộ phù phiếm, bộ dáng lung lay xiêu vẹo giống như bị tửu sắc vết sạch sức sống. Chúng quan lập tức hành lễ:

- Hạ quan tham kiến Thị Lang đại nhân!

Tiểu lão đầu khí sắc cực kém, cước bộ phù phiếm này chính là phó sứ khâm sai, Hộ Bộ Thị Lang Tiêu Đồng Quang, là bộ hạ của Hộ Bộ Thượng Thư Hàn Huyền Đạo. Sáu bộ tại Yên quốc cũng không phải do người thuộc riêng về một gia tộc nắm giữ mà trộn lẫn các chức quan lớn nhỏ của các thế gia, kiểm chế lẫn nhau. Vì lo lắng việc các gia tộc nắm quyền tự tung tự tác nên mới sinh ra việc trộn lẫn các chức quan để kiểm chế lẫn nhau như thế, bằng không chỉ sợ ngay cả trong nội các cũng không thể khống chế hoàn toàn.

Tiêu Đồng Quang là thân đệ đệ của gia chủ Tiêu gia - đương kim Thái sư. Nếu đem hắn so sánh với ca ca là Thái sư, gã đệ đệ này vô luận là tài cán hay thái độ làm người đều kém hơn rất nhiều. Bộ dạng hắn mệt mỏi ngáp dài, khoát tay nói:

- Không cần giữ nhiều lễ tiết như vậy. Hắn quay sang nhìn Hàn Huyền Xương nói:

- Hàn đại nhân, bốn quan cũng không quen ở trong nha môn, nếu có thể dọn ra nơi khác, vậy an trí cho bốn quan một phòng đi.

- Hạ quan tuân mệnh!

Hàn Huyền Xương lập tức vâng mệnh, nhưng trong lòng lại hơi không tình nguyện. Dù sao, hậu hoa viên Hàn gia có bí mật ẩn chứa, để cho hai người này vào ở, ít nhất cũng phải mất thời gian mấy ngày, mong là đừng xảy ra chuyện gì rắc rối. Tiêu Đồng Quang liền nhìn Tiêu Mạc Toàn đứng bên cạnh, thần sắc âm trầm hẳn, hừ lạnh một tiếng:

- Người gây ra chuyện tốt quá a! Tiêu Mạc Toàn cả kinh, toàn thân run bần bật. Tào Ân ôn nhu cười nói:

- Hàn đại nhân, những vật dụng của ta, làm phiền người cho người vận chuyển đến quý phủ đi. An trí phòng cho ta, chỉ cần tiện sử dụng là được.

- Dạ!

Hàn Huyền Xương hô ứng một tiếng, lập tức phân phó bộ hạ đem đồ đạc của Tào Ân vận chuyển tới Hàn phủ, đồng thời phái người thông báo cho Hàn phu nhân, nhanh chóng thu dọn hai gian sân viện để Xương Đức Hầu cùng Hộ Bộ Thị Lang Tiêu Đồng Quang ở tạm. Hàn phủ diện tích cực kì rộng lớn, cho dù là dọn tám phòng mười phòng bên trong sân viện cũng vẫn thỏa mãn được chứ đừng nói chỉ là hai gian sân viện.

Tào Ân dẫn đầu đoàn người tiến vào nha môn, bước chân của hắn rất nhẹ nhàng, cực kì ôn nhu. Nếu như chỉ nhìn vào dáng đi của hắn, ắt sẽ nghĩ ngay đến một nữ quý tộc rất có tu dưỡng. Những bước chân này đặt trên người một nam nhân, càng khiến cho người ta cảm thấy mê hoặc lẫn lộn! Công đường nha môn đã sớm bày biện bàn ghế rất tốt. Tào Ân ngồi ở vị trí chính giữa, chúng quan viên lại tham bái lần nữa, lúc này mới được ý bảo của Hầu gia, kẻ đứng, người ngồi.

- Các vị, bản hầu lần này đến đây vì chuyện gì, hẳn mọi người cũng đều biết rõ rồi. Tào Ân mang theo nụ cười ôn nhu, khuôn mặt tuấn mỹ xinh đẹp, dù là nam nhân khi nhìn qua cũng thấy tim đập rộn ràng. Giọng hắn lạnh lạnh mà ôn nhu nói:

- Thánh thượng nghe qua chuyện thuế ngân ở Đông Hải quận bị cướp, hiển nhiên là mặt rồng giận dữ. Liên khu Đông Hải quận các người phân chia bảo vệ thuế ngân không tốt, Thánh Thượng để cho ta hỏi các vị một câu, các người còn có thể làm được cái gì nữa?

Công đường nhất thời yên tĩnh đến lạnh người, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của đám quan lại Đông Hải quận, không ít người đã chảy mồ hôi lạnh trên lưng.

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Thánh Chỉ.

Mặc dù Tào Ân nói rất nhẹ nhàng, nhưng ý tứ bên trong lại lộ ra một cổ sát khí kinh hồn, những người đã từng trải qua sóng gió còn cảm thấy nhẹ nhàng riêng đám tiểu quan viên lại vô cùng sợ hãi. Bên ngoài phủ có gần trăm tên võ sĩ Lang Giáp Doanh, đó chính là một lợi khí giết người trong tay Tào Ân. Tiêu Mạc Toàn lập tức tiến lên rồi quỳ xuống, hắn thoáng rung mình, trong lòng hoàn toàn hiểu rõ phán quyết dành cho mình rất nhanh sẽ xuất hiện, bèn tận lực điều chỉnh thanh âm của chính mình trở nên bình thản và cung kính:

- Hạ quan vô năng đã phụ Thánh ân, dù muôn lần chết cũng không thể đền hết tội! Tiêu Mạc Toàn vừa buông lời như vậy, tất cả đám quan viên đang ngồi nơi đây ngoại trừ Tiêu Đồng Quang đang ngồi tề cả mông trên ghế ra, còn lại đều đứng dậy rồi quỳ xuống. Bọn họ đều cúi đầu vênh mông (lạ như té sao), cho dù là giả hay thật cũng đều cố gắng tạo ra bộ dáng sợ hãi.

- Kẻ nào làm sai đều bị nghiêm trị tương ứng! Tào Ân lúc mở miệng nói chuyện vẫn mang theo nụ cười trên mặt như cũ, đáng lẽ nụ cười quái đản như vậy không nên xuất hiện trên gương mặt của một nam nhân mới đứng.

- Ta nghĩ các người cũng hiểu được ý tứ của những lời này. Đám quan lại quỳ lồm ngồm trên mặt đất, không dám mở miệng nói một lời.

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy! Bản hầu mặc dù hiểu được các người làm việc rất tận tâm tận lực, nhưng... Ai! Chỉ là lần này thuế ngân bị cướp đi, trong triều đã thương nghị xong xuôi, Thánh thượng đã quyết định và đã hạ ý chỉ xuống rồi!

Tào Ân bình tĩnh nói, hắn đột nhiên nhìn về phía Tiêu Đồng Quang đang mang dáng vẻ cực kỳ mệt mỏi và buồn ngủ:

- Tiêu Thị Lang, ngài tuyên chỉ đi! Cặp mắt đang lim dim buồn ngủ của Tiêu Đồng Quang lập tức mở lớn, lão đứng dậy hướng về Tào Ân thi lễ, sau đó mới cao giọng nói:

- Thánh chỉ! Một gã hộ vệ đứng bên cạnh lập tức dùng hai tay dâng lên một hộp gỗ sơn son thiếp vàng rất đẹp, Tiêu Đồng Quang đích thân mở chiếc hộp ra, ho khan một tiếng, mới từ từ mở thánh chỉ, trầm giọng nói:

- Thánh chỉ tới, mau tiếp chỉ! Chúng quan viên lập tức cùng đồng thanh hô lên:

- Chúng thần lĩnh chỉ!

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: “Đông Hải Quận xảy ra án thuế ngân bị cướp, trộm thật bất an. Đông Hải Quận là trọng địa của Yên quốc, là con dân của Vương triều, lần này dễ xảy ra chuyện khiến người người kinh sợ như vậy, làm sao có thể an dân? Tiêu Mạc Toàn thân là quận thủ của Đông Hải Quận, lại không biết cách dùng người, gặp chuyện không biết xử lý cho ổn thỏa, tội quyết không thể tha. Nay hạ chỉ miễn đi chức quận thủ Đông Hải, tiếp chỉ hồi kinh chờ Hình bộ và Lại bộ cùng xét xử. Con dân Đông Hải Quận là những người ôn hoà, hiền hậu, lương thiện. Nay để an lòng dân, trẫm đặc biệt hạ chỉ cho phép Đông Hải Hán tộc được xuống biển khai thác châu ngọc ba ngày để bổ sung thuế ngân đang thiếu hụt. Trẫm lệnh cho Xương Đức Hầu Tào Ân cùng Hộ Bộ Thị Lang Tiêu Đồng Quang hiệp trợ Hán gia khai thác châu ngọc, khâm thủ!”

Tiêu Đồng Quang tuyên xong thánh chỉ lập tức thu lại, lạnh lùng nhìn Tiêu Mạc Toàn, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét nói không nên lời.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế!!!

Chúng quan viên lập tức hô lớn. Tiêu Mạc Toàn cảm thấy toàn thân nhũn ra, cảnh vật trước mắt biến thành một màu đen tối, kết quả này lão đã sớm dự liệu được, chỉ không ngờ trong thánh chỉ lại không đề cập đến những hành động tiếp theo đối với việc thuế ngân bị cướp. Lão cũng biết đạo thánh chỉ lần này là kết quả mà các đại thế gia trong kinh đấu tranh quyền hành lẫn nhau, thậm chí là thỏa hiệp với nhau lẫn nhau mà đạt thành. Nói một cách khác, tại Yên Kinh đã có những thỏa thuận ngầm trong việc giải quyết vấn đề thuế ngân bị cướp, như vậy cái chết của Tiêu Cảnh giờ đây đã không còn cách nào báo thù được nữa.

Hàn Huyền Xương nghe nói có thể lấy châu để bổ sung thuế ngân, lập tức thở phào nhẹ nhõm, mặc dù số lượng châu ngọc mà triều đình kêu nộp thật sự quá lớn, nhưng nếu so với chuyện cưỡng ép dân chúng đóng thuế, hiển nhiên đây là kết quả tương đối hợp lý. Hàn cũng biết, Tào Ân cùng Tiêu Đồng Quang tuy danh nghĩa là “Hiệp trợ xử lý các sự tình trong việc khai thác châu” nhưng thực ra cũng chỉ là bốn con mắt do triều đình phái tới, để phòng Hàn gia lần này mượn danh nghĩa triều đình mà trắng trợn thu hoạch châu ngọc.

...

Tiêu Mạc Toàn toàn thân run rẩy nhận lấy thánh chỉ, chán nản nói:

- Vì thần cảm tạ long ân!

- Người nhanh thu thập một chút, rồi nhanh chóng hồi kinh!

Tiêu Đồng Quang hiển nhiên là rất bất mãn đối với sai lầm lần này của Tiêu Mạc Toàn, kể từ đây, những cây đinh mà Tiêu gia tốn rất nhiều công sức để đâm vào trái tim của các gia tộc tại Đông Hải Quận sẽ dễ dàng bị những thế gia khác liên thủ trừ đi. Những gia tộc khác cố nhiên luôn lo lắng thế lực của Tiêu gia bành trướng quá lớn, giờ đây Tiêu gia tự mình làm mất sạch hết mặt mũi, dĩ nhiên không còn chút dư uy nào với đám bè phái.

Tiêu Mạc Toàn tiu ngưu lui ra, Tào Ân liền bước tới, tự mình nâng Hàn Huyền Xương đứng lên, mỉm cười nói:

- Hàn đại nhân, chức Quận thủ Đông Hải Quận đang được Lại bộ thương nghị, chắc không bao lâu nữa sẽ có quan mới đến đây nhậm chức, những sự vụ nơi này tạm thời làm phiền Hàn đại nhân xử lý. Về phần khai thác châu ngọc, Hàn đại nhân cũng nên sớm an bài, Thánh thượng đối với việc này rất là lo lắng, nếu thuế ngân không được đưa vào ngân khố thì Đông Yên của chúng ta sẽ có rất nhiều việc bị ngưng trệ. Hàn đại nhân, ngài nói xem có phải hay không?

- Chúng thần tặc trách làm Thánh thượng phải lo lắng, quả thật có chết cũng không hết tội. Hàn Huyền Xương lập tức nói tiếp:

- Ý chỉ của Thánh thượng cùng với sự mong đợi của Hầu gia, hạ quan cho dù đầu rơi máu chảy cũng sẽ dùng hết sức mình đền đáp! Tào Ân rất hài lòng về biểu hiện của Hàn Huyền Xương, vỗ nhẹ lên vai hắn, hòa nhã nói:

- Đại Tông chủ và Nhị Tông chủ gần đây có khỏe không? Thân thể vẫn còn khang kiện chứ?

- Đại bá cùng gia phụ đều là những người lòng dạ khoáng đạt, luôn tu thân dưỡng tính, thân thể quả thật rất tốt, đã làm phiền Hầu gia phải quan tâm rồi, Hàn gia quả thật vô cùng cảm kích!

- Vậy thì tốt!

Tào Ân khẽ gật đầu, hắn như có điều chi suy nghĩ, nhẹ nhàng nói:

- Hai vị Tông chủ ngày nay đều đã qua tuổi lục tuần, tuổi xế chiều gần gũi, trước khi bốn hầu tới Đông Hải, ta đã được Thánh thượng triệu vào cung. Người ra lệnh cho bốn hầu phải tận mắt nhìn thấy hai vị tông chủ. Hai vị tông chủ đều tận trung vì nước, dù là vài chục năm vẫn không đổi, quả thật là hình mẫu của trung thần, cũng chính là rường cột Yên quốc chúng ta, lát nữa bốn hầu nhất định phải đến bái kiến nhị vị tông chủ mới được.

Hàn Huyền Xương cảm động đến rơi nước mắt, lão liên tục nói lời tạ ơn. Đám quan lại bốn phía có hơn phân nửa là người của Hàn thị gia tộc, thấy Xương Đức Hầu đối với Hàn gia biểu lộ ra ý thân mật như vậy, dù có chút nghi ngờ nhưng cũng cảm thấy vui mừng khôn xiết. Tiêu Đồng Quang thì tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, thần sắc bình tĩnh, vẫn như cũ giữ một bộ dạng mặt mày buồn ngủ giống như những kẻ tửu sắc quá độ. Quả thật trong lòng hắn cũng có chút buồn bực, Xương Đức Hầu thân là đại biểu cho Vương tộc tự nhiên lại trắng trợn tỏ vẻ thân thiết với Hàn gia tới như vậy, chẳng lẽ Vương tộc muốn

mượn sức Hàn gia sao? Nếu muốn sử dụng thế lực của Hàn gia, cũng không cần phải nói trắng ra như thế chứ, ngược lại sẽ làm cho kẻ khác cảnh giác thì hỏng bét a!!!

Tiêu Mặc Toàn sau khi giao ra ấn quan và tháo bỏ mũ ô sa liền tự mình trở lại nội viện, đám hạ nhân mà lúc trước hắn mang đến từ Yên Kinh đã thu thập xong hành lý, vận chuyển lên xe, tùy thời chuẩn bị lên đường quay trở về kinh thành.

- Ta con mẹ nó chỉ là một con chó không hơn không kém mà! Tiêu Mặc Toàn nhìn bầu trời trong xanh của Đông Hải Quận, cười lạnh tự giễu:
- Nhào đầu về phía trước cắn người, ngược lại tự hại chính mình, cuối cùng vẫn phải cụp đuôi rời khỏi Đông Hải Quận giống như chó nhà có tang vậy!

Hắn không oán hận Tiêu Thái Sư không giữ được chức quận thủ cho mình, nhưng lại hận Tiêu Thái Sư không thể sử dụng thế lực Tiêu gia điều tra án tử mất trộm thuế ngân, không thể vì Tiêu Cảnh mà báo thù. Tiêu Thái Sư hiển nhiên là không muốn chính diện trở mặt với Tô gia đang đứng hàng thứ ba trong cửu đại thế gia, cho nên đối với cái chết của Tiêu Cảnh cũng tựa như lá vàng rơi rụng, lão lập tức xem nhẹ và bỏ qua.

- Đám câu tạp chủng Tô gia, rồi sẽ có một ngày các người cũng sẽ giống như Hàn gia, đều biến mất trong dòng chảy lịch sử của Yên quốc mà thôi!

Phun một bãi nước miếng, Tiêu Mặc Toàn mang theo cừu hận, âm thầm rời khỏi Đông Hải Quận. Khi Tiêu Mặc Toàn còn chưa ra khỏi thành thì trong phủ quận thủ đã vang lên tiếng nhạc vui mừng, mở tiệc ăn uống linh đình để tẩy trần cho Xương Đức Hầu Tào Ân cùng Hộ Bộ Thị Lang Tiêu Đồng Quang.

- Hàn đại nhân, lúc trước ở trong kinh, bọn hầu có nghe nói về một chuyện khá lý thú trong nhà các người.

Tào Ân cầm chiếc khăn lụa trắng trong tay, mặc dù hắn không dùng rượu và động đũa, nhưng thỉnh thoảng vẫn dùng khăn lau khóe miệng, hiển nhiên là dạng người rất thích sạch sẽ.

- Nghe nói người có một nhĩ tử, lúc mới sinh ra có ba ngón tay phát ra ánh sáng như hoàng kim, tất cả mọi người đều nói là tài thần đầu thai chuyển thế, cũng không biết là thật hay giả, rõ ràng là chuyện có một không hai ở trên đời này. Hàn Huyền Xương liền cung kính nói:

- Tài thần hạ phàm chẳng qua chỉ là lời đồn đãi của dân chúng, chứ không phải là sự thật. Bất quá khuyển từ lúc mới sinh ra đúng là có dị tượng ở tay phải, trừ đi ngón tay cái cùng ngón trỏ thì ba ngón tay còn lại quả thật so với những người khác có điểm bất đồng, có chút vàng óng ánh, chắc chỉ là dị tượng của làn da mà thôi, cũng không phải là điều gì quá mức kì lạ.

- Chuyện không tầm thường ắt có nguyên do! Tào Ân khoát tay cười nói:

- Nói không chừng thật sự là tài thần hạ phàm thì sao? Chuyện này cũng không phải là không có khả năng. Tiêu Đồng Quang ngồi bên đã nốc cạn hai bầu rượu vào bụng, trên mặt đỏ bừng, thoạt nhìn giống như đã say khướt, nhếch miệng cười nói:

- Hàn gia tọa trấn ở Đông Hải, dưới biển tràn đầy trân châu và san hô, tất cả những thứ đó đều là bảo vật. Nếu lúc này có một tài thần xuất hiện cũng không có gì là kì lạ, cũng tầm thường, cũng tầm thường!

- Quan gia cứ nói đùa! Hàn Huyền Xương biết Tiêu Đồng Quang giả vờ say rượu là có tâm tư gì, bất quá với chút tiểu xảo của hắn mà muốn chọc ngoáy vào mối quan hệ giữa Hàn gia cùng Vương tộc thì còn xa mới đủ, vì vậy lão chỉ mỉm cười đáp lại.

Hàn Huyền Xương là chủ nhân của Đông Hải Quận, tự nhiên là muốn cố gắng tận tình địa chủ. Mặc dù biết Tiêu Đồng Quang bụng dạ khó lường, nhưng trong mắt Hàn Huyền Xương những lời nói và hành động kia không cách nào ảnh hưởng đến lợi ích căn bản của Hàn gia, do đó không đáng để lão quan tâm làm gì cho một xác. Thật ra chỉ cần Hàn gia xuất thủ thì mọi thứ đã không còn là chuyện nhỏ nữa rồi. Trên bàn tiệc, Tiêu Đồng Quang rõ ràng là mượn rượu nói Đông chọt Tây..., trong những câu nói vô vị của lão đều mơ hồ có ý tứ khiêu khích, thậm chí là nói xấu Hàn gia. Cử chỉ đó của Tiêu Đồng Quang không những khiến cho quan viên lớn nhỏ của Hàn gia nghiêng răng nghiêng lợi hận thấu xương, mà trong mắt Tào Ân cũng lộ ra vẻ chán ghét cực kỳ. Nếu không phải Tiêu Đồng Quang là nhân vật trọng yếu của Tiêu gia, là thân đệ đệ của Tiêu Thái Sư, chỉ sợ Tào Ân sớm đã phát tác, tự tay đâm vỡ mồm tên chó chết này.

Ngược lại tâm tình của Hàn Huyền Xương cực kỳ bình tĩnh. Nếu chân chính là người lão luyện thì dưới tình huống như vậy nên biết tiểu lý tàng đao, không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào. Những hành vi và lời nói của Tiêu Đồng Quang làm cho Hàn Huyền Xương càng thêm xác định người này chẳng qua chỉ là óc bả đậu, là hạng người vô năng cộng với tư sắc quá độ mà thôi, không trách được khi mọi người so sánh giữa Tiêu Đồng Quang cùng với ca ca của hắn là Tiêu Thái Sư đều nhận thấy sự chênh lệch to lớn giữa hai người. Điều này quả thật không có lừa người a!!!

Đám người Hàn gia rất biết cách làm như thế nào để chặn họng tên Tiêu Đồng Quang miệng chó không mọc được ngà voi này. Bọn họ đều cung cung kính kính, rồi rít mời rượu. Chỉ trong chốc lát Tiêu Đồng Quang đã nuốt thêm vào bụng mấy bầu rượu, lão không nhận được "Oa" một tiếng phun hết com rượu ra ngoài. Sau khi làm trò hề, Tiêu Đồng Quang nằm úp mặt ở trên bàn, say khướt nằm thẳng cẳng ngủ li bì.

Hàn Huyền Xương trong lòng cười lạnh. Hắn cũng muốn nhìn xem những ngày kế tiếp vị khâm sai phó sứ được an bài ở dưới tay Tào Ân, sẽ làm ra những trò gì đối với Hàn gia. "Hi vọng người có thể yên yên ổn ổn rời khỏi Đông Hải Quận!" Hàn Huyền Xương thầm nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quyền thần Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.